Omuleţul roşu

Doina Ruşti

"Romanul românceI Doina Ruşti se citeşte cu mare bucurie: cu mintea răvăşită de exclamaţii şi cu un abia reţinut râs." (*La Stampa*, nr 1815, 12.05.2012)

"O poveste ironică şi seducătoare, plasată într-un oraş contradictoriu la modul magic." (*Il Venerdì di Repubblica*, 23.03.2012)

"Un roman consistent, cu mister perfecţionat în asemenea măsură, încât finalul reuşeşte să-şi uluiască cititorii." (*Stato Quotidiano*, 29.09.2012)

"Unii comentatori ai *Omuleţului roşu* au favorizat lectura în cheia lumilor virtuale, a Cyberlandiei, hackerilor etc. Eu prefer lectura clasică, în cheia singurătăţii feminine atinse de aripa rece a eşecului sentimental. O feminitate obsedată de actuala vogă - obraznică grotescă, impetuoasă, mercantilă - a lolitelor". (Dan C. Mihăilescu, 2005)

Doina Ruşti trăieşte în Bucureşti, unde este profesor la o faculate de teatru şi film. Romanele ei se bucură de succes la public şi la critică, fiind deopotrivă laureata Academiei Române şi autoarea unui bestseller popular (*Lizoanca*). Povestirile şi romanele ei au fost traduse în italiană, bulgară, spaniolă, franceză, germană şi engleză.

Afilieri: Uniunea Scriitorilor din România, European Society of Authors.

Premii literare: Premiul Academiei Române (*Lizoanca*), 2011; Premiul Uniunii Scriitorilor din România (*Fantoma din moară*), 2008; Premiul Asociaţiei Scriitorilor din Bucureşti (*Zogru*), 2007; Premiul revistei *Convorbiri Literare* 2006; Premiul *Ad Visum* (*Omuleţul roşu*), 2005.

http://www.doinarusti.ro
facebook.com/rustido

Doina Ruşti

Omuleţul roşu

roman

ediţia a II-a

ISBN EPUB: 978-973-645-538-4
ISBN PDF: 978-973-645-539-1
data apariţiei: 2012, decembrie
© Doina Ruşti

Editura Vremea, Bucureşti, 2004, ediţia princeps
Editura Nikita, Firenze (it), 2012, ediţia italiană (trad. Roberto Merlo)

Editura Vremea

2012

Dedic această carte, cu toată dragostea,
Cameliei Stănculescu, lui Doru Ruşti şi, bineînţeles, lui Albert.

1 Când a început *legătura* asta tocmai credeam că am ajuns la fundul sacului.

Toată vara am încercat să-mi găsesc un loc de muncă, nu pe măsură, dar măcar suportabil, ceva unde să-mi pot potoli cât de cât mintea, deşi cam peste tot e la fel, în institute, la muzee, în redacţiile revistelor, în edituri, în fine, la Academie sau în teatru, peste tot e muncă de funcţionar; te scoli, alergi să prinzi condica, şeful, să fii cât mai devreme ca să pleci repede de-acolo. Pe urmă, birouri, cafele, discuţii otrăvite & inutile, bârfe, nemulţumiri, sărăcie, şi, peste toate, castronul comun de impostură.

Din cauza asta multă lume vrea să devină profesor. Să stea la catedră, să se uite ostentativ la ceas, să se audă vorbind, să capete certitudinea că sub voinţa lui se modelează lumea viitoare. O catedră la un liceu în capitală costă cel puţin 1000 $. Posturile universitare sunt nu doar cu mult mai scumpe, dar blocate de cu totul alte interese. În primul rând politicienii vor să fie profi universitari. Pe urmă vin ziariştii, actorii, fotbaliştii. Bineînţeles, rataţi, jangheli convinşi că fără ei lumea s-ar duce de râpă şi animaţi de o ură puternică faţă de tot ce înseamnă profesor. Fiecare universitate are dreptul să angajeze pe cine vrea, mai ales pe cine corespunde: cu spate puternic, bazat, dar mai ales mai prost ca şeful care îl angajează,

lipsit de personalitate ori cât de cât cuminte, să nu facă gât, în sfârşit, de-al nostru. Forrest Gump.

Pe la universităţi n-am avut noroc. De licee nu-mi arde, e pierdere mare de timp şi cheltuială cât nu face. Mi-au rămas instituţiile de cultură, adică birourile de frecat menta. Le-am luat pe rând şi ba cu o relaţie, ba cu o recomandare, cu zece mii de telefoane, cu un plocon în stânga, cinci-şase plicuri pregătite pentru eventualităţi, mi-a trecut toată vara. Pe urmă m-am liniştit. M-am întors anchilozată la Editura Şcoala de Fier, din mila căreia trăiesc, tot aşa ca şi anul trecut. Tehnoredactez manuale, colaborez prin convenţie civilă.

Începuse toamna, când mi-am dat seama cu adevărat că e vremea lolitelor. Făceam paginaţia unui manual, pentru câteva sute, şi mă gândeam să scriu un dicţionar de expresii latineşti, ca să mai câştig ceva bani. Toamnă frumoasă şi o suferinţă generală, dacă mă crezi, o auzeam din camera asta de-aici venind din direcţia Foişorului de Foc. Cu o astfel de impresie în suflet m-am dus la întâlnirea cu Neica, pentru încă o discuţie despre mini-enciclopedia de-o aveam la editura lui de aproape trei ani.

Dar nu era Neica, ci Lolita, o studenta de-a lui, apărută la editură astă-vară, genul de femelă care se poartă acum: cu fizic de puştoaică fără ciclu, dar cu mişcări nostime, agresive şi mature.

Lolita stătea la birou, în poziţie dominatoare, încercând să mă intimideze: faţă de copil răsfăţat, câteva lucruri învăţate pe de rost, plus tutuirea adversarului:

— Ştii, ţi-o spun ca specialistă-n în Heidegger, a-nceput ea si pentru că eu nu ziceam nimic, a miorlăit ceva despre planurile ei intelectuale şi-a trecut la subiect:

— În sfârşit, nu ştiu dacă te interesează, eu voiam să-ţi spun că enciclopedia asta ar fi meritat re-scrisă de un colectiv ori cel puţin de două persoane diferite, ca specializare mă refer, poate că o minte de filozof ar fi dat ceva în plus...

Pe scurt, Lolita e o păsărică incultă, dar care nu se lasă. Ceea ce ar fi vrut era să semnăm cartea împreună. Procedura este simplă: Lolita spune, ca specialistă, desigur, că manuscrisul e plin de greşeli. Nu are importanţă că l-a citit multă lume înainte. Nimic nu are importanţă în faţa lolitelor. Nu e vorba aici de a câştiga favoruri de la Neica. O lolită hotărăşte, iar hotărârile ei sunt literă de lege. Lolita discută cu aplomb absolut despre orice, are păreri filozofice, gândeşte repede, are fantezie, iar dacă un individ blazat şi plin de sine, care stă-n nădejdea lecturilor lui de tinereţe, cum este Neica, se întreabă meditativ oare ce-o fi vrut să înţeleagă Hegel când a zis *Dumnezeu este Dumnezeu doar în măsura în care ştie el însuşi*, Lolita trece la speculaţii ordinare, fără gânduri: - Dar el chiar a zis de mai multe ori ce vrea să

spună. Nu este vorba aici doar despre acea conştiinţă de sine, *autos*, cum zici tu, nu? Cu riscul de a intra în polemică... - Lolita priveşte cu seriozitate în ochii lui Neica, nu se uită pe sub gene, nu este indecentă, este copilul genial, serios şi interesat pe bune de filozofie. Îi aduce aminte bietului Neica să fie dascăl şi să se ruşineze că-l strânge şliţul.

Aşa că: Lolita mi-a declarat cu siguranţă, pe un ton uşor jenat, uşor compătimitor, că lucrarea mea e plină de greşeli.

Mă gândesc că n-are rost să-mi irosesc timpul, aşa că îi trag un - ei bine, lasă că vom vedea împreună ce se poate face. Aici am subestimat-o pe lolită, pentru că ea voia un răspuns ferm, de genul - cred că dacă am rescrie împreună cartea... Aşa că am ieşit din biroul ei, m-a condus politicos, mi-a luat o scamă de pe umăr şi-am intrat la şefa departamentului. Acolo am auzit-o pe Lolita spunând:

— Manuscrisul mai trebuie citit o dată pentru că este plin de greşeli.

— Nu sunt de acord, în sfârşit m-am hotărât eu.

— În momentul ăsta cartea trebuie să intre în tipografie sau îmi retrag manuscrisul, pe care l-aţi citit doi ani şi.

— Bine, s-a indignat femeia-şefă-de-departament, dar cum să ţi-l iei?! Noi am cheltuit deja cu el, l-am dat la atâţia referenţi, este în faza finală de lucru, de ce trebuie să ne somezi? Totuşi, n-am putut să spun pentru că trăim

în vremea lolitelor, ci doar aştept să mă sunaţi într-o zi-două, pentru că atunci nu eram încă sigură dacă lolitismul este general sau dacă nu este cumva vorba doar despre o întâmplare nefericită din viaţa lui Neica.

Imediat am căutat altă editură, dar când să-mi iau manuscrisul, a intervenit Neica, în mod evident nefiind încă pus la curent cu noutăţile, promiţându-mi, cu politeţuri şi complimente, că-mi scoate cartea cum vreau eu, în ce colecţie vreau, cu ce redactor vreau şi foarte repede. M-a convins să mă las în grija lui. Iar a doua zi m-a sunat să vin pentru o discuţie şi mi-am dat seama că intrasem deja în era lolitelor.

Şi-aşa am ajuns în noaptea capitală - a începutului. În acea noapte, mi s-au întâmplat două evenimente: Gabi, un băiat de la editura lui Neica, m-a sunat şi mi-a spus că Lolita „lucrează" pe mini-enciclopedia mea, schimbând pe ici pe colo, copiind de pe Net, în sfârşit, scriind *rapid* o carte, căreia îi găsise şi un titlu: *Marile cărţi ale omenirii*. Nu ştiu ce simt oamenii când sunt furaţi, trădaţi, împinşi pe scări, dar eu mă simţeam pur şi simplu trasă prin intestinul gros. Nu voiam nici măcar să împuşc toate lolitele din lume, cum ar fi fost normal. Doream cu disperare să-mi salvez cărticica.

Şi atunci s-a produs al doilea eveniment al nopţii. Căutam reviste electronice pe Internet, în speranţa de a-mi publica undeva povestea, de-a o spune şi altora, de-a

lansa un *help* mititel, când am dat de o bibliotecă *on-line*. Era un site care conţinea scrieri nepublicate, genul ăla de gânduri măreţe, aforisme, testamente, conspecte, comentarii pentru bac, în fine, tot ce trecuse prin mintea unor oameni dornici să comunice cu alţii. Oameni în situaţia mea. Site-ul avea şi o adresă de e-mail: *arca@yahoo.com*. Aşa că am scris două rânduri, care aveau să fie cheia care mi-a deschis un drum prin labirint, ceva de genul: M-a impresionat pagina dumneavoastră. bla-bla, e pe gustul meu. Mă întreb dacă aş putea să trimit şi eu ceva pentru biblioteca dumneavoastră.

Imediat ce-am trimis mesajul în neant mi-a părut rău. Mi s-a părut penibil, m-am gândit la Leopold Bloom, la care, Doamne, de câte ori nu m-am gândit după aceea, îmi venea să plâng de nefericire şi de scârbă şi de lehamite şi de singurătate. Aşa că am cerut poşta, ca să văd dacă nu-mi scrie cineva, unul-doi dintre cei câţiva nefericiţi care-mi mai scriu din când în când, şi pot să spun că nu mi-a venit să cred că avem un mesaj:

```
Thu, 9 Nov 2000 21:35:00 -0800 (PST)
From: arca@yahoo.com
To: Laura Iosa <lauraiosa@arexi.ro>

Vă mulţumesc pentru aprecierile la adresa
site-ului. Trimiteţi. Aştept cu drag,

Andrei Scarlat.
```

Privit aşa, din perspectiva actuală, şi din *chilie*, mesajul este absolut normal, însă în noaptea tulbure, a părăsirii şi

a dezastrului, cuvintele astea au fost ca un semn, ca o solie, ca o mână întinsă. În sfârşit, am plâns. Ştiu că nu face impresie bună. Dar aşa a fost - am plâns. Am copiat primele treizeci de pagini din mini-enciclopedie şi le-am trimis în aceeaşi noapte, când, de altfel, câteva ore mai târziu, mi-a venit şi răspunsul, care se încheia stupefiant cu o întrebare: *V-ar deranja să-mi scrieţi despre preocupările dvs.?*

Nimeni în lumea asta nu m-a întrebat de preocupările mele. Pe cine interesează ce fac eu? Pe nimeni. Mă întreabă adeseori unul sau altul ce mai fac, dar nici n-aşteaptă răspunsul, trece la altceva, sau ascultă cu ochii împăienjeniţi şi căscatul înflorit pe buze. Simt în aer cum răsună câte-un du-te-n pizda mă-tii, la fiecare frază care-ncepe cu uite, ce mă preocupă pe mine în ultima vreme... Acum când scriu în fişierul ăsta, căruia i-am spus *chilia,* nu pot să nu mă gândesc că poate şi întrebarea lui Andrei Scarlat a fost tot o vorbă a rutinei, poate că avea un text deja formulat pe care îl trimitea fiecărui corespondent, dar, mai sigur, voia sa aibă o evidenţă a celor care-i scriu şi atât, cum povesteai tu că face Albert. Pentru mine a însemnat mult atunci în noaptea *aia* care se termina când am început să scriu:

Domnule Andrei Scarlat,

Preocupările mele sunt diverse. Sunt într-un fel liber-profesionistă, în sensul că nu am un loc de muncă stabil, ci colaborez pe la mai multe edituri – redactez şi tehnoredactez texte. De asemenea, am publicat un dicţionar de simboluri literare şi am scris această mică enciclopedie, pe care încă nu am publicat-o şi din care v-am trimis un fragment.

Doresc să vă meargă bine. Mai scrieţi-mi, mă voi bucura.

L.I.

Şi m-am culcat în zorii zilei, cu gândul că nu sunt singură pe lume. Ţi-am şi scris atunci ceva, nu aici în *chilia,* ci în celălalt fişier, numit atât de prozaic - *jurnal*.

NB. În afară de un *ce e cu textul ăsta aici?* n-am prins alte reacţii la prima intrare pe site. L-am copiat din *chilia* şi l-am băgat noaptea trecută în *forum*-ul de pe *ofbrother*, apoi am intrat pe chat, dar nimeni nu vorbea despre mine. M-am uitat peste numele participanţilor, dar nu mi s-a părut să fii printre ei. Ca să mă ţin de cuvânt îşi scriu mai departe.

2

A doua zi m-am trezit către prânz, mi-am tras în grabă ceva pe mine şi mi-am făcut douăzeci-treizeci de cărţi de vizită cu adresa bibliotecii de pe Internet. Era o toamnă teribilă, iar eu credeam că intrasem în timpul lolitelor. Pe canapeaua din sufragerie stăteau împrăştiate paginile unui manual de geografie, pe care urma să-l duc în câteva zile la editură, iar în faţa bibliotecii, pe parchet, dădusem jos câteva duzini de cărţi din care voiam să scot citate. Pe geam se vedea Foişorul de Foc şi n-aveam nici un chef să plec, dar am luat-o spre editura lui Neica, pregătită pentru orice.

Era una din acele zile în care el vine la editură special pentru câte o treabă importantă, cum ar fi ca să strice cheful cuiva, ori aşa, ca în situaţia de faţă, să mă întâlnească pe mine. L-am găsit într-o stare neliniştită, îmbrăcat tinereşte cu nişte pantaloni negri satinaţi şi cămaşă de la *Paradisul în declin*. Era pregătit cu un text învăţat pe dinafară:

— Uite, eu vă vorbesc ca şi copilului meu şi vă rog să mă credeţi că sunt foarte sincer. Cartea aceasta are părţi foarte bune, dar şi părţi proaste; nu este vorba despre refăcut aici, ci proiectul este prea ambiţios pentru dumneavoastră, aşa că nu pot să dau drumul la această carte, cel puţin nu în forma în care se află acum.

El se aştepta aici, ca eu să mă frâng, să mi se pună un nod în gât şi să plec obidită, eventual să mă sinucid. Habar n-avea, de fapt ce e cu mine. Aşa că i-am răspuns amabil, că am înţeles şi-am luat-o spre uşă.

S-a ridicat şi el, incredibil de repede. I se descheiase un nasture de la cămaşa lui (albastru de Prusia), căutată cu lumânarea, şi-i vedeam pielea pătată, de bărbat bătrân şi în mod sigur urât mirositor. Şi-a dat seama la ce mă uit, dar era prea prins:

— Nu se poate să plecaţi, nu m-aţi înţeles, eu vă spun adevărul, iar dumneavoastră se pare că nu mă credeţi; iată, eu vreau să vă cer, să vă rog din suflet să nu publicaţi această carte.

— Păi, ce motiv aş avea, mai ales că am pierdut aproape trei ani?

— Desigur, este normal, să vă întrebaţi. Eu nădăjduiesc să am autoritatea să vă conving să amânaţi acest proiect, pentru că mai târziu s-ar putea să vă pară rău că i-aţi dat drumul pe piaţă în această formă.

— Adică în ce formă?

M-a privit un moment cu ură deschisă, apoi a trecut la modul lui obişnuit de a privi oamenii ca pe nişte hârtii mototolite:

— Doamnă, cartea e plină de greşeli. Aşadar, iată-l prelucrat! Lolita n-a pierdut timpul. Aş fi putut să plec în momentul ăla, dar era amuzant: un bărbat coclit, cu chelia

asudată de efort, încercând să mă convingă să ce? Să nu-mi public *nicăieri* cărţulia. Nu-şi dădea deloc seama de situaţia penibilă în care se băgase. Am întins din nou mâna spre uşă, dar Neica era în misiune.

— Vă rog să mă ascultaţi! Ştiu că puteţi s-o publicaţi foarte repede, mai ales că aveţi şi referatele de la noi, dar eu n-aş vrea să intervin pentru a opri acest lucru, ci aş vrea să renunţaţi dumneavoastră de bunăvoie la o carte care nu este încă definitivată.

Vasăzică nu se dădea în lături de la nimic, mă amenința în mod ordinar, încerca să câştige timp. Nu pentru el, ci pentru scumpa Lolita, care trebuia să termine monumentala operă vărzuită din manuscrisul meu. Aşa că m-am cărat, cu el ţinându-se după mine până la ieşire. Nu i-am zis nimic, nu l-am jignit, nu m-am enervat, nu m-am lăsat intimidată. Am trecut pe la Gabi şi i-am pus pe birou câteva cărţi de vizită, ca să dea el vestea că mi-am postat cartea pe Internet. Am mai intrat prin câteva edituri din Casa Presei cu aceeaşi treabă, dar şi ca să sondez terenul, să văd unde s-ar mai putea tipări o cărticică respinsă de Neica. Nu mi-era chiar bine, dar nici căzută pe brânci nu eram.

Noaptea am deschis din nou fereastra spre lume şi aveam două mesaje. Amândouă erau de la Andrei Scarlat. În primul îmi dădea adresa la care se afla enciclopedia mea, iar doilea suna astfel:

Fri, 10 Nov 2000 12:05:00 -0800 (PST)
From: arca@yahoo.com
To: Laura Iosa <lauraiosa@arexi.ro>

Dragă doamnă Laura Iosa,

Mă bucur că mi-aţi scris despre munca dvs.

V-ar interesa să punem şi alte texte pe Internet? Asta, desigur, dacă nu sunt probleme de copyright. M-ar interesa dicţionarul cât şi alte compoziţii pe care le mai aveţi. Ce-ar fi să vă fac şi un site?

Asta era ceva. Să am un site, adică o pagină a mea! A fost prima oară când m-am gândit la Andrei încercând să ghicesc cam ce hram poartă, dacă e tânăr sau bătrân, în special. E un sentiment plăcut să deschizi cutia poştală şi să găseşti scrisori, e ca şi cum te-ar striga cineva, iar eu mă înfiorez de bucurie numai la gândul că aş putea să aud un glas trimis către mine cu intenţia de a-mi întrerupe aşteptarea. Îmi imaginam atunci că Andrei nu putea să fie decât un puşti ţicnit, scăpat de sub mâna părintească şi care îşi petrece toată noaptea la computer. Asta nu însemna că trebuie să-i scriu ca unui puşti, ci cu un sobru *Domnule Andrei Scarlat*, mărturisind, cât am putut de repede: propunerea dumneavoastră mă emoţionează şi mă îndatorează totodată. În cazul în care nu vă răzgândiţi, ce-ar trebui să fac pentru a avea un site?

Ziua de sâmbătă mi-a trecut cu tâmpenii. Pe atunci aveam mintea plină de lolite şi de castraţi şi trăiam la tensiune mică. Nici nu bănuiam că există *alazar* şi omuleţi roşii. Aşteptam să mă atingi cu aripa şi aşteptam să mi se întâmple ceva. Am ieşit puţin, m-am învârtit pe la Teatrul Naţional şi m-am uitat la afişele care anunţau vechituri, actori bătrâni, spectacole didactice. De fapt, după ce a plecat Andrei Şerban n-am mai putut să rezist până la capăt la nici un spectacol de teatru. Pentru mine întâlnirea cu el a fost capitală. Mai cu seamă cu tragediile. Era vorba despre *Medeea, Troienele* şi *Electra*. Îmi aduc aminte că am intrat la spectacol printr-un tunel luminat de torţe şi străjuit de actori care arătau ca nişte greci ospitalieri, a căror singură treabă era să m-aştepte pe mine şi să mă conducă spre amfiteatru. Medeea era Maia Morgenstern, iar Iason Mircea Rusu. Amândoi tineri, pe-atunci, pe la începutul anilor 90. Era un amfiteatru luminos, cu personaje care vorbeau greceşte, şi o atmosferă generală care îţi inducea treptat sentimental că nu contează deloc cuvintele. La început încercasem să înţeleg ce-şi spun. Descopeream textul grecesc într-o pronunţie uşor distorsionată, scandat după nişte reguli necunoscute mie şi de unde eram foarte atentă la cum suna aoristul II în gura Maiei, am început să mă simt învăluită de sentimentele lor, să ascult sunetele ca pe nişte reflexe ale sufletului împovărat de ură şi disperare. După

acest prin spectacol, oarecum tradiţional, am făcut o pauză în holul mare al teatrului. Lumea foşnea liniştit ca după o experienţă teribilă şi complexă. O plasatoare îi spunea cuiva domnul, domnul, lăsaţi-vă umbrela la garderobă, şi-mi amintesc încă răspunsul lui ţâfnos: nu vreau, nu vreau, cucoană, vezi-ţi de treaba dumitale! Cum vreţi, spunea ea, dar s-ar putea s-o pierdeţi în timpul spectacolului. Cu avertismentul ăsta mititel am intrat la a doua tragedie. Nici nu ştiu exact unde s-a ţinut, dar probabil că sub scenă. Am intrat aproape împinşi de la spate, grămadă, în cetatea Troiei, chiar în momentul în care aheii îşi manifestau pretenţiile lor de stăpâni. Era o jale întreagă. Femeile troienilor alergau ţipând, iar eu mă nimerisem lângă un car de luptă abandonat. Grupuri furioase de greci treceau pe lângă mine, mă împingeau, răcneau către mine, încât mi s-a părut mai prudent să mă refugiez sub car. De acolo am asistat la scene dureroase, când zeci de troiene au fost făcute sclave. Apoi m-am strecurat spre o intersecţie în care era adusă Elena. Lumea, spectatori şi actori - cine mai avea chef să facă diferenţa! - stătea adunată în jurul carului în care femeia cea frumoasă era lapidată, scuipată, rasă în cap, dezbrăcată. Cetatea a fost trecută prin foc şi sabie. La fiecare colţ de stradă se întâmpla câte ceva. De pe ziduri urlau înfiorător cuceritorii. Când am ieşit de la spectacol eram năucită. Dar nu pentru multă vreme, pentru că

îndată am intrat la *Electra*. Pe scena mare a teatrului erau puse scaune pentru spectatori. Piesa se juca în sală. Actorii pluteau pe deasupra fotoliilor, apăreau la balcoane, în loje, apoi se apropiau de spectatori pe scena transformată în amfiteatru.

Pe urmă i-am văzut toate spectacolele. Au fost câteva, care mai de care mai incitante, timp de câteva luni. N-a rezista prea mult. Mai întâi au trimis minerii peste el, apoi l-au concediat pentru incompetenţă. Andrei Şerban s-a întors în America, unde a continuat să pună în scenă spectacole grandioase, iar Teatrul Naţional a fost năpădit de tot felul de joculeţe jalnice şi de nevăzut. Mai întâi au fost câţiva epigoni care au încercat să monteze tragedii greceşti. Ceva care semăna cu o nuntă de mahala cenzurată de activişti aduşi de la Cântarea României. Au urmat spectacole didactice cu actori hotărâţi să moară pe scenă, piesulici vanitoase, nişte chestii de neprivit, de neascultat. Am încercat în mai multe rânduri, dar nu am putut să asist până la sfârşit. Într-o viaţă atât de scurtă, ar fi fost chiar culmea să aştept cuminte pe scaun, până la sfârşitul spectacolului.

Din când în când mă mai uit la afişe, sperând să se întâmple un miracol. Aşa şi atunci. Dar nu era nimic de reţinut. Am luat-o spre Universitate, pe ruta mea obişnuită, şi-am făcut un popas la *Edgar's pub*. Plin de fete, ca de obicei, fum şi speranţa plutitoare a fiecăreia de

a se vedea cu cineva cunoscut. La un moment dat a apărut un tip valabil şi toate privirile erau pe el. Era un bărbat brunet, arogant, genul care se regulează din datorie masculină şi care mie îmi taie aprioric elanul. Am băut cafeaua, am citit două pagini din ce-mi luasem atunci cu mine, carte plictisitoare, nici măcar titlul nu i-l mai ştiu, şi pe urmă am trecut pe la Raluca. Ea are o garsonieră deasupra prăvăliei *Al Padrino*, vizavi de Inter, cu vedere bună de pe balcon. Acum însă se lăsase frigul, aşa că am stat în casă şi i-am povestit în amănunt chestia cu Neica. N-o interesa, normal, dar m-a ascultat, pentru că aşa fac oamenii care vor să se împrietenească.

Andrei mi-a scris abia duminică noaptea. Mai târziu am văzut că nu-mi scrie niciodată sâmbăta. Aia este o zi în care el face ceva foarte important. Are întâlniri. Are program obligatoriu. Are ceva.

Următoarea scrisoare era despre pagina mea de Net. Mă întreba cum aş vrea să arate şi îmi cerea o poză.

Nici nu mai ştiu cât timp mi-a luat să-mi fac fotografia, îmi amintesc însă că pe atunci am cumpărat de la Palatul Şuţu o ilustrată cu portretul unui negustor de la începutul secolului al XIX-lea, un anume Sochim. Este vorba despre un individ care ar putea să aibă între 30 şi 40 de ani. Poartă pe cap o căciulă mare, ca a poeţilor Văcăreşti, un işlic, sub care absolut sigur are fruntea umezită de efort - se vede pe faţa lui de om care rabdă pentru că e

convins că merită. Vreau să spun că omul presimţea că face o chestie măreaţă. Stătea în faţa pictorului ca un erou. E răscolitor să afli că numele artistului s-a pierdut, pe câtă vreme faţa chinuită a negustorului Sochim a ajuns până la noi. Un martir. Ei, cam în condiţia asta mă simţeam eu, încercând să ofer omenirii o poză pe care s-o ţină minte. Aşa că, dând cu ochii de negustor, m-a apucat râsul, mi-a fost şi jenă şi lehamite şi toate alea, dar până la urmă m-am fotografiat.

N.B. Poate că de data acesta îmi răspunzi, că mi-e lehamite de înjurăturile oamenilor din *ofbrother*. Am pus şi textul ăsta pe forum. *Ofbrother* este un site cu aer de club. Mi-am dat seama că vin aici oameni cu ceva pretenţii intelectuale. Au un *chat* pe care intră în special ziua, de pe la serviciile lor, probabil, şi au un *forum* pe care pun noutăţi, articole publicate în lume, idei, comentarii pe teme arzătoare etc. Nu ştiu de ce ai ales tocmai site-ul ăsta, dar trebuie să fi avut tu un motiv.

Ofbrother chat

ABADON: Eu am citit ce-a scris Laura Iosa şi mi-am adus aminte cu ce emoţie desfăceam şi eu fiecare e-mail, acum câţiva ani, când abia începusem să intru pe Net.
Q121: Şi eu. Mi-a plăcut chestia cu fotografia. Cui îi scrie?

3

Bineînţeles, o lolită nu e o curvă, ci doar o femelă în timpul ei. Poate că ar trebui să spun aici că şi întâlnirea cu tine a fost precedată, aproape simbolic, de o lolită. Anul trecut, nu ştiu dacă tot pe vremea asta, oricum prin toamnă, poate pe la început, când a avut loc marea mea înfrângere. Trebuie s-o povestesc. Ştiu: ai spus să povestesc doar din noiembrie până în aprilie, dar nu pot să nu povestesc şi prima noastră întâlnire, legată de întâmplarea cu Victor. Mai ales că acum nu-mi mai pasă: mi-a mâncat luni bune, cu zbateri, nefericiri, treceri intempestive de la o stare la alta, ce mai târa-bâra, a fost un coşmar pe nume Victor.

Încă din vară îmi căzuse cu tronc, nu se ştie niciodată de ce, pur şi simplu atunci îl observasem, ca bărbat evident, pentru că aşa îl ştiam de câţiva ani, doar un nume academic şi atât. Ei, dar în vara aia mi-a căzut sub gene, era singur, părăsit, mai precis, şi avea o dorinţă ascunsă cu obidă, care îi dădea un aer de slugă intrată la stăpân. Şi-aşa, din una-n alta, am început să mă ambalez. Treceam deseori pe la el, sub pretextul de a obţine câteva ore la universitatea aia unde el este profesor. Şi cum mă încurajase, începusem să mă tot interesez, ba despre facultăţile umaniste pe la care aş putea să ţin un seminar, ba de profesorii care au nevoie de suplinitori şi, în sfârşit, stăteam câte o oră de vorbă, despre chestii neutre şi

reconfortante, timp în care încercam să trag cu coada ochiului şi spre zona în care ştiam că zace dorinţa lui îngropată. De fapt nu puteam să mă uit în ochii lui şi mi-era groază că ar putea să-şi dea seama că mă îndrăgostisem.

Prin toamnă era altul. Am intrat în încăperea cu ferestre înalte care îmi amintesc în mod constant de ferestrele copilăriei. Catedra de istorie contemporană. Era aşezat pe un fotoliu, la măsuţa rotundă din stânga. M-a invitat să mă aşez pe celălalt. L-am găsit întinerit într-un mod misterios. M-am uitat la el şi mi-a lăsat gura apă, nu chiar cât să-mi cadă chiloţii, dar, în fine, se vedea, pentru că şi-a dat seama într-o fracţiune de secundă. Asta îmi place la Victor. Că întotdeauna e pe faţă. Am avut intenţia să mă fac că plouă, să zic că nu era vorba despre mine. Şi atunci m-a implorat, pur şi simplu. A fost doar o privire care mi s-a întipărit în creier, o privire care spunea în mod clar: să nu cumva să te faci de rahat!

Înainte să cadă cerul pe mine, a apărut o lolită subţirică şi serioasă, cu figură de copil rău.

— Uite, ai cunoscut-o pe Daniela? E asistenta mea, specialistă în istorie contemporană, doctorandă şi colaboratoare a Academiei.

— Nu ne-am cunoscut. Deosebit de încântată. Laura.

Şi-n momentul ăla am realizat că celălalt nume nici nu-şi mai avea rostul. Aşa că am plecat dracului de-acolo. Întrevederea a durat câteva secunde cu totul.

Abia în stradă mi-am dat seama că plecasem valvârtej şi că până la urmă, în ciuda avertismentului, tot mă făcusem de rahat. În metrou, de la *Timpuri noi* şi până în Romană, mi-am făcut planuri de răzbunare în ritmul sângelui care mi se izbea de pomeţii obrajilor. Pe urmă am stat vreo două ceasuri prin Einstein, holbându-mă la bărbaţi şi lincăind o apă minerală sub privirile de obrăznicătură ale picolului. Mi-aduc aminte că era şi un mascul mare şi prăbuşit, îmbrăcat ca în anii 70, cu pulovăr galben peste cămaşa de poplin bej, cu părul peste urechi şi care purta ochelari cu rame mari de plastic. Aştepta pe cineva, jenat, uitându-se în toate părţile, ca şi când s-ar fi aflat la furat de mere. E ciudat că mi-l aduc aminte pe individ, chiar şi acum în timp ce scriu, mai cu seamă că face parte dintr-o categorie de masculi aflaţi cu totul în dizgraţia mea. Mă uitam la el şi-mi venea să vomit, aşa fără motiv precis, dar cu toate astea nu puteam să-l şterg din raza mea vizuală, să mă uit în altă parte şi gata: îl înregistram cu conştiinţa că este o fiinţă jalnică şi meschină, un bărbat chinuit, de exemplu, de gândul, pentru el sinistru, că femeia pe care o doreşte ar putea fi atinsă ori dorită şi de alţi bărbaţi. În sfârşit, o imagine care mi-a rămas înfiptă în creier.

Era o zi însorită de septembrie, încât ar fi fost o adevărată sinucidere să mă închid în casă. Aş fi vrut să-mi iau un bărbat şi să-mi revărs asupra lui toate energiile care se revoltau în mine. Mi-aduc aminte că mergeam atentă, triind specimenele disponibile de pe stradă. Erau tot felul de indivizi uşor de luat, unii care se uitau pe furiş la femei, alţii care treceau nepăsători, dar cu toate dorinţele din lume întipărite în felul prea destins şi studiat în care-şi mişcau picioarele. Pe Bulevardul Elisabeta am intrat într-un fast-food. La o măsuţă de lângă fereastră, un bărbat privea nostalgic prin geam spre lumea care se revărsa pe străzi. Era genul dispus să intre în conversaţie, dar căruia i-ar fi fost teamă să se acupleze de la prima întâlnire. Restul erau derbedei dispuşi la orice.

Am coborât apoi spre *Pizza Hut*. Aici erau mai mulţi bărbaţi buni, mulţi ieşiţi în pauza de prânz de la firmele din centrul oraşului, cu gândul clar de a stabili o legătură fulgerătoare. Se uitau la femei şi le cercetau, urmărindu-le telefoanele mobile, genţile şi pantofii. Abia după, treceau la detaliile sexuale – picioare, sâni, şolduri. Cu astfel de bărbaţi ar fi trebuit să pierd cam mult timp cu aranjatul, cu pregătirile prealabile.

McDonald's-ul colcăia de vânzători şi funcţionari din zonă, preocupaţi serios de mâncare, iar prin jurul Cişmigiului roiau tot felul de perverşi, convinşi de

valoarea lor masculină încă din anii 60, bărbaţi fără căpătâi, veniţi din provincie ori din cartierele mărginaşe.

Pe la Piaţa Kogălniceanu m-a apucat disperarea şi m-am aruncat într-un 66, însă criza s-a declanşat abia seara, îţi aduci aminte seara aia, în care încercam să-mi scriu povestea şi nu se lega nimic! Aveam atunci fişierul *jurnal* în care îmi povesteam visele şi mai notam, aşa, câte o chestie care mi se părea că merită să rămână posterităţii, o întâmplare imaculată, cărţi citite, impresii despre spectacole snoabe şi-altele tot aşa. Eram atât de zdrobită, că mi se făcuse milă şi silă de mine. Aş fi băut ceva şi culmea că nu era nimic prin casă, decât o sticlă de ţuică, rămasă de multă vreme în cămară. Am fiert-o, am îndulcit-o, am aromat-o cu nişte cuişoare, şi ele cam vechi, şi mi-am pus un pahar mare, cred că cel mai mare, nu chiar halba de bere, dar pe-aproape şi m-am aşezat la computer. Mă uitam la fondul galben al jurnalului şi nu-mi venea nimic în minte, acolo, o idee eliberatoare, nimic.

Am băut, m-am ambalat, m-am revoltat pe soartă, am mai plâns şi pentru chestia cu Victor. Şi atunci ai apărut tu sau doar atunci te-am văzut.

Stăteai cu mâna-n falcă pe marginea imprimantei. Prima reacţie a fost de surpriză şi imediat de teamă la gândul că ai putea să nu fi adevărat. Îţi bălăbăneai picioarele deasupra inscripţiei BJC - 250 şi priveai drept

în creierul meu. Nu m-am frecat la ochi de teamă să nu te spulberi. Cel mai mult m-a frapat că vedeam fluxul de lumină care se mişca încolo şi încoace în corpul tău, sau, mă rog, în conturul, în pata asta de lumină care erai. Vedeam prin tine foaia rămasă pe stativ şi tapetul cu floricele mărunte de pe perete. E adevărat, aripile erau opace, dar ele îţi tremurau uşurel, de-o parte şi de alta, că prima dată nu mi-am dat seama ce sunt. Părea că te sprijini pe ele, ca într-un fotoliu. Aşa. Mă priveai de-acolo, amuzat şi serios în aceeaşi vreme, şi nici nu ştiu dacă deja îmi umpluseşi capul de cuvinte sau dacă eu de la mine am zis că trebuie să fii îngerul meu. Am întins un deget să te ating şi mi-a bubuit mintea de un - nuuuuu - care m-a băgat în sperieţi. Pe urmă s-a lăsat liniştea, nu-mi venea nici să mai respir şi atunci ai plutit pe umărul meu. Aş vrea să pot să povestesc senzaţia asta, care nu semăna cu nicio emoţie cunoscută mie, să o pun într-un cuvânt măcar, unul de reper cel puţin, dar nu ştiu ce-aş putea să găsesc. A fost ca o uşurare, ca o plutire, dar mai ales ca o limpezire a tuturor gândurilor. *Împăcare* ar fi vorba cea mai apropiată, dacă n-ar fi aşa de mistică.

Ca şi după aceea, n-ai stat decât atât cât să-mi recapăt iarăşi încrederea şi pofta de a trăi.

N.B. De data asta am avut câteva mesaje, dar mi-e greu să-mi dau seama dacă este vreunul de la tine. În afară de

EXMATRIX, care m-a îndemnat să scriu mai departe, ceilalţi nu mi-au spus chestii amabile. De altfel, discuţiile de pe *ofbrother* se rezumă la sex, sictir şi uneori filozofare. Trimit şi partea a patra, sperând să-mi dai un semn.

4 Ei, tot aşa ai venit şi în noaptea în care am trimis în fine poza pentru site. M-a mirat puţin pentru că în ziua aia nu-mi mersese prea rău, în sfârşit, mie mereu mi-e greu, dar atunci nu fusese într-atât încât să-ţi laşi pe mine aripa şi să mă scoţi din mocirlă. Ai venit, aşa, ca să mă asişti. Am trimis e-mailul şi-am aşteptat. Îţi aduci aminte? Apăsând de două-trei ori pe *get message*, până a apărut răspunsul:

Fri, 24 Nov 2000 20:54:15 -0800 (PST)
From: Andrei Scarlat <arca@yahoo.com>
To: Laura Iosa <lauraiosa@arexi.ro>

Dragă Laura Iosa,

Am primit fotografia dumneavoastră. Tocmai când voiam să vă trimit e-mailul, l-am primit pe al dvs. Mi s-a mai întâmplat doar o data, cu un prieten iranian. Este intensă această absenţă prezenţă... În câteva ore, vă veţi putea vizita site-ul. În seara asta mai lucrez până pe la 22. Aşa cum mă aşteptam aveţi o figură simpatică şi sper că şi contextul (aranjamentul pe care l-am făcut) să fie pe măsură. Aştept cu nerăbdare să-mi spuneţi ce părere vă face, dacă sunteţi mulţumită sau nu de pagina pe care o lucrez.

Vă las aici, cu prietenie,

Andrei Scarlat

M-am mai uitat o dată la ceas, deşi ştiam precis că este trecut de miezul nopţii, şi aşa era. Am cercetat data mesajului, pe care eu o ignor de cele mai multe ori, şi pe urmă datele tuturor scrisorilor lui, şi abia în seara aceea mi-am dat seama că îmi scrie de departe, deşi nu eram sigură: mă mai gândeam şi că erau cumva datate prost. Aşa că i-am scris:

Abia aştept să văd site-ul, pe care îl apreciez aprioric, nici nu se pune problema să nu-mi placă atâta vreme cât dumneavoastră vă place. În seara asta am descoperit că îmi scrieţi de departe. De regulă, nu mă uit la data scrisorilor. Îmi puteţi spune de unde îmi scrieţi?

Profund îndatorată,

Laura

Răspunsul a fost prompt şi scurt:

Vă scriu din New York. La ora 2.30, ora României, puteţi merge la adresa www.lauraiosa.home.ro

Site-ul era ceva de vis. În primul rând fotografia; era pusă într-un fel de ramă, încât părea că privesc pe fereastră dintr-o încăpere spaţioasă, de undeva dintr-un loc foarte confortabil, o cameră care părea străbătută de

perdele verzi, cu detalii abia schiţate. Parcă era camera Sambô. Îmi dădea un aer şi distins, dar şi misterios, în sfârşit, eram tot eu, dar cu o figură pusă în valoare, ce mai, nici în realitatea favorabilă nu arătam mai bine. Cât despre texte - făceau impresie bună, mai ales paginile din enciclopedie, aşezate sub titlul ca o acadea: *Scurtă istorie a ideilor pentru oamenii grăbiţi*.

I-am scris cât de repede am putut să m-adun, că tocmai am fost acolo şi că sunt şi uimită şi încântată şi am şi-aşa... un sentiment de erou, pe câtă vreme el era îngerul de pe Internet.

Mi-aduc aminte că pe când pusesem mausul pe *send*, am tras cu coada ochiului spre tine şi te-am văzut stând pe marginea imprimantei, ca şi când ţi-ai fi dat ochii peste cap, fâlfâind uşor din aripi şi făcând să-mi vuiască mintea de *ooo!* şi de *ahhh!* şi de un râs mititel, despre care mai târziu am aflat că e reacţia ta de participare la diferite farse de categorie Second.

A doua zi m-am dus în Club A, unde ţinea Gioni Castratu o şedinţă a faimosului său cenaclu. Evident că nu mă duceam nici pentru literatură, nici pentru Castrat. Omul ăsta, care ţine cu piciorul uşa culturii, încă din anii '60, nu doar că mă calcă pe nervi, dar e chiar de-a dreptul scârbos: înconjurat de câte două-trei lolite, primenit şi pomădat, miorlăit şi pisifelnic, îmi face greaţă mai ales pentru că a produs o gaşcă mare de castraţi, nişte băieţi

tot aşa ca şi el, cu voci firave şi mers de femelă. În nici un caz nu pentru el m-am dus acolo, ci ca să mă-ntâlnesc cu Lucian. Nici acum, după ce te-am cunoscut şi după toate intrările în *alazar*, nu am uitat emoţia care mă cuprindea când trebuia să mă întâlnesc cu Lucian.

Dar despre el cred că trebuie să povestesc pe larg, dacă tot ai spus să nu omit nimic. Mă grăbesc să pun textul ăsta pe forum-ul din *ofbrother* şi-am să-ţi mai scriu abia mâne.

Ofbrother chat

SCANDINAVU: Şi pe mine m-a emoţionat când mi-am făcut prima pagină pe Net. Am făcut-o în Netscape, cu Composerul.
STIL-X: Parcă numai pe tine! E într-adevăr o experienţă... Dar cui îi scrie tipa asta... Laura?
K1: Cuiva dintre noi, presupun :-)

5 Pe Lucian l-am cunoscut prin vara lui '99. Tot anul ăla încercasem să fac rost de programa şcolară pentru liceu. Îmi intrase în cap să scriu un manual de literatură, dar pentru asta aveam nevoie de noul curiculum, ideal aproape de neatins. Cu un an înainte se schimbase programa pentru a IX-a, dar n-o văzuse nimeni până ce n-apăruseră manualele. Cum se întâmplă în mod normal, peste tot în lume, presupun, există o găşculiţă de indivizi, nu contează cine sunt, în ce partide au intrat sau dacă au sau nu principii. Ei fac programele, ei le aprobă. Scriu şi manuale. Tot aşa - le avizează, le declară superbe, le vând şi pe urmă dau interviuri în care anunţă cu durere că profesorii sunt idioţi. În special cei de la licee. Nu numai că nu se pune ca vreunul să scrie vreun manual, dar nici măcar pe ale lor, care sunt superbe, nu sunt în stare să le înţeleagă. Nivelul învăţământului e zero. Au rămas toate ciurucurile la catedră. Lumea bună s-a băgat prin ministere, inspectorate, şi-au făcut firme. Numai dobitocii mai vor să fie profesori în preuniversitar. Aşa că toată gaşca unită anunţă cu mâhnire mare că nimeni n-a băgat de seamă unde stă programa: la îndemâna oricui. De mai bine de un an, e pusă pe Internet.

Aproape că-ţi vine să-i crezi. Ei, in sistemul ăsta, am încercat să-mi fac rost de programă, adică s-o cumpăr

cumva, pe bani ori pe servicii la schimb. Mă montasem în aşa hal şi-mi făcusem atâtea proiecte că mi-ar fi putut ocupa tot restul vieţii. La un moment dat mă-nhăitasem cu unul care era şi el în comisia asta de programe şi care îmi promisese că mă bagă într-un colectiv de autori specializaţi în carte şcolară. Ba chiar mi-a dat câteva teme cuprinse în programa secretă, pe care eu urma să le tratez de probă. Evident, m-am aruncat, am scris 40 de pagini, i le-am dat şi pe urmă a uitat de mine. Ca să n-o mai lungesc, ce-i drept cu o cheltuială modestă, am reuşit să cumpăr de la o secretară programa pentru a IX-a, dar atât de târziu, încât n-am mai apucat să scriu manualul.

Anul următor, adică prin vara lui 99, am început să caut lume care să mă ducă spre programa de clasa a X-a. Aşa l-am întâlnit pe Lucian. Pe atunci ţinea o emisiune pe Radio Cultural, despre edituri şi editori. Nu mai ştiu cum am ajuns şi eu într-o emisiune de-a lui în care se vorbea despre tehnoredactare şi din una-n-alta, am adus vorba despre programe şi despre datoria Radioului de a dezbate şi mai ales de a obţine programele şcolare. Sufletist şi rupt de realitate, Lucian s-a angajat să facă rost de un exemplar al proiectului, prin departamentul care se ocupă de învăţământ. Şi pe urmă a fost o vară de pomină, în care zilnic un reporter de la Radio mergea la Ministerul Învăţământului, spunea ce voia, iar acolo, cineva îi răspundea cu multă amabilitate că proiectul nu putea fi

obţinut în ziua aceea, mai veniţi, dumneavoastră şi mâine, regretăm din tot sufletul, însă, vă asigurăm că mâine. A doua zi era acolo altul şi tot aşa.

Prin luna august, m-am hotărât să-l cunosc direct pe omul acela pe care îl contactaseră cel mai mult, mai ales că observasem că nu avea manual, adică era de-a dreptul suspect că se afla stăpân peste programă şi nu şi-o luase să-şi facă un manual glorios.

Pe om îl cheamă Costică Bălăceanu. Un individ cumsecade cum nu se poate, gata să-şi dea şi haina, şi care m-a ascultat cu toată atenţia, după care mi-a şi dat mult căutata programă. Uite-aşa, după cinci minute de conversaţie. Nu i-am spus decât că sunt gata să scriu nenorocitul ăla de manual şi să-l semnez cu el, lui rămânându-i să se ocupe de editare şi avizare. Şi eu chiar m-am ţinut de cuvânt: l-am scris. Iar el l-a semnat.

N. B. În ciuda insultelor (cineva m-a făcut *zuzoaică*) şi a condiţiei mele de intrus pe *ofbrother* îţi scriu mai departe.

6

Lucian stătea cu-o mână sprijinită artistic de tâmplă şi cu alta pe reportofon, în timp ce un poet sugrumat de emoţie citea nu ştiu ce, chestii de-ălea de nu le ţii minte - că geamurile sunt asudate, casele vorbesc şi iubita şi-a-ntors chiloţii pe dos. Câteva persoane, împrăştiate pe ici pe colo, respectiv fetele care vor să intre-n atenţia Castratului, băiatul trecut de 30 de ani fără să-şi fi găsit oaza lui de fericire, doi-trei prieteni de-ai poetului, un moş care dă din coadă, în fine, Radio-Lucian, venit la o obligaţie, ştie toată lumea cum e, s-a dat un telefon, o amică a amicei pe care speră nu ştiu cine s-o reguleze, deşi se ştie prea bine că ăla nu e încă pregătit, nu acum, ci aşa, în general, în anii din urmă. În faţă - poetul şi Castratu.

E ora prânzului. Lucian are părul spumat uşor, ochelari mici rotunzi şi-n mare seamănă cu Cesare Pavese, la tinereţe. Îi fac un semn, îmi răspunde tot aşa şi-mi arată pe ceas că vreo 10 minute. Ştiu că va fi sfertul. Mă uit fără reţineri la şliţul pantalonilor raiaţi şi pe urmă în ochii lui, ca să-l văd cum se face că plouă. Brusc lectura se întrerupe şi Castratu ţine un discurs molcom despre cum poezia nu trebuie comentată. Moşul care dă din coadă se afirmă şi el cu vreo două sfaturi şi pa.

La Tosca - frig şi trage curentul. Stăm la masa din centru ca să avem vedere şi spre grădină şi spre desenele de pe pereţi, cu Bucureştii de altădată.

— Eu aş zice să n-ajungi la tribunal. Nu pentru că n-ai avea câştig de cauză, ci pentru că oricum nu contează cine are dreptate, ştii cum e, se lungeşte, dai banu' şi nu câştigă nimeni. Când se termină...

— Bine, nici eu nu mă gândeam până acolo, contam pe tine, nu ştiu, aş veni într-o emisiune...

— Nu se poate, îţi dai seama! Ar fi scandal. Înnebuneşte Mitică. Mă dă afară.

— Păi atunci tu ce zici să fac?

— Hai să mergem să vorbim cu el, să-l intimidăm, să-l facem să schimbe măcar la ediţia a II-a.

— Ce să mai schimbe? Îţi dai seama că acum este aşa de pătruns de eveniment că a şi-nceput să creadă că el l-a scris.

— Domne, dar eu tot nu înţeleg cum a ajuns să facă un contract fără tine...

— Păi la manuale se face contractul înainte, autorul se angajează să-l predea la o dată anume. Eu l-am scris, după cum ştii.

— Ştiu. Mi l-ai arătat de nu ştiu câte ori înainte să i-l duci, l-au văzut şi fetele ălea, am înregistrat o copie prin notariat, am mers cu tine să-i duci discheta ca să ai martori şi tot ţi l-a furat.

— Păi da, pentru că iniţial mi-a zis că vrea să scrie şi el, pe urmă că vrea să-l corecteze, că are de făcut nişte modificări. Aşa că i-am dat textul în format electronic, l-a pus în P.C.ul lui de la minister. Pe urmă m-a cărat la Teora ca să facem contractul. Chiar am completat nişte formulare de contract, ca apoi să se supere nu ştiu de ce pe redactorul de-acolo şi să-mi spună că mergem la altă editură.

Lucian mă priveşte cu înţelegere. Ştiu sigur că îi pare rău de mine, dar nu într-atâta încât să şi sară. Îşi vede de treaba lui.

— Prin primăvară m-a anunţat că îl publicăm la o editură mică, parcă îi zicea *Logaritm*, a cuiva de prin minister. Am mers împreună printr-o clădire veche de pe lângă Gara de Nord, am semnat într-un birou nişte contracte care păreau în regulă.

— Şi-n biroul ăla nu era nimeni?

— Era o femeie.

— Ei, femeia aia trebuie găsită.

— Poate era nevastă-sa.

— Nu e exclus. O cunoşti?

— Nu.

Îi stă bine cu verde. Are o cămaşă de bumbac, groasă, în carouri de două nuanţe. Decât să vorbim despre cum mi-a furat Costică Bălăceanu manualul, mai bine m-ar ţine-n braţe.

— Decât să vorbim despre cum mi-a furat Costică Bălăceanu manualul, mai bine mâncăm.

— Ai dreptate. Legumele astea gratinate sunt mai bune…

— Dar noi venim aici că e ieftin. Cel mai ieftin.

Mă gândeam şi-atunci ca şi în multe alte dăţi, dacă eşti la curent cu ce-mi trece prin minte, dar încă nu începusem să-ţi simt aripa pe umăr. La drept vorbind, chiar nădăjduiam să faci ceva, un miracol, să se spargă zidul ăsta dintre mine şi Lucian. Nici nu ştiu dacă mi-ar fi plăcut mai mult să-mi fie iubit, dar ca amic şi sfătuitor era jalnic. Altul n-aveam.

Ridic ochii din farfurie şi mă mai uit o dată spre el, să-mi dau seama dacă mi-ar plăcea dezbrăcat şi mă apucă râsul. De fapt e de plâns. Mă-ntreabă din ochi de ce râd?

— Mai bine spune-mi care mai e viaţa ta.

— Radio, casă şi iar. A, chiar, uitasem să-ţi spun: a apărut o tipă nouă la mine în redacţie.

— Şi?

— Nimic, aşa, ca schimbare a peisajului.

— Cum arată?

— Nicicum, e aşa…

— E înaltă, slabă, blondă, brunetă, tânără, bătrână?

— Tânără, foarte tânără. Chiar mă întreb ce vârstă o avea, zici că n-a terminat gimnaziul.

— Lolita!

— Poftim?

— Cum o cheamă? Că vom mai auzi de ea.

— Liza. Dar de ce vom mai auzi? N-am nimic cu individa.

— Tu? Mă faci să râd.

— Uneori spui nişte chestii, Laura, dragă…

M-am despărţit de Lucian şi totodată de gândul de a-mi recupera manualul. Sigur, mă încălzeşte simţământul răzbunării, dar nu mă răscoleşte şi nu mă face să acţionez. Îmi dau seama că furtul face parte dintre principiile supravieţuirii. Iar cel intelectual aproape că nici nu mai este considerat un delict. Lumea cere radierea treptată a autorului. În curând cred că mulţi vor lua de pe Net texte anonime ori celebre şi se vor semna pe ele. Nu doar elevii sau studenţii, ci şi academicienii, marii scriitori, celebrităţi ale scrisului ori ale justiţiei. Cu siguranţă, eu nu voi face chestia asta. Sunt categorică pentru că am văzut multe nedreptăţi, atât de multe încât am avut timp şi material ca să mă pun şi într-o situaţie şi în alta. Un jaf e ca un picior în fund, iar despre asta am următoarea experienţă.

Eram odată cu Tereza, o colegă de liceu. Chiulisem de la chimie, cred, şi ne plimbam pe un trotuar plin de lume care aştepta să intre la cinematograf. Un bărbat murdar a trecut pe lângă noi şi a întins mâna spre Tereza. L-am văzut arătându-şi dinţii galbeni, apoi l-am privit cum o

înşfăca de piept, mai mult, i-am ţinut minte mâna roşie şi jupuită, încleştată pe sânul colegei mele. Eram revoltată şi nu ştiam ce să fac. Totul a durat câteva secunde. Cunoşteam sentimentul devastator de umilinţă şi distrucţie. Eu însumi trăisem de-atâtea ori îmbrâncelile, pipăielile, brutalităţile străzii. Încă din gimnaziu învăţasem că pe stradă, în cinematografe, la şcoală ori prin parcuri, peste tot de fapt, există bărbaţi care pot să pună mâna pe corpul meu, să tragă, să lovească, să pipăie ori să-şi dea pantalonii jos şi să-mi arate penisul inflamat. Tot aşa ştiam că nimeni nu era dispus să mă apere. Oamenii maturi, profesorii ori miliţienii căutau să mă convingă de faptul că numai eu sunt vinovată de tot ce se întâmplase şi chiar şi de ceea ce urma să se mai întâmple de-aici încolo. Aşa că mă uitam la Tereza şi sufeream prin empatie, dar nici prin minte nu-mi trecea să acţionez. Ea a făcut însă ceva ce m-a uluit total. S-a întors după agresor, care mergea mai departe ca şi când nimic nu s-ar fi petrecut, l-a ajuns din urmă şi i-a tras un picior în partea dorsală. Priveam de la oarecare distanţă scena. L-am văzut pe cocalar întorcându-se şi privind furios şi jignit în urma Terezei. Totul se petrecuse repede; ea l-a lovit scurt şi cu sete, apoi s-a întors şi-a venit spre mine fără să privească o clipă în urmă. Trogloditul a încasat-o şi şi-a văzut de drum. A fost un moment de triumf, de satisfacţie şi de izbândă generală. Ori de câte ori mă gândesc la

răzbunare am în minte întâmplarea asta şi mai ales faţa radioasă, îmbujorată şi fericită a Terezei. Dar ştiu totodată că se putea sfârşi şi altfel. Că omul ăla care se credea îndreptăţit să calce în picioare pe oricine, şi mai ales nişte elevele de liceu ieşite la plimbare, se putea întoarce la rândul lui mânat de răzbunare. Ne-ar fi putut zdrobi în mijlocul străzii şi nimeni nu s-ar fi băgat. Probabil că miliţia ne-ar fi păzit până muream.

Ştiu că este greu să accepţi să fii pălmuit, să priveşti cum îţi ucid tatăl ori cum se semnează altul pe cartea ta, dar de asemenea ştiu că există ceva şi mai cumplit decât toate astea, anume să fiu silită să trăiesc în celălalt rol – al hoţului, al agresorului, al criminalului.

Ofbrother chat

ABADON: Şi eu am avut de-a face cu nişte... lolitele.
VALENCIA: Sună-l şi spune-i! lui Lucian, vreau să zic, spune-i că-ţi place omul, nu sta ca plăcinta!
STIL-X: Chiar dacă nu duce nicăieri, e bine să mai tragi câte un şut nenorociţilor. Cel puţin din când în când.

7 În restul weekend-ului nici nu mai ştiu ce-am făcut. Mi-amintesc doar că n-am putut să intru pe Internet. Mă tortura gândul că Lucian se îndrăgostise şi mă simţeam abandonată pentru că nu aveam acces la Net. Am primit scrisoarea lui Andrei abia luni:

> Dragă Laura Iosa,
>
> Scrisoarea dumneavoastră mi-a făcut multă plăcere. Ca să vă răspund la întrebare, trebuie să vă spun că am destul de puţin timp liber, totuşi, atât cât este îl investesc în acest site, pe care intenţionez să îl dezvolt, deoarece eu cred în rolul Internetului şi al informaţiei stocate astfel. Acum am în proiect să fac şi o revistă, de va fi posibil, una culturală. Dar n-aş vrea să vă plictisesc cu proiectele mele de viitor. Sper să-mi mai scrieţi. Vă las aici (merg şi eu să votez).
>
> Pe curând,
>
> Andrei.

I-am răspuns şi am expediat scrisoarea în aceeaşi noapte. I-am scris mult şi cred că atunci am renunţat şi la adresarea politicoasă, explicându-i cât mi se părea de ipocrită.

Pe urmă a venit „nemaipomenita” experienţă a Ralucăi. Am stat o zi şi-o noapte cu ea încercând s-o conving că se putea şi mai rău. Prin viaţa mea au trecut o sumă de oameni. Pe unii nici nu-i mai ţin minte. Alţii au rămas mai multă vreme. În perioada aceea, Raluca îmi era apropiată. Cu ea mă vedeam ceva mai des, fără să-mi fi făcut proiecte în ceea ce priveşte legătura noastră. Raluca e studentă la Litere, în anul III. Are o garsonieră lângă Universitate, pe care i-au cumpărat-o părinţii ca să-şi trăiască studenţia la cote maxime. Dar ca să trăieşti e nevoie de multe, mai cu seamă la vârsta superbă când fiecare amănunt intră în analiza distructivă a omului nemulţumit de sine.

— Ce crezi tu, că e uşor! Nu se poate să mergi cu ţoale de care-o fi, în primul rând că, dacă nu poţi totdeauna să ai ceva de firmă, măcar cât de cât dintr-un magazin mai decent, deşi altfel stă o fustă care e fustă decât fusta de prăvălie ordinară, care e cârpă, domnule. Ai văzut paltonul meu? Nu se şifonează, nu se încreţeşte, nu face fulgi, nu arată ca şi când ar fi călcat în picioare, pentru că e *Dika*.

Mă uit la ea, fără să murmur ca de obicei. Şi pe urmă o întreb ca să-i fac plăcere:

— Adică ce are?

— Adică e de firmă. Adică e de trei ori mai scump ca unul din magazinul universal *Victoria*, dar se vede, îţi dă aspectul, te face să ieşi din rând, impune.

— Bine. Acum de paltonul tău e vorba!

— Nu. Dar se leagă. Nu m-aştept să înţelegi, totuşi se leagă; uite, de pe la-nceputul lui noiembrie sunt îndrăgostită.

— Foarte frumos. Şi acum îmi spui?

— Şi dacă ţi-aş fi spus mai-nainte ce-ai fi făcut?

— M-aş fi bucurat pentru tine.

— Te-ai fi bucurat pe dracu! M-ai fi ascultat cum mă asculţi acum, salivând pe margine.

— Hai, ştii, nu profita de situaţie. Nu fi misoancă! Să trecem la subiect: de cine te-ai îndrăgostit?

— De cineva despre care tu ai părere proastă, care însă este cu totul altfel decât se vede, e de-o sensibilitate şi de-o profunzime şi de-o eleganţă, în sfârşit, este singurul. Şi nu pot nici să-i pronunţ numele.

— Chiar eşti îndrăgostită. Dacă nu vrei, nu-mi spune!

— Mai bine nu-ţi spun! Gioni Castratu.

— Ce e cu el?

— El este. Să nu-ndrăzneşti să comentezi, da, ştiu că e trecut de şa'iej de ani, foarte bine, poate să fie şi de-o sută, asta nu schimbă cu nimic situaţia.

Mă priveşte printre genele rimelate şi plânse şi care arată ca noi. Rimel de firmă. Se uită măsurându-mă şi pe urmă zice:

— Uite, paltonul ăsta e de vină. Ştii, mi l-am cumpărat pe la-nceputul lui noiembrie, când a fost frigul ăla, voiam

ceva lung şi elegant, cu glugă şi fără morgă, şic, de calitate şi toate alea şi-am avut norocul să dau peste ăsta. L-am văzut de cum am intrat în magazin. Ei, în mod normal poate că nu m-ar fi văzut...

— Dar pentru că erai cu paltonul ăsta...

— Exact. Eram în Dalles, mă uitam pe la ceva cărţi, nu ştiu dacă ai văzut că s-a tradus Moscovici...

— Văzut, citit. Ei, pe-acolo, prin zona aia mă uitam, când a apărut el - să nu-i zici cumva *Castratu*!

Cu greu mare mă abţin să nu râd. Mă uit la ea: e gata să cedeze. Are părul aspru şi în alertă, din cauza stresului. Ştie că m-abţin şi apreciază, adică trece mai departe:

— Îşi lansa Sabina Stănescu o carte de versuri, ştii, tipa aia care a scris *Ioane, Ioane, m-ai futut în gură*, o ştii sau n-o ştii?

— N-am auzit în viaţa mea!

— E o tipă vampistă! Aşa, să-ţi zic mai departe: el, căruia te anunţ că eu îi zic Devenitul, să nu care cumva să întrebi de ce... Aşadar, el... Dacă-i zici cumva *Castratu*, în momentul ăsta s-a terminat totul între noi!

— Nu-i zic, vezi-ţi de treabă, că sunt cât se poate de serioasă.

— Ei, Devenitul era acolo în grupul individei, care cred că se cam dădea la el.

Mă gândesc că tipa e disperată sau arată ca dracu', dar nu zic nimic, deşi Raluca ştie prea bine la ce mă gândesc, totuşi renunţă şi trece la detalii.

— Dacă nu eram cu paltonul ăsta nu mă remarca, după cum ţi-am zis, tipa aia i se băga în suflet, ştii, genul subţirică, cu faţă inocentă, intelectuală, preocupată de - chestii -, nu de căcaturi, pentru că şi-a reprimat pornirile vulgare în aşa măsură că poate să scrie porcării cu detaşare, din creier, adică. Ştii genul?

— Cum să nu! Lolita!

— Exact. Foarte bine se potriveşte, chiar aşa - o lolită.

De-asta îmi place Raluca: suntem pe-aceeaşi lungime, e în miezul vieţii aşa cum îl văd eu, ştie încotro mă uit.

— Ei, te-a remarcat. Adică ce-a făcut?

— S-a uitat spre mine cât a ţinut chestia aia şi pe urmă a venit spre fundul sălii unde eram eu, prefăcându-mă preocupată de cărţi, deşi nu mai eram de când apăruse el acolo, pentru că într-un mod inexplicabil m-am simţit pur şi simplu fulgerată până-n măduvă când s-a uitat în ochii mei.

Mă gândesc la ochii Castratului, îngropaţi în fleici uzate, acoperiţi de sticlele ochelarilor demodaţi şi întreb repede ca să nu-şi dea seama ce-mi trece prin minte:

— Cu ce era îmbrăcat?

— Ca de obicei, cu un superb costum negru, cu haina încheiată până-n gât, cu ţeasta rasă, cum e el în mod

normal, n-avea nimic deosebit. Pur şi simplu ceasu-ăl rău şi nimic mai mult. A venit la mine şi mi-a zis - Sărut mâna, domnişoară, nu v-am mai văzut de multă vreme.

— Păi de unde te cunoaşte... el, pe tine?

— Mă cunoaşte vag.

— Sau te-a confundat! Al dracului, chiar mă întreb cum îşi colectează tipele, toate tinere, numai una şi-una!

— Da, m-am gândit şi eu la chestia asta, dar nu m-a confundat, ştii că mă pricep la expresii şi feţe, nu e sigur că ar fi recurs la trucul asta, dacă nu i-aş fi părut măcar vag cunoscută şi pe urmă - chiar aşa era, îţi spun imediat. Ceea ce este nemaipomenit e că, ştii bine ce părere proastă aveam despre el şi că niciodată nu m-am gândit la el ca la un bărbat, mai ales după ce i-am zis atâta timp *Castratu*, ei, bine, e nemaipomenit că nu mi-am găsit cuvintele, am dat în bâlbâială, ca până la urmă să zic în mod stupid: Sunt Raluca Damian, nu ştiu dacă nu cumva mă confundaţi... Vai de mine, Raluca, eşti inconfundabilă, draga mea, ne-am cunoscut în vară la conferinţa lui Jacques Le Goff.

— Şi-aşa era?

— Da. Însă uitasem. Ei, pe urmă m-a întrebat ce mai scriu şi s-a oferit să-mi dea ultima lui carte. *Literatura română în vremuri comuniste*!

— Şi-ai de gând s-o citeşti?

— Mai întrebi! I-am şi citit aproape toate cărţile, câteva sunt pe rol, iar pe asta am citit-o de două ori, mai ales că este şi cu autograf! Da. După asta, chiar a doua zi m-am întâlnit cu el în holul Universităţii. Nu mă aşteptam să vină. Mi-a adus volumul şi pe urmă am făcut câţiva paşi împreună, cam până la Pescarul, adică până la cafeneaua de lângă. Trecusem de casă şi credeam că mă invită undeva, dar dintr-odată s-a uitat la ceas, şi-a amintit că are o întâlnire urgentă, a urcat într-un taxi şi-a dispărut înainte să apuc să zic pa.

— Asta e tot?

— Asta! Au urmat telefoanele.

— Adică?

— Mi-a dat cartea de vizită şi a rămas să-l sun şi să-i spun ce părere am despre eseu. Nu-ţi spun că m-am ruinat pentru că mi-a dat numărul de mobil şi l-am sunat de-am înnebunit.

— Şi ce i-ai zis de carte?

— Rahaturi. Că e singura care reaşază ierarhiile..., dar acum pe bune că e singura, şi să ştii că nu e chiar aşa proastă cum ziceai tu.

O iert că e îndrăgostită.

— Bine, despre carte i-ai zis o dată, dar pe urmă despre ce-aţi mai vorbit?

— Păi, chestii... Pe scurt, am ajuns că nu mai am de ce să-i dau telefon, am epuizat toate pretextele şi mor de

dorul lui. Ştiu cum sună, îmi vine să-mi pun capăt zilelor, pur şi simplu, m-a bătut Dumnezeu pentru insolenţă.

— Destinul te persecută implacabil.

— Ce faci, dai citate pe suferinţa mea? Nemaipomenit! De-aia te-am chemat eu?

— Hai, lasă, n-o lua în tragic, dă-l dracu' de Castrat, o să-ţi treacă.

— Să-mi treacă! Nu-nţelegi că numai pe el îl vreau, că nu pot să mă mişc, că îmi arde creierul, mă gândesc la el în fiecare clipă a vieţii mele, am un nod în gât, mi se dezintegrează muşchiul inimii...

— Bine, atunci, ia-l, consumă-l şi aruncă-l.

— Să-l iau! Habar n-ai pe ce lume te afli. N-ai fost în viaţa ta îndrăgostită, nu ştii ce spui - iart-o, Doamne! Cum să-l iau, când nu mai am nici de ce să-l sun! Toate porţile îmi sunt închise, nu am nici o şansă să ajung la omul ăsta. Viaţa mea se sfârşeşte aici. Dacă eşti aşa de deşteaptă şi dacă le-ai cunoscut pe toate în lume, spune-mi ce să fac, găseşte tu soluţia că de-aia ţi-am spus ţie, faci caz de experienţa ta, acum să te văd, spune-mi ce să fac!

— Adică ce să faci ca să-l cucereşti pe Castrat? Şi ne-apucă râsul pe-amândouă, dar nu se calmează. Mă uit la ea: are 20 de ani, are ochii negri şi înlăcrimaţi. E deşteaptă, e frumoasă şi-l iubeşte pe Gioni Castratu.

— Uite, Raluca, mi se rupe inima când mă gândesc că individul ăla ar putea fi primul tău bărbat, dar dacă chiar

îl vrei şi ştii tu sigur că numai pe-ăla-l vrei din câţi bărbaţi are scumpa noastră ţară, atunci eu nu cred că există vreo piedică. Sună-l, spune-i că trebuie să-l întâlneşti neapărat într-o chestiune de viaţă şi de moarte, el o să-ţi ceară amănunte, dar tu îi spui, foarte politicos că dacă era ceva de zis la telefon, i-ai fi zis, apoi îl rogi să-ţi spună unde să-l aştepţi şi când, deoarece ai neapărat nevoie de sprijinul lui şi contezi pe acest ajutor ca pe Dumnezeu din cer. Îi vorbeşti calm şi chiar cu o anume resemnare în glas. Îl faci să creadă că ai nevoie să te ajute la un examen, dar sugerezi şi că este vorba despre un lucru vital. Nici într-un caz nu-l laşi să creadă că e vorba despre amor.

— De ce?

— Acum ce vrei? Să diseci lecţia sau să-l cucereşti pe ... individ?

— A doua.

— Bine. După ce vă întâlniţi, îl inviţi la cafeneaua asta de jos, în centrul lumii, unde sunteţi ca pe scenă. E superdecentă toată chestia. Apoi îl rogi să te scoată dintr-o dilemă ideologică pentru că nu mai poţi să dormi nici noaptea din pricina ei, cum ar fi dacă el crede cu adevărat sau nu că în perioada dictaturii s-a făcut literatură. Ai grijă ca în timp ce-ţi prezinţi problema, să strecori câteva informaţii utile, cum ar fi: că ai o garsonieră de-asupra cafenelei, că locuieşti singură, că taică-tu îţi asigură independenţă financiară, dar în nici un caz nu-i spui cine

este, pentru că s-ar putea să nu-i placă ideea că eşti fată de senator. Îl rogi să te lumineze pentru că toată devenirea ta spirituală depinde de sfatul lui. Îl asculţi cu atenţie, îi mulţumeşti foarte politicos şi îţi iei rămas bun, eventual promiţând să-l mai suni. Sub nici o formă întâlnirea nu trebuie să fie mai lungă de 40 de minute. În cel mai rău caz. Pe urmă - în funcţie de cum iese această întâlnire. Dar trebuie să ai răbdare.

— Glumeşti! Tocmai răbdare nu mai am!

Şi tot aşa, noaptea întreagă şi pe urmă, a doua zi, de la capăt am făcut planuri despre cucerirea unui ins bătrân, pipernicit, infatuat şi în mod sigur impotent.

NB. De data aceasta am primit mai multe reacţii de la oamenii de pe *ofbrother* şi nu mă pot abţine să nu le transcriu aici:

Ofbrother chat

MORFEU: Şi cum s-a terminat toată chestia?
K1: Cum aş putea s-o cunosc pe Raluca?
ABADON: Castratul ăla are 60 de ani, ori e greşeală în text?
VALENCIA: Să ne ţii la curent cu povestea Ralucăi!
EXMATRIX: Scrie mai departe, că eu citesc.
DRAKON: Mă ofer eu dacă n-are cine s-o fută pe Raluca.
LORIS: Câţi ani ai?

8 Cu suferinţa Ralucăi şi cu suferinţa mea de a-mi vedea manualul semnat de altul, m-a găsit Sfântul Andrei. Eram atunci într-o stare confuză. Mi-era scârbă de Costică Bălăceanu, dar nu mai mult decât de Neica şi de lolita lui. Mă oripila gândul că Raluca îl iubea pe Castrat şi m-aş fi bucurat să n-o mai văd în starea aia, chiar dacă asta ar fi însemnat să devină iubita lui. În acelaşi timp, trăiam cu emoţie momentul în care apăsam pe *get messages*, aşteptând să primesc scrisorile lui Andrei, deşi nu ştiam nimic despre el. În noaptea de dinainte de Sfântul Andrei mi-am amintit că era ziua lui. Mai era puţin până la miezul nopţii. Aşa că m-am grăbit să-l felicit.

Subject: La mulţi ani!
Date: Wed, 29 Nov 2000 23:24:55 +0200
From: Laura Iosa <lauraiosa@arexi.ro>
To: Andrei Scarlat <andreiscarlat@yahoo.com>

Aici este ajunul Sfântului Andrei, aşa că mă grăbesc să-ţi fac urările de ziua numelui tău. Îţi doresc să faci doar ceea ce-ţi place şi, mai ales, să te bucuri. Grecii se salutau cu formula asta - *bucură-te!* (*haire!*) -, ştii, în loc de *bună ziua*, *să fii sănătos*, sau ce-şi mai zice lumea. Ce părere ai? Mie mi se pare esenţial să te bucuri şi de aceea îţi fac urarea asta, plus să ai o petrecere

> superkalifragilistikă. Poate că îmi povesteşti şi mie.

Iar la final, mi-am pus şi numărul de telefon, plus prefixul pentru Ro şi Buc.

Câtva timp m-am uitat pe *Bumerang*, un site cu diverse, pe care l-am descoperit nu demult, şi la un moment dat a venit răspunsul:

> Am sunat de câteva ori dar este ocupat. Probabil că eşti pe Internet. Am să mai încerc.

Am răspuns fulgerător că acum închid şi-am şi ieşit. Apoi a urmat un telefon incredibil.

Trebuie să ne aducem aminte în amănunt. Amândoi. Poate că mă mai completezi. Ori sper degeaba?

Din momentul în care a început să sune ţi-ai făcut apariţia deasupra, pe monitor. Te priveam cu sentimentul cert că ceva decisiv mi se întâmplă, iar când ridicasem deja receptorul, te-am văzut plutind spre mine, mi-ai atins obrazul cu aripa şi ai coborât pe umărul meu stâng, în timp ce în urechea dreaptă îmi intra un glas clar, de bărbat tânăr, cuprinzând în sunetul său ceva familiar mie, un ton de grabnică solidarizare, dar şi de recunoaştere parcă. Bine, amplific acum sub impresia evocării. Nu mai ştiu exact dacă am simţit chiar aşa, dar măcar ceva înrudit.

— Alo, Laura? Sunt Andrei!

— De ce m-ai sunat?

— Eram curios să-ţi aud vocea şi aşa, ca să sărbătorim ziua mea. Trebuie să-ţi spun că, deşi ştiu de mai multă vreme de ea, mereu uit s-o sărbătoresc. Am venit de vreo oră acasă şi am găsit mesajul tău care m-a bucurat şi pentru că era de la tine, dar şi pentru că mă anunţa că am ceva de sărbătorit. Tu ce făceai pe Internet?

— Mă uitam pe *Bumerang*. Ştii site-ul ăsta?

— Nu. E ceva care să merite?

— Sincer?

Râde scurt, cu înţelegere. Are un râs uniform şi eliberator.

— Cate-goric.

— Horoscopul. Zice c-o să-mi meargă.

Iar râde. Cum dracu' de poate să râdă atât de firesc? Mie nu-mi vine să râd decât rareori şi atunci mă abţin, pentru că mi se pare penibil. De cele mai multe ori zâmbesc atunci când oamenii râd în hohote.

Nu mai ştiu cum s-a încheiat discuţia. Cred că a zis *bine, sper să mai vorbim. Îţi spun somn uşor.*

Şi atunci a început experienţa mea teribilă. Mi-aş dori să nu mai citească nimeni în afară de tine, pentru că este genul de întâmplare pe care e mai bine să n-o povesteşti. Dar cum acesta este momentul iniţial al unui şir lung de călătorii, nu pot să sar peste el. Prin urmare: ai început să mă ridici. Îţi simţeam aripile ca pe-un duş cald,

alunecându-mi pe lângă urechi. Eram năucită şi ştiam totodată că mă ridic cu scaun cu tot şi că, plutind, mă transformam într-o pulbere, într-o mie de lumi, agăţate de o lumină albă, de o pâclă ceţoasă şi strălucitoare către care îmi doream din tot sufletul să ajung, ca şi când ar fi fost singurul loc de pe lume în care să mă pot odihni. Asta a fost tot.

Cam atât ţin minte. Tu? Bineînţeles, la întrebările astea nu răspunzi. Te faci chinez. Nici nu pot să te cert, de teamă să nu te superi.

Către ziuă i-am scris:

> Dragă Andrei,
>
> Complet consternată. Aveam sentimentul că te uiţi la mine. Trebuia să mă vezi: alunecată pe jumate sub birou, cu o pijama de finet, anii 60, cu părul strâns cu un pix, dar vorbind cu America la telefon! Pentru prima oară în viaţa mea. Îmi pare rău că discuţia a fost aşa de dezlânată, îţi imaginezi că n-am mai vorbit de multă vreme cu cineva la ora aia, nici măcar cu îngerii. Ai o voce foarte plăcută. Aia era vocea ta de român? Vorbeşti puţin englezeşte, nu-i aşa? Sau, mai degrabă, vorbeşti acolo româneşte, nu?

Mi-a răspuns imediat:

M-am bucurat enorm că am vorbit la telefon. Eram curios ce fel de voce ai, mai exact dacă sună prietenos. Da, sună. Cât despre vocea mea, chiar sunt flatat de ceea ce mi-ai spus. Ştii, de fapt mă străduiesc mult ca să-mi păstrez accentul, sau măcar imaginea pe care o mai am despre limba maternă. Aş fi vrut să-ţi scriu mai mult, dar acum trebuie să plec. Am o slujbă de noapte pentru o perioadă de timp. Îţi mai scriu când voi fi mai liber şi mai odihnit. Pe curând,

Andrei.

N-am mai dormit. În ziua aia aveam întâlnire cu Lucian, pe urmă cu un editor şi mai trebuia să trec şi pe la Şcoala de Fier să iau ceva de lucru. Sunt din nou fără bani, fără mâncare, fără şanse prea mari de supravieţuire. Noroc cu Florentina, care mă lasă în apartament, nu se ştie cât, până când ea se căpătuieşte în Italia sau strânge ceva bani. Acum e babysitter la Roma.

M-am uitat în oglindă: aveam o faţă anormal de senină, ca şi când mi-aş fi petrecut noaptea în Sânul lui Avram. Îmi plăcea să mă uit la mine. Ca niciodată. Aveam sufletul vărzuit de aripa îngerului şi m-aşteptam să încep din nou să plutesc. Mi-am pus pantalonii kaki şi o geacă de soldat american şi-am ieşit din casă cu mintea invadată de un

chip tânăr, vag conturat, mai degrabă de doi ochi mari şi fericiţi, fără să mă gândesc la niciuna dintre realităţile curente, fără întrebările distructive şi risipitoare şi mai ales ignorând cu totul situarea mea istorică.

Eram frunză plutitoare şi îmbătată de gânduri.

Aveam 43 de ani.

Ofbrother chat

ABADON: Eu n-am prins, de fapt cui îi scrii?
DRAKON: De cât timp corespondezi cu Andrei, cine e tipul, ce treabă ai cu el?
LORIS: Asta e vârsta te pe bune ori e abureală?

9 Lucian era destul de mototolit. Ne-am întâlnit la o cafenea din Amzei pe la ora 10 şi două ceasuri bune m-a ţinut cu sufletul la gură că i s-a-ntâmplat ceva de nepovestit, ca, în fine, către prânz, să-nceapă povestea:

— Ceea ce mi s-a întâmplat mie e ceva de necontrolat. În viaţa mea n-am mai trăit aşa ceva. Pur şi simplu am intrat într-o zonă de care nu ştiam, ca şi când aş fi vrăjit şi legat de zona aia care ştiu prea bine că nu duce nicăieri, este un loc închis, o fundătură sinistră, o...

— Adică, te-ai îndrăgostit?

— Nici nu ştiu. E mai degrabă vorba despre atracţie, despre o boală.

— De Liza?

— Poftim? De unde ştii de ea?

— Tu mi-ai spus. N-ai zis că a venit o tipă nouă la Radio, o lolită...

— O ce?

— O lolită, respectiv, genul care se poartă acum, femeie-copil genial, serioasă, preocupată de chestiuni sobre, dar care promite să presteze, mă-nţelegi.

— Nu, chiar nu. Liza e, pe bune că e, o tipă deşteaptă. Am avut nişte discuţii cu ea, ceva înfiorător, nici nu pot să-ţi spun.

— Unde te-ai întâlnit cu ea, că lolitele nu fac discuţii la slujbă?

— O ţii cu lolitele! Ce dracu! Te referi la personajul lui Nabokov? Acolo era vorba despre un copil maltratat...

— Nu, n-are nici o legătură, doar numele. Ştii, mersul general e spre prototipul ăsta. Tu ca jurnalist ar fi trebuit să remarci că în ultima vreme s-a tot vorbit despre asta, au apărut tot felul de poze cu fetiţe dezbrăcate, sub pretextul că iată ce se întâmplă cu copiii noştri, pe urmă au fost nu ştiu câte cronici despre cartea lui Nabokov, că, vai, e excepţională, ca şi filmul, de altfel, nu, Doamne, fereşte, pentru latura morală, ci aşa ca realizare estetică, în sfârşit, s-au lansat o sumă de cărţi scrise de adolescente - unele dintre ele au făcut repede carieră, s-au măritat cu tot felul de şefi, de mameluci infecţi, ca şi când numai aşa s-ar fi putut întâlni în continuare pe sub poduri cu maidanezii doriţi -, şi ceea ce este de mirare e că nimeni, domnule, nu discută despre chestia asta, ba, de ce să fiu nedreaptă, a scris cineva în *Academia Caţavencu*. Omul a încercat mai în glumă mai în serios să semnaleze psihoza lolitelor, dar nu l-a luat nimeni în seamă. Uite, nici tu nu ai remarcat.

— Eşti nebună! În fine, nu mi se pare că ai dreptate, sau chiar dacă, discuţia nu are legătură cu Liza.

— Chiar aşa să revenim la Liza! Unde te-ai întâlnit cu ea?

— La mine acasă. Nu, nu e ce te gândeşti, pur şi simplu s-a întâmplat, am plecat amândoi de la redacţie şi pe la Palat a alunecat şi şi-a rupt tocul, am invitat-o la mine şi l-am reparat cât de cât. A fost o întâmplare. Şi, bineînţeles, am mâncat ceva, că tot urcasem, pe urmă am dus-o puţin pe terasă pentru că voia să vadă zona, ştii cum se vede de la mine din blocul Turn, am vorbit de una de alta şi aşa am descoperit ce potenţial fantastic are, e pur şi simplu de-o cultură infernală şi în aceeaşi vreme de o discreţie specifică omului erudit. Laura, îţi mărturisesc că în viaţa mea n-am întâlnit pe cineva mai profund şi mai instruit şi mai inteligent decât ea.

— I-ai tras-o?

— Eşti tâmpită! Să ştii că-mi pare rău, dacă atât ai înţeles tu din toată chestia asta...

— Dar ai vrea, nu?

Se uită la mine gata să plângă. Are pielea uşor mototolită sub ochi, sticlele ochelarilor sunt mozolite, iar cămaşa pare purtată mai mult de două zile. Mi se face milă.

— Bine. Vrei s-o cucereşti, nu? Nu pot să mă abţin să nu-ţi spun că îţi va lua locul la Radio şi te va planta înainte s-o atingi. Dar ar fi ceva de încercat: să faci un târg cu ea, să-i propui postul tău, tu devenindu-i subaltern şi pe urmă s-o ceri de nevastă. Nu e sigur că va accepta, dar din filotimie s-ar putea să te ia o dată-de două ori.

— N-am crezut că eşti aşa de cinică. Pur şi simplu nu cred că te-ai îndrăgostit în viaţa ta. Sunt consternat! Atâta duritate şi otravă gratuită n-am văzut de când sunt!

Chiar îmi pare rău. Mă uit la el şi aş vrea să-l îmbrăţişez şi, să-i spun minciuni, eventual, dar, Doamne, cum să nu-l avertizez, când mi-e atât de clar ce-l aşteaptă?

— Şi dacă te înşeli?

Mă uit la el şi-mi piere elocinţa.

— Da, s-ar putea să mă înşel. Nimic nu este sigur în lume. Hai să zicem că ţi-am spus cea mai neagră posibilitate, nu te amărî, du-te şi spune-i Lizei ce simţi pentru ea. Calea cinstită dă de multe ori roade.

Pentru că a plătit Lucian cafeaua, mi-au rămas 20.000, aşa că m-am aruncat într-un taxi. Abia după ce am urcat, mi-am dat seama că nimerisem un şofer pus pe întrebări. Era un şmecher jegos şi impertinent. M-a întrebat imediat dacă am copii şi i-am răspuns că nu, urmărindu-l cu atenţie didactică, dar, în loc să se intimideze, a început să dea cu tifla:

— E greu să n-ai copii, dar şi mai greu e să n-ai nici bărbat. Aveţi bărbat?

— Nu. N-am bărbat.

— Asta e şi mai şi. Ce poate fi mai rău decât să n-ai bărbat!

— Sunt multe chestii cu mult mai nasoale.

— Adică? Mai rău decât să n-ai bărbat? Ce poate fi mai rău de-atât?

— Păi, de exemplu, să ai bărbat.

Mă uit la el şi sunt pregătită să deschid brusc gura şi să mârâi, arătându-mi dinţii. Dar nu e cazul. Îşi dă seama cu cine are de-a face şi schimbă brusc discuţia, într-o zonă inofensivă, despre starea proastă a şoselelor.

Ofbrother chat

ABADON: Eşti tare! A luat-o în barbă? La Lucian mă refer.
MORFEU: E bună chestia cu lolitele!
STIL-X: Mi-a plăcut ce i-ai spus taximetristului.

10

Restul zilei n-a fost mai vesel, aşa că m-am bucurat când am venit acasă şi te-am găsit instalat pe tastatură. Mi-am adus aminte cu tulburare de noaptea trecută şi m-am gândit că poate mi se păruse. Aş fi vrut să mă ridici din nou şi nu ştiam dacă e bine sau nu să-ţi spun. Îţi aduci aminte? Stăteam în picioare în faţa computerului şi nu-mi venea să-l deschid de teamă să nu dispari, mă uitam cu tot creierul în alertă să nu cumva să uit ceva şi nici să te tulbur şi nici să fac, Doamne fereşte, o prostie. Cât să fi stat? Nici nu mai ştiu. Te-am auzit după multă vreme că mi-ai spus clar, cu un glas atât de cunoscut, şi care mi se părea că se aude din camera de alături, în fine, mi-ai vorbit pentru prima dată în mod lămurit, ai zis *nu dispar*, şi-ai trecut repede pe un teanc de cărţi, în timp ce eu nu puteam să-mi revin din uluială. M-am aşezat, am aşteptat să se lumineze desktopul şi te-am întrebat cu vocea mea cea mai prietenoasă:

— Şi-acum ce să fac?

— Scrie-i!

Voiam să-i scriu, dar mi se părea totodată ridicolă ideea de corespondenţă. Simţeam nevoia să mă justific, dar şi să mă gândesc la diverşi indivizi trecuţi prin aceeaşi experienţă. M-am apucat de scris mai mult pentru mine, dar am trimis textul puţin înainte de miezul nopţii.

Thu, 30 Nov 2000 23:54:36 +0200
From: Laura Iosa <lauraiosa@arexi.ro>
To: Andrei Scarlat <andreiscarlat@yahoo.com>

Dragă Andrei,

E destul de ciudată corespondenţa asta. De altfel, orice corespondenţă e un caz ciudat de sympathie, o încercare de a stabili alianţe şi bineînţeles e o bucurie de a găsi pe cineva dispus să te asculte, să se măsoare cu tine, nu? Intenţionez să păstrez scrisorile tale, dar aş vrea să-mi spui dacă nu vrei, şi în cazul acesta - poţi avea toată încrederea - le voi şterge.

În fond a scrie o scrisoare reprezintă un mare act de curaj. Ea nu este doar pentru adresant, ci uneori pentru ochi străini. Nu ştiu ce crezi, dar pe mine mă oripilează faptul că unii publică sub diferite pretexte corespondenţele particulare ale unor oameni care au fost. Mi se pare indecent. Scrisorile ar trebui păstrate în arhive, pentru ochii acelor oameni care îşi câştigă într-un fel dreptul să le citească.

Gândindu-mă la noi, mai exact la faptul că ne scriem fără să ne fi cunoscut, îţi mărturisesc că am o oarecare jenă, plus

impresia că fac declaraţii publice. N-am mai avut o astfel de corespondenţă de multă vreme. Între 17 şi 20 de ani am scris în fiecare zi câte o scrisoare - ca să-ţi dai seama de unde începe experienţa mea epistolară. Eram îndrăgostită. Pe vremea aia eram la unul dintre cele trei licee clasice care au rezistat pe vremea dictaturii, adică făceam şase ore de latină şi patru ore de greacă pe săptămână, plus în particular. Şi cum venea amurgul, eliberată de obligaţiile intelectuale, scriam o scrisoare de dragoste. Evident că şi primeam una, pe care n-o desfăceam şi n-o citeam până la apusul soarelui.

Pachetul ăla de scrisori primite l-am lăsat un timp în grija bunică-mii. După ce a murit, mi-am adunat câteva lucruri şi am dat de scrisori. Primul gând a fost să le arunc. Şi aşa mi-am amintit că şi bunica mea avusese o astfel de corespondenţă, pe care de asemenea a lăsat-o în casa părintească. Cred că avea vreo 70 de ani când a fost vândută casa aia. A cumpărat-o un tânăr romantic, care a dat de scrisorile ei şi a chemat-o să şi le ia. S-a dus, le-a recitit în grădină, pe o

bancă de piatră, tocită, şi pe urmă le-a aruncat într-o fântână abandonată. După câteva luni bune mi-a povestit şi am ascultat cu o durere pe care o mai simt şi acum. Aşa că a trebuit să-l cunosc pe expeditor… dar asta e altă poveste. Revenind la scrisorile mele, primite de la primul meu iubit, mi-am dat seama că am datoria să le păstrez, ca să plătesc cumva vinovăţia bunicii mele de a le fi aruncat pe ale ei, să le depozitez cu toate că ştiam sigur că n-o să le recitesc. Aşa că le-am ţinut un timp prin garajul unei prietene, iar acum le ţin în cămară, unde oricum nu mai am nimic altceva. Totuşi, în cămară. E vreo diferenţă între fântână şi cămară? Măcar ea le-a recitit.

De-aia, mă întreb ce se întâmplă cu scrisorile păstrate. Unde ajung, pe mâna cui? Acum înţelegi, cred, de ce sunt cu totul împotriva publicării corespondenţei particulare.

Vreau să-ţi mai povestesc ceva pe aceeaşi temă.

Pe când eram adolescentă am găsit pe la bunici o carte despre *Legiunea Străină*. O chestie de doi bani, fără valoare. Era

într-o ladă din subsolul magaziilor. Pe manşeta cărţii un individ îşi scrisese povestea cu creion chimic. Îl chema Fănică şi era sergent. Furase sau pierduse banii regimentului în 1917 şi abia după vreo 10 ani îl prinseseră sau se dovedise furtul.

Cert este că în 1927 se afla în închisoare la Severin. Era deja condamnat la moarte, dar spera să se întâmple un miracol. Aşa că îşi scrie în două fraze povestea (că nu ştie cum s-au pierdut banii), apoi face o declaraţie vulgară de dragoste unei anume Ana, în ideea că acest volum va ajunge la ea. Dar pentru că probabil nu-l vizita nimeni, individul face şi o listă absolut impresionantă cu femeile pe care le cunoscuse şi cu localitatea în care se produsese întâlnirea. Printre ele se afla şi o femeie din familia mea, chestiune care pe vremea aia mi s-a părut catastrofală, anume ca tanti Mitina să fi fost încurcată cu sergentul puşcăriaş. Am făcut tot felul de cercetări şi am ajuns la concluzia că într-adevăr ea făcuse o croazieră pe Dunăre, într-o vacanţă şi că era posibil să fi coborât la Galaţi la o cofetărie poate, sau cine ştie. Era cu fetele Racoviţă, toate trei venite de la

Paris, într-o perioadă de emancipare… şi totuşi, ălea nu erau trecute pe lista lui Fănică. Îţi imaginezi că apoi cineva a şantajat-o pentru că nu văd din care alt motiv ar fi ajuns în lada de sub magazii *Legiunea* cu listă compromiţătoare. Am încă această carte.

De posibilitatea asta ce zici?

Ajunge pentru noaptea asta.

Pe curând, L.

Mă simţeam eliberată după scrisoarea asta. Mai curând capabilă să evadez din lumea asediată de atâta iubire. Mi-am pus un mp3 cu Eminem şi mă gândeam să ies puţin, când a venit răspunsul:

Dragă Laura,

Vreau să-ţi fac o mărturisire: îmi place să primesc şi să scriu scrisori. În general, îmi păstrez corespondenţa, iar din când în când, recitesc unele scrisori şi, da, le consider (pe unele) o dovadă de mare intimitate.

Mi-a plăcut mult povestea despre Fănică, ba chiar am început să mă gândesc la ceea ce s-o fi întâmplat cu el. S-ar putea întreprinde o anchetă, adică eu aş fi amator pentru că mă pregătesc să devin

jurnalist. Părinţii mei au plecat din ţară pe când aveam 15 ani, însă am urmărit mereu ce se întâmplă acolo. Am mulţi prieteni şi aici şi acolo, şi ştii că veştile circulă. Acum sunt înscris la o facultate de jurnalism, după ce am abandonat Dreptul, unde mă trimiseseră ai mei. Sunt aşadar într-o perioadă de dizidenţă. Bine, am avut şi o etapă de mare confuzie, dar de un timp m-am decis şi, cum am vrut să fiu independent, mi-am găsit mai multe slujbe mărunte care mă ajută să-mi împlinesc acest vis. Într-o oarecare măsură sunt în situaţia ta.

Cât despre soarta scrisorilor de la tine, poţi să stai fără grijă. N-or să încapă pe mâinile nu ştiu cui. Promit.

Acum iară sunt grăbit. Mă aşteaptă un amic pe-aici prin zonă. Vrem să mergem în Twince, un bar deocheat, în care ne-am angajat să spălăm pahare în noaptea asta. Îţi povestesc mâine cum a fost.

Să ai un somn lin,

Andrei.

Ofbrother chat

K1: Chiar, ce s-a întâmplat cu Fănică?

EXMATRIX: E ok. Povestea, adică.
RAKU: De-aia e bine să nu-ţi dai numele adevărat.
ABADON: Pe mine mă doare-n posterior dacă îmi citeşte cineva scrisorile.

11

A doua zi m-am întâlnit cu Raluca, supărată rău:

— Mi-am pierdut respectul faţă de tine, să ştii! Am făcut exact cum mi-ai zis, l-am sunat, m-am montat, i-am spus că e de viaţă şi de moarte...

— Şi?

— Fără rezultat. Mi-a zis să vin la Fundaţia Libra. M-am dus, dar nu era acolo, pentru că între timp plecase din Bucureşti. Unde? La dracu', la Sinaia, habar n-am, că l-am sunat şi mi-a zis că e în provincie, că să-l scuz, că una-alta, până la urmă a rămas să ne vedem pe 5 decembrie când e nu ştiu ce lansare de carte pe la Librăria Sadoveanu şi pe urmă, dragă Raluca sunt al tău. Aşa mi-a zis.

— Domne, dar el acolo la fundaţie nu are Internet?

— Ba da! Asta da... în fine ai şi tu o idee ca lumea. Îl sun pe tata să-i zic să m-aboneze la Internet, dar să-mi arăţi cum se face.

— Nu trebuie să-ţi arăt că e văzând şi făcând. Îţi zice cine-ţi instalează şi-mi scrii un mesaj pentru antrenament, uite aici adresa mea de e-mail. I-o scriu pe coperta *Cursului general de lingvistică*, să n-o piardă.

De ziua naţională am corectat nişte şpalturi luate de la Şcoala de Fier, prin milostenia Andreei, iar în amurg ai

venit, ca o răcoare furişată prin ziduri, chiar ca o teroare, dacă nu te superi.

De data asta te-am văzut prinzând formă aproape de uşa balconului. Pe locul ochilor îţi străluceau cercuri de lumină galben-verzuie. Sigur, ca la sfinţi. Nu mi-ai vorbit, n-ai mai făcut nici o introducere, m-ai atins cu aripa peste obraz şi m-am cutremurat fără gânduri. Pe urmă am început să mă urc încet spre pâcla albă, cu sufletul ghemuit de frică şi de plăcere. Sus era ca un glob de sticlă prin care vedeam străzi, clădiri şi oameni, un oraş învăluit în întuneric, mai curând într-o ceaţă care părea să se înmulţească odată cu dorinţa mea de a distinge figuri sau detalii. Am amorţit şi mă simţeam ca şi cum aş fi căzut, dar nu-mi era teamă de cădere, iar, alunecând, aveam sentimentul că mă descompun, că mă împrăştii. La un moment dat am ştiut că nu eram singură. Se apropia de mine, lent, un fel de plasmă caldă şi narcotică, pe care doream s-o ating şi s-o absorb. Era ca o invazie de aburi păstoşi şi strălucitori. Bucuria era năvalnică şi nu-mi lăsa loc pentru gânduri şi întrebări. Prezenţa unei fiinţe cuibărite pentru o clipă în sufletul meu era atât de autentică şi de familiară că mult după ce dispăruseşi cu totul din cameră, aveam sentimentul că cineva mă priveşte încă, din neant.

Mai târziu am deschis Netul şi am găsit scrisoarea lui Andrei:

Dragă Laura,

Îţi scriu pe scurt, stilul meu preferat, câte ceva despre noaptea trecută care e de fapt de nepovestit: Twince e ca un glob de sticlă imens, prin care se vede oraşul, de fapt strada şi ceva clădiri, şi care, pe dinafară, arată ca o sferă din oglinzi. Bucătăria e la subsol, unde am ajuns rostogolindu-mă pe o scară spiralată, cam pe la a treia treaptă m-am împiedicat, ceasul rău. În sfârşit, munca n-a fost cine ştie ce, dar am cunoscut două tipe haioase, şi ele tot aşa, cu slujbă de-o noapte, dar în alt domeniu. Să ţi le descriu în zece cuvinte, pentru exersarea stilului jurnalistic: năltuţe amândouă, subţiri, una cu părul vopsit în tonuri de toamnă, adică de la oliv la stacojiu, în toate nuanţele ruginii, iar cealaltă – tunsă American Navy. Uite că n-am putut să mă încadrez în zece cuvinte! Cum să fi spus ca să înţelegi? În engleză mi-ar fi ieşit. Pe bune! Ei, în rest: am mai lucrat, am mai flirtat, am schimbat impresii. Am ajuns acasă frânt. Am dormit vreo şase ore şi am alergat la cursul de *feature*, iar de pe la 16 m-am apucat să

fac macheta pentru revista pe care ţi-am zis că vreau s-o fac.

Ce zici, ştiu să povestesc?

Cu prietenie,

Andrei.

M-am gândit şi atunci, dar mai cu seamă după multe zile, m-am tot gândit la cârciuma-sferă şi la reveria mea din globul cu dorinţe omorâtoare. Atunci am vrut pentru prima oară să vorbesc cu cineva, nu mă refer la tine, care şi tu făceai parte din problemă. Era cu adevărat ceva mai mult decât o experienţă excitantă şi binefăcătoare, era o *problemă* de care mă temeam vag în momentul ăla. De fapt chiar am încercat să-i spun Ralucăi:

— Sunt nu ştiu cum, am intrat într-o emoţie străină...

— Te-ai îndrăgostit! Tocmai tu! La vârsta ta, adică, mă rog, nu ai vârstă, în sfârşit, mai bine îmi spui.

— E de nespus, şi ce-are a face vârsta? Dacă s-ar fi putut spune, tu ai fi fost prima...

— De ce? E însurat? E bocciu? E de categorie B?

— Lasă-mă, că-ţi spun când i-o veni rândul.

— E femeie!

Tot prin perioada aia l-am remarcat pe doctorul Rufă. Un băiat ofilit, specia *bou sinistru*, vecin de apartament cu mine şi care evident, are pe uşă scris mare, pe plăcuţă de oţel: Dr. Nini Coroană. De fapt, Raluca l-a remarcat, a

identificat categoria, *nu-l vezi, domne, că omul ne ignoră*, şi-aşa era, Rufă, trecea pe lângă mine cu importanţă, înalt, drept, subţire şi fără faţă, adică genul ăla care arată ca scos din cutie, dar care tocmai de-aia e şters, lipsit de note particulare: fără figură, fără coaie.

— Cine dracu se uită la tipii ăştia?

— În general, femeile şantajate, dar mai ales fetele sărace, Raluca, dragă.

— De ce tocmai ele?

— Pentru că au răbdare. Da, sunt răbdulii cu vanitatea inşilor de teapa lui Rufă şi-i manevrează la meserie, pentru că indivizii ăştia nu caută prieteni, ci adepţi, lume care să nu-i contrazică, să nu aibă păreri, dă-l în mă-sa, acum despre Rufă stăm noi de vorbă?

— Dar despre cine? Nu este el vecinul?

Şi-a fost providenţială afirmaţia ei, că am ajuns la un moment dat să mă sprijin de umărul lui Rufă. Dar asta mai târziu, după ce îmi pierdusem măsura şi speranţa.

În ziua următoare i-am scris lui Andrei un mesaj clar, căutându-mi cuvintele cu prudenţă. Mă simţeam ca şi când aş fi fost prinsă cu mâţa în sac. Noaptea am expediat-o cu certitudinea că o citeşte imediat:

> Povestea ta mi-a plăcut mult şi-ţi mulţumesc că mi-ai scris-o. Vreau să-ţi spun că îmi place cum le spui, iar dacă vrei să ştii cu adevărat cum cred eu că se

poate zice pe scurt despre tipele alea, atunci pot să-ţi spun că e suficient să zici: două jangheliţe gătite, aranjate, băgate bine în timpul lor istoric.

Să-mi mai scrii chestii de genul ăsta, că mă bucur sincer.

Cu toată simpatia,

Laura

Ofbrother chat

VALENCIA: Păi dacă ştiai că n-ai habar, de ce te-ai mai băgat să dai sfaturi?
Q121: De unde ai scos toate populaţiile astea? Ia vezi că nu sunt toate balcanice.
ABANDON: Mişto visul. Dar ce vrei să spui cu înălţarea aia?
TROTILA: Şi eu am unul pe scară exact ca Rufă. Unde stai?

12

În zilele următoare am făcut tot felul de drumuri. La Editura Şcoala de Fier am lăsat şpalturile corectate. Andreea avea impresia că arăt diferit de alte dăţi, dar abia după ce-am trecut pe la două tipografii şi pe la redacţia gazetei *Timpuri prăfuite* am început să mă gândesc că într-adevăr era ceva cu mine. Cel mai mult m-a impresionat privirea unui tipograf, un ins, nu contează cum arăta, ci că se uita la mine ca la o femeie tânără. Aproape că şi uitasem sentimentul ăla de teamă şi mândrie, fericirea aia stresantă pe care o cunoaşte femela aflată la prima ei tinereţe. Şi peste toate, în *Edgar's pub* m-am întâlnit cu Cristian Avram, poetul. Era, ca de obicei, agitat, în mişcare browniană, cu părul vâlvoi şi ochii duşi:

— Eşti îndrăgostită. Ce frumos!

— Sunt doar într-o stare emoţională, nicidecum...

—Lasă, lasă, mie nu trebuie să-mi spui tâmpenii. Eşti incredibil de tânără. Ce vârstă ai?

— 150, dar uneori par mai tânără.

De-aici încolo, mereu a fost cineva care să remarce faţa nouă care creştea din mine.

Abia după câteva zile mi-a răspuns Andrei.

```
Date: Tue, 05 Dec 2000 03:37:45 - 0800
From: Andrei Scarlat <andreiscarlat@yahoo.com>
To: Laura Iosa <lauraiosa@arexi.ro>

Ce-nseamnă "janghelițe" ? E de bine sau e
de rău?
```

Zilele astea am avut atâtea pe cap că n-am apucat să-ţi mai scriu. La un moment, cred că ieri, chiar mă simţeam vinovat, dacă mă crezi, era ca şi cum nu mi-aş fi făcut tema. Am intrat în Yaffa, o cafenea simandicoasă de pe Saint Marks, ştii genul ăla cu tot felul de tâmpenii desenate pe pereţi, cu o mie de oglinzi şi cu pretenţii de ceva stil. Mă holbam şi la nimfele de pe mese, şi la chelneriţe, când a apărut o individă: femeie bine, la 40 de ani, cu ţoale ca lumea pe ea şi cu un tip pe măsură şi fie că vorbeau între ei, fie că mi s-a adresat, nici acum nu ştiu, că trecând pe lângă masa mea s-a uitat către mine, aşa fugitiv, cum te uiţi la un pahar, şi-a zis mai mult în şoaptă: "Dacă ai de scris, atunci scrie!

Aiureală, nimic de zis, dar voiam să-ţi spun.

Tot cu simpatie, evident,

Andrei.

Mai aveam şi o scrisoare de la Lucian:

Laura, prietenă scumpă a mea,

Ţi-am urmat sfatul, adică am mers pe calea cinstită şi într-adevăr rezultatele au

fost cele sperate. Am fost cu Liza la Predeal. Două zile. A fost un vis...

Sunt atât de fericit că nu-mi vin cuvintele să-ţi scriu, deşi simt nevoia acută să-ţi împărtăşesc această fericire. Poate ne vedem cândva, în săptămâna care vine, la o cafea.

Cu prietenie,

Lucian.

Ce ciudat. Uitase cu totul de descurajările mele cinice. Mă ţinea minte doar cu îndemnul final, ca şi când doar atât ascultase. Vasăzică Liza, lolita dracului, îi dă speranţe...

Pe de altă parte mă mai gândeam şi cu oarecare invidie.

După ce-am citit scrisoarea lui Lucian s-a întâmplat ceva straniu. Aş putea să spun că acela a fost momentul în care noi am intrat cu adevărat în legătură. În tot cazul s-a produs un contact. Am ieşit de pe Net şi am salvat mesajele într-un fişier. Cred că voiam să răspund. De fapt, nici nu mai ştiu dacă scriam pentru mine ori dacă începusem să-i scriu lui Lucian. Îmi aduc aminte numai momentul în care un cuvânt a început să se coloreze pe rând în verde, roşu, portocaliu şi alte câteva culori. Totul s-a produs repede. Se poate să fi atins vreun buton din greşeală. În tot cazul aşa m-am gândit atunci. Era un

cuvânt banal: **aştept**. Scrisesem ceva de genul că *te aştept cu detalii* sau aşa ceva. Apoi te-am auzit spunând, tot aşa, de parcă îmi vorbeai din camera cealaltă, *S-ar putea să fie îndrăgostită de Lucian. Lasă, nu fi otrăvită, mai bine gândeşte-te la tine*. Te-am văzut plutind pe lângă umărul meu şi pe urmă te-ai aşezat de-a dreptul pe tastatură şi mi s-a părut că te aud spunând: *Te aşteaptă, să ştii*.

N-am putut nici să răspund şi nici să mă gândesc ca lumea la vorbele astea că m-a cuprins în clipa aia o disperare fără motiv. Simţeam că se apropie de mine cineva, o existenţă, un suflu ori un suflet venit din neant. Voiam să rezist tentaţiei de a intra în vârtejul cvasialcoolic şi aproape senzual, care mă ridica, inducându-mi discret impresia că mă înalţ legănată de aripa îngerului. Am pătruns în lumina albă cu ochii închişi şi cu sufletul la gură. Alunecarea prin pelicula lăptoasă şi caldă mi s-a părut ceva mai scurtă. Dincolo de ea era un oraş. Mai precis, mă aflam pe o stradă ca toate din lume, stradă de cartier, străjuită de blocuri. Intrările în clădiri erau mai largi decât cele ştiute de mine, aveau scări şi balustradă de beton, iar pe ici pe colo, printre clasicele tufe de arbust tropical, câte un ghiveci, câte un strat de flori înveselea locul. Ştiam că trebuie să traversez strada. Mă mişcam repede şi mă cuprinsese o bucurie bruscă, aşa cam în genul celei care precede începutul unei proiecţii într-o sală de cinema. Între blocuri era un fel de amfiteatru, un locşor

aproape înconjurat de bănci de lemn puse în semicerc pe vreo trei rânduri, unul mai înalt ca altul. Cineva ţinea un discurs. Eram curioasă şi tocmai voiam să mă apropii de vorbitor, când l-am văzut pe Andrei coborând treptele blocului din dreapta mea. Ştiam că este el, după cum şi el mă cunoştea, căci s-a îndreptat spre mine ca spre cineva de multă vreme cunoscut. Era un bărbat de până-n 25 de ani, subţirel şi scund; avea un pulover negru, gros şi cam vechi. A venit spre mine şi m-a îmbrăţişat neglijent, aşa cum se salută colegii care nu s-au văzut de mult. Încercam să-i văd bine faţa, dar nu ştiu de ce nu reuşeam să-i prind în vizor imaginea integrală. Îi vedeam doar ochii: erau din cei care te privesc în fundul sufletului şi te fac să-ţi mai şi placă violarea asta. Îl ascultam aiurită, îmi zicea că se duce undeva, era grăbit, spunea nume de străzi şi ore. Dintr-odată mi-a spus să-l aştept la ora 8, iar eu ştiam că este vorba despre 8 seara, şi mă gândeam că e prea târziu, cred că i-am şi spus, nu mai ştiu decât că ziceam *trebuie să plec acum. Ne vedem când ne vedem, dar nu astăzi.* Şi-am făcut câţiva paşi să trec strada, dar mi-am dat seama că îmi concentram atenţia nu asupra bordurii trotuarului, ci pe tastatura pe care stătuseşi tu şi care acum era pustie, fără nici un înger, cu beculeţul verde aprins lângă *num lock*.

I-am scris o scrisoare cam autobiografică:

Date: Wed, 06 Dec 2000 01:03:27- 0800
From: Laura Iosa <lauraiosa@arexi.ro>
To: Andrei Scarlat <andreiscarlat@yahoo.com>

Ascultă, hombre,

Ce crezi tu că înseamnă "jangheliţe", dacă mi-ai zis clar că ţi-au plăcut fetele alea, dar nu într-atât încât să te-nsori cu ele?

Vasăzică îţi place să stai prin cârciumi cu nimfe. Şi mie. Deseori singură. Îmi place să mă plimb, să intru prin diverse locuri, de toate categoriile şi nivelurile, să trec printre oameni. Singură. Mă împrietenesc repede, am de-a face cu multă lume, dar asta nu-nseamnă c-aş renunţa la confortul ipseităţii. Ce zici, e de bine sau e de rău? Nu sunt măritată, nu am copii, nu mai am părinţi. Trăiesc, aşadar, eliberată de istorie, într-o singurătate fericită. Tu cunoşti starea asta?

Ţi-am scris prea multe lucruri dintr-odată? Mă gândesc că suporţi. Sau nu?

Îţi doresc să fii fericit, să faci lucrurile care îţi plac.

Aştept scrisorile tale cu mult interes.

Laura.

Aş fi vrut să-l întreb unde locuieşte, cum arată împrejurimile, eventual dacă există un mic amfiteatru... Dar n-am putut să trec la amănunte de genul ăsta.

Ofbrother chat

TROTILA: Nu cred că nu l-ai întrebat!
Q121: Adică ai visat, ai intrat în transă, ce vrei să spui?
RAKU: Ai halucinaţii. Sunt multe persoane care au, e o boală care îţi dă pitici pe creier.
ABANDON: Dar de fapt tu aveai de gând să scrii cartea aia ori vroiai să te implici şi nu ştiai cum?

13

A doua zi către prânz m-a trezit Raluca. O alarmase nesimţirea mea. N-o sunasem, nu-i dădusem de ştire dacă mai exist.

— Nu se poate, miţo, să dispari aşa, ca gherţoiul, fără urmă, cu nepăsare, păi ce crezi că faci ce vrei tu în lumea asta? Ai datorii, ai obligaţii morale, acum dacă tot m-ai scos din matca mea să mă aduci spre tine. Dormi fără grijă, în timp ce Raluca arde!

— Ce ţi s-a-ntâmplat?

— Vrei să-ţi spun? Bine. Atunci, spală-te pe ochi, vino-ţi în fire şi pe urmă oi vedea dacă şi ce ţi-oi spune.

— E despre Castrat?

— Asta numeşti tu faţă omenească? Te-ai spălat cumva? Cu ce săpun?

— Lasă, e secundar, mai bine spune-mi...

— Stai aşa: e ceva în neregulă cu tine.

— N-am nimic.

— Eşti mai slabă, eşti mai luminoasă. Ai ochii mai mari!

— Pai da, mi-au crescut în timpul nopţii. Hai, zi ce-ai făcut.

De făcut nu făcuse mare lucru. Se întâlnise cu Gioni Castratu la o lansare de carte şi cum se-ntâmplă de regulă în situaţii de genul ăsta, schimbaseră câteva vorbe convenţionale şi pa. Dar pentru Raluca întâmplarea avea

proporţii, era cu semne şi mesaje de la bunul Dumnezeu, că - altfel, de ce crezi, măi Laura, că s-ar fi uitat la mine, fixându-mă cu intenţie, în timp ce-şi scotea ochelarii, ca să-i prind mai bine privirea pe când rostea distinct şi numai pentru mine cuvântul *dragoste*, rotunjit, clar şi cu pauză mare după?

— Vezi-ţi de treabă, Raluca, nu e nici o scofală, omul prezenta un volum de versuri, cum voiai să evite tocmai titlul, cred că l-a spus de enşpe mii de ori, ce dracu' voiai să facă?

— Eu mă refer doar la un anumit moment, în care s-a uitat la mine.

Nu mai era nimic de zis, o lungeam degeaba pentru că până la urmă tot ea avea dreptate, ea ştia, simţea, se afla în legătură cu el, - uite şi acum se gândeşte la mine, nu ştiu cum să-ţi spun dar mă simt ca şi când mi-ar rescrie ADN-ul, e o amorţire bucuroasă a creierului şi o zumzăială a inimii, de fapt este şi ca o durere şi ca un regret şi ca o împlinire, e ceva ce n-am mai trăit până acum!

— Bine, Raluca, dar până la urmă ţi-a spus ceva concret, ţi-a dat vreo întâlnire?

Şi-a strâns părul ondulat cu ambele mâini şi cu tristeţe a recunoscut că nu.

— Tocmai de-aia îmi vine să mor şi nu mai am stare şi te-am căutat ca să vii cu mine la Media, unde ţine o conferinţă. Azi, pe la două.

— Şi-acum cât e ceasul?

— Deja 12! Hai pune-ţi nişte ţoale şi mişcă-te.

— Unde e Media asta?

— În *Louis Calderon*, nu prea departe de-aici, dar tot facem juma de oră dacă mergem lejer şi până te îmbraci, până mergem să mâncăm ceva şi pe urmă să aprindem o lumânare la Dudul lui Brâncoveanu, tocmai bine, ajungem când îşi începe Gioni conferinţa.

Mi-a luat ceva timp să mă hotărăsc ce să-mi pun pe mine. Din baie venea un miros insuportabil de la câinii ţinuţi în apartamentele de sub mine. Tu erai tolănit pe un teanc de cărţi uitate pe măsuţa din hol. Atunci am întrebat-o pe Raluca dacă vede ceva acolo şi, spre surprinderea mea, a răspuns că da, sigur, e o lumină cam stranie deasupra cărţilor. Şi apoi ai vorbit tu: *Vezi că cineva te aşteaptă afară, să te opreşti şi să vorbeşti cu el.* Iar Raluca: ce e ăsta citat sau glumă?

— N-am vorbit eu, ci îngerul.

Dar n-am mai dezvoltat atunci pentru că ea a deschis uşa şi în faţa apartamentului era Rufă, cu un plic mare între degete. Îl ţinea ca şi când ar fi fost infestat. Permiteţi-mi, zicea el, să vă dau plicul acesta care dintr-o eroare a fost lăsat în cutia mea poştală.

— Şi de unde ştii că este al meu? l-am luat repede la pertu, ignorând sclifoseala individului, care era aranjat la patru ace, cu un costum din pânză moale, neşifonabilă,

de-ăla de nu-i vezi tighelele şi nu ştii dacă este cusut sau turnat direct din cremă de ciocolată.

— Este scris numele dumneavoastră pe plic.

— Păi tocmai asta întrebam şi eu, de unde ştii cum mă cheamă?! Sunt absolut surprinsă şi dacă nu-mi spui o să mor de curiozitate!

Rufă s-a cam fâstâcit iniţial, dar cum stătea încă în poziţie de aşteptare, cu plicul în mână, nu i-a venit impulsul să plece. Cât despre scos o înjurătură scurtă, cum ar fi fost cazul, nu se punea, pentru că individului îi lipseşte spontaneitatea.

— Este afişată în hol lista datornicilor la plata întreţinerii şi am căutat numele de pe plic până ce am identificat apartamentul.

— Hai, Laura, lasă omul. Rufă ia calul, iar noi, liftul!

— Mulţumesc, domnule; pe dumneata cum te cheamă?

— Sunt doctorul Nini Coroană.

Cred că-am râs amândouă deodată şi tocmai atunci a venit şi liftul. Am mai zis un *încântată*, iar Raluca un *bine, să trăieşti, pa* şi am coborât. Plicul era de la Editura Şcoala de Fier cu o felicitare mare, trimisă cu ocazia sărbătorilor de iarnă, ca unui colaborator serios ce eram.

— Ce e asta, frate, afiş în cinstea lui Stalin?

Pe ilustrată se vedeau pachete multicolore, cu funde, baloane, crenguţe de brad şi feţe crispate de copii: băieţii cu şapcă mare, fetele cu părul împletit în câte două cozi.

Am ajuns la Biserica Batiştei într-un moment luminos, cu soarele răspândit peste cupola argintie. Dudul lui Brâncoveanu părea o arătare, din cauza corsetului de fier şi beton, apoi am intrat in curtea bisericii, eu rugându-mă să mă audă bunul Dumnezeu, Raluca scotocind după bani pentru lumânări. Biserica era întunecoasă şi aproape goală la ora aia. Am cumpărat trei lumânări şi le-am înfipt în nisipul umed: una pentru sănătate, alta pentru noroc şi a treia pentru împlinirea visului meu de iubire.

Universitatea Media e un loc simandicos, cu lume politicoasă. Conferinţa se ţinea într-un amfiteatru cu perdele galbene, iar Gioni a vorbit despre prostul gust care omoară lumea, fără să spună prea clar la ce se referă. Publicul a zâmbit complice, înţelegător, cu superioară acceptare, iar Raluca a numărat că a privit-o de cincizeci de ori. La sfârşit a şi întrebat-o *ce mai faci draga mea?* aşa ca pe-o cunoştinţă veche, dar era greu de spus dacă era o cunoştinţă din cartier sau una de pe strada lui.

— M-a umilit, pur şi simplu!

În restul zilei şi-a spus indignarea pe mai multe tonuri, pe rând, la *Mecul* din Pasajul Universităţii, la *Edgar's pub*, în librăria Eminescu şi în holul Universităţii, unde am mai stat de vorbă, aşezate pe banca de marmură, aşa, pentru că nu ne trăgea nimic spre acasă, şi, în fine, mi-a venit şi mie rând la vorbă, adică am găsit momentul cel bun să-i spun despre tine. Am luat-o direct:

— Nu ştiu dacă îţi mai aminteşti ce mi-ai zis când am ieşit azi pe uşă, înainte să ne-ntâlnim cu nenorocitul de Rufă.

— Nu. Ce-am zis?

— Ai zis că spun citate.

— Păi asta faci de obicei.

— Uite, ce este: nu am vorbit eu azi, mai precis fraza aia că *să stai de vorbă cu cine te aşteaptă în faţa uşii* n-am zis-o eu.

— N-am auzit de nici o uşă!

— Hai s-o luăm altfel: mă întâlnesc uneori cu un fel de înger, să nu care cumva să râzi, sunt absolut normală, nu e nimic inventat sau vreun vis, ci, într-o noapte, am văzut pe imprimanta computerului un fel de înger de lumină, pe care l-ai văzut şi tu azi, deasupra teancului de cărţi din hol, ştii lumina aia de-ai zis că e stranie...

— Parcă îmi aduc aminte de lumină...

— Ei, acolo era individul, adică omuleţul, îngeraşul ăsta care îmi vorbeşte uneori şi pe care...

— În ce noapte, de cât timp, adică?

— Cam de un an, nici nu mai ştiu exact, după faza cu Victor, dar de vorbit nu-mi vorbeşte decât de vreo lună. Să-ţi povestesc: era într-o noapte, cam după ce aflasem că Lolita de la editura lui Neica vroia să-mi fure cartea..., dacă-ţi aduci aminte ţi-am spus atunci, adică ţi-am împuiat capul.

— Parcă mi-aduc aminte; chiar ce-ai făcut cu manuscrisul ăla?

— L-am dat la Al-M, o editură bunişoară. Cam pe-atunci a vorbit, adică mi-a spus câteva chestii, dar de văzut l-am văzut prima oară după ultima mea vizită la Victor.

— Nu cred că mi-ai spus de Victor.

— Eram fiartă rău şi nefericită peste medie, stăteam cu ochii pe ecranul PC-ului şi mă gândeam la tot felul de chestii răzbunătoare, când l-am văzut pe marginea imprimantei...

— Adică ce-ai văzut?

— Un omuleţ transparent, făcut dintr-un fel de lumină lăptoasă şi care pare să aibă aripi. Un îngeraş. Mă crezi sau să-mi retrag povestea?

— Te cred bineînţeles, cum să nu te cred. Dacă îmi zicea altcineva aş fi avut îndoieli, dar tot ascultam şi acordam ceva credit, d-apăi dacă îmi spui tu! Se schimbă. Oi fi eu misoancă, dar sunt gata să te-ascult. E mereu acolo la tine?

— Nu chiar. Mai pleacă din când în când. Dar azi era.

— Chiar îmi aduc aminte de lumina aia... avea ceva, era cumva... Să mă ţii la curent cu ce se mai întâmplă şi să mi-l prezinţi şi mie data viitoare!

Ofbrother chat

VALENCIA: Precis nu i l-ai prezentat!
K1. Nu te cred!
EXMATRIX: Îmi place că ai părere bună despre tine, se vede din cum îţi descrii ţoalele.

14

În noaptea aia de 7 decembrie am găsit mai multe mesaje, care mai de care mai interesante, dar am citit mai întâi scrisoarea lui Andrei:

Nicidecum. Ieri treceam neatent prin Grand Central, cerul era întunecat şi căzut peste lume, mă apucase o tristeţe superficială, cred că ştii la ce mă refer, când mi-am amintit dintr-odată de confortul singurătăţii, despre care mi-ai scris ieri. Aş vrea, nu ştiu cum să-ţi spun, că una este să citeşti ceva, de exemplu despre o stare descrisă de altul şi cu totul altceva este s-o simţi tu şi să te luminezi, să descoperi ce-a vrut el să spună. Cam aşa am trăit eu ieri: trecând pe lângă oameni necunoscuţi şi fericit la modul sincer că nu cunosc pe nimeni. Aşa că îţi răspund la întrebarea ta cu "nicidecum". Nu mi-ai spus prea multe, dimpotrivă, ghicesc că acesta este doar începutul, că îmi vei mai spune încă multe şi la fel de interesante lucruri despre tine.

Cu aceasta cred că ţi-am mărturisit cât de mult îmi plac scrisorile tale.

Pe curând, sper,

Andrei.

Surprinzător pentru mine era că îmi scrisese Cristian Avram, poetul:

Laura, fiinţă luminoasă care eşti!

Ţi-am găsit adresa pe *Arca* lui Andrei şi nu m-am putut abţine să nu-ţi scriu vreo două vorbe esenţiale: care este viaţa ta de te-ai deschis spre lume? Mă gândesc încă la tine, la privirea ta fericită şi nu pot să nu-ţi mai spun din nou că mă obsedează, mă intrigă, mă nedumereşte şi-mi stârneşte ireductibile curiozităţi întinerirea ta bruscă.

Te sărut pe ochişori,

Cristian Avram

Mai erau două scrisori, una de la Editura Şcoala de Fier şi alta cu horoscopul trimis de Susan Miller, în care îmi spunea că o să-ncep anul fără slavă, ca un Leu bolnav de ligoare.

Te-am strigat şi-ai venit repede. Te-ai aşezat cu mâinile în şold, în faţa ecranului. Ajungeai în dreptul lui *Spectrum 5Glr+*.

— Ce vrei să ştii, mi-ai zis, dacă îl cunoaşte pe Andrei? Bineînţeles că-l cunoaşte.

— E o deducţie a ta sau ştii precis, ca înger ce eşti?

— Ştiu. S-au întâlnit pe la sfârşitul verii.

Aveai un căpuşor ca un balon de săpun, iar buzele îţi vibrau ca şi cum ai fi vorbit.

— Dacă ştii aşa de multe, te-am întrebat, de ce nu-mi spui direct, cum arată, câţi ani are, cine este acest Andrei.

— Pentru că nu ştiu. Eu nu l-am văzut.

— Dar ştii cum l-a văzut Cristian Avram?

— Aproximativ. Cel mai bine este să-l suni sau să te întâlneşti cu el şi să-l întrebi.

— Vreau să-mi spui tu!

Atunci te-ai strâns, ridicându-ţi puţin umerii înaripaţi şi mi-ai spus ceva mai tare:

— Eu pot să-ţi spun despre Albert!

În loc să-mi povesteşti ai coborât lumina albă deasupra mea şi au început să-mi curgă ochii în prăpastia pâsloasă din mine.

Când s-a limpezit, eram într-o cameră nu prea mare şi nu prea luminoasă, mai precis, din faţă-stânga pătrundea o lumină trasă prin jaluzele, pe lângă silueta unui bărbat care butona la un computer. Îl vedeam din spate: stătea aplecat pe tastă şi îşi bălăbănea piciorul drept, întins lateral şi sprijinit pe vârf. Avea pantaloni mătăsoşi gri şi un tricou cu mânecă lungă. Părul îi venea în ochi. Pe ecran se înşirau nişte fraze pe care aveam sentimentul că trebuie să le citesc neapărat. M-am apropiat pe la spatele lui şi am încercat să privesc peste umăr spre textul de pe ecran, dar

în momentul ăla a închis computerul, ca şi când ar fi simţit că cineva îi află gândurile. S-a ridicat, a trecut prin mine ca printr-o umbră, a luat o haină de pe spătarul scaunului şi a ieşit. Abia atunci am văzut că în spatele meu, în dreapta, era o uşă. Am întins mâna spre butonul PC-ului, şi-am simţit că mă prăbuşesc. Cădeam repede, ca într-un film S.F. şi în doar câteva clipe am ajuns din nou în faţa ecranului pe care scria prozaic:

Doamnă, treceţi vineri, pe la mine. Am ceva de lucru pentru dumneavoastră. Andreea.

Trebuia să vorbesc cu cineva. Voiam să ştiu care sunt experienţele neobişnuite ale altora. Nu-mi venea chiar să întreb *credeţi în fenomenele metanormale?* dar nici nu puteam să ignor ce se întâmpla cu mine. Mai ales că mai avusesem şi altădată episoade inexplicabile, pe care le-aş putea numi *ciudate*. Nu cred că voiam să aud ce are de spus Andrei, ci *dacă* mai există şi alţii, care să fi trăit ceva similar. De la Andrei aşteptam mai curând o confirmare a întâlnirilor misterioase din lumina albă. În cele din urmă m-am apucat de scris:

Dragă Andrei,

Uneori mi se întâmplă să particip la emoţia altcuiva, să mă întâlnesc fără să vreau cu o stare fericită sau chiar să

comunic cu o fiinţă care ştie sau nu de mine. Ţi se pare aberant?

Ca să înţelegi despre ce este vorba am să-ţi povestesc ceva care ar putea să fie şi o introducere pentru o discuţie mai substanţială pe tema asta, care poate să aibă sau nu loc.

Anul trecut, într-o zi frumoasă de iunie, scriam ceva ff. important, eram cufundată în gânduri şi nu voiam să ştiu de nimeni. La un moment dat mi-a intrat jumătate din populaţia Bucureştiului în creier. A fost ca o săgeată, ca un ţipăt disperat, topit treptat în beatitudine. M-am ridicat de pe scaun şi m-am îndreptat spre balcon cu certitudinea că voi găsi răspunsul. Pe trotuarul de vizavi, pe la *Pizza Hut*, trecea un bărbat pe care îl cunoşteam de multă vreme şi despre care aveam o părere foarte proastă. Şi cred că şi el despre mine. Din ziua aia, timp de câteva săptămâni m-am aflat într-o emoţie nefirească, legată de acest personaj; mă trezeam, ştiam că trebuie să ies, nu ştiam unde, dar în scurt timp mă întâlneam cu individul. Eram în permanenţă cuprinsă de o bucurie ucigătoare pe care mintea mea

n-o putea accepta, dar de care sufletul era bucuros. Aşa că m-am hotărât să clarific situaţia şi i-am făcut o vizită acestui om. L-am găsit absolut prăbuşit de fericire: era îndrăgostit de o femeie (pe care o mai iubeşte încă), iar eu am fost atrasă de emoţia aia. Aşa am aflat că dintre cazurile posibile de acces la alt suflet, pentru mine, şi nu am de unde să ştiu dacă numai pentru mine, face parte şi emoţia îndrăgostitului oarecare, trecător pe lângă sufletul meu.

Întâmplarea m-a făcut să cred că există o mulţime de motive ale întâlnirii în - lumina albă - atât de multe, încât nici nu merită să-ţi pui întrebări. Când se-ntâmplă, trăieşti, înghiţi şi uiţi.

Cu bucuria de a-ţi fi scris,

Laura.

Mă simţeam uşurată într-un fel, dar şi într-o situaţie stupidă de aşteptare, venită parcă din convingerea că Andrei ştie de "vizitele" mele, că îmi cunoaşte gândurile şi emoţiile, că nu ştiu ce duh ne leagă ş.a.m.d. Şi tot ambalându-mă în sensul ăsta, am început să navighez la întâmplare pe *străzile* din ce în ce mai obscure al Netului, până nu mai ştiu cum, pe un site cam amestecat, am dat

de pagina lui Rufă, vecinul: *Nini Coroană, doctor psihiatru vă sfătuieşte*. Avea acolo poza – siluetă simandicos sprijinită de un raft de cărţi copertate, aurite, imense, îndoliate. Arăta ca un tip care te regulează cu ochii închişi şi pe urmă se şterge pe mâini cu un şerveţel dezinfectant. Din C.V. am aflat că şi-a trecut doctoratul *cum laude*, cu o teză despre epilepsie, că scrie printr-o sumă de reviste şi că pictează. Avea, evident, o adresă de e-mail pentru cine voia să-i ceară sfatul *în orice problemă de suflet şi de minte*. Ca în multe alte locuri din Europa, şi la noi psihiatru ţine loc de psiholog, aşa că nu m-am mirat de aroganţa lui Rufă, atâta că voiam să comentez cu tine descoperirea. Chiar mi s-a părut că te aud spunând: *Scrie-i!*

Nu ştiu dacă de la tine a venit ori dacă a încolţit în mintea mea gândul, dar am simţit un impuls irezistibil să-i scriu lui Rufă. Mai precis, să-i trimit aceeaşi scrisoare pe care i-o trimesesem şi lui Andrei. Mi s-a părut amuzant. Dar aveam nevoie şi de un corector, de un reper în lumea mea din ce în ce mai confuză. Mi-am deschis un cont poştal pe *easymail* cu adresa *lolaQ* şi, schimbând titlul, i-am trimis textul şi lui Rufă.

Dar pentru că eram într-o dispoziţie jucăuşă, cu vreo două-trei fraze în plus am copiat aceeaşi scrisoare şi pentru Cristian Avram. I-am pus şi un P.S. în care întrebam dacă îl cunoaşte pe Andrei.

NB. Sunt câteva mesaje pe *ofbrother*, dar nu-mi dau seama dacă e vreunul de la tine:

Ofbrother chat

CLARA: Şi mie mi se întâmplă să am o emoţie deosebită în legătură cu anumite persoane. Aş vrea să discutăm mai mult pe tema asta. Eventual, mi-ar plăcea să ne întâlnim. Ce zici?
RAKU: Până la urmă ăla era înger sau ce?
Q121: Pe tema asta, cu telepatia, îţi dau lecţii, dar te costă :-)

15

A doua zi era cât pe-aci să ratez lucrarea de la Şcoala de Fier. M-am trezit târziu şi am alergat într-un suflet până acolo. În holul editurii era o femeie tânără, genul clar de lolită în vacanţă, care făcea un scandal incredibil: lăsase de mai multă vreme un manuscris pentru care nu primise încă nici un răspuns şi care nu se mai găsea, ca să-i fie înapoiat. Pentru că nimeni nu-i dădea explicaţii, a început brusc să mi se plângă mie: Este inimaginabil ce se întâmplă în ţara asta! Scrii o carte şi îţi dispare manuscrisul. Până să îţi dai seama ce se întâmplă apare sub semnătura altcuiva! Nici nu vreau să mă gândesc câtă încredere am avut în Editura Şcoala Nouă... ori cum dracu' îi mai zice, acum...

— Şcoala de Fier...

Se uită prin mine. Nu prinde poanta.

— Am înţeles că şi-a schimbat numele în Şcoala Românească..., mă informează ea.

Aflu, treptat, că o cheamă Crissina, că e asistentă la Litere. A scris o carte de eseuri, al cărei mss. nu se mai găseşte. Individa are privirea dusă, vocea gravă şi carnea de pe picioare îi tremură în grupuri vineţii, dezvelită până aproape de şolduri. Duhneşte a vin, îmi dau seama că e uşor alcoolizată şi că de aici îi vine gravitatea.

Câteva clipe mai târziu, Andreea îmi spune că i-a fost colegă de facultate:

— S-a învârtit bine ş-a prins un post de asistentă. Pe urmă a adunat cu răbdare scrieri de-ale studenţilor, în special lucrări de seminar, şi a încropit o carte de eseuri. Însă manuscrisul s-a pierdut.

— Cum să se piardă?

— Nu ştiu, doamnă, mâna lui Dumnezeu, chiar nu ştiu ce s-a făcut, că după ce l-a adus, s-a evaporat, pur şi simplu. Poate că l-a pus înapoi în geantă şi nu mai ştie. E alcoolică.

Îmi iau ce era de lucru, mai schimb două-trei vorbe cu Crissina şi nu ştiu cum că mă binedispune la culme întâlnirea asta. Nu pot să explic. Ce-ar fi nemaipomenit în întâlnirea cu o lolită beată şi fraierită!

Acasă era, ca de obicei, pustiu şi nu aveam nimic de mâncare. Frig. Prin aerisire venea de jos mirosul de câine, ca pe un maidan. Ar trebui să li se interzică oamenilor să crească animale în apartament, mai cu seamă câini. Stau înghesuiţi, cât trei-patru persoane în 50 m², şi-şi mai iau şi câte un câine mare, pe care îl spală, când îl spală, în aceeaşi cadă în care îşi fac ei baie, îl constrâng să ducă viaţa pe care o duc ei, să stea într-o cuşcă şi desigur, îl scot noaptea, să-şi facă nevoile pe trotuar. Calea Moşilor este o stradă locuită de mari iubitori de câini şi de aceea este acoperită de excremente. La intrarea în ganguri, în faţa magazinelor, pe spaţiile verzi. Mă întreb cum de n-a izbucnit încă o epidemie.

Noaptea am primit răspuns de la toţi trei, în ordine: Rufă, Andrei şi Cristian Avram.

Dragă LolaQ,

Mă bucur că aţi ales să-mi scrieţi şi să-mi faceţi o aşa mărturisire intimă şi interesantă din punct de vedere psihologic. Din experienţa mea ştiu că oamenii pun adeseori astfel de stări pe seama unor legături misterioase. Vreau să clarificăm un lucru, de la bun început: nu există situaţii de neexplicat, ci doar unele cărora nu li s-a găsit încă o explicaţie. Situaţia dumneavoastră poate avea numeroase cauze. Mă refer, desigur, la cauze medicale. Unele dintre aceste stări pot avea rădăcini psihologice, dar foarte multe sunt determinate de disfuncţii fiziologice. Din acest motiv, nu pot să intru în mai multe amănunte, până când nu vă faceţi un riguros control medical, de la care se poate începe apoi o discuţie ori o investigaţie psihologică. Desigur, nu vă oblig să mergeţi la medic, dar sunt dator să v-o spun. Aştept să-mi scrieţi şi să-mi spuneţi ce aţi hotărât.

Toate urările de bine,

dr. Nini Coroana

Andrei scria pe un ton foarte cald:

Dragă Laura,

Nu pot să nu te întreb: de unde ştii că bărbatul acela nu era într-un mod misterios legat de tine şi că iubirea lui pentru femeia aceea nu era decât un pretext? Mi s-a întâmplat de câteva ori să mă îndrăgostesc şi să simt ceva similar: o emoţie sugrumătoare, presentimentul că Ea se află în apropiere, aşa cum spui tu. Dar, pe lângă toate acestea, am resimţit şi o durere grea, de nesuportat, ceva teribil. De asemenea, mi s-a mai întâmplat şi să am o premoniţie, să ştiu, de exemplu, cu câteva clipe înainte că va suna telefonul ori că vine un mail…. mă preocupă realmente aceste stări omeneşti şi am adunat şi ceva material în privinţa asta. Un subiect intervievat de mine, o femeie, povestea că în săptămâna de dinaintea morţii mamei sale era cuprinsă de o groază fără motiv. Avea impresia că mamei i se va întâmpla o catastrofă: alerga s-o vadă, însă, mama era sănătoasă, veselă, părea să nu aibă habar de ceva. La sfârşitul săptămânii a murit într-un accident.

I-am mai auzit şi pe alţi oameni vorbind despre presimţiri similare şi am convingerea că există o forţă mentală la care toţi indivizii sunt conectaţi, sesizând, însă, această legătură în grade diferite. În ceea ce te priveşte, sunt convins că eşti o fiinţă sensibilă şi capabilă să intri uşor în contact emoţional cu cineva. Eu însumi am uneori sentimentul că, să nu râzi, că pătrunzi cu mintea până aici.

Cu toată prietenia,

Andrei

N.B. Îmi dai voie să transform mărturisirea ta într-un interviu pe care să-l public în revista facultăţii?

Scrisoarea lui Avram era ca de obicei plină de efuziuni.

Scumpa mea,

Eşti formidabilă! Nu pot să nu te întreb cine era dobitocul? Nu era unul care citeşte poezie…! De fapt ai şi spus că nu-l simpatizai. Pur şi simplu i-ai simţit emoţia! Şi vrei să ştii părerea mea! Ei, bine, numai fiinţele îngereşti simt cu sufletul şi pot să alunece în sufletele vecine. Cât n-aş da să mă găseşti şi pe

mine cu tentaculele sufletului tău! Dar nu am eu atâta noroc să intru în comunicare spirituală cu o fiinţă delicată ca tine.

Cât priveşte întrebarea de la finele scrisorii, aici e mai simplu de răspuns: L-am întâlnit o singură dată pe Andrei Scarlat. E un bărbat tânăr şi care arată ca din jurnalele de modă. Dacă l-aş întâlni, nu ştiu dacă l-aş mai recunoaşte.

Cu îmbrăţişări frăţeşti,

Cristian Avram

NB. Mă gândesc că unul dintre mesajele astea ar putea fi de la tine. Dar care?

Ofbrother chat

VANKU: Mi s-a întâmplat şi mie ceva similar; eram la mare, în Vamă, cu un grup, ne distram, totul era ok, până când am început să mă întristez din senin, eram cu inima varză şi aveam presimţirea unei catastrofe. Mi-a fost aşa vreo două ceasuri bune. Pe urmă, m-a sunat mama şi mi-a spus că fratele meu avusese accident, nimic grav, dar trecuse prin toate alea.
ABADON: Are şi doctorul dreptate, dar cu emoţia telepatică e ceva. Mai scrie
MORFEU: Doctorul e dobitok :-(

16 Deşi am râs, nu pot să nu-ţi mărturisesc că scrisoarea lui Rufă m-a şi îngândurat. Mi-ar fi părut rău să fiu bolnavă. Dar tu dispăruseşi pur şi simplu. Au fost atunci câteva zile de disperare, nici nu-mi venea să mai deschid P.C-ul, nici chef să ies din casă nu mai aveam. Starea mea de disconfort ameţitor se agrava şi o jenă imensă mă împiedica să spun două cuvinte simple: *sunt îndrăgostită*. Dar era aberant. Din toate punctele de vedere. Mă îndrăgostisem de un bărbat cu mult mai tânăr. Şi asta nu era tot: nici măcar nu ştiam cum arată. Starea asta venea din mintea mea îmbibată cu literatură şi dintr-un suflet ţinut sub papuc atâta vreme. Trăiam cu convingere într-un dialog de nepovestit, mă simţeam ca şi când aş fi fost conectată la un gând, pe cât de familiar pe atât de străin: eram bucuroasă, nefericită, disperată, până când venea din nou spre mine un fluid cald, aducător de beatitudine.

Apoi a urmat transformarea ta. Asta a fost după ce Andrei mi-a telefonat a doua oară.

Când a sunat telefonul, priveam pe geam către Pizza Hut. Doi ţigani hrăniţi bine, îmbrăcaţi cu haine negre de piele şi cu părul geluit îndelung, tocmai smulgeau banii unui papagal. Vocea lui Andrei m-a luat prin surprindere

în mod definitiv, încât am intrat fără să vreau în tonul grav:

— Voiam să vorbesc cu tine. E aici o iarnă grea, a nins, am şi căzut de câteva ori! New York-ul parcă a intrat în era glacială... tu ce făceai?

— Mulţumesc bine. Nimic interesant.

— Zilele astea am fost la un film... Şi îmi povesteşte filmul, oricât ar părea de incredibil, cel puţin pentru mine, care n-aş fi bănuit că cineva sună din America ca să povestească filme...

Peste drum, păgubitul continuă să stea lovit de destin lângă ghişeul pizzeriei. E un tânăr cu haine jerpelite, subţirel şi la prima experienţă de gen. Ţiganii i-au luat banii în timp ce-i întindea spre vânzător. Acum ţine în mână cutia, pe care în mod evident vânzătorul o revendică. Andrei a sfârşit de povestit filmul. Mă întreabă din nou ce fac. Nu-mi vine să-i răspund, ca şi când m-ar fi întrebat într-o limbă străină:

— Nimic special, pe-aici...

— Săptămâna trecută am cunoscut o tipă formidabilă!

Mi se taie genunchii. Nu comentez.

— Face fotografii, ceva excepţional, aş vrea să-mi ilustreze revista, deşi nu ştiu dacă am s-o conving. Bietul papagal renunţă la cutia de pizza. Aproape că îi simt lacrimile năvălind în fundul gâtului meu.

Telefonul acesta m-a lăsat fără aripi. Tu nu erai nicăieri. De ce m-a sunat? Cum să mă gândesc în ambiguitatea asta, întreţinută de speranţa mea care modifică totul? Cum să înţeleg ce vrea un om, dacă nu pot să-i văd privirea, atitudinea, respectiv mesajul rapid. Analizând la rece, nimic încurajator nu s-a strecurat din direcţia lui. Totul emană o bunăvoinţă glacială, o dorinţă cam orgolioasă de a întreţine speranţele oamenilor. Va trebui să analizez cele două chestiuni care m-au încurajat: că îmi răspunde la scrisori şi că m-a sunat. Prima ţine şi de politeţe, dar mai ales de mentalitatea simplă că la urma urmelor nu este rău să primeşti scrisori, să ai corespondenţă. Până şi bietul Leopold Bloom ştia chestia asta. Telefonul. Să vedem: *in primo ratione*, omul sună în general din obligaţie, din nevoia de a transmite urgent un mesaj, din plictiseală, din disperare, ca să se confeseze. În cazul lui habar nu am despre ce este vorba. Telefoane albe, fără nuanţă, fără... cred că ştiu: oamenii mai sună şi când sunt nefericiţi, de pildă îndrăgostiţi fără speranţă, dar fără să-şi poată povesti drama. Sună pe câte un individ pe care îl ştiu la fel de nefericit şi deşi vorbesc alb, spun tâmpenii şi generalităţi, de fapt în toate cuvintele lor transpare aceeaşi obsesie. Să vedem. Mi-a vorbit despre: un film snob şi despre fotografă - cu entuziasm adevărat. Posibil să fie îndrăgostit sau doar nemulţumit că nu poate să fie admis într-un anumit cerc, în intimitatea unei anume

persoane. De aceea şi-a pus speranţele în noua lui cucerire - fotografa -, sau în altcineva de aceeaşi categorie. Nefericirea nu se stinge însă cu speranţe, aşa că mă sună sperând ca nefericirea mea să-l stimuleze şi, mai cu seamă, dorind să-mi alunge tristeţea pentru a se putea bucura de binele meu. Vrea să facă ceva în compensaţie la situaţia lui.

Nu s-a gândit nici o clipă la mine ca la o femeie.

În cazul în care rămân aici, chiar şi după această punere la punct a situaţiei însemnă că este vorba despre rea-voinţă din partea mea.

Mă limpezisem oarecum şi mă pregăteam să intru în bucătărie, când ai apărut tu. Păreai ceva mai mare. Te-am văzut plutind în cadrul uşii.

— Cu siguranţă ştii că m-a sunat. Din ce cauză ar suna cineva din America...?

— Aşa a avut chef! ai spus, apoi ai început să prinzi consistenţă. La început te-ai colorat în roz, devenind translucid şi, pe măsură ce-ţi puneam întrebări despre transformarea asta, te-ai umplut de viaţă. Ai căpătat forme omeneşti, ca şi când ai fi fost modelat din plastilină. Atunci ai devenit omuleţul roşu. Nu mai aveai aripi. Examinat de aproape, arătai ca un bărbat tânăr şi ironic.

Ofbrother chat

Q121: Se poate să fi sunat pentru că avea un

bonus de la Connex.
MORFEU: De ce crezi că ăia care i-au luat pizza papagalului erau ţigani?
RAKU: Băiatu' ăsta e o labă tristă. Părerea mea.
TROTILA: Da, nici eu nu cred că ar da cineva telefoane din America, la o tipă bătrână.
VALENCIA: E un tip complexat şi NF.
SCANDINAVU: Şi pe mine m-au furat ţiganii la Pizza Hut, anu' trecut pe vremea asta. Eram cu un trening de la Nike, bej, cu două dungi roşii pe mâneci.

17 Mi-e foarte greu să-ţi scriu toată povestea, pe care oricum o ştii, şi s-o mai pun şi acolo, pe forum-ul ăla. Ai putea să-mi dai un semn, să-mi spui câteva cuvinte pe care să le înţeleg doar eu şi care să-mi facă suportabile discuţiile de pe chatul fraţilor ălora.

Cum nu am de ales, povestesc mai departe, după cum ţi-am promis.

Intrasem într-o stare de confuzie şi de emoţie cutremurătoare. Notam atunci în jurnal tot felul de chestii care, îmi dau seama că, citite acum, par aberaţii ori chiar mărturisiri de comedie populară, dar, trebuie să-ţi spun că, revăzându-le, retrăiesc fiecare detaliu, mai ales emoţia aia paroxistică, impresia vie că cineva se află în mintea mea. Aveam sentimentul că intru din când în când într-un duios dialog mental. Mă gândeam şi că am înnebunit, îmi venea să-i dau dreptate lui Rufă, mi-era şi jenă de mine şi milă şi aveam uneori senzaţia că oamenii de pe stradă mă privesc fie cu un soi de compasiune, fie cu amuzată curiozitate, în tot cazul ca la spectacol, cu luare-aminte, pentru că mă comport nefiresc. Am văzut şi eu de multe ori astfel de persoane care par dezarticulate, râd în hohote când nimeni nu râde, iar râsul lor sună sinistru. Mi s-a părut uneori că oameni pe care îi ştiam de multă vreme vorbesc cu mine ca şi când m-ar vedea prima oară, distraţi

şi distraşi, cu gândul dus. Unii sunt îndrăgostiţi, alţii însă sunt doar bolnavi de dragoste, abandonaţi şi nefericiţi. Aşa eram eu: într-o stare de alertă permanentă, pe de lături de lume. Stăteam la pândă, într-o încordare teribilă, ca să prind un semnal din lumina albă de deasupra capului meu şi de dincolo de lume.

Întâlnirile erau de asemenea intensitate, că începusem să-i disting trăsăturile feţei. Puteau foarte bine să fie numai viziuni de fiinţă bolnavă. Mi se părea că arăt ca o pastă care curge peste lume, fără reliefuri, amestecată cu celălalt fluid, venit de acolo, şi care era o fiinţă caldă, cu figură liniştitoare. În special îi vedeam pometii proeminenţi şi ochi clipocitori.

Pe la începutul lui ianuarie, după telefonul inexplicabil, te-ai transformat într-un omuleţ roşu, viu şi adevărat, şi cum începusem să-ţi spun cât sunt de nefericită, că sunt bolnavă după un bărbat pe care nu l-am văzut niciodată, te-ai ridicat în faţa mea pe o policioară de cărţi, ţi-ai luat o poză gravă, ai ridicat un deget şi ai început să spui cuvintele stranii care m-au torturat nopţi şi zile după aceea, în încercarea mea paranoică de a descifra mesajul închis în ele. Mai întâi ai spus de câteva ori cuvântul **începutul**, apoi ai declamat clar şi pătruns acele cuvinte, despre care mi-ai spus că sunt importante. M-ai rugat, chiar, să le memorez şi m-ai asigurat că în ele se află răspunsul tuturor întrebărilor mele: *Lună sfâşiată în*

beregata mea / de plumb / luna fălcilor falnice peste buze / îmi curge înapoi în creier / luna / noiembrie.

Le-am întors pe toate părţile, ca pe nişte versuri, le-am citit în diverse combinaţii şi pe urmă am chemat-o pe Raluca.

Prima voastră conversaţie a fost normală. Trebuie să recunoşti că Raluca ştie să ia lucrurile aşa cum sunt, nu se îndoieşte de nimic, nu se tulbură din orişice. Te-a pipăit, tot minunându-se că nu-ţi lipseşte nimic din anatomia unui om, dar îmi aduc aminte că n-ai protestat. Apoi şi-a strâns părul inelat cu amândouă mâinile, cum face adesea, şi-a început cu ceea ce eu nici măcar nu gândisem:

— Cum te cheamă, neică?

— Săritoru

— Nu se poate! Ce ăsta e nume?

— Păi, ce Raluca sună mai bine?

— Hai că-mi place. Şi e frumuşel. Semănă cu Keanu Reeves!

— Ţi se pare, Keanu n-are ochii ăştia.

— Da, ochii sunt deschişi, mai degrabă verzi, dar ca atitudine, aşa, cam aduce.

Ţi-a admirat hainele din catifea neagră şi te-a sfătuit să-ţi pui ceva gri ca să se asorteze mai bine cu faţa roşie, ba chiar s-a oferit să-ţi facă ea nişte lucruri, dar ai umilit-o schimbându-ţi instantaneu vestimentaţia, până când ea s-a declarat mulţumită. Pe urmă te-ai tot îmbrăcat cu

hainele alea: jeansi gri, cămaşă gri cu dungi fine roşii şi vestă cu tot felul de buzunare şi aplicaţii, bineînţeles, tot gri. Atunci te-am întors pe toate părţile, te-am pipăit, te-am dezbrăcat şi ţi-am căutat zadarnic încheieturile. M-a mirat iniţial consistenţa materiei din care eşti făcut. Puteam să jur că este carne, elastică, netedă, chiar cu muşchii bine reliefaţi, cu tot ceea ce are un om, mai puţin lumina aia care se aprinde în tine. Îţi aduci aminte, ţi-am apăsat abdomenul şi pe urmă te-am luat între degete cum iei un baton de ciocolată, am strâns, cred, destul de puternic, până când ai început să te luminezi pe dinăuntru. Arătai ca un bec vopsit în roşu, apoi luminiscenţa din tine a crescut, te-ai albit ca un tub de neon, speriindu-ne pe amândouă. Abia după ce ţi-am dat drumul pe marginea biroului, ai început să te stingi. Am văzut bine cum lumina alburie cobora în vene, marcând arborele binecunoscut al circuitului sanguin normal. M-am gândit că funcţionezi cu lumină ori cu un lichid alb, fosforescent. Nici acum nu ştiu cum. În tot cazul gura, nasul şi toate celelalte orificii ştiu sigur că nu îţi folosesc la nimic. Sau nu încă.

— Dacă v-aţi lămurit în privinţa mea, ar fi cazul să ieşim!

M-a mirat atunci dorinţa ta de-a ieşi în lume, dar nici o clipă nu mi-am pus problema că vom intra în vreun bucluc, că se va uita lumea ca după urs ori că ne va ridica

poliţia. Eram extrem de curioasă în privinţa mesajului tău şi mă aşteptam ca Raluca să-mi dea un răspuns. Ea era atunci preocupată de tine, îţi punea tot felul de întrebări idioate, gen dacă te exciţi şi la ce-ţi foloseşte penisul, iar tu răspundeai corect şi destins ca şi când n-ar fi fost vorba despre tine.

— Deocamdată nu sunt conştient de forma mea exterioară, habar n-am cum şi cât voi evolua şi care va fi traiectoria vieţii mele, după cum nici voi nu ştiţi. De ce ar trebui să ştiu eu?

Ne-am dus la *Basilicum*, cârciuma lui nea Nelu, o rudă, ce-i drept, o rudă suspect de obedientă, de-a Ralucăi. Aveam rezervată o masă lângă geam. Atmosfera acolo este de casă veche românească, aşa cum şi-o imaginează proprietarul, adică are tot felul de policioare cu obiecte mici, bucheţele de flori uscate, fotografii de pe la 1920, înfăţişând inşi care sigur n-au legătură cu nea Nelu.

Purtat până atunci în geanta Ralucăi, te-ai aşezat confortabil, lângă o păpuşă de lemn, într-un coşuleţ de răchită, pus ca decor pe masă. Chelnerul ne-a zâmbit cu înţelegere şi complicitate, tratându-te ca pe un căţel pe care trebuie să-l suporte. Nu era prea multă lume la ora aia. Cei câţiva clienţi risipiţi prin încăpere se făceau că nu observă că pe masa noastră se lăfăia un omuleţ roşu.

Raluca n-avea nici o părere despre text.

— E probabil tradus, luat din vreo antologie contemporană. De unde l-ai luat Săritorule?

— Din seif.

— Al cui seif?

— Ce vrei să insinuez? Al meu, fireşte.

— Şi înainte de a-l pune acolo de unde l-ai luat?

— De la Laura.

— De la mine? N-am avut în viaţa mea un text ca ăsta! Aş fi ţinut minte!

— Stai, nu te enerva, poate că s-a întâmplat de mult. Când l-ai luat de la ea?

— De câteva zile.

— Şi eu de ce nu ştiu?

Discuţia n-a dus nicăieri, iar analiza a durat o bună bucată de timp, până când Raluca a conchis că e ceva legat de luna noiembrie, de ceea ce-am făcut sau am ratat atunci.

— Nici nu ştiu cum a trecut luna aia! Cine îşi mai aduce aminte toate... Cred că atunci am început o corespondenţă pe Net.

— Să nu-mi spui că scrii cuiva necunoscut! am auzit tot felul de poveşti despre amoruri tâmpite din mesaje trimise electronic, mai ales despre oameni cocliţi şi fără viitor care intră în corespondenţe stupide cu alţii, tot ca ei, şi nu se întâmplă nimic mai mult decât c-o iau razna, îşi pierd interesul faţă de viaţă, nu se mai duc la slujbă, nu-şi mai

suportă prietenii ori familia, pe scurt, îşi fac o imagine ideală despre corespondentul lor şi trăiesc aiurea ceea ce n-au reuşit niciodată să facă în lumea reală.

— A, nu e nimic de genul ăsta. Îmi părea rău că-i spusesem, dar măcar ştiam că nu merită să mai deschid discuţia şi cum, oricum era de nepovestit...

Între timp, la o masă vecină s-au aşezat doi bărbaţi tineri, cu feţe de sportivi în vacanţă. Unul dintre ei privea contrariat spre tine, în timp ce Raluca îşi continua interogatoriul:

— Parcă spuneai că te-ai îndrăgostit... nu cumva despre asta vorbeai?

— Nici pe departe, asta e ceva în legătură cu manuscrisul pe care voia să mi-l şutească lolita aia de la editura lui Neica, ştii că ţi-am tot povestit, că l-am pus pe Internet, într-o bibliotecă, am intrat în legătură cu mai multe persoane, în fine, o chestie paralelă cu ce vorbim. Îi cunoşti pe tipii ăia?

— Sunt nişte fotbalişti. Ce faci, schimbi vorba?

— Mai bine spune-mi ce-ai mai făcut cu iubirea ta pentru....

— Castratu s-a cuplat cu o asistentă de la mine de la facultate, o individă vulgară şi proastă.

Părul negru, ondulat în şuviţe subţiri îi venea acum peste ochi şi mă aşteptam să şi-l strângă cu gestul ei tipic.

— De unde ştii că *s-a cuplat*? Întreb şi mi-l şi imaginez pe Castrat gâfâind satisfăcut, cu faţa în sus, cu ochii pironiţi în tavan, luând-o pe femelă de mână cu un sentiment de compasiune, ca şi când ar pipăi o jucărie folosită, stricată, poate.

— Ştie toată suflarea din Litere: vine s-o ia de la facultate, se sărută pe coridoare, nu apare nicăieri fără individă şi, colac peste pupăză, şi-a schimbat şi telefoanele. Sunt un pachet de nervi.

Îşi strânge in nou părul şi mă priveşte întrebător.

— Poate s-a îndrăgostit...

— Aiurea! E o femelă stupidă, nu ţi-am spus?!

Fotbaliştii vorbeau în mod evident despre tine, unul chiar te arăta cu bărbia, iar celălalt te privea cu sprâncenele ridicate şi cu-o mare nedumerire întipărită pe faţă.

— De unde ştii tu?

— Femeia asta ţine un seminar de estetică, iar unica ei contribuţie e să dea din cap, zâmbind bovin. Nu poţi s-o faci să răspundă la vreo întrebare, să intre în vreo conversaţie ori ceva. Pur şi simplu studenţii îşi citesc lucrările, ea le saltă la sfârşit şi, dacă, de exemplu, o întrebi cum i s-a părut eseul, răspunde zâmbind un *da*, fără legătură cu nimic. Nu mă crezi!

— Cum o cheamă?

— Crissina.

— O ştiu. Am cunoscut-o zilele astea. E o lolită alcoolizată.

— Ce lolită, asta e o jangheliţă, confunzi, îmi pare rău!

Aici, în punctul ăsta al discuţiei te-ai ridicat, salutând politicos. Unul dintre fotbaliştii curioşi se apropiase de masa noastră, iar salutul tău l-a lăsat fără cuvinte. După ce s-a adunat, şi-a făcut o intrare lungă, omorându-ne cu tot felul de politeţuri, privindu-o mai mult pe Raluca decât pe mine, şi pe urmă întrebându-ne de unde te-am cumpărat. Tu râdeai dezlănţuit, iar eu priveam cu uimire spre noua ta faţă şi spre bucuria aia reconfortantă. Raluca şi-a ridicat şuviţele rebele de pe frunte şi-a spus fără să-l lase să spună *mulţumesc*:

— Din America. Dintr-un supermarket new-yorkez. Apoi a continuat discuţia despre amanta Castratului: Cum îţi spuneam, individa este total imbecilă şi numai un bou sinistru se poate uita la o asemenea fiinţă!

NB. Mesajele de pe *ofbrother* au fost destul de prompte, aproape că mi-au tăiat elanul:

Ofbrother chat

ABADON: Să nu cumva să pretinzi că omuleţul ăla există! Ce dracu', ne scrii romane aici?
RAKU: Cine erau fotbaliştii? Bagă nume, nu mă aburi!
EXMATRIX: Asta e literatură sau ce?

STIL-X: Şi mie mi s-a întâmplat să mă îndrăgostesc pe Net, dar după ce m-am întâlnit cu individul, am fost brusc dezamăgită. Era unul bubos, în fine, ceva ce nici nu mi-am închipuit.

ELVIRA: De fapt tu nu aveai cui să povesteşti. Bine ai făcut că nu i-ai zis tipei ăleia care pare genul de vacă ipocrită.

18

Momentul *Basilicum* m-a convins că nu puteam să-i povestesc Ralucăi despre Andrei. De fapt nu puteam să povestesc nimănui. Era absurd şi greţos totodată. Şi pe urmă ce-ar fi fost de povestit!? Că o femeie matură, fără slujbă şi fără căpătâi face corespondenţă cu un bărbat tânăr. Asta era partea uşoară. Abia de aici venea greul: toate stările prin care treceam, întâlnirile din lumina albă, apariţia şi transformarea ta şi, în fine, chestiunea dureroasă şi de nepovestit, secretul teribil şi cauza cauzelor.

Raţiunea mă îndemna să-i scriu lui Rufă, dar cum mi-era greu să recunosc lucru ăsta, cu modificări minime, am trimis scrisoarea şi lui Andrei, apoi şi lui Cristian Avram:

> Printre lucrurile greu de explicat, dintre cele trăite de mine, se află şi întâmplarea următoare:
>
> Era prin 1993, cred, când m-am prăbuşit fizic. Respectiv, n-am mai putut sa merg. De mai multă vreme aveam crize de sciatică, dar în toamna aia abia dacă mă mai puteam târî. Mergeam aplecată şi ţinându-mă de pereţi. Cu greu, cu tot felul de relaţii şi prin bunăvoinţa generalului Voicu, am ajuns la Spitalul Militar, căruia i se dusese vestea ca

singură instituţie în care merită să-ţi îngrijeşti sănătatea. Acolo am trăit o experienţă umilitoare care a durat câteva ore bune. Nu mai ştiu câte analize mi-au făcut, prin ce cabinete am trecut, pe câte coridoare infecte am aşteptat, nici cum arătau oamenii care mi-au vorbit. Îmi amintesc doar sentimentul, dar ştii, aşa, în amănunt, un sentiment de umilinţă cruntă, ca atunci când eşti îngenuncheat, bătut şi scuipat numai pentru că te-ai întâmplat pe-acolo. La sfârşit, doctorul care conducea operaţiunea, şi pe care nu mai ştiu cum îl chema, mi-a zis că trebuie să mă internez timp de trei săptămâni, sub supravegherea lui. Trebuia să fac un tratament, sperând să-mi crească la loc cartilajul dispărut dintre două vertebre. Individul era un omuleţ cu chelie maro, acoperită de pete şi unsoare şi se purta cu mine ca şi cum aş fi fost bunul lui personal, adică aşa cum se poartă de regulă doctorii: apreciind rapid avantajele, spunându-ţi tăios ce vei face, iar nu ceea ce ai putea să faci, vorbindu-ţi ca unui sclav care are nevoie de reparaţii.

Aşa că m-am hotărât să mă sinucid. Am venit acasă, mi-am făcut un plan minuţios ca să nu aibă nimeni de suferit de pe urma acestei chestii neplăcute, apoi mi-am luat o carte ca să mă mai bucur puţin de viaţă.

În momentul ăla a sunat la uşă. Trebuie să-ţi spun că ajunsesem într-un astfel de hal că nu răspundeam nici la telefon. De uşă, nici nu se punea. Locuiam într-o garsonieră pe la Piaţa Kogălniceanu. De fapt era camera servitoarei dintr-un apartament interbelic, cu intrare comună, printr-un hol mic, placat de patru uşi: cea de la intrare, cea de la camera mea, cea de la apartamentul luxos şi cea de la gheenă. Aceasta era vizavi de uşa mea, aflată în drumul preferat al gândacilor. Camera era de patru pe patru, iar într-un colţ, mascat de-un paravan, erau closetul, chiuveta şi duşul, atârnat de ea. Evident, aerisirea se făcea prin cameră, printr-o fereastră destul de mărişoară. Asta ca să ai peisajul.

Cu toată aversiunea mea faţă de musafiri, pur şi simplu m-a tăiat un gând clar că trebuie să merg să deschid. Iar asta, chiar de la primul ţârâit al soneriei.

M-am târât, ţinându-mă de ziduri şi-am crăpat uşa.

Era un bărbat ceva mai tânăr decât mine, cu ochi verzi, păr negru, care îi cădea drept până la umeri, şi barba roşcată. Adică o apariţie. Mi-a zis aşa:

— Doamnă, gândurile dumneavoastră nu mă mai lasă în pace. Aveţi nevoie de mine. Am venit pentru că m-aţi chemat.

Iţi dai seama că mai întâi m-a apucat râsul: mă urmărise de la spital, îl trimisese cineva, era unul care suna pe la uşi şi spunea chestii la plesneală. Aşa că l-am luat la întrebări - cine e mă-sa, cine e ta-său şi toate alea câte se întrebă. Ca şi mai târziu, mi-a răspuns fără să se supere.

Pe scurt, băiatul ăsta, căruia i-am spus Magus, nu doar ca m-a vindecat, dar m-a dus pentru prima oara in lumea luminii albe. Nici nu mai contează cine era şi care îi era rostul pe lume, ci că m-a întors de pe un drum şi m-a ajutat să găsesc şi cauzele pentru care eram acolo. Recunosc că nu am avut nici o clipa încredere în el, deşi ne-am văzut câteva săptămâni, cred că patru. De cele mai

multe ori la întâlnirile noastre mai era câte o prietenă, rugată de mine să obiectiveze faptele, sau să înregistreze şedinţa. Nici acum nu ştiu dacă a venit din întâmplare, daca l-a trimis cineva, sau daca... mi-a auzit gândurile :-) Rămâne o certitudine: vindecarea mea miraculoasă. Omul ăsta, care în mod evident nu citise prea mult, şi care nici nu avea la dispoziţie prea multe cuvinte ca să-mi explice, mi-a spus că prăbuşirea mea fizică vine dintr-o lipsă de suport; mă târăsc fără bucurie, fără dragoste, fără Dumnezeu. Şi cum din pulberea sufletului meu nu se înalţă nimic spre stele, nu-mi rămâne decât calea minţii. M-a învăţat să caut cu mintea o lumină albă asupra căreia să-mi revărs resursele mele de simpatie. Iniţial îmi imaginam că deasupra mea se află steaua strălucitoare către care îmi trimit dorinţele, apoi am început să mă rog şi s-o caut ca pe-o fiinţă omenească, până când am simţit cum mi se umple cutia craniană de căldură şi inima de bucurie. Era o stare pe care încercam s-o urmăresc şi s-o trăiesc în aceeaşi vreme, iar, de multe ori, rămâneam încremenită, fără gânduri, într-o lumină

mişcătoare, aruncată grijuliu peste mine. Ce făcea Magus în timpul ăsta? Gesturi ridicole, pe care evitam să le privesc ca să nu mă apuce râsul. Poate de aceea m-am şi refugiat în lumina albă, ca să-mi păstrez gravitatea.

Nu ştiu când, după prima săptămână, poate, am început să mă simt mai bine. Pe urmă am îndrăznit să-mi mişc picioarele, să-mi folosesc articulaţiile şi, în fine, să-mi îndeplinesc o dorinţă stupidă, pe care o aveam din adolescenţă: să umblu pe pantofi foarte înalţi şi incomozi.

După această întâmplare am hotărât să nu ajung niciodată într-un spital.

Ofbrother chat

STIL-X: Ce face acum Magus, unde poate fi găsit?
LORIS: şi eu am trăit ceva similar, dar e mai confuz, nu ştiu dacă aş putea să povestesc.
Q121: Nu te cred, dar să ştii că mi-ar plăcea.
VANKU: Eu o cred, cunosc o grămadă de lume care s-a vindecat prin energie, e şi-un site cu adrese de vindecători - www.bioenergy.ro

19

În perioada aia, am tot ieşit cu tine. Ne-am plimbat prin parcuri, am stat pe cheiul fântânii de la Universitate, te-am prezentat curioşilor ori cunoştinţelor. Te-a văzut multă lume şi dacă de unele din toate câte le-am trăit sub aripa ta mă îndoiesc uneori, existenţa îţi este, ca să zic aşa, atestabilă. Pe mulţi dintre cei care te-au văzut nu ştiu cum îi cheamă, cum nu ştiu nici numele fotbaliştilor întâlniţi la *Basilicum*. Există însă persoane cu prestanţă, oameni sănătoşi ori publici care te-au remarcat. Chiar acolo, în restaurant, ceva mai târziu, a apărut Cristian Bivolaru. A schimbat câteva vorbe cu cei doi fotbalişti, apoi şi-a aruncat privirea spre tine şi cum tu îi trimiteai bezele, a surâs şi ne-a salutat pe toţi trei – pe mine, pe Raluca şi pe tine. De altfel, cu cine nu te-ai salutat? Îţi mai aminteşti de întâlnirea cu actorul?

Stăteam în faţa Teatrului Naţional, pe treptele populate de studenţi şi cerşetori. Începuse să se încălzească vremea. Cred că era pe la sfârşitul lui februarie şi ca şi iernile din ultimul timp şi asta a fost blândă şi scurtă. Adrian Titieni ieşea de la o repetiţie, din Naţional, şi te-a zărit când a ajuns în dreptul nostru. Tu stăteai în picioare pe genunchiul meu şi îmi povesteai despre Albert.

— Nu se poate, a spus el actoriceşte, de unde aveţi omuleţul ăsta roşu?

Iar tu ai răspuns cu seninătate: vrei să-ţi împlinesc trei dorinţe?

— Vai de mine, sigur că da, apoi către mine, - mai şi vorbeşte, n-am mai văzut încă, mă scuzaţi, sunt Adrian Titieni, actor şi părinte totodată, cum aş putea să intru şi eu în posesia unei astfel de minunăţii pentru fetiţa mea? Şi-atunci tu, întărindu-ţi vocea ca a unui megafon, ai început să spui cuvinte care se rostogoleau peste toată Piaţa Universităţii:

— Nu înţeleg de ce ar avea întâietate jocul în faţa informaţiei. Bineînţeles că ştiu şi eu, ca toată lumea, cum este să te joci până uiţi de toate şi de tine însuţi. Este o bucurie fără margini, fără oprelişti, fără vreo remuşcare. Oamenii care treceau pe trotuar se uitau cu lehamite spre balconul Universităţii şi apoi spre teatru. Nişte studenţi, care nu stăteau prea departe de noi, începuseră să râdă. Dar te ambalaseşi prea tare ca să te opreşti aici. Adrian Titieni a râs şi el, apoi s-a aşezat pe trepte.

— Lumea se joacă pentru că nu este capabilă să acţioneze în direcţia dezvoltării ei, ai spus, modelându-ţi din ce în ce mai bine glasul, potrivindu-l pe discursul care găsise un spaţiu bun de propulsare în piaţa ca o aulă, străjuită de clădiri înalte.

— Să nu-mi vorbiţi de plăcere! Plăcerea nu stă în simpla întâlnire cu obstacolul, cu ceilalţi jucători ori cu locul specific, ci vine din acea singură emoţie, creată de

gândul victoriei. Finalitatea, dobândirea rangului, obţinerea bomboanei contează. Dacă nu există miză, nu există nici joc. Îmi veţi spune că adevăratul jucător nu se gândeşte nici o clipă la câştig. Pentru el, există numai bucuria simplă a participării, fericirea de a se lăsa în voia plăcerii până într-atât încât să-şi uite cu totul rostul şi locul lumesc, cum zice unul: *fiind cuprins de fericire, uitasem că mai trăiesc pe lume!* Este cazul copiilor, şi nici al lor întotdeauna, doar când devine o evadare din programul strict al vieţii. Cu adevărat stimulative sunt întrecerea, confruntarea, jocul desfăşurat în faţa spectatorilor de la care jucătorul capătă recunoaştere, glorie vremelnică, aplauze, nu-i aşa, Titieni? Ce-ar mai fi spectacolul la care nu se uită nimeni? Omul are nevoie de recompensă ca să intre în joc.

Câţiva inşi se opriseră pe trotuare şi încercau să identifice sursa discursului care părea să vină dintr-un megafon puternic. Între timp, ai sărit pe muchia unei reclame uriaşe, care înfăţişa o crainică tv, şi ai început să gesticulezi şi să te plimbi ca la un show. Ţi-ai schimbat hainele încât păreai o păpuşă havaiană pregătită pentru turişti. Studenţii de lângă mine urmăreau spectacolul din pură plăcere, fără să aştepte vreo bomboană sau ceva, cum ziceai tu.

— Eu nu cred, ai continuat, că există cineva care să intre în joc fără un stimulent minim. Nici măcar

spectatorii, care participă de pe margine, ca să zic aşa. Şi ei sunt mânaţi de speranţa unui premiu. Vin la spectacol ca să se distreze, pentru că aşteaptă o idee, un mesaj, vor să vadă ceva extraordinar, au nevoie de o întâmplare emoţională trăită cu minimum de efort şi chiar atunci când le este evident că spectacolul este prost, aşteaptă cu nădejde până în ultima clipă să se producă ceva important şi de neanticipat. Dar aceştia sunt jucătorii timizi, obosiţi ori pur şi simplu leneşi. Ceilalţi, adică grosul lumii acestea, participă în permanenţă la o competiţie cu premii. Şcoala, ascensiunea socială, căsătoria sunt tipare al marelui joc la care participă toţi. Albert însuşi, jucător de elită, a creat o sumă de reguli care constituie treptele spre recompensă...

Din momentul în care ai atacat subiectul *Albert*, am început să-mi fac griji pentru deznodământul discursului tău. Studenţii comentau între ei - ia te uită, se ia de noi-, - tu ce recompensă aştepţi, fiorosule?, - asta are înregistrat!, - hai să ne tirăm! stăm ca idioţii să ascultăm o păpuşă! Dar de plecat n-au plecat, au stat acolo până la sfârşitul reprezentaţiei, ca şi actorul care mă tot întreba ce alte texte mai ai, cât ai costat, de unde te-am cumpărat şi celelalte. Tocmai când începusem să-i spun că te-am găsit într-o sticlă, a apărut şi poliţistul; a căscat gura la tine, s-a uitat la noi, cântărind bine tot grupul aşezat pe treptele Naţionalului şi, după ce s-a convins că nu putea scoate o

sumă care să merite, s-a îndepărtat alene spre stăpânul cerşetorilor din zonă. Cât timp au vorbit cei doi, eu m-am hotărât s-o şterg, pentru că de oprit nu-mi făceam iluzii să te pot opri.

Am luat-o pe bulevardul Carol, hoţeşte, timorată de posibilitatea că nu te vei mai întoarce şi sperând să te întorci. Dar nu m-ai părăsit atunci. Ai apărut după câteva ore, dându-mi de înţeles că plecaseşi odată cu mine, şi ai continuat apoi să-mi povesteşti despre Albert.

Ofbrother chat

RAKU: Cine e Albert? Nu cred că ne-ai spus.
VALENCIA: Poliţiştii din zona Universităţii sunt de o nesimţire stilată.
EXMATRIX: Şi până la urmă, păpuşa aia avea sau nu o înregistrare?

20

Dar întâmplarea asta s-a petrecut târziu, pe la finele lui februarie, cred, după ce mă obişnuisem cu ideile tale şi după ce intrasem în *alazar*.

Să mă întorc în ianuarie. Pe la începutul lunii, după ce am trimis scrisoarea despre vindecarea mea miraculoasă, ne-am dus la nunta lui Lucian. Evenimentul m-a luat prin surprindere, dar nu m-a afectat decisiv. Trăiam pe atunci experienţe exuberante şi zdrobitoare totodată, aveam sentimentul cert că mă aflu în legătură cu Andrei. Începusem să-i zăresc fizionomia ori să i-o compun din mintea mea alertată şi bolnavă. Aveam inima sfâşiată şi pusese stăpânire pe mine o disperare fără margini precum şi gândul învinovăţitor că disperarea este un păcat. Ştiam prea bine că nu se poate să doresc un bărbat despre care habar n-am cum arată, numai pentru că am impresia că mă aflu în legătură spirituală cu el. Mă gândeam şi că l-am creat în mintea mea de atâta timp depărtată de lume, dar mă gândeam şi la o experienţă magică, la o voinţă divină al cărei semn evident erai tu.

De aceea, nunta lui Lucian nu m-a afectat prea mult. Îmi plăcuse, de fapt, îmi plăcea, mă emoţiona suportabil. Mi-am dorit să trăiesc alături de el. Îi apreciam gusturile vestimentare, îi adoram ochelarii rotunzi, care păreau

desenaţi. Îi priveam cu admiraţie silueta subţire şi aerul de savant neamţ, plecat în expediţie. Dar o iubea pe Liza.

Nunta a avut loc într-o biserică din Sinaia, unde un preot tânăr şi cam figurant i-a cununat la ora 10, noaptea. Niciodată până atunci nu mai auzisem despre o nuntă nocturnă. Evident, ideea era a Lizei care era fata unui om bogat din Sinaia. Restul nunţii, adică petrecerea, s-a ţinut până în zori, într-o casă mare, care avea un salon imens la parter, plin de mese mici, aranjate cu fast şi încărcare de mâncături greţoase. În mijloc clipocea un bazin, ornamentat cu nuferi din plastic.

Pentru mine nunta asta a fost importantă pentru că atunci am intrat prima oară în *alazar*.

După miezul nopţii, naşul a început să arunce cu petarde în curtea acoperită cu zăpadă. Individul era fratele Lizei, un puşti ras în cap, deşirat, îmbrăcat în costum negru şi foarte dornic să-şi împărtăşească distracţia cu toţi nuntaşii. Se crease un vacarm mare şi nimeni nu îndrăznea să-l oprească pe Goe. Nici măcar protestele tale comice, care-ţi atrăseseră câţiva fani, nu s-au dovedit folositoare. Am urcat la etajul casei, încercând să ne refugiem într-o cameră din care să nu se audă zgomotul petardelor.

alazar, I

Cred că am deschis o uşă la întâmplare. Nu avea nimic special. Părea, ca şi celelalte, un dormitor, dar înăuntru era un peisaj incredibil. Încăperea era învăluită într-o lumină verzuie, fosforescentă. Drept în faţă se afla un panou, pe care aveam să-l mai văd de câteva ori după aceea, un panou cât dimensiunile camerei, din care ieşea o faţă eterică. Trăsăturile, binecunoscute mie, erau ale aceluiaşi bărbat tânăr, cu pometii proeminenţi şi alungiţi spre urechi, zâmbind galeş, mişcându-se uşor într-o parte şi în alta şi privindu-mă cu afecţiune. Eram absolut convinsă că este Andrei. Jos, în dreapta panoului, se vedea o inscripţie galben-strălucitoare: *alazar*.

M-am apropiat cu intenţia să-i vorbesc, făcând, de fapt, câţiva paşi, apoi am întins instinctiv mâna spre cuvântul care pâlpâia. În momentul acela m-am răsucit cu întreaga încăpere, ca şi când cineva uriaş ar fi întors fila unei cărţi din care făceam şi eu parte. În secunda următoare eram în mijlocul unei mulţimi. Iniţial, m-a izbit aerul de vară victorioasă şi mirosul de ardei verde şi de busuioc. Eram într-o piaţă de zarzavaturi, iar pe lângă mine treceau oameni îmbrăcaţi cu haine albe. Priviţi cu atenţie nu aveau nimic neobişnuit, erau femei şi bărbaţi, dar aproape toţi purtau pantaloni şi cămăşi spumoase. Nu vestimentaţia era ieşită din comun, ci felul în care se

mişcau, prelingându-se pe lângă mine, din când în când poticnindu-se, îndreptând capetele ori zâmbind într-un fel nefiresc, ca şi când ar fi fost nişte fotografii decupate din reviste turistice.

Tarabele cu zarzavaturi, aliniate ca la armată, se întindeau de o parte şi de alta. Până să mă dezmeticesc, un individ zâmbitor s-a apropiat de noi şi ne-a spus cu bunăvoinţă:

– Trebuie să ajungeţi la Vila Roza.

Stăteai pe umărul meu, ca de obicei, de unde ai început să faci comentarii sceptice, să batjocoreşti indicaţia pe care tocmai o primisem, în sfârşit, să faci bâlci şi să atragi privirile trecătorilor. Mă gândeam să mergem drept înainte până se termină piaţa, dar n-am apucat să-ţi comunic gândul, că s-a creat o rumoare urmată imediat de o avalanşă de lume care alerga, obligându-ne totodată şi pe noi să s-o luăm drept în faţă, mânaţi parcă de un val uriaş ori de un monstru. Nu mă puteam uita în spate, iar tu nu vedeai nimic şi păreai la fel de speriat ca toată lumea. În marginea pieţei, ni s-a deschis o străduţă laterală, pustie, în mod incredibil, şi am luat-o în direcţia aia, şi, pentru că nimeni nu ne urmase, ne-am oprit să ne uităm în jur. Nu se mai zărea nimic, nici mulţimea panicată, nici vreun urmăritor misterios. Doar un nor opac, o perdea care acoperea capătul străzii. De la o

fereastră, o femeie ne făcea semne şi trimitea *pâs*-ituri duse de ecou în josul străzii.

– Spune, Madona, ai urlat tu, dar femeia a dispărut de la geam şi câteva secunde mai târziu din direcţia aia a căzut la picioarele noastre un petec de hârtie. Pe el scria cu un marker, cu litere de tipar, groase: FERIŢI-VĂ DE OMUL CARE VĂ TRIMITE LA VILA ROZA! Ne-a pufnit râsul pe amândoi, ţi-aduci aminte, că după ce am căzut prin trapa din mijlocul străzii şi ne-am trezit în beciul întunecat, încă mai râdeam. Cel puţin eu. De aici nu ştiu cât de bine îmi mai amintesc toate amănuntele, ştiu doar că am rătăcit o bună bucată de vreme până când tu ţi-ai dat seama că eram într-un labirint. Tocmai când ne organizasem şi însemnam pereţii cu o cretă galbenă pe care nu ştiu de unde o scoseseşi, am ajuns în faţa uşii cu portret. Bineînţeles că ţi-ai dat cu părerea, ai spus tot felul de mitocănii la adresa pictorului, deşi, ţi-am spus, că era un portret cunoscut, ceva din pictura olandeză a secolului al 17-lea. Însă ai susţinut că mă înşel. Era un portret de fată cu faţa luminoasă, pe un fond întunecat.

În fine, am intrat pe uşă, iar tu ai început să cânţi *Oh, darling!* şi să te mişti pe umărul meu încât nu ştiam ce e mai grav: să cazi, ori să atragi vreun pericol. Ne-am plimbat pe un coridor înalt, ca al unui castel; pe pereţi erau atârnate portrete, iar din loc în loc - oale mari cu plante, în special arbuşti de interior. Aici am întâlnit

oamenii fantomatici, nişte fiinţe subţiri şi incredibil de înalte, parcă alungite, care treceau pe lângă noi fără să ne vadă. Organizau o petrecere, căci intrau şi ieşeau din camere cu tăvi de mâncare, castroane, coşuri de fructe. Erau nişte oameni posomorâţi ori numai serioşi, femei cu rochii înflorate şi bărbaţi în costume de mătase. Ne-am strecurat printre ei, apoi am început să vorbim tare, să facem tărăboi şi să ne convingem că pentru ei nu existam. Ţin minte că voiam să-i ating, să aflu dacă au consistenţă ori dacă sunt vii, dar, de-ndată ce mă apropiam de careva, acela îşi schimba direcţia, se ferea în ultimul moment, încât atingerea unui personaj devenise un adevărat pariu.

Aproape că mă plictisisem când a apărut Margareta. Fireşte, atunci nu ştiam nimic despre ea. Era doar o femeie micuţă şi blondă, alungită şi ea, dar parcă mai scundă decât ceilalţi, o femeie care ar fi putut avea orice vârstă în jur de patruzeci, şi spre care am întins mâinile, încercând s-o ating.

Prima impresie a fost ca un cutremur, iar următoarea terifiantă. Mai întâi am simţit cum ceva mă aspiră cu violenţă, ca şi când aş fi fost jupuită, strânsă între chingi de piele, răsucită în toate părţile şi azvârlită în abis. Când mi-am revenit eram într-un loc întunecat, cu impresia că cineva m-a folosit ca să-şi sufle nasul. Chiar din primul moment m-au cuprins o tristeţe şi o groază pe care mă tem că nu le voi putea povesti. Era un sentiment de jale

amară, ca atunci când ţi se sfâşie sufletul pentru că ştii că ai ajuns la capătul lumii, la capătul puterilor, azvârlit pe scări, bătut, scuipat, umilit până la refuz. Dar în afară de asta, mai era şi spaima năvălitoare şi fără putinţă de oprit. Pe negândite, am ştiut că aceasta era moartea. Cred că aşa se simte omul nevoit să-şi părăsească locul lui, ceaşca lui de cafea, canapeaua zilnică. Papucii.

Cu timpul, habar n-am cât timp, am găsit puterea să ies din starea de amorţeală care îmi dădea impresia că stau covrig, pe partea stângă, şi să mă familiarizez cu bezna dar mai ales cu gândul că nu exista nimic în jurul meu, nici un punct de sprijin, nici un obstacol. De văzut am început să văd ceva mai târziu, după ce simţisem şi înţelesesem toate gândurile şi sentimentele Margaretei. De fapt, aveam conştiinţa că sunt Margareta. Pierdusem sensul meu de fiinţă, mai precis, ipseitatea mea era doar o impresie îndepărtată, un fel de adăpost pe care îl ţineam de rezervă. Pe scurt, eram Margareta, o femeie deznădăjduită la maxim, a cărei existenţă se derulase lent timp de 60 de ani. Arăta anormal de tânără, şi nu era doar impresia mea de când o văzusem prima oară, ci şi analiza amănunţită pe care i-am făcut-o după aceea. Margareta se uita în toate oglinzile, se privea cu o tristeţe care îmi face rău chiar şi acum, când scriu. Se examina fără gânduri şi ofta. Îmi amintesc că nemulţumirea mestecată ani după ani nu-i mai lăsase loc pentru nici un gând, nici măcar pentru o

nedumerire trecătoare în legătură cu faţa ei de femeie tânără şi interesantă. Margareta avea trăsături de păpuşă de porţelan. Părul, deschis la culoare, lua nuanţe diverse, de la auriu la roşiaticul pe care îl are părul blond, iar ochii verzi străluceau de un interes niciodată folosit la cote înalte – erau nişte ochi nu prea mari, rotunzi, de un verde întunecat şi transparent, ca fundul unei sticle de bere. Aceşti ochi se mişcau jucăuşi pe o faţă aproape imobilă.

Viaţa ei trecuse fără mulţumire. Crescută într-o familie de ţărani, într-un sat de nisipuri, la 16 ani s-a măritat. De aici începe de fapt drama ei. Paul Vaşcu, bărbat mărunţel şi chelios încă de la tinereţe, era un funcţionar, care se întâmplase să treacă pe un drum de ţară, la marginea dunelor de nisip, unde Margareta păzea oile sub un salcâm. Se oprise la umbră. Apoi, stătuseră de vorbă. După ce-a trecut prima jumătate de oră, s-au îmbrăţişat puţin. În sfârşit, s-au strâns unul în celălalt, împreunându-se, aproape erotic. Şi după aceea, s-au tot întâlnit câteva săptămâni la rând. Pe Margareta o impresionase felul îngrijit în care vorbea acest funcţionar, ca şi când n-ar fi vrut s-o rănească, şi de aceea n-a îndrăznit să-l refuze. Când şi-a dat seama că va avea un copil, speriată de pedeapsa părintească, s-a mutat la Vaşcu, într-un târg, nu departe de nisipurile ei. Într-o cameră închiriată.

La puţin timp după ce a născut copilul, un băiat cu ochii mari, care nu semăna cu nici unul dintre părinţi, Vaşcu a murit.

Margareta şi-a luat pruncul şi a mers din casă în casă, din oraş în oraş, spălând rufe, pe unde se nimerea să primească de lucru. După vreo câteva luni de peregrinări i s-a îmbolnăvit băiatul şi, ajutată de nişte oameni inimoşi, l-a dus într-un spital, din care n-a mai ieşit. Îşi aduce aminte amănunţit zilele şi nopţile în care aştepta pe la porţile spitalului să poate să intre şi să-l vadă. Într-o zi i-au spus că murise.

De aici încolo singurul gând al Margaretei a fost să se mărite. A continuat să spele rufe cu ziua, apoi chiar şi-a găsit un serviciu stabil, la un closet public. Zilele ei s-au scurs căutând în fiecare zi un bărbat care s-o ia de nevastă. Este de neînţeles cum în toată lumea asta mare, nu găsise pe nimeni care să-i îndeplinească dorinţa. Resimt şi acum speranţele ei prăbuşite, felul în care, în timp ce încasa banii pe biletele de toaletă, visa să întâlnească acel bărbat care s-o ceară de nevastă. Nu cred că s-a gândit vreodată la iubire, iar sentimentele ei faţă de cei câţiva bărbaţi întâlniţi întâmplător sunt de modestă simpatie, întotdeauna amplificată de gândul cel dominator: căsătoria.

Margareta se uita la bărbaţi cu timiditate, făcând pe indiferenta, privind mereu în altă parte şi desigur

întrebându-i de la bun început care sunt planurile lor de viitor. Ocaziile fuseseră rare. La serviciu, nici nu privea spre clienţi, iar la glumele lor lăsa capul în jos şi începea să înjure încet şi bolborosit. Până la 60 de ani viaţa ei a trecut în singurătate, speranţe, dezamăgire şi miros de closete. N-a fost clipă în care să nu aştepte venirea logodnicului visat. Nici măcar după ce îmbătrânise şi adormea pe scaunul de paznic al toaletelor, n-a renunţat la visul ei, pe care îl urmărea ca pe o datorie: se trezea speriată şi apăsată de gândul ratării, ca imediat să intre în visul ei nădăjduitor. Se imaginea, cel mai des, într-un parc, privind cerul, cu indiferenţă totală faţă de cei din jur, în timp ce El, bărbatul atât de aşteptat, se aşeza pe aceeaşi bancă şi începea să-i vorbească. Era cineva grav, politicos şi avea totdeauna în mână un ziar, o servietă, măcar o mapă mică.

Într-o zi, după ce împlinise 60 de ani, Margareta s-a prăbuşit pur şi simplu în mijlocul străzii. Îşi aduce aminte capetele aplecate asupra ei, neputinţa de a se mişca şi bineînţeles groaza imensă, după ce s-a trezit în întunericul fără margini. Apoi, când îşi pierduse cu totul firea, dintr-o dată, s-a luminat în jur. Plutea pe coridoarele unui castel, ducând continuu tăvi imense şi visând nestingherită şi fără speranţa aia devoratoare la acel bărbat care nu venise.

Când te-am zărit aşezat pe creanga de leandru am ştiut imediat cine sunt. Gândurile mi-au revenit, exact cum fixezi un dop în gura unei sticle. Mi-am adus aminte tot drumul nostru de când intrasem în *alazar*. După cum mi-ai mărturisit şi tu mai târziu, ceea ce m-a scos de-acolo a fost strigătul tău exersat pe toate tonurile. Ziceai că mi-ai spus numele de peste 50 de ori, dacă nu cumva ai exagerat povestindu-mi. Din momentul în care m-am trezit pe podea, aproape de ghiveciul cu leandru, am şi luat-o la goană, evitând orice atingere de oamenii fantomatici. Nu mai ştiu cum am ajuns în stradă, parcă pe-o fereastră, dar ştiu că am alergat de-a lungul ei, până când am dat de un loc deschis, un fel de piaţetă. Aici, drept în faţă, era o casă albă, cu pridvor ţărănesc pe care scria *Vila Roza*. În stânga se vedea o fântână arteziană, străjuită de statuete de ipsos. Ne-am îndreptat spre fântână. Pe mine mă cuprinsese o sete mare, dar când m-am aplecat spre apă, am călcat totodată acea dală făcută special, prin toate filmele proste, să se reaşeze zgomotos în matcă, deschizând poarta, nevăzută până atunci, din spatele fântânii. Am apucat-o instinctiv în direcţia aia, mai mult de frică să nu se închidă la loc, şi am ajuns într-o cameră care arăta ca o sală de cinematograf.

După ce m-am obişnuit cu întunericul, mi-am dat seama că te pierdusem. Pe urmă am început să disting siluetele micuţe care ocupau întreaga încăpere: valuri de

omuleţi roşii, stând unul lângă altul, parcă fără treabă, în aşteptare. Am făcut vreo doi paşi, ca apoi să-i văd cum se dau în lături, aliniaţi ca la trecerea regelui. Mi-au deschis o cărare, dreaptă, largă, ducând până la ecranul pe care scria *alazar*.

Ofbrother chat

EXMATRIX: Asta pare dintr-un joc, mai puţin chestia cu Margareta.
RAKU: Ştiu un tip, un hacker de la mine din cartier, care are un site www.alazar.home.ro, poate ai intrat acolo.
VALENCIA: Şi eu am fost pe *alazar*, e cu de toate, dar mai ales cu noutăţi IT.
K1: Oka :-) ai intrat pe *alazar*, ai făcut un nivel, dar ce căuta Andrei acolo?

21

Când am ieşit de-acolo, am văzut că eram tot la nuntă, pe coridorul de la etaj, de unde se auzeau foarte bine petardele naşului. Tu dispăruseşi. Te înghiţise pământul. Am trecut pe lângă o oglindă şi am tresărit de surpriză: aveam o faţă de statuie. Totuşi îmi făcea plăcere să mă uit la mine.

Întâmplarea din *alazar* m-a făcut să-mi ia mintea foc. Voiam neapărat s-o povestesc cuiva şi nu aveam cui, nici măcar Ralucăi nu-mi venea să i-o spun, pentru că partea cea mai importantă, din punctul meu de vedere, era legată de Andrei. Recunosc că mă răscolise contactul cu Margareta, însă nu mă interesa câtuşi de puţin femeia aia. Paradoxal, continuam să mă gândesc la ea cu inima sfâşiată şi mai ales să-i retrăiesc amintirile ca pe propriile mele amintiri, să mă gândesc la toată deznădejdea aia de fiinţă neiubită şi nefericită până la capăt, deşi interesul meu real se îndrepta doar spre faţa de pe panou. Ochii lui care priveau spre mine ca spre cineva cunoscut, regăsit după multă vreme de aşteptare, şi toată înfăţişarea familiară, apărută dintr-o memorie avariată, dar care răspândea impresia unei trăiri dense şi excepţionale, mă convingeau fără urmă de îndoială că bărbatul de pe panou era Andrei.

Nunta a fost greu de suportat. Lucian părea resemnat, iar Liza obosită.

Am ajuns în Bucureşti cu maşina unor necunoscuţi, într-o dimineaţă de iarnă îngheţată şi strălucitoare. Mi-aduc aminte că eram cu pantofi iar zăpada era până aproape de genunchi, acoperită cu un strat crocant de gheaţă, încât urmele mele arătau ca nişte găuri pe aleea necurăţată din faţa blocului. În cutia poştală aveam o scrisoare de la Florentina. Îmi scria din nou să am grijă de apartament şi că este pe cale să-şi găsească ceva mai serios de lucru. Şi la Roma era iarnă, poate ceva mai blândă, dar tot scârboasă. Nu era fericită. Deşi sperase că în Italia viaţa ei va înflori, nu era deloc aşa, îi era dor de gropile din asfalt, de feţele văzute pe stradă, chiar şi de telejurnalele sinistre, dar mai ales îi era dor de limba românească, de cuvintele rostite pe toate tonurile şi în toate împrejurările. Se simţea umilită acolo, nu era doar faptul că făcea o muncă de servitoare, ci că era străină, o persoană - venită-, pe care ceilalţi o priveau cu superioritate şi suspiciune. Îmi scria ceva despre o călătorie şi promitea amănunte.

Acasă nu aveam nimic de mâncare, datoria la întreţinere era astronomică, telefonul & Internetul ar fi trebuit plătite, iar eu câştigam atât de puţin că îmi venea să plâng. Mă gândeam să subînchiriez o cameră şi să încep din nou să umblu după un serviciu.

Am deschis Netul, mi-am luat poşta şi am început să-mi citesc scrisorile.

Cristian Avram îmi răspunsese primul:

Scumpa mea,

Scrisoarea ta m-a găsit într-un moment de disperare existenţială. Revista noastră, căreia ştiu că tu îi zici cam pe nedrept *Timpuri prăfuite*, a căpătat o orientare care mă îngrijorează, de când sinistrul personaj a preluat conducerea. Nu vreau să te plictisesc cu amănunte groteşti despre o stare de fapt din care numai un miracol ne-ar mai putea smulge. Şi *à propos* de miracole, vreau să-ţi spun că m-a impresionat povestea ta despre Magus, mai ales că eu însumi am trăit câteva experienţe mistice. Una dintre ele mă obsedează încă, i-am povestit-o nu de mult şi lui Liviu Ioan Stoiciu şi simt nevoia să ţi-o spun şi ţie.

S-a întâmplat cu multă vreme în urmă, prin anii 70, când eram student şi-mi petreceam verile acasă, la Ruginoasa, nu departe de Iaşi. În vacanţa aia despre care vreau să povestesc mă bântuia un vis, mai precis, începusem să-l visez pe bunicul meu dinspre tată, pe care nici măcar nu l-am cunoscut. Aveam în casă o singură fotografie cu el, de pe la 1930, în care

arăta ca un tânăr visător şi neştiutor de ce e pe lume, îmbrăcat în costum naţional şi înconjurat de vreo 12 copii, şi ei înfofoliţi în bundiţe noi şi cămăşi încreţite ca nişte garoafe. În tinereţe fusese învăţător şi pierise în război, se credea că într-un lagăr rusesc. Dar eu îl visam ca pe un bătrân care mă privea cu ochi rugători şi care adeseori mă lua de mână şi mă ducea spre un chioşc, acoperit cu viţă sălbatică, unde obişnuiam să trândăvesc cu vreo carte în mână. Visul ăsta avea ceva dramatic în el, îmi dădea sentimentul unei vieţi nefericite, încât mă trezeam cu o durere neputincioasă şi învăluitoare de care nu mă puteam desprinde ore bune după aceea.

La început am crezut că este ceva îngropat în preajma chioşcului. Mi-am pierdut cam o săptămână tot cercetând pământul bătătorit, din faţa şi apoi de sub cele două bănci dinăuntru, până când am zărit o inscripţie ascunsă de frunzele mari şi întunecate. Era un nume scrijelit pe o stinghie a chioşcului, ca şi când cineva care ar fi stat ghemuit pe bancă, pe jumătate întors spre ieşire, şi-ar fi făcut de lucru cu un briceag. Scria pe

lemnul alb-cenuşiu cu litere de tipar, potrivit de mari şi lustruite de ploi: GICĂ STĂNCULESCU DIN COMOŞTENI, 1944. Numele îmi era absolut necunoscut şi nimeni din familie nu-l mai auzise. Mă simţeam ca în preajma unei taine capitale, am şi scris atunci un poem, pe care l-am publicat mai târziu (*Litere la umbra groasă*). Poate că s-ar fi terminat aici, dacă n-aş fi dat întâmplător peste o broşură editată de Poşta Română, în care erau înşiruite localităţile şi codurile lor poştale. Acolo am descoperit că există un singur Comoşteni, un sat din judeţul Dolj. Mai mult ca să-mi dovedesc mie că iau în serios Aventura, ori care ar fi ea, am trimis o ilustrată, pe care am scris nişte tâmpenii de genul, *Domnule Stănculescu, sunt nepotul lui Nicolae Avram şi îmi doresc de mult să vă cunosc...*

Surpriza cea mare a fost că omul chiar exista! Am primit tot o carte poştală, scrisă cu multă deferenţă şi îngrijire, al cărei conţinut aproximativ mi-l mai amintesc: *Domnule, vă aştept să-mi faceţi o vizită.*

Pe vremea aia, o călătorie de genul ăsta nu constituia o problemă, căci plăteau părinţii. Satul ăsta era în fundul lumii. Am schimbat mai multe trenuri şi maşini şi-am făcut o zi jumate până acolo, după un popas de câteva ore într-o autogară din Craiova. Am ajuns la prânz şi nu mi-a fost greu să-l găsesc pe omul căutat. Avea o casă mare, boierească, în mijlocul satului, iar ceea ce m-a frapat, chiar de la intrarea în curte, a fost un chioşc asemănător cu al nostru, acoperit cu viţă sălbatică. Gică Stănculescu era un om subţirel, nu foarte înalt, dar căruia îţi venea greu să-i zici bătrân; părea mai degrabă prăbuşit, cuprins de o tristeţe care cobora din creier peste faţa palidă şi mai ales în privirea cercetătoare, intimidantă, căci avea nişte ochi care îmi dădeau sentimentul că au văzut tot ceea ce era de văzut pe lume.

Povestea lui m-a impresionat atunci devastator. Am rămas o săptămână acolo. Casa era ca un conac, populată de multă lume, copii şi nepoţi, dar şi străini în trecere pe-acolo, ca şi mine. Nu cred că am mai intrat după aceea în vreo casă ca aia, cu viaţă în exces, cu o colcăială

declanşatoare de gânduri optimiste. În fine, era ceva acolo care venea din alt timp pe care eu îl ratasem.

Gică şi bunicul meu se întâlniseră pe un drum de ţară, în august 1944. Amândoi erau ofiţeri care îşi primiseră gradul de căpitan după eliberarea Basarabiei şi amândoi erau învăţători, plecaţi la război pentru ţara lor. Când România a rupt alianţa cu Germania, ei erau cu un batalion mixt, de români şi nemţi, nu departe de Milcov. Conform ordinului s-au despărţit după o noapte de petrecere modestă - nemţii spre sud, românii spre nord. Dar la puţină vreme batalionul lor a fost bombardat de avioane ruseşti. Soldaţii alergau în toate părţile, risipiţi pe câmpurile secerate, mureau pe capete, iar comandamentul dintr-un sat, în care îşi puseseră toate speranţele, mărşăluind până la căderea nopţii, fusese făcut zob. După zile lungi de teroare, când mai rămăsese o mână de oameni, Gică a dat drumul soldaţilor din subordinea lui, ca să se descurce cum pot, iar el a luat-o singur spre Iaşi, conform ordinului. Pe o potecă străjuită de porumb, nu departe de o haltă feroviară, s-a întâlnit cu bunicul

meu. Nu se cunoşteau dinainte. Au avut noroc de un tren şi-au ajuns până la Paşcani, iar de-acolo au mers pe jos până la Ruginoasa. Au stat la vie, în chioşc, aproape patru zile. Erau doi bărbaţi tineri care îşi iubeau ţara şi Mareşalul şi care, ca orice român, ştiau că primejdia cea mai mare vine dinspre ruşi şi că orice alianţă este de preferat, orice compromis merită făcut pentru a evita pericolul roşu. De aceea erau derutaţi, înfricoşaţi de noua alianţă cu Sovietele şi, mai ales, nu ştiau ce ar trebui să facă şi ce ar zice Mareşalul.

După două zile de discuţii şi tensiune, s-au îmbrăcat cu hainele civile şi au pornit spre Târgul Frumos, spre un han cu multă lume. Sperau să afle veşti şi mai ales sperau într-o rezistenţă a ofiţerilor de carieră. De cum au intrat în han, i-a recunoscut un sergent beat, care a început să urle din băierile inimii la ei. Locul era plin de soldăţime rusă şi de ofiţeri români care aşteptau să fie transportaţi spre Iaşi. Gică şi bunicul meu au fost imediat luaţi pe sus, însoţiţi să-şi ia uniformele şi aruncaţi într-un tren cu destinaţia Iaşi.

Noaptea au dormit în holul Universităţii, plin ochi de ofiţeri români, dezarmaţi, îmbrânciţi, păziţi cu arma, trataţi ca prizonieri de război. După încă o noapte petrecută în Universitate, şi-au dat seama că vor fi duşi spre lagărele comuniste. Gică a scris pe o foiţă de ţigară un mesaj: *Cine are suflet de român s-o anunţe pe Maria Stănculescu din Comoşteni că am căzut prizonier la ruşi*. Şi s-a semnat. A învelit în foiţa aia delicată şi 100 de lei, apoi, a aşteptat. În ziua următoare coloana imensă de ofiţeri români a luat-o încet spre gară. Pe trotuare, civilii se uitau spre ei fără să comenteze. În oraş se auzeau doar zgomotele de tramvaie şi cuvintele ruseşti, răstite de-a lungul coloanei. Gică şi-a încrucişat privirea cu o femeie tânără şi elegantă, i-a arătat biletul răsucit ca o ţigaretă şi l-a aruncat la picioarele ei. Femeia a călcat imediat peste hârtie şi nu s-a mişcat din loc până când nu a trecut toată coloana. Era o avocată din Bucureşti, pe care a întâlnit-o după ce s-a întors din lagăr. Ea a trimis o scrisoare spre Comoşteni, în care a strecurat şi foiţa de ţigară împreună cu cei 100 de lei. Aşa a aflat

familia de soarta lui. În timp ce despre bunicul meu nu se ştia nimic.

I-au dus la Oranki, apoi prin multe alte lagăre, au îndurat lucruri greu de povestit, şi-au pierdut tinereţea, speranţele şi au trăit sub ameninţarea morţii timp de 12 ani. Nimic din ce ţi-aş povesti nu ţi-ar da cu adevărat o imagine despre ceea ce au trăit oamenii aceştia. De altfel, multe le-am uitat chiar şi eu. Ceea ce mi-a rămas este imaginea unor sclavi obligaţi să muncească pentru binele marii Rusii comuniste. În anii ăştia, Gică n-a primit nici o veste de acasă.

Cei care se converteau la doctrina comunistă erau eliberaţi. Ceilalţi, adică bunicul meu, Gică şi alţii ca ei, au rezistat, iluzionându-se că îşi păstrează demnitatea. Amândoi au muncit ca tâmplari, au mâncat coji de cartofi, au suportat isteria femeilor aduse să-i scuipe şi să-i batjocorească pe duşmanii poporului. Au citit broşurile de propagandă. Adică au trăit cu viteză şi acuitate ceea ce urma să trăiască tot Regatul României căzut sub comunism. În 1953, după ce a murit Stalin, sub presiune occidentală, ruşii au

declarat că au eliberat toţi prizonierii de război. Dar lagărele au continuat să-şi ducă viaţa mai departe. Mulţi ofiţeri au intrat în greva foamei, alţii s-au revoltat, alţii au reuşit să-şi anunţe familiile. Prin 1956, le-a venit şi lor rândul să plece. Într-o noapte au fost scoşi cu încă vreo 20 de deţinuţi în afara lagărului. Gardienii le-au făcut semn să plece, apoi au început să tragă în ei. Gică a luat-o în zigzag spre un pâlc de mărăcini şi a alergat până când a auzit o bufnitură în spate. L-a văzut pe bunicul destul de bine sau aşa mi-a povestit. A murit împuşcat în cap, de la spate, cu fruntea în ţărâna rusească. Apoi, după ce s-a convins că murise, Gică a alergat continuu toată noaptea, s-a târât prin păduri ori prin lanurile uscate de porumb. Era toamnă şi începuse să dea bruma. A întâlnit în drumul său oameni de tot felul, şi buni şi răi, a dormit sub cerul liber sau în grajdurile milostivilor şi în cele din urmă a ajuns în satul lui.

L-am mai visat şi după aceea pe bunicul, nu ştiu dacă sub impresia poveştii, dar cu certitudinea că am făcut ceea ce el îşi dorise de la mine.

Te îmbrăţişez frăţeşte,

Cristian Avram

Când am terminat scrisoarea poetului ai apărut şi tu, îmbrăcat cu un costum bleumarin, în dungi albe, păşind prin faţa ochilor mei ca pe un bulevard. Mă priveai ironic şi afectuos totodată, iar ochişorii tăi verzi emanau o lumină calmă şi mântuitoare:

– Frumoasă scrisoare, ai spus tu, am mai citit ceva asemănător, aş putea să-ţi povestesc.

– Lasă-mă să citesc şi restul corespondenţei, am şoptit eu, deşi mă înmuiase cu totul povestea lui Cristian Avram.

– Cum vrei, cum vrei, dar nu mai e nimic de citit, mi-ai răspuns tu, cu o voce largă, de răţoi.

Ofbrother chat

Q121: N-am auzit de Cristian Avram, dar îl cunosc pe Liviu Ioan Stoiciu şi-am să-l întreb de tipul ăsta.
EXMATRIX: Am mai auzit că i-au ţinut în lagăr 12 ani, dar nu cred, totuşi.
LORIS: Ba să crezi, pentru că am eu o carte care povesteşte pe larg chestia cu lagărele ruseşti. Dacă ai puţină răbdare îţi zic şi amănunte.
VANKU: Oricum, frate, asta e o chestie moartă şi fumată, hai să nu mai dezgropăm morţii! Ce mă interesează pe mine ce-a fost acu o sută de ani?
LORIS: *Drumul crucii* de Aurel State, aşa se cheamă cartea.

22 Şi într-adevăr, mare lucru nu mai era. Andrei îmi scria câteva rânduri, se scuza că nu are timp pentru o scrisoare ca lumea şi îmi trimitea un link spre revista lui - *Arca salvatoare*. Era o revistuţă de texte livreşti, semnate de oameni necunoscuţi, probabil prietenii lui. Cuprindea proză satirică îmbibată de simboluri şi de porcării, comentarii docte şi suficiente despre idei minore şi, bineînţeles, nelipsitele poezii despre *o, ce bine era când traversam strada spre sânul mamei mele, ce-am să mă fac acum, blazat, inutil şi gras.*

Revista asta mi s-a părut o jignire teribilă, nu ştiu cum să spun, dar de la un om căruia îi povestisem atâtea mă aşteptam ca la rândul lui să-mi povestească, să mă mângâie ori să-mi zâmbească. Andrei era în căutarea gloriei, nu avea chef să fie corespondent! El voia să fie scriitor, iar eu nu avem nici un elan să citesc chestiile alea adormitoare şi, după cum mi-o ceruse, să-i mai scriu şi opinia despre ele. În toată revista era un singur lucru interesant pentru mine: o mini-prezentare pe care şi-o făcuse şi din care aflam că Andrei are 32 de ani. Era totuşi o vârstă ceva mai încurajatoare.

Am trecut la scrisoarea lui Rufă:

Stimată LolaQ,

Am înţeles că nu doriţi să ne vedem. Dispreţul dumneavoastră faţă de medici mi se pare nejustificat. Dar nu vreau să vă plictisesc cu un subiect atât de delicat pentru dumneavoastră. Povestea despre vindecarea dumneavoastră miraculoasă, desigur, n-o voi pune la îndoială, pentru mine există numeroase explicaţii. Da, omul are o mare capacitate de autosugestie, capabilă să influenţeze în mod spectaculos organismul. Dar aceasta nu înseamnă vindecare. Buba rămâne şi reactualizează boala atunci când omul se aşteaptă cel mai puţin, uneori, din păcate, într-un mod fatal. Mai cu seamă tulburările mentale conduc la stări induse prin tot felul de tertipuri ale minţii intrate în haos, pentru că o minte cutremurată, ca să nu scriu deranjată, capătă o forţă greu de controlat, prin intermediul căreia sunt scoase din meandrele subconştientului dorinţe şi viziuni aberant conexate.

Deşi nu doriţi să ne vedem, am să vă rog totuşi să meditaţi la ceea ce v-am scris.

Cu bine,

Dr. Nini Coroană.

P.S. Desigur, m-aş bucura să-mi mai scrieţi.

Scrisoarea lui Rufă mi-a făcut rău, m-a agresat ca şi când mi-ar fi trecut un fier încins prin suflet şi m-a cuprins o jale mare. Îmi venea să plâng şi eram şi furioasă totodată, aşa că am căşunat pe tine:

– Dacă Rufă ăsta are dreptate şi mintea mea este *cutremurată* şi mă aflu în pragul nebuniei? Simt uneori că îmi clocoteşte creierul, că se zbate ca şi când şi-ar da ultima suflare...

– E un semn de comoţie cerebrală, ai spus tu. Şi? Mare lucru! Când Albert a început să simtă prima oară...

– Lasa-mă odată cu Albert!

Nimic nu mă irita mai rău decât poveştile tale despre Albert, mai ales că le spuneai ca un papagal, cu o voce egală şi doctă, ca şi cum ai fi citit dintr-o invizibilă carte.

– De ce? Trebuie să ştii! Neapărat! Migrenele lui Albert s-au aflat la originea Mediului, iar despre această chestiune chiar trebuie să-ţi relatez în amănunt.

Când începeai să povesteşti despre Albert mi-era imposibil să te mai opresc. Albert era prietenul tău pe care îl disecai zilnic, îl analizai pe toate părţile şi, ascultându-te, mă gândeam adeseori că şi despre mine povesteşti cuiva, în altă parte. Din câte reuşisem să te urmăresc, pentru că nu întotdeauna eram atentă, Albert

era un individ de 30 de ani, însingurat şi nefericit, care lucra aproape continuu pe un computer.

– Înainte să-mi spui despre Albert, n-ai vrea să discutăm despre intrarea noastră în *alazar*?

– Sigur că vreau, dar nu înainte, ci după ce îţi spun despre migrene.

Povesteai monoton, într-un stil cam pedant, parcă prea atent la nuanţe şi sensuri ca să poţi trăi bucuria povestirii:

– Migrenele au început încă din gimnaziu, pe la 13-14 ani. Venea de la patinoar, printre blocuri, şi apoi cu tramvaiul până în Balta Albă, cărând geanta mare, cu echipamentul de hochei, şi gândindu-se la visul lui de învingător. Tot drumul spre casă era o evadare din lume, încât aproape că nu-şi aducea aminte pe lângă ce clădiri trecuse, dacă erau copacii înfrunziţi ori ce feţe întâlnise în drumul lui. Până acasă era un prinţ fericit, un învingător ovaţionat de tribune isterice, logodnicul dorit, salvatorul onoarei naţionale. Se închipuia dând golul decisiv, patinând printre picioarele înfăşurate în jambierele groase, urmărind doar pucul negru, pe gheaţa limpede, în care se oglindea chipul lui. Evident, se vedea matur, ca un bărbat abil şi luptător ninja.

– De-asta îl apuca durerea de cap, mi-am dat eu cu părerea, însă tu ai continuat să povesteşti, ignorându-mi comentariul:

–Migrena îl cuprindea abia după ce intra în casă, după ce îşi lăsa pe cuierul din hol geanta enormă, de care se împiedicau, pe rând, toţi membrii familiei, şi pe care până la urmă o ducea cineva în debaraua din dormitorul lui. Era o durere profundă, care îl învăluia cu brutalitate, ca şi când i-ar fi fost capul strâns în prosoape ude şi reci. Era ca o menghină din cârpe care îl aducea la exasperare şi îl făcea să plângă în hohote, aşezat cu fruntea în palmele mamei lui.

– Putea să ia un Saridon.

– Se înţelege că lua tot ce se găsea pe vremea aia şi tot ce aducea mama lui de la spital, se înfofolea bine şi se aşeza pe marginea patului, cu spatele pe jumătate sprijinit de tăblia tapetată cu perne mari. Lângă pat avea o masă mică pe care îşi aşezase primul lui computer. Era un HC 85, legat la un televizor auto, alb-negru, şi la un casetofon, prin care introducea informaţia. Tastatura o ţinea pe genunchi şi butona repede, în ritmul vieţii care pulsa în el, odată cu fiecare lovitură pe care o dădea duşmanului, odată cu mişcările rapide şi sofisticate pe care le făcea personajul de pe ecran. Iar acest erou de pixeli era nu doar un frate, ci parte din sine însuşi, intrat într-un joc fermecat şi serios, acaparator până la uitarea durerii înnebunitoare, disipată ca o ceaţă, risipită şi în cele din urmă dispărută, pe măsură ce Albert se apropia de nivelul al 3-lea.

Mi-ai povestit mult despre Albert, despre jocurile şi migrenele lui, nici nu mai ştiu câte şi ce, ci îmi aduc aminte doar cum stăteam ghemuită pe canapea, ascultându-te pe jumătate, şi pe jumătate gândindu-mă ce să fac, cum să-mi găsesc ceva de lucru, unde să mă duc. La un moment dat am intrat pe Net şi am început să caut joburi. Tu continuai, cam ambalat aş zice, ajunseseşi să povesteşti despre imnul pe care Albert îl prelucrase electronic, despre încercările lui de-a face un clip al echipei de hochei. Amănunţeai fiecare etapă, în timp ce eu citeam repede: *angajez menajeră, ...vânzătoare tânără, ...secretară maxim 25 de ani, caut intelectuală pentru copil, ...femeie menaj de două ori pe săptămână, ...secretară cu bune cunoştinţe de lucru pe calculator, tânără, drăguţă, cunoscătoare engleză, germană, studii superioare, cel puţin 1.70 înălţime.*

Tu descriai un program care făcea să fâlfâie steagul clubului pe melodia de la *Paloma blanca*, iar eu treceam în viteză peste toate anunţurile care conţineau cuvântul *tânără*. Până la urmă am găsit ceva care mi-a stârnit curiozitatea: *căutăm bucătăreasă pentru o zi pe săptămână, salariu bun*. Dădeau un telefon fix, care părea de prin nordul oraşului.

Ofbrother chat

VALENCIA: Şi pe mine mă enervează ăştia

care angajează secretare şi cer tot felul de calităţi, ca şi când s-ar duce cineva să se facă secretară când ştie două limbi şi mai arată şi bine!
EXMATRIX: Le ştiu, HC-urile, şi la mine în casă era unul la un moment dat.
ELVIRA: Are şi doctorul dreptate, nu te supăra...!
TROTILA: Doctorul? e imbecil, vă spun eu!
Q121: Albert există ori e inventat? Frate-meu a făcut hochei în liceu, la un club din Balta Albă.

23

Discuţia despre *alazar* n-a fost lămuritoare pentru mine. Erai încântat de toată excursia fabuloasă, dar, spre deosebire de mine, tu luaseşi totul ca pe un joc incitant şi atât. Nici măcar nu puteam să te fac să înţelegi experienţa mea cu Margareta, nici nu ştii, îţi spuneam, cum simt încă tristeţea acelei femei, ca şi când aş fi trăit încă o viaţă, aşteptând, muncind, îmbătrânind, în sfârşit o viaţă cu toate amănuntele ei, cu zorii zilei, cu spălatul, îmbrăcatul, cozile la alimente, risipindu-mi forţele ca să găsesc mâncare, ca şi cum aş fi trăit, îţi spun, aş fi murit şi aş fi înviat apoi, într-o altă viaţă.

– Da, răspundeai tu, mângâindu-ţi obrazul luminat brusc, impresia este puternică şi îmi închipui că ai încă amintirile acelei întâmplări, deşi te asigur că ai stat doar câteva minute acolo, nici nu văzusem unde ai dispărut, dar mi-am imaginat că ai căzut în vreo capcană. Te-am strigat Laura-Laura, până m-am plictisit, te-am căutat prin împrejurimi şi la un moment dat am văzut-o pe femeia aia surâzând, însufleţită, parcă, şi privindu-mă pe furiş dintr-o oglindă. Iniţial, am crezut că ştie ceva, dar când m-am apropiat de ea s-a ferit ca şi când i-ar fi fost teamă să n-o ating; tot aşa reacţiona şi când îţi strigam numele, se îndepărta, se întorcea fără veste, intra în câte o cameră în care nu avea treabă, aşa că am început s-o

urmăresc şi să-ţi urlu numele pe tonuri înalte, până când te-ai rostogolit dinăuntrul ei ca dintr-o oală uriaşă de smântână.

M-a uimit că nu ştiai mai mult decât mine. Singura diferenţă era că tu nu păreai deloc speriat, nu considerai nimic anormal, ci chiar sugerai că ne vom întoarce în *alazar*.

– Şi Andrei?

– Care Andrei?

– Era acolo, l-am văzut la intrare, un chip uriaş, ieşind din panou...

– A, la intrare, nu era Andrei, nu era cineva, era... *alazar*.

Mi-ai povestit mult, ce-i drept, şi destul de răbduliu, dar mi se părea că nici tu nu ştiai, ori nu erai în stare să-mi explici, pentru că vorbeai despre *alazar* ca despre un univers oarecare, aşa cum este magazinul, cinematograful ori şcoala, în fine, un loc banal, populat cu indivizi, nu contează cum arată, posibilităţile fiind, din punctul tău de vedere, oricum infinite, cu o întreagă încăpere de omuleţi roşii, care îţi erau şi ţie tot atât de străini pe cât îmi erau şi mie.

În ziua următoare am sunat la oamenii care cereau bucătăreasă pentru o zi şi m-am şi dus să mă vadă. La plecare, în lift, ne-am întâlnit cu doctorul Rufă. Tu stăteai agăţat de buzunarul impermeabilului meu galben. Urcai

pe şiretul de la glugă şi te strâmbai înfiorător, dar în ciuda eforturilor tale de a-i atrage atenţia, Rufă te privea tot aşa cum privea şi butoanele liftului. Înalt, cu paltonul gri, întins impecabil, ca o bucată de tablă, cu părul pieptănat peste cap şi faţa albă şi ţeapănă ca o coajă de ou, semăna cu manechinele de pe la sfârşitul anilor 80.

Obraznic, l-ai luat la întrebări:

– Salutare, doctore! Cam târziu pentru mers la slujbă! Unde ai plecat pe vremea asta câinoasă?

S-a uitat la tine în trecere şi pe urmă a răspuns, privind pe deasupra capului meu şi trăgând de cuvinte până a ajuns liftul la parter:

– Într-adevăr, e iarnă cu ger mare, dar există semne, am văzut de pe balcon, să iasă soarele, şi nimic nu este mai sănătos ca o zi de iarnă ca asta, cu zăpadă şi soare strălucitor. La revedere!

A ieşit repede şi din câţiva paşi a fost la maşina lui, trasă chiar lângă uşa blocului, un Tico albastru.

– Omul ăsta nu cred că este vreodată atent la ceilalţi. Nu cred că-i pasă de cineva.

– Ei, nu fi atât de sigură, mi-ai răspuns tu, ţinându-te de capacul buzunarului. Sunt mulţi oameni care se poartă şi vorbesc convenţional numai pentru a face faţă timidităţii, pentru a se proteja de invazia lumii din afară ori pur şi simplu de frică. Sunt realmente îngroziţi de orice întâlnire, de orice individ care se apropie de ei, de

viaţă, de regulile lumii, uneori, fără nici un motiv. Trăiesc în stare de alarmă şi îşi ascund tensiunea prin poza asta înţepată, de păpuşă tâmpită.

Apoi, mi-ai povestit ceva, o istorie ilustrativă, bineînţeles, dar eu evadasem deja, înaintam printre gândurile mele, care mă făceau să mă simt în miezul lumii.

Îmi aduc aminte că tot drumul m-am gândit la Andrei, încercând să găsesc o cale prin care să-i cer să-mi trimită o fotografie. Dragă Andrei, trimite-mi o poză, ca să ştiu cum arăţi, nici nu se pune să ne mai scriem dacă nu-mi văd corespondentul, de fapt, aş vrea să ştiu dacă ne întâlnim cu adevărat în lumina albă ori în *alazar*, să nu te faci că nu înţelegi, este imposibil să nu ştii de aceste întâlniri... şi tot aşa, perindând prin minte cuvintele alea de nespus, pe care nu se cade să le scrii unor străini, am ajuns în strada *Barbu Delavrancea*.

La adresa pe care o căutam era o vilă construită în perioada interbelică, împrejmuită pe trei laturi cu ziduri înalte şi cu faţada la vedere. Am urcat cinci-şase trepte, până în verandă, şi am sunat la interfon. M-a intimidat şi sunetul, care semăna cu sirena pompierilor, dar şi descoperirea surprinzătoare că asupra mea era îndreptată o cameră video. După un timp, în cadrul uşii a apărut o doamnă gravă, cu ochi de oţel, care era menajera, desigur. M-a condus înăuntru, într-o încăpere vastă, o sală

pardosită cu marmură albă, încălzită. Peretele din stânga mea era complet din sticlă groasă, dublată de un grilaj negru, lucrat cu un model baroc, din flori şi arabescuri. Mai târziu am aflat că peretele acesta se ridica în timpul verii, devenind o copertină, care umbrea trotuarul până la bordura piscinei. Pe ceilalţi pereţi se vedeau intrări arcuite. Una dintre ele dădea pe scara care cobora în bucătărie. Pe-acolo am ajuns în final, într-o încăpere largă, cu ferestrele sus, ca la orice demisol. Era bucătăria, utilată cu aparate diverse din inox, încât mi-a trebuit mult până să–mi dau seama care era aragazul, care era frigiderul ori maşina de spălat vase.

Stăpâna casei, o femeie subţirică şi prietenoasă, cu figură asiatică, şi-a spus numele, ca şi când ar fi trebuit să-l ştiu: Felicia Ardelean. Bineînţeles, m-a întrebat ce experienţă şi ce pregătire am. Nu puteam să-i spun că de cele mai multe ori mâncam pastă de roşii pe pâine şi că n-aveam nici o idee despre gătit şi bucătărie.

– Doamnă, am început eu să mă laud, sunt licenţiată în filologie clasică, iar educaţia mea este o garanţie că n-am să vă scuip în mâncare. Sunt şi foarte ordonată, iar despre experienţa mea culinară vorbeşte vârsta.

– Câţi ani aveţi? Mă privea deja cu neîncredere, dar şi cu o uşoară curiozitate.

– 43.

Mi-a cerut actele şi, în timp ce le cerceta, am început să mă milogesc repede, ca şcolarii de gimnaziu care vor să se învoiască de la ore: aţi putea să mă angajaţi de probă, este o experienţă şi pentru dumneavoastră, nu numai pentru mine... Şi pentru că nu spunea nimic, am adăugat aproape cu elocvenţă: Am citit multă literatură sud-americană.

Felicia mi-a înapoiat actele cu sprâncenele arcuite. Voia explicaţii, aşa că am continuat: nici nu ştiţi câte reţete culinare sunt în romanele argentiniene! Ca să nu mai vorbim despre bucătăria antichităţii greco-latine, pe care o am la degetul mic. Şi vă asigur că încă n-a murit nimeni otrăvit de mâncarea mea...

Poate că am amuzat-o, poate că a şi ispitit-o ideea de a avea în bucătărie o profesoară de latină sau poate că i-am fost simpatică, cine ştie, că în cele din urmă m-a acceptat pentru două săptămâni.

Bucătăria avea o uşă care dădea în curtea din partea dreaptă, pe unde se ieşea direct în strada Rozelor. Trebuia să vin lunea, foarte devreme şi să pregătesc masa până în prânz. În bucătărie mă aşteptau ingredientele şi lista cu mâncărurile dorite. Familia era compusă din trei persoane mature; mi-a spus că avea un copil student. Fiecare membru al familiei avea programul lui, cu excepţia zilei de luni, când se reuneau şi luau masa împreună. Menajera venea de două ori pe săptămână. În afară de mâncarea cerută, din când în când trebuia să fac şi prăjituri pentru

toată săptămâna. Salariul era de două milioane pe lună. La plecare, noua mea stăpână mi-a spus că nu este interesată de mâncături exotice, preferă mâncarea autohtonă.

Cum am ajuns acasă am dat o căutare pe Google, să-mi dau seama cine este familia Ardelean şi am aflat destul de repede că erau patronii unei firme de soft – *AFASOFT* -, probabil Alin şi Felicia Ardelean. Aveau cam vârsta mea.

Nu mi-am făcut nici o grijă în legătură cu slujba asta. Nici nu-mi făceam probleme că n-o să mă descurc, atâta timp cât îmi lăsa ingredientele. Era clar că nu trebuia decât să le amestec. Adevărul este că mă bazam şi pe tine.

NB. În afară de bineştiutele comentarii, pe chatul *ofbrother* era o scrisoare lungă pentru mine, o scrisoare semnată *Doru*.

24

Scrisoarea lui Doru a constituit o surpriză totală:

Hello Laura!

Am citit câteva dintre mesajele tale, între care unul mi-a stârnit interesul în cel mai înalt grad. Este vorba despre povestea lui Fănică, soldatul condamnat la moarte. Întâmplător, deţin o scrisoare veche, adresată unei surori de-a bunicii mele, şi care conţine mai multe elemente care mă fac să cred că semnatarul ei şi Fănică, despre care vorbeşti tu, ar putea fi acelaşi om. Am copiat scrisoarea în grafia actuală, scutindu-te de greşelile ortografice, şi te rog să-mi spui ce părere ai. Ana, sora bunică-mii, a plecat din Transilvania pe când avea 12 ani, a luat drumul Bucureştiului, unde a găsit de lucru la o fabrică de ciorapi. Nu ştiu prea multe despre ea, decât că a murit pe la începutul anilor 80, iar bunica a moştenit-o. Cum tocmai primisem repartiţie la Muzeul Antipa şi nu aveam unde să stau, am locuit eu în garsoniera lăsată de tanti Ana şi printre lucrurile ei am dat şi de această scrisoare, pe care o rescriu mai jos. Era scrisă cu creionul chimic pe file

mari, cândva liniate, făcute sul, ca un papirus, învelite într-o bucată de mătase şi băgate într-o poşetă.

Aştept să-mi răspunzi,

Doru

Scumpa şi dulcea mea Ană,

Îţi scriu încă odată cu toată disperarea în care soarta m-a aruncat şi te rog în genunchi să mă ierţi şi să vii, ia-ţi inima în dinţi şi vino pân-la Severin, ca să-ţi mai văd măcar o dată, pentru ultima oară, chipul tău de înger adorat şi pe care nu mi-l mai pot scoate din sufletul meu nenorocit.

Ană, dragostea mea, iartă-mă, dacă nu pentru ce ţi-am făcut, măcar creştineşte, ca pe un condamnat care îşi cere iertarea, înainte de moarte. Sufletul meu, cum poţi să fii atât de crudă şi să nu vii niciodată, de un an jumate, de când stau aici şi putrezesc fără vină? Te-am aşteptat ca pe-un cireş copt, săptămână de săptămână, deşi mi-a spus Gelu că nu vrei să vii, că ţi-am distrus viaţa şi nu vrei să mai ştii de mine. Ana mea iubită, ce

puteam eu să fac, dacă m-au ridicat în ziua nunţii ca pe un tâlhar de drumul mare, m-au smuls de lângă tine şi m-au aruncat în temniţa în care îmi putrezesc oasele şi mi se usucă inima. Nu-ţi spun ce pătimesc aici, decât că toate s-ar uşura dacă te-aş mai vedea odată: să te văd o dată şi să mor.

Nu sunt vinovat, cum ţi-am mai scris, n-am nici o vină pe sufletul meu, m-a aruncat aicea răzbunarea unei fiare şi pentru că mă gândesc că poate n-o să vii, am să-ţi spun aici, unde este începutul nenorocirii mele.

Suflete al meu iubit, păstrează scrisoarea asta care poate să fie ultima mea mărturie. Am mai scris şi pe marginile unei cărţi pe care o am aici, *Legiunea Străină*, şi vreau să i-o trimit unei fete pe care am cunoscut-o eu mai demult. Nu te supăra că nu e nimic, e fata unui avocat din Bucureşti, pe care o chemă Mitina, şi pe care o s-o rog cu Dumnezeu din cer să facă ea recurs ori să mă ajute cumva pentru că trag nădejde, chiar şi acum după ce m-au condamnat la moarte, că viaţa mea nu se sfârşeşte aici.

Ană, scumpa mea, toată povestea a început acum 10 ani, în 1917. Eram mobilizat la manutanţă şi-am primit o permisie de cinci zile că mă pusesem bine cu sergentul. Voiam să trec pe la mama, prin Colentina, şi pe urmă să văd pe cineva, în sfârşit, prostii şi distracţii de-ale mele, care eram şi eu atunci tânăr, abia împlinisem 20 de ani. Când am urcat în tren am băgat de seamă că se luase după mine un camarad de-al meu, unul de era curier, Mihail, de-un leat cu mine, şi care îmi plăcea că era băiat de caracter. Îţi jur pe sufletul mamei mele că n-am avut habar că el plecase fără învoire, de nebun. Cum a fost, cum n-a fost, s-a rugat de mine cu cerul şi pământul, s-o luăm spre Craiova fiindcă era amorezat. Avea un medalion cu fotografia iubitei lui şi o privea cu lacrimi în ochi. Numai tu ştii cât sunt eu de sensibil la dragostea altuia şi mai cu seamă când văd omul nefericit. Era fata unui politician, o chema Rica. Iar mai târziu, pe la 1920 am şi văzut-o, printr-o întâmplare, la Galaţi. Era o fată bruneţică şi gingaşă, scundă şi cu ochii mari, prea mari, ca să mă înţelegi.

El nu mai ştia nimic de ea, de vreo două luni, de când se înrolase, şi voia acum s-o caute acasă. Piedica cea mare, era că familia fetei nici nu voia să audă de el, ba mai mult, mai fusese alungat de la poarta casei, cu scandal mare, cu servitori înarmaţi.

Aşa că am luat-o spre Craiova şi l-am rugat să mă lase pe mine să culeg întâi informaţii despre fată, să ne facem un plan, ca să poată s-o întâlnească la sigur. Ghinionul nostru a fost că fata plecase din ţară, era undeva în Elveţia, unde o dusese taică-său, ca s-o pună la adăpost. Nu-ţi pot povesti jalea care l-a cuprins pe camaradul meu şi nici cum am ajuns să merg cu el mai departe, pe firul Jiului, spre Comoşteni. Am mai urcat în câte-o căruţă, ne-a luat unul cu trăsura, am mai mers şi pe jos şi seara, când se întunecase bine, am ajuns la ai lui. Mihail era fiul unui dascăl de şcoală, un om impunător şi întunecat tare. După ce am bătut în poartă, ta-său a ieşit din casă şi-a rămas încremenit în capul scărilor. Erau vreo 10-12 trepte, iar omul ne privea încruntat şi de sus, ca de pe-un piedestal. Şi-atunci l-am auzit pe

Mihail - Tată, am dezertat, eu nu mă mai întorc la regiment! Şi plângea în hohote, încât câine să fi fost şi tot te-ai fi îndurat de el, baremi să bea o cană cu apă dacă nu altceva. Află, scumpa mea, că au ieşit fraţii şi sora lui şi-au început să se roage de taică-său şi-a ieşit şi mumă-sa plângând în tăcere, iar omul ăla i-a spus liniştit: Du-te îndărăt, la regiment! S-a întors şi-a băgat familia în casă şi-a închis uşa. Am mai stat o vreme prin curte şi pe urmă am luat-o spre Jiu, cu gândul să trecem înot şi s-o luăm spre un conac, unde credea el că ar putea fi Rica, deşi auzise bine că plecase din ţară.

Se făcuse frig, era pe la începutul lui septembrie. Eu am rămas pe malul apei încremenit când am auzit jandarmii strigând - Stai, că trag! . Mihail intrase în apă şi nici nu ştiu dacă a auzit. L-am văzut cum s-a întors spre mine şi mi-a făcut semn şi pe urmă l-am văzut prăbuşindu-se sub bătaia puştilor.

Pe mine m-au arestat fără întrebări şi am tras vreo două săptămâni după întâmplarea asta, până s-a dovedit că eram în permisie

şi până a venit unchiul Nicu de-a vorbit cu cine trebuia.

În toată povestea a fost amestecat şi un căpitan, unul Tudor Afronie, un nenorocit care de fapt era comandantul lui Mihail, şi care îi căşunase pe mine. Mă scotea vinovat de instigare la dezertare, pe urmă zicea c-am falsificat semnătura sergentului şi, dacă nu era să intervină chiar colonelul, mă trimitea la Batalionul disciplinar. Ei, omul ăsta este cel care a depus mărturie acum! Mă acuză c-am furat banii regimentului, legând învinuirea asta de toată povestea cu Mihail. Atunci, în toamna lui 1917, au dispărut nişte bani de la casieria manutanţei, unde eu nici nu călcam, şi procesul ăsta a ajuns să se judece acum, tocmai pentru că acest câine de Afronie l-a tot scos basma curată pe casier, care e un văr de-al nevesti-sii.

Ană, sufletul meu iubit, crede-mă şi nu mă alunga din inima ta. Sunt nevinovat şi se poate să mă duc, pentru că după cum vei fi aflat, s-a dat sentinţa. Se poate să nu mă mai găseşti în viaţă când vei veni, dar gândeşte-te cât ar face pentru mine să pot să te mai văd o dată. Îmi tremură sângele

în mine, dar în acelaşi timp, există ceva care îmi spune că Dumnezeu n-o să mă lase să mor nevinovat.

Şi de-oi muri, am să mor cu gândul la tine şi uscându-mă de dorul tău,

Fănică.

Cel mai mult m-a frapat informaţia despre tanti Mitina. N-o cunoscusem decât din povestite, pentru că murise puţin înainte de a mă naşte eu, dar aveam un portret al ei care m-a fascinat în copilărie, şi care o înfăţişa ca pe o femeie brunetă, cu buze bombonoase şi cu o privire care părea să intre imediat în dialog cu mine. Era ceva familiar în figura ei, emana instantaneu încredere, făcându-mă să regret că n-am cunoscut-o. Mitina era vară primară cu bunică-mea. Îmi aduc aminte vag că fusese măritată cu un tip blond, cam şters, şi că nu avusese copii. Din scrisoarea asta era clar că îl cunoscuse pe Fănică şi probabil că *Legiunea Străină* ajunsese în cele din urmă la ea, împreună cu mesajul lui disperat. Poate că l-a ajutat. E posibil să fi făcut recurs, dar şi mai posibil este ca nefericitul de Fănică să fi murit nevinovat.

Ofbrother chat

MORFEU: Excelentă scrisoarea lui Doru! Merită un premiu că a scris-o. Putea s-o ţină doar pentru el.

ABADON: De ce-ar ţine-o? Oricare ar fi făcut la fel. Pe mine mă intrigă numele *Comoşteni*, care a mai fost în altă scrisoare...
VANKU: Se pare că Fănică a murit nevinovat. Care mai ştie ceva, să toarne aici!
STIL-X: Dorule, mai lucrezi la Antipa? Aş vrea să ne mai scrii câte ceva.

25

I-am scris lui Doru o scrisoare entuziastă şi m-am întors la povestirea mea.

Atunci, pe la finele lui ianuarie, am scris alte scrisori. Bineînţeles, am lăudat revista lui Andrei în câteva rânduri şi am încercat să mă concentrez pe chestiuni pozitive. Că îmi găsisem slujba de bucătăreasă, era un pas important, dar tot mai aveam nevoie de bani ca să supravieţuiesc. De pe la edituri mai scoteam două milioane, dar mi-ar mai fi trebuit măcar încă două de undeva. Să dau meditaţii ar fi fost o idee, dar ar fi trebuit să cunosc nişte profesori care să mă recomande elevilor lor. De altfel, avusesem un singur elev particular, pe Raluca, pe care o întâlnisem întâmplător într-o librărie. Mai realist mi se părea să închiriez cuiva o cameră ori să scriu teze de licenţă, dar acum nu era perioada. Oricât încercam să mă gândesc la existenţa mea, îmi năvăleau în creier celelalte nemulţumiri, mai exact nefericirea cumplită care mă umplea de obidă şi îmi punea un nod în gât. Eram prinsă de sufletul lui Andrei, îl simţeam aproape de mine şi pe cât încercam să mă împotrivesc, pe atât mă simţeam mai aproape de el. Cobora peste mine ca o umbră răcoroasă şi parfumată, şi, pe măsură ce îmi lăsam sufletul să fluture, mă gândeam că trăiesc o beatitudine combinată cu mila şi grija faţă de mine însămi. Aveam impresia că în miezul inimii îmi cresc

frunze moi şi în acelaşi timp mă cuprindea teama să nu fac un infarct. Eram disperată şi absolut singură.

Tu povesteai despre Albert, fără să te pot întrerupe. Aşa că m-am hotărât să-i scriu lui Rufă, să mă duc la un doctor, să tratez lucid situaţia.

Dar nu puteam să-i scriu lui Rufă despre intrarea în *alazar*. Nu voiam să-l şochez şi mai mult. Apoi, pentru mine era mai greu de suportat starea de buimăceală şi sfârşire în care trăiam. Aşa că am ales să-i scriu despre ea, începând de-a dreptul brutal cu *Domnule doctor, am 43 de ani şi m-am îndrăgostit de un bărbat tânăr, mai tânăr cu zece ani decât mine...*

Tu stăteai ca de obicei pe imprimantă, povestind cu voce egală despre Albert. Ajunseseşi la un moment crucial, din adolescenţa lui, şi din când în când mă obligai să-mi întrerup scrisoarea şi să te ascult. Părul tău roşu-întunecat, tuns scurt, faţa întinsă şi strălucitoare, dar şi ochii, în ciuda faptului că erau deschişi la culoare, îţi dădeau într-adevăr, aerul distins şi spiritualizat pe care îl are Keanu Reevs. Povesteai liniştit, fără grabă.

Căderea comunismului l-a prins într-un moment de răscruce. Albert avea 17 ani şi era atacant la echipa de hochei de la clubul Triumf. Urma să treacă la seniori, iar gândul acesta îl stăpânea de dimineaţa până seara. Pe la liceu se ducea din ce în ce mai rar, mai ales că după ce trecuse de treapta a II-a nimerise într-o clasă în care

nimeni nu se omora cu firea, erau într-un fel de vacanţă din care îi mai deranja din când în când diriga, mai cu seamă pe cei care aveau prea multe absenţe nemotivate. Albert se îngrijea să-şi aducă toate motivările date de clubul sportiv, iar când voia să plece, se învoia înainte de oră, cu vă rog frumos să-mi daţi voie, mă aşteaptă mama s-o schimb, e de azi-dimineaţă la coadă, la o alimentară din Dristor, să prindă nişte lapte, ori nişte telemea ori mai ştiu eu ce, iar profesorul îl asigura că nu-i va pune absenţă. Pleca grăbit, de cele mai multe ori spre un chioşc de pe la Piaţa Rosetti, unde se găseau gogoşi calde, apoi hălăduia pe străduţele din apropierea Liceului Unirea, imaginându-şi fie cum o uimeşte pe fata antrenorului, fie cum ajunge cel mai bun hocheist din lume, căutat şi cerut de toate cluburile. În perioada aia, ai lui îşi cumpăraseră video de la nemţi şi una dintre principalele preocupări ale lui Albert era să facă rost de filme, în special cu Chuck Norris, de pe la alţi băieţi ai căror părinţi mai ieşeau din ţară. În privinţa asta, el era privilegiat, căci tatăl lui pleca destul de des, fiind şeful unui departament important al Uzinelor 23 August şi un cetăţean de încredere. Ieşise de multe ori şi se întorsese de fiecare dată. Era un om loial partidului şi devenise un fel de reprezentat permanent de câte ori uzina era invitată pe la vreun târg ori în rarele ocazii în care primeau comenzi de afară şi era nevoie de cineva pentru discuţiile preliminare.

În zilele Revoluţiei, toată familia a stat în casă. Mama a anunţat la spital că nu poate să vină, tatăl îşi luase câteva zile de concediu, iar Albert a fost păzit cu străşnicie, ţinut în camera lui cu un - stai aşa să vedem ce se întâmplă, nu cumva să ieşi afară că îţi dă careva în cap.

După împuşcarea lui Ceauşescu, primul gând al lui Albert a fost că. în sfârşit, se vor găsi casete cu filme, un gând uitat repede, căci pentru el a început o perioadă cumplită. N-a putut să intre în niciunul dintre puţinele cluburi care aveau echipe de hochei în momentul ăla. Nimeni nu părea dispus să-şi mai amintească de victoriile lui, de golurile care salvaseră în atâtea rânduri prestigiul clubului. Câţiva băieţi intraseră la Dinamo, se duseseră pur şi simplu şi fuseseră primiţi fără prea multe întrebări, imediat în primăvara lui 90, când lumea aştepta derutată să primească ordine, să le spună cineva ce au de făcut. Oricine angaja pe oricine, nimeni nu era dispus să refuze, atâta timp cât nu exista nici o restricţie, nici un regulament, doar o teamă imensă şi generală de a nu fi găsit vinovat pentru ceva. Aşa că, în timp ce unii strigau proteste anticomuniste în Piaţa Universităţii, alţii îşi găseau un loc de muncă mai bun ori îşi transformau vechiul loc de muncă în societăţi pe acţiuni. În special cei care lucrau în turism s-au orientat cel mai repede. Mai intraseră în contact cu lumea liberă, prin turişti, prin atmosfera ceva mai destinsă a hotelurilor şi

restaurantelor. Cei mai destoinici şi-au dat şeful afară pe motiv că e comunist, venind cu ideea acţiunilor comune, ori au început o afacere, profitând de toate facilităţile vechiului loc de muncă. Tot aşa, sediile diferitelor organizaţii comuniste s-au populat cu edituri, redacţii de ziare, dar mai ales cu firme de import-export. O clădire cu atât de multe instituţii, cu uşi înzorzonate, cu inscripţii pompoase şi diverse, cum devenise chiar o aripă a fostului CC, era privită cu respectul cuvenit noii lumi capitaliste care se ridica uimitor, sub ochii majorităţii, adică ai celor care continuau să aştepte. Iar printre aceştia era şi Albert. El credea că cineva avea să-l cheme, că antrenorul îl va recomanda, că orice echipă va avea nevoie de el.

Anul şcolar s-a încheiat pe neaşteptate, oricum orele nu se mai ţineau, iar profesorii erau preocupaţi de ziarele şi partidele politice care apăreau în fiecare zi. Vara lui 1990 a fost una de totală deznădejde. Până atunci, pentru Albert activitatea socială se limita la antrenamentele de hochei şi la şcoală. Acasă era mai mereu singur. Părinţii veneau târziu şi oricum nu erau dispuşi să stea vreodată de vorbă. El era plin de întrebări, pe care nu avea cui să le pună. Nu era vorba despre acele întrebări uzuale, ci despre nedumeriri legate de propria existenţă, care începuseră să-l tortureze încă de pe la finele gimnaziului. Dar încercările lui de a vorbi cu taică-său erau la fel, adică eşuate din start, de genul:

– Când eram în clasa a II-a am şters nota de pe un extemporal, era nota 5, şi am lăsat doar semnătura învăţătoarei. Îşi aduci aminte?

Tatăl se uită la televizor de pe canapeaua confortabilă şi măreşte puţin volumul, mormăind ceva. Albert nu se lasă intimidat, ştie că taică-său nu este niciodată dispus să stea de vorbă. Vine de la serviciu, mănâncă, îşi ia o sticlă de bere, se uită la televizor.

– Atunci m-ai bătut crunt şi nici în ziua de azi nu ştiu de ce. Oricum dacă veneam cu note mici mă snopeai. Nu mi-ai explicat nimic, nu mi-ai reproşat nimic, ci m-ai luat la bătaie. Tată, m-auzi? Vreau să-mi spui şi mie...

În fine, tatăl deranjat, îi răspunde fără să-l privească:

– Ce vrei, mă, ce vrei să ştii, marş în camera ta!

Apărută din pământ, mama îl ceartă şi ea cu voce scăzută:

– Nu-l supăra pe tata, lasă prostiile şi treci în camera ta, nu vezi că e obosit, hai-hai, lasă că vorbim altădată! Pe urmă lucrurile intrau în normal.

Între ei părinţii îşi mai vorbeau totuşi, în special duminica dimineaţă, înainte de-a coborî din pat. Îi auzea vorbind, şoşotind mai degrabă, dar nu poate să-şi imagineze despre ce. Multă vreme Albert şi-a dorit să ştie cum gândeşte taică-său, era curios ce părere are despre una ori despre alta, dar n-a avut decât o singură dată ocazia să-l audă. Aceasta a devenit o întâmplare

însemnată pentru el, un fel de reper al unui vag portret patern. Era într-o vară în care merseseră la Deleni, în Moldova. Toată familia era strânsă în jurul mesei, familie numeroasă de ţărani, cărora le venise în vizită băiatul de la Bucureşti. Albert stătea lângă tatăl său şi îi privea pe fiecare în parte, încercând să-şi dea seama în ce relaţie de rudenie se află unul cu altul. Oamenii păreau bucuroşi peste măsură. Fiecare povestea ce face, cu cine s-a mai întâlnit ce-a mai auzit, numai tatăl lui Albert nu scotea nici o vorbă. Până la urmă i-au pus întrebări şi pentru că răspundea evaziv, l-au încolţit:

– Spune-i măi, Pavele, mamă, şi lui ceva, s-a însurat băiatul şi are nevoie de un sfat de-al tău.

– Da, chiar aşa, spune-i şi lui ceva să se folosească-n viaţă.

– Şi să te ţină minte.

Pavel îi privea pe fiecare cu buza de jos ieşită la înaintare, dar nu scotea nici un sunet. Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui, şi-ai lui Albert, care aştepta cu sufletul la gură să-l audă pe taică-său spunând ceva, emiţând o idee, chiar şi un sfat pentru Sandu, de curând însurat. În cele din urmă, Pavel a vorbit:

– Ce să-i spun? Iaca, îi spun să nu se încăpăţâneze, că de multe ori nu e bine.

Albert s-a gândit adeseori la acest precept încercând să afle de câte ori se încăpăţânase în mod fatal taică-său şi ce

trăsese de pe urma încăpăţânării sale, dar avea prea puţine date despre el şi pe oricine ar fi întrebat, pe mama, pe tanti Ileana, pe bunica, nici una nu i-ar fi răspuns decât de-asta stăm noi acum, ce, altă treabă n-ai acum decât să te gândeşti la ce-a făcut tata!?

În vara lui 90 era deja blazat în privinţa asta, stătea de bunăvoie în camera lui, cu acelaşi vechi HC 8.5, modificând un program de animaţie şi aşteptând o veste de la antrenor. Zilele treceau greu, iar Albert ieşea din ce în ce mai rar din casă, doar să dea târcoale pe la club, sperând să întâlnească pe cineva, mai ales pe fata antrenorului, căreia nu îndrăznea nici să-i rostească numele. Îşi dădea seama că toţi anii petrecuţi la antrenamente se scurseseră într-o singurătate totală. Era într-o echipă, dar de fapt era mereu singur: nu avea nimic de povestit despre el, nu avea ce să întrebe, ci asculta, lua parte atent la toate mişcările grupului, sorbind fiecare vorbă a antrenorului. Îşi aduce aminte şi acum în momentul ăsta în care eu îţi spun ţie, ziceai tu, îşi aduce aminte de jena sufocantă de la duş, de privirile furişe către ceilalţi şi bineînţeles de penisul lui zbârcit, neînsemnat, ascuns bine în pielea întinsă. Băieţii din echipă îşi făceau duş cu sexul la vedere, ieşit fără efort din teaca lui subţire, atârnând mare, incredibil de mare. Vorbeau porcos, ori se luau la bătaie urlând din toţi rărunchii *don'soor, don'sooor*, până când apărea antrenorul, el însuşi gol şi

amator de distracţie, întrebând ce e şi aşteptând să-i răspundă careva.

– Albert, don'soor, Albert se regulează cu sora lui stângă!

Dar nici Albert nu se lăsa mai prejos, îl înjura şi sărea la bătaie şi-l dovedea repede pe calomniator, devenind el însuşi acuzatorul principal.

– Nu, don'soor! El şi-o freacă, e nenorocit şi figurant mare, bă, vezi că-ţi rad un cap acum, nu mai fă pe nebunul!

Băieţilor le era frică de el, îl respectau pentru că era puternic. Nu era înalt, nici unul nu era, cum nu sunt în general jucătorii de hochei, dar era solid, numai muşchi, şi de-o agilitate mare. Nu se poate spune, în pofida tăcerilor lui şi a jenei care-l cuprindea la duşuri, că băieţii nu-l plăceau. Cu toate astea, în afară de orele de antrenament nu se vedea cu niciunul, nici măcar nu se sunau, nu aveau plăceri ori locuri comune. Pe el îl porecleau Intelectualul pentru că discuţia lui preferată era despre computer, evident, HC-ul pe care nu-l văzuse nimeni dintre ei, deşi l-ar fi putut descrie cu ochii închişi. Mai ales în perioadele de cantonament, când stăteau noaptea de vorbă în camerele de hotel pe unde erau cazaţi, Albert povestea, până când adormeau toţi, despre programe, jocuri şi creiere electronice.

În vara lui 90 nu s-a întâlnit cu niciunul dintre băieţi. Parcă intraseră în pământ. Nu l-a căutat nimeni. A aflat de la televizor că Dinamo renunţase la echipa de hochei şi că toţi jucătorii se risipiseră pe la cluburile din ţară.

Ofbrother chat

ABADON: Chiar aşa, şi pe mine mă preocupă, de fapt mă preocupa într-un timp, chestia asta cu "indexul" ieşit la interval. Am văzut şi eu destui băieţi dezbrăcaţi şi m-a complexat felul în care îşi ţineau penisul uşor dezvelit, fără să fi fost excitaţi.
DORU: De fapt, erau excitaţi şi bineînţeles se şi aranjau din când în când; simplă chestie de obişnuinţă. Crede-mă, ţi-o spun ca biolog.
VANKU: Şi eu am o dârlă mică şi acoperită bine şi care se mai şi zbârceşte când e s-o scot în public, dar n-are nici o legătură cu potenţa sau cu altele.
STIL-X: Eu ştiu un individ care are penisul ca un buton de aragaz, nu mai mare de doi cm, şi care stă în poziţie de drepţi. Totuşi s-a însurat, are copii şi pare destul de fericit pentru unul în situaţia lui.

26 Luni m-am sculat cu noaptea în cap şi ne-am dus în Barbu Delavrancea. Am intrat prin dos, în bucătăria familiei Ardelean. În casă era linişte deplină, nu răzbătea nici un sunet de sus. Pe masă erau îngrămădite tot felul de alimente, iar la vedere - o hârtie galbenă pe care scria citeţ: *borş, mâncare de fasole, prăjitură cu brânză; legumele şi alte ingrediente sunt în cămară*. Am citit de câteva ori meniul şi am tăbărât pe tine cu întrebările, dar cunoştinţele tale nu erau cine ştie ce. M-am uitat la materia primă: un ciolan afumat, un castron cu fasole uscată, o cutie cu brânză, făină, ouă, vanilie. Alături era o sticlă în care tu susţineai că se află borşul. Am gustat puţin, era o licoare scârboasă, un fel de pipi de pisică; mai avusesem ocazia să gust pe la cantine ciorbă făcută cu zeama aia de tărâţe fermentate şi mi se păruse tot aşa de greţoasă, încât mă întrebam acum ce dracu să fac cu ea, şi, mai ales, cine o să mănânce chestia aia. Cămara, găsită cu greu, căci uşa era mascată de gresia care o acoperea şi care se asorta cu pereţii bucătăriei, arăta a cameră în toată regula şi era ca o prăvălie alimentară. Îţi aduci aminte că vreo oră am polemizat pe seama combinaţiei posibile a ingredientelor. În cele din urmă, pentru că eu mă plictisisem, am ales fasolea şi am pus-o să fiarbă cu un fir de busuioc şi unul de cimbru, iar după încă alte parlamentări am pus într-o

oală şi ciolanul. Apoi ne-am familiarizat cu încăperea, cu lucrurile, cu frigiderul. M-au trecut sudorile când am scăpat fructiera de cristal, dar ai intervenit tu cu scamatoriile tale, ai trimis-o în vârtejuri elegante spre policioara pe care fusese aşezată iniţial.

Dimineaţa aia a fost una de distracţie copioasă, nici nu mai ştiu de ce tâmpenii am râs ori ce-am făcut. Ai estompat toate zgomotele, ai adus şi curăţat cu promptitudine vasele, ţi-ai dat cu părerea despre toate operaţiile culinare încât mi-ai deschis pofta să facem ceva bucătărie şi acasă. După ce a fiert ciolanul, am scos carnea de pe el şi am aruncat osul, apoi tu ai epurat de grăsime zeama în care fiersese, am aruncat acolo morcovi, ţelină, ardei, ceapă, le-am fiert vreo oră, apoi am pus şi un sfert din carnea fiartă, pastă de roşii, o mână de orez, iar înainte de verdeaţă tu ai adăugat şi un sfert din borşul urât mirositor. Bineînţeles n-am gustat-o cum n-am gustat nici restul mâncării. Am oroare să-mi bag botul în mâncarea cuiva pentru că nici mie nu mi-ar plăcea să-mi guste cineva mâncarea, să-şi tot înmoaie mustăţile şi limba în lingură şi să mestece apoi cu ea în mâncare, ştii, gestul ăla clasic. Plus că nici nu aveam vreo curiozitate pentru ciorba cu borş! Am aruncat apa în care fiersese fasolea şi am început să punem tot felul de legume crude peste boabe: am tăiat ardei, am ras morcovi, ţelină, am mărunţit o grămadă de pătrunjel verde, apoi am pus şi

restul cărnii, ulei, oţet, piper, sare şi am răsturnat toată mixtura pe un platou. Arăta ca o salată bună. Deşi îmi dădeam seama că nu arăta ca iahnia tradiţională, totuşi, nu se putea spune că nu este o mâncare de fasole! Cu prăjitura a fost mai greu. Pentru că nu ne venea nici o idee, am amestecat brânza, ouăle, zahărul, vanilia, şi vreo cană de făină. Tu ai mai pus şi nişte stafide şi smântână. Am găsit o tavă şi pentru că nu ştiam ce să facem, dacă s-o ungem sau s-o tapetăm, tot tu ai pus o folie de aluminium, peste care am răsturnat melanjul. Am stat vreo 40 de minute tot pândind să vedem ce se întâmplă, dar după, arăta ca o prăjitură.

Am plecat de-acolo înainte pe la 10.30, consternaţi noi înşine de reuşită.

Preocuparea mea principală era să ştiu cum arată Andrei. Mi se părea atunci vital să-i văd faţa, mai ales după ce îmi spuseseşi că nu e el cel din *alazar*. Dar asta nu mi se părea relevant, în condiţiile în care tu nici nu ştiai cum arată Andrei. Aveam încredere în intuiţia mea, în vocea interioară care îmi spunea că faţa aia atât de cunoscută, cu ochi care îmi transmiteau un sentiment de încredere totală, şi care aveau pielea de sub ei pliată din cauza zâmbetului permanent, era faţa lui Andrei Scarlat.

Chiar în seara aia, cred, ne-am dus în clubul *Adio, mamă*, să-l întâlnesc pe Cristian Avram, singurul dintre

cunoscuţi care ştia cum arată Andrei. A fost ceva teribil şi de nepovestit. Acolo ne-am întâlnit şi cu Crissina.

În clubul ăsta vin mulţi ziarişti, în special dintre cei fără bani, nemulţumiţi, ofiliţi de invidie şi disperaţi să nu cumva fie excluşi din circuit. Cristian era la o masă cu astfel de indivizi, unul şi-unul: cu feţe posomorâte, nemâncaţi, îmbrăcaţi prost - blugi, tricouri nespălate, geci ori veste bătrâne, de piele -, freze în dezordine, ochi de fiinţe jignite fie şi numai de gândul că cineva anonim, cum eram eu, de exemplu, ar putea să-i abordeze. Printre ei era şi un individ, Cornel, care are o emisiune la televiziunea naţională, o chestie plictisitoare în care el vorbeşte cu pauze largi despre un ştiu ce carte pe care au citit-o doar el şi cu mă-să, ori conversează cu vreun scriitor, tot aşa, cunoscut în cercul lui restrâns, pe care îl întreabă la ce lucraţi acum, după cum spune A. Gide, şi urmează citatul lung, spus cu poticneli, nu-i aşa că arta cere sacrificii? Cornel este prozator, a scris nişte cărţi de proză scurtă de care e atât de fălos încât priveşte pe toată lumea din vârful genelor. Ei, tocmai lângă individul ăsta s-a nimerit să ne-aşezăm şi, deşi te-am lăsat imediat pe masă şi te-am stimulat să te dai în spectacol, se purta ca şi când n-am fi fost acolo. Dar ce era şi mai şi, era că vorbea continuu, încât nu găseam rând să-i pun lui Cristian Avram întrebarea dureroasă: Cum arată Andrei?

Cornel voia neapărat să ştie ce părere are lumea, adică noi, despre emisiunea lui şi cum eu nu mai aveam de câţiva ani televizor, nu puteam să intru deloc în discuţie. Norocul meu a fost că a apărut Crissina. Venea dinspre ringul de dans, legănându-se în ritmul muzicii - *La stânga femei, la dreapta femei.* Era îmbrăcată cu o fustă scurtă, de muşama neagră, şi cu o bluză transparentă din lycra bleu. Evident, nu avea sutien, doar părul negru îi mai acoperea din când în când sfârcurile bombate.

– Ia te uită! ce gaşcă de rateuri! a spus ea. Cine ar fi crezut că mai trăiţi!

– Du-te şi pune-ţi chiloţii, Crissina, că răceşti, nu de-alta!

– Oho, Cornel care se cacă pe el! Dar ce-i cu păpuşa asta de pe masă?

Crissina şi-a tras un scaun între mine şi Cornel şi s-a aruncat pur şi simplu ca într-un balansoar. Ţinea scaunul doar pe două picioare şi, ca să nu cadă, se apucase cu o mână de marginea mesei şi cu alta de mine.

– Nu sunt o păpuşă, duduie, ai spus tu şi-ai şi sărit pe degetele Crissinei, încleştate de masă. Mi-am dat seama că voiai să intri în discuţie cu ea, dar ai reuşit s-o sperii în asemenea hal, că s-a desprins de masă fluturându-şi mâna, s-a dezechilibrat şi-a căzut pe spate, cu scaunul ei şi cu mine în acelaşi timp. Dar n-a apucat să rîdă nimeni, pentru că tu ne-ai readus imediat pe poziţie, în timp ce

Cristian mă privea uluit şi incredul în aceeaşi vreme. Ceilalţi nici nu cred că şi-au dat seama. Ţi-ai ratat intrarea, pentru că tocmai veniseră câţiva indivizi, nişte discipoli de-ai lui Gioni Castratu, care au început s-o interogheze pe Crissina despre domnul Gioni, dacă îl găsesc mâine la Fundaţie, dacă se mai ţine chestia aia despre care ne zicea domnul Gioni, ne pare bine Crissina că eşti aici, ziceau ei rar, cu vocile lor subţirele, mângâind cuvintele unul câte unul, iar Crissina îi privea dintr-o parte, răspunzând precipitat, da-da, o să-l întreb, nu ştiu exact, eu oricum cred că plec săptămâna viitoare la Sorbona.

Acest ultim cuvânt a aprins beculeţele tuturor mesenilor, care au sărit cu întrebările imediat:

– La Sorbona?

– Cum? De ce pleci la Sorbona?

– Ţin un curs acolo, lămuri ea, tolănită acum pe scaun, cu picioarele încrucişate şi întinse până sub scaunul lui Cristian, de vizavi.

– Păi, cum ai reuşit, ai o bursă?

– O bursă! se miră ea dispreţuitor. Sunt asistentă la Facultatea de Litere şi am primit o invitaţie să ţin un curs.

– Tu şi curs! a pufnit cu obidă Cornel, ce curs? În ce limbă, când tu nu prea stai bine la capitolul conversaţie?

– Am dat la tradus cursul profesorului Manolache. Se ocupă de traducere nişte colegi de la Franceză, explică ea

didactic, privindu-l pe sub gene pe Cornel. Iar acolo îl citesc.

– Şi ce te faci dacă te întreabă vreun student ceva?

– Nu îndrăznesc ei să întrerupă cursul!

Ca să pună capăt discuţiei, Crissina, după câteva şuşoteli, l-a convins pe Cornel să danseze, au plecat şi castraţii, iar atmosfera s-a destins. Desigur, muzica venea în valuri şi uneori vorbitorii ridicau tonul ca să se înţeleagă. Fuioare de fum pluteau spre tavanul cufundat în beznă. Doar din loc în loc erau mini-neoane pe pereţii vernil, aşa că feţele comesenilor mei îmi apăreau în linii mari, îndepărtate, dar tot nu-mi venea să-l întreb direct pe Cristian Avram, mai ales că voiam să pun mai multe întrebări secundare, să aflu detalii despre chipul necunoscut. Voiam să ştiu precis ce înseamnă că *e un bărbat tânăr şi care arată ca din jurnalele de modă*. Asta era o informaţie vagă, trebuia să-l fac să-şi amintească mai mult şi pentru asta aveam nevoie de timp.

Unul dintre indivizii de la masă începuse să se confeseze în legătură cu nevastă-sa. Era un ziarist de la *Cotidianul*, care părea să-l cunoască de multă vreme pe Cristian, spunea ceva de genul că nevastă-sa se ocupă mai mult de copil decât de el şi atunci ai intrat tu în scenă:

– Şi nu-i copilul tău?

– Ei cum să nu fie! Păpuşa asta vorbeşte?

– Am mai spus că nu sunt păpuşă.

– N-ai adus-o tu?

Şi cum toate capetele erau îndreptate spre mine, m-am intimidat şi am început să mă descotorosesc de tine, să spun că nu, era aici, adică a fost pe braţul meu, dar apoi a sărit pe masă şi când mă tot bâlbâiam jalnic tu te-ai avântat în faţa ziaristului de la *Cotidianul* cu - Domnule, trebuie să vă spun că mă preocupă realmente problema asta înrobitoare a legăturii dintre părinţi şi copii. Dar nimeni nu era dispus dă te asculte. Cristian a izbucnit aproape isteric:

– E un fel de duh! Cine eşti şi cine te-a trimis la masa noastră?

– S-ar putea să fie ceva de la televiziune, un fel de cameră ascunsă...

–L-o fi adus Cornel.

–Nu se poate să nu mă ascultaţi, ai insistat tu, terminaţi cu aiurelile: nu sunt nici păpuşă, nici duh, nici trimis de Cine-Ştie-Cine. Sunt un individ oarecare, cum ar fi Ionescu-Popescu.

– Popescu sunt eu, a spus aiurit un individ care te privea cu mâna-n falcă. Ziaristul a întins braţul şi te-a luat cum iei o banană, dar pentru că, probabil te strângea prea tare, ai dispărut instantaneu spre stupoarea generală. În câteva secunde te-am re-văzut, pe umărul lui Cristian, de unde l-ai apostrofat pe agresor:

– Mi se pare că ai nevoie să te destinzi! Şi pentru că ziaristul continua să te privească nedumerit, ai început să-l legeni uşor, cu scaun cu tot, de vreo cinci-şase ori, până când ceilalţi au izbucnit în râs.

– Ăsta da, subiect! a exclamat tipul care susţinea că se numeşte Popescu.

Când ai început din nou să ţopăi în mijlocul mesei, schimbându-ţi hainele, sărind, ori plutind pe dinaintea feţelor noastre, Cristian te-a întrebat de unde vii şi cum e în lumea ta şi i-ai explicat succint, în stilul tău amabil şi uşor pedant, că nu există decât o singură lume pentru toţi.

De la celelalte mese se uitau uneori spre noi, câteodată apărea cineva să-l salute pe Cristian, ori pur şi simplu să se holbeze mai de-aproape, dar nu întârzia nimeni.

Ringul de dans gemea de lume, muzica se derula comentată în doi peri de-un DJ plictisit, iar mesele scunde şi rotunde erau înflorite de lume – femei şi bărbaţi, preocupaţi de ceva, ambalaţi în discuţii, ţinându-şi ţigările între degete ca pe nişte trofee şi însufleţiţi în mod evident de povestea altuia sau de propria poveste.

– M-am gândit adeseori, ai atacat tu subiectul, de ce fac oamenii copii.

– Din neatenţie, a spus Cristian, acompaniat de râsetele celorlalţi.

– Este adevărat. În bună măsură, copiii se nasc din legături întâmplătoare, dar eu vorbesc despre oamenii

care îşi doresc din tot sufletul, uneori mai mult decât orice, să facă pui. Sunt oameni săraci care locuiesc în case sordide, în câte o cameră, ori cu părinţii lor, nu au nici o idee despre viitor, ştiu precis că nu vor avea cum să crească un copil şi totuşi îl fac, cu speranţa că lucrurile se vor aranja de la sine. Nu doar că îl fac, dar îl aruncă într-o lume chinuitoare, îl obligă să trăiască în mizerie şi îi inoculează chiar din copilărie un singur ideal: să facă la rândul lui copii.

–Normal, altfel specia ar dispărea, a comentat Cristian.

– Nu e vorba despre nici o specie aici, despre nici o datorie, ci doar despre un egoism teribil şi întunecat. Cei mai mulţi indivizi fac copii din cauza unui instinct de posesiune, au nevoie de iubire, de una necondiţionată, mai precis, au nevoie de un suflet la îndemână, care să fie doar al lor, pe care îl învaţă imbecilităţile personale, îndrumându-l să facă acele acţiuni pe care le-au făcut ori doar le-au ratat ei şi, mai cu seamă, au nevoie să-şi lase fizicul în lume.

– Fireşte, omul se prelungeşte prin urmaşi, un fapt banal pe care l-au remarcat destui inşi înaintea ta, iar Shakespeare chiar l-a scris până l-au durut amândouă mâinile.

– Foarte bine, Cristian Avram, dar dorinţa asta se transformă de-a lungul vieţii într-o legătură greu de suportat pentru ambele părţi. Părinţii fac tot felul de

sacrificii, îşi hrănesc copii cu ceea ce au mai bun, îi îmbracă, îi duc la şcoli, uitând adeseori să mai trăiască. Aleargă de dimineaţa până seara să facă rost de bani, fac economii, recurg la compromisuri, trăiesc toate atrocităţile la care îi supune societatea, lăsându-se în permanenţă şantajaţi, cum spunea altcineva, ca să dau şi eu citate.

–Balzac.

–Ei, toată lupta asta teribilă îi otrăveşte şi îşi exprimă regretul că nu sunt liberi determinându-i pe copiii lor să se simtă vinovaţi şi datori pentru toată această viaţă de zbucium şi de nemulţumire tăcută. Ce se întâmplă mai departe? De îndată ce copiii cresc încearcă să scape de sub jugul părinţilor, dar acest lucru este imposibil. Ei încep să se lupte pentru părinţii lor neputincioşi şi îşi dau seama că nu pot să facă mare lucru, caută mijloace să le uşureze bătrâneţea, aleargă să le caute medicamente, iar uneori îşi iau lumea în cap. Însă, fie că sunt nişte copii buni, fie că sunt răi şi îşi abandonează părinţii, în ambele cazuri suferă înfiorător, se simt vinovaţi pentru toate nemulţumirile acestora, îşi petrec viaţa într-o disperare cruntă, iubindu-şi părinţii, simţindu-se vinovaţi, făcând la rândul lor copii pe care îi învaţă ceea ce i-au învăţat părinţii lor. Într-un cuvânt, omul trăieşte în nefericire, alergând jumătate de viaţă ca să-şi crească progeniturile şi altă jumătate de viaţă ca să le chinuie.

– Da, explodă Cristian, trecându-şi repede-repede mâna prin păr. Şi ce-ar trebui să facă? Alternativa Swift: luaţi de mici şi duşi în crescătorii?!

Cred că am intrat şi eu în vorbă pe-aici entuziasmându-mă de una singură. Îmi dădeam seama că nu mă asculta nimeni. Se gândea fiecare la ale lui, iar eu vorbeam timorată de gândul că nu m-ascultă. Am început să le spun despre desfiinţarea şcolii. Adică nu chiar. Sunt o sumă de oameni pregătiţi să intre în viaţă devreme, maturizaţi de pe la 17 ani, şi pentru care şcoala reprezintă o nesăbuită pierdere de vreme. În fond, perioada marilor elanuri se duce cu examene, cu memorări stupide, sub bagheta ori sub parul unor dascăli măcinaţi de problemele vieţii lor şi, în cele mai multe cazuri, incapabil să-l înveţe pe altul. Mi-ar plăcea ca şcolile să se transforme în cluburi, să aibă o funcţie de strictă socializare. De altfel, copiii merg la şcoală ca să vadă ce-a mai făcut cutare, să se întâlnească unii cu alţii, să cunoască lume din aceeaşi generaţie. Nu cred că există elevi care merg la şcoală pentru învăţătura pe care o primesc acolo. Sunt convinsă că educaţia intelectuală se face de unul singur, prin studiu. Profesorul ar trebui să aibă doar rol de corecţie. Mi-ar plăcea ca şcoala să se facă prin computer, prin teste periodice, fără individul sinistru care stă călare pe catedră şi pe câte o sută de sclavi.

Dar nu cred că mă asculta cineva. Toţi ochii era îndreptaţi asupra ta, mai întâi din amuzament apoi să-ţi asculte povestea despre Albert.

Ofbrother chat

EXMATRIX: *Adio, mamă!* e pe Eminescu – o casă cam de mahala cu un pic de curte în faţă.
ELVIRA: Mie îmi place Cornel, mi se pare un băiat citit.
LORIS: Am avut ocazia să-l cunosc şi eu pe Cornel ăla şi pot să spun că e un maimuţoi de categoria I şi se crede buricul pământului.
STIL-X: Dar ce emisiune ţine el?
ELVIRA: Are o emisiune literară cu invitaţi, eu mă mai uit uneori. E un băiat cam la treiej de ani, brunet, cu părul creţ.
K1: La *Adio, mamă* e o putoare ce nu s-a pomenit, am intrat din greşeală într-o noapte acolo şi pe lângă fauna decăzută, pute a transpiraţie şi-a urină şi e un aer încins, dus de colo până colo de vreo trei ventilatoare.

27

Ai început să povesteşti despre el, după ce s-au întors Crissina şi Cornel. Au acceptat şi ei că este posibil să asculte un omuleţ roşu, evident după ce ai venit spre Cornel, plutind până în dreptul ochilor lui, în timp ce el spunea - asta e vreo glumă gen camera ascunsă, n-am de gând să mă las intimidat-, şi i-ai spus să tacă şi să asculte că n-o să i se întâmple nimic. Pe urmă ai început cu voce înaltă:

– Albert are aproape 30 de ani şi nici o mulţumire. Părinţii lui l-au crescut cum se cuvine, respectând toate regulile, dedicându-i fără rezerve viaţa lor. În 1989 erau proprietarii unui apartament cu trei camere.

– Pe la finele dictaturii unii primiseră dreptul să cumpere apartamente, îmi amintesc, dar ăia nu erau oricine, aşa că spune-ne cu ce se ocupau!

– Domnule Popescu, părinţii lui Albert erau destul de bine situaţi. Tatăl conducea un departament al Uzinelor 23 August, iar mama administra magazia de medicamente a Spitalului de Urgenţă.

– A! Păi erau cineva în vremea aia! Pe la sfârşitul anilor 80, indivizii care se gândeau la perpetuarea speciei, ca să rămân în temă, nu mai erau preocupaţi doar să fure de la locul de muncă, nu contează ce, în fiecare zi câte ceva pentru că era păcat să nu furi, tot nu erau ale cuiva! De la portar la director toată lumea lua de la serviciul lui o aţă, o

sârmă, un pumn de cuie. Ruşinos ar fi fost să pleci cu mâna goală. Ei, dar în ultima perioadă a dictaturii comuniste oamenii începuseră să fie interesaţi mai ales să vândă materialele din fabrica ori uzina în care munceau. Cine avea nevoie de nişte gresie, fie că pleca noaptea să fure de pe vreun şantier, fie alegea o metodă şi mai simplă, dădea câţiva bani muncitorilor de pe acel şantier şi furau ei pentru el.

Ceilalţi îl priveau cu interes pe Popescu – slăbănog, negricios, cu o barbă rară şi cu un singur dinte aşchios, strălucind sub mustaţă.

– În sfârşit, astea sunt lucruri secundare, ai zis tu, ridicând umerii cât două mărgele şi plutind încet spre gura ştirbă a lui Popescu.

– Nu sunt deloc secundare. Are dreptate Popescu, a întărit ziaristul, este important de ştiut că Revoluţia a găsit un comerţ înfloritor, evident subteran. Adică în timp ce ăla spunea la televizor că o să facem totul, dragi tovarăşi, pentru a ajunge pe culmile cele mai înalte ale comunismului, activiştii de partid, şefii, poliţiştii luau marfă din depozitele unor fabrici asupra cărora puteau să-şi exercite în vreun fel autoritatea ori o confiscau de la fraierii prinşi furând şi le-o dădeau unor oameni dispuşi să rişte ori să se descurce cu minima protecţie pe care le-o ofereau. Ăştia erau bişniţarii. Ei vindeau populaţiei papuci, cafea, mai ales năut, ţigări, săpun, orişice la urma

urmei, în timp ce, în locuri mai ferite, activiştii, care erau adevăraţii stăpâni ai depozitelor, îşi ridicau case, care semănau cu cele din serialul *Dallas*, după ce obţineau autorizaţii de construcţie, împotriva legii. Şi, în afară de ăştia, mai era şi reţeaua creată de muncitorii simpli care furau la comandă de la locul lor de muncă. Cine era magazioner - ehe! avea totul pe mână. Oricum nu interesa pe nimeni, nu făcea nimeni inventar de-adevăratele, toate datele erau inventate, de la cele ale unei magazii de şireturi până la bilanţurile înaintate guvernului, care oricum cerea perfecţiunea, adică *să facem totul* pentru a ajunge pe culmile comunismului.

– Aşa, mă bucur că înţelegeţi! ai spus tu, grăbit să te întorci la povestea ta preferată. Părinţii lui Albert erau oameni bine situaţi. Mama lui făcea, într-adevăr comerţ cu medicamente încă de la finele dictaturii, iar pe la începutul anilor 90 şi-a deschis o farmacie. Cumpăra ceva şi de pe la furnizori, dar, în mare, da, fura din depozitul spitalului, unde şi-a păstrat câţiva ani slujba, şi vindea totul în farmacia ei. Tatăl şi-a făcut o firmă de import-export şi-a început să vândă fier vechi în occident, în special utilaje mari din secţia lui, intrate la casare. Apoi, l-a angajat câteva săptămâni în uzină pe Albert, pe un post fictiv, şi prin autoritatea lui de şef i-a repartizat o casă, pe undeva prin Pipera. La aceasta a contribuit, bineînţeles şi certificatul de revoluţionar.

– Şi-a cumpărat şi certificat de revoluţionar!

– De fapt, nu şi l-a cumpărat. Pentru că de vândut s-au vândut doar atunci în zilele revoluţiei.

– Da, ideea i-a venit unui chelner, mi-am amintit eu, care lucra la o cantină sportivă sau ce era aia, în colţul străzii Regale, vizavi de Société Générale, chiar în după-amiaza zilei de 22 decembrie 1989. Se spărseseră geamurile, iar el stătea acolo, lângă o fereastră, la o masă de cârciumă, şi scria pe nişte diplome, genul care se dau la sportivi. Avea şi-o ştampilă. Şi cerea 10 lei, ca să-ţi scrie un certificat de revoluţionar.

– Asta a fost atunci, a precizat ziaristul, dar apoi a venit ordin oficial de la guvern către toate instituţiile ca directorii şi şefii mai importanţi să întocmească liste cu oamenii loiali partidului de guvernământ şi care, pentru loialitatea lor, puteau fi numiţi revoluţionari. Iar şefii au pus pe listă pe cine cotiza. Mai târziu, tot aşa s-au întocmit şi listele de handicapaţi. A fi revoluţionar ori handicapat este, încă, o mare realizare pentru că se pot obţine diverse beneficii: scutirea de taxe, bilete de transport gratuite, priorităţi la repartizarea locuinţelor şi mai ales, a spaţiilor comerciale gratuite.

– Îmi aduc aminte de arabul ăla, a completat Cristian, care avea un magazin de piese auto pe la Universitate, iar pe peretele prăvăliei îşi ţinea diploma de revoluţionar român, înrămată!

– Ei, normal că tatăl lui Albert avea şi diplomă de revoluţionar şi certificat de handicapat, ai pus tu capăt discuţiei. Prin 94 au renunţat la farmacie şi au deschis un magazin alimentar în Moşilor; apoi, în anii următori au mai amenajat alte două mini-marketuri, unul pe Ştefan cel Mare şi celălalt pe Titulescu. Viaţa lor era destul de activă. Alergau de dimineaţa până seara să-şi protejeze investiţiile, supravegheau totul, erau atenţi să nu-i fure vânzătorii, iar în weekend plecau în Pipera, unde renovaseră din temelii casa lui Albert şi mai finisau câte ceva, mai amenajau o piscină, mai plantau un pom, puneau aplice ori tavan fals. Mereu mai erau lucruri de făcut la acea casă, în care nu aveau de gând să se mute. Cât despre Albert, nici nu-şi puneau problema c-ar putea să locuiască singur. Continuau să stea în Balta Albă, în apartamentul lor de bloc, e adevărat, transformat şi el, luxos, dar totuşi un apartament de cartier. Albert îşi vedea destul de rar părinţii, iar aceştia, mereu grăbiţi, păreau chiar să îl evite.

După ce-a terminat liceul, Albert a dat examen la Aeronave şi a fost admis. Îşi dorise să facă Automatica, dar se temea că n-o să intre. Ar fi trebuit să lucreze cu un profesor particular la matematică şi nu îndrăznise să le ceară bani părinţilor lui. Mai ales tatăl se enerva când venea vorba despre bani, ţipa, trântea şi spărgea tot ce întâlnea în cale. Răscolea casa.

Aşa că, a dat examen la Aeronave.

Părinţii s-au arătat deosebit de încântaţi când Albert a devenit student, i-au spus din nou că numai pentru el muncesc şi apoi lucrurile au intrat în normal. În timpul facultăţii Albert arăta ca un cerşetor: era prost îmbrăcat şi mereu fără bani. Nici cu mâncarea n-a dus-o mai bine. Frigiderul lor era mereu plin, dar nimeni nu mai gătea. Ai lui erau mereu plecaţi, la magazine, la firma de colectare a fierului vechi, la casa din Pipera, iar Albert nu ştia cum să le ceară bani. S-a descurcat cu bursa, visând zi şi noapte la un computer. S-a înscris la un curs de yoga şi a devenit vegetarian. Dar marea lui bucurie a fost Internetul. Politehnica avea un sistem puternic şi multe computere. Aşa că Albert a început să vină acasă din ce în ce mai puţin, doar pentru somnul de noapte. Era supărat pe părinţii lui şi încerca totodată să-i înţeleagă. Se aşteptase ca, după ce intră la facultate, să aibă nu o maşină a lui, dar măcar acces la maşina familiei. Îşi luase carnetul de conducere, chiar în anul I, presat de tatăl său, şi crezuse că îl aşteaptă marele cadou. Ei îşi cumpăraseră un Cielo, dar din primele zile fusese evident că el nu va avea acces la maşina aceea. Se consolase cu gândul că îi rămâne vechea Dacie. Dar n-a fost aşa. La scurtă vreme au vândut-o.

– Nu se poate! Eu nici nu i-am întrebat pe-ai mei! Într-a XII-a, când mi-am luat carnetul, am şi început să

călăresc Dacia. Nici nu m-am gândit să le cer voie ori să aştept de la ei.

– Bine, măi, Cornele, tu ai fost un copil obraznic! Dar chiar aşa, de ce nu i-au luat o maşină dacă tot aveau de unde? a întrebat Crissina.

– În primul rând pentru că n-a cerut.

Toţi te priveau cu interes dar şi cu feţe nedumerite. Crissina stătea cu privirea pironită şi buzele neglijent deschise. Era deja ameţită de la Bloody Merry, şi-şi freca piciorul de piciorul lui Cornel. Acesta afişa o atitudine dezinvoltă, de amfitrion care îşi supraveghează oaspeţii. Numai el şi cu mine ne luasem bere Guinness. Cristian, ziaristul şi Popescu păreau grupaţi de conferinţă: stăteau toţi trei picior peste picior, cu falca sprijinită într-o mână, fumând cu patos. Toţi trei beau votcă. Tu te aşezaseşi pe marginea paharului meu de bere, bălăbănind un picior, ridicându-te din când în când, gustând cu un pai din berea mea. Deşi ţi-ai schimbat de mai multe ori hainele, îmi amintesc totuşi că la un moment dat erai complet îmbrăcat în roşu, cu un fel de manta soldăţească.

– Nu doar că nu cerea, ai continuat tu, dar ei îl şi uitaseră ori uitaseră scopul zbaterii lor zilnice. Munceau mult şi fiecare pe cont propriu. Tatăl se ocupa de firma lui pe care o dezvoltase, iar mama avea grijă de magazine. Se întâlneau doar în weekend, în Pipera, dar şi aici aveau treburi diferite de făcut. În puţinele cazuri în care

vorbeau, discuţiile erau legate strict de afaceri, de angajaţi, de contribuţia lor bănească la partid.

De Albert se mai ocupa o mătuşă, sora mamei lui, care avea un *en gross* în marginea oraşului, de unde îi aducea din când în când tricouri, pantaloni ori alte articole de îmbrăcăminte. Cu ea mai vorbea uneori. Părea să-l înţeleagă, oricum, îi dădea dreptate când el îşi expunea pe scurt nemulţumirile: nu am chef să merg în tabăra studenţească, prefer să mai lucrez şi mă şi enervează organizatorul, un coleg, nu ceva special, aşa, e el enervant, nu e nimic rău la yoga, am auzit şi eu ce scriu ziarele, dar mie nu mi s-a părut nimic de genul ăla, habar n-am dacă ai mei ştiu de mine că mă duc acolo.

Ai lui nu ştiau, într-adevăr şi nici nu erau interesaţi să afle. Ei îl găseau pe Albert dormind, obosit de la facultate, şi îl lăsau dormind, dimineaţa, când plecau după marfă, după treburi. Dacă se mai întâlneau totuşi, tatăl îl întreba automat cum merge şcoala, ai nevoie de ceva, dar nu aştepta niciodată răspunsul, ori dacă Albert formula vag o cerere, răspunsul era, de asemenea stereotip: *vorbeşte cu maică-ta*. Aceasta părea ceva mai atentă cu el, îl interoga uneori: *cum te distrezi, cum te înţelegi cu fetele?*, dar nu aştepta nici ea răspunsul, continua să vorbească trecând repede de la un subiect la altul – nu mai sta şi tu atâta cu nasul în computerele alea, avem o grămadă de probleme, magazinul ăsta ăl nou nu merge, mi-e frică să nu facem

datorii, uite, e nişte tort în frigider, mă grăbesc să ajung la primărie pentru o autorizaţie, să fii cuminte, hai, pa.

Albert a terminat facultatea, a plecat în armată, s-a întors, dar nimic nu s-a schimbat în viaţa lor. De fapt ceva s-a schimbat, dar nu-l privea pe el. Prin 97, tatăl şi-a trecut pe numele lui casa din Pipera. L-a dus pe Albert la un notar şi l-a pus să semneze nişte acte, cu explicaţii sumare. O să te angajezi acum şi e mai bine să n-ai casă! Poate îţi dă de la serviciu. Pe Albert nu l-a afectat, nici nu fusese decât de două ori la casa din Pipera şi i se părea un loc pustiu şi neinteresant. Se aştepta ca tatăl său să-i dea ceva de lucru, să-l ajute să-şi găsească o slujbă. Dar n-a fost aşa. A început să umble după serviciu, mai întâi pe la aeroporturi. I-ar fi plăcut să dirijeze avioanele de la sol, să le urmărească traseul pe computer, însă nu ştia că acelea erau nişte posturi care se cumpără pe bani mulţi. Albert credea că îşi poate găsi ceva doar ducându-se la angajator şi spunându-i că poate să facă bine treaba aia.

– Vai de mine! Săracul! Nu cred că există loc de muncă dat pe gratis! Tu cât ai dat Cornele pentru postul din televiziune, aşa, de curiozitate?

– Ei, n-am dat, am participat la concurs.

– Hai sictir! Cu cine crezi că vorbeşti?

– Şi dacă îţi spun, scrii la ziar!

– N-o scriu. Pe cuvânt de onoare!, insistă ziaristul.

– Bine, s-a dus tata la unul ca să mă introducă, dar n-a fost vorba de bani, pe bune, am dat concurs.

– Aş putea să spun eu, dar nu acesta este subiectul, ai adăugat tu cu aroganţă şi cu o voce sonoră care i-a speriat pe unii de la masa vecină. Să revenim: Albert, obosit şi descurajat s-a închis în camera lui. Treptat şi-a dat seama că nici nu era prea rău. Dormea mult, mânca direct din frigider şi se uita la televizor, pe HBO. Privea de dimineaţa până seara, participând la acţiune, revenind de fapt la pasiunea lui din copilărie pentru cinema. Acum îi plăcea Harrison Ford. Se imagina pe sine în rolul lui Indiana Jones şi se depărta cu totul de lume. Un an întreg s-a uitat la televizor, încercând să supravieţuiască fără computer. Dar într-o zi s-a trezit de dimineaţă, s-a îmbrăcat cu hainele lui vechi şi a plecat să-şi caute de lucru, să muncească, să câştige bani şi să-şi cumpere un computer. N-a mai căutat un post de inginer de nave, ci a hotărât să folosească tocmai ce ştia cel mai bine să facă. În cele din urmă a găsit o firmă care monta alarme şi sisteme de irigaţii computerizate. S-a angajat şi în câteva luni a adunat banii de computer.

Părinţii păreau mulţumiţi că el şi-a găsit o slujbă şi au fost foarte încântaţi în ziua în care şi-a adus computerul acasă. Mai ales tatăl, care a insistat să fie pus în sufragerie, ca să-l poată folosi şi el. Noaptea tatăl se iniţia în tainele computerului, îi cerea asistenţă lui Albert, apoi

l-a rugat să-i facă programe de contabilitate. Aşa că a mai lucrat alte câteva luni şi şi-a cumpărat alt computer, la mâna a doua, unul mai puţin performant, pe care l-a pus, în sfârşit, în camera lui.

Pe urmă a renunţat la serviciu şi a început să lucreze la un program soft. A trecut aproape un an până când ai lui şi-au dat seama că Albert nu mai are serviciu şi s-au alarmat. Au încercat să-i explice că e timpul să trăiască pe picioarele lui, să-şi facă un rost, să se pregătească pentru când o avea casa lui, căci viaţa e grea, uite, ei muncesc de dimineaţă până seara, doar pentru el muncesc, ale lui vor fi toate după moartea lor, făcându-l să se simtă şi mai vinovat decât era până atunci.

În momentul de faţă, Albert are aproape 30 de ani, e un băiat desocializat complet, stă în camera lui şi lucrează la un program, un fel de spaţiu multifuncţional în cadrul căruia să poată fi făcute cu uşurinţă alte programe. Îi tremură sufletul când aude paşii părinţilor lui trecând pe la uşă, se teme ca ei să nu intre pe neaşteptate şi să-l întrebe ceva, deşi ei nu întreabă decât arareori. Zilnic, deschid uşa şi doar se uită.

Albert nu are nici o idee despre viitorul lui. Şi asta, din cauza unor părinţi care nu l-au învăţat mare lucru, nu l-au ajutat cu nimic şi care n-ar concepe în ruptul capului că el ar avea nevoie de o locuinţă a lui, de o maşină, de independenţă.

– De ce nu se duce să muncească, să-şi vândă programul şi să-şi câştige cumva autonomia?!

– Pentru că nu ştie să acţioneze. De fapt, domnule Cristian Avram, el nu a avut parte de educaţia dumitale de luptător.

– Aş adăuga chiar de luptător de gherilă, a completat Popescu, însă Cristian Avram părea absorbit în meditaţii:

– Este vorba aici despre un copil care a avut relaţii superficiale cu părinţii şi de aceea şi cu oamenii.

– Pe el l-a găsit Revoluţia deja format, îndoctrinat cu chestiile alea comuniste, fără să fi avut timp să-şi dea seama că erau rahaturi. Cât ziceai că avea în '89?, întrebă ziaristul, mişcându-şi capul într-o parte, ca şi cum ar fi vrut să-şi facă loc cu tâmpla prin fumul pâclos.

– 17 ani. Da, este adevărat, aici s-a întrerupt educaţia lui şi în multe privinţe a continuat să se poarte ca la 17 ani. Izolarea în care a trăit după aceea a contribuit şi ea, însă aceştia nu sunt decât factori secundari. Părinţii lui sunt principalii vinovaţi.

– Şi ei cu o educaţie sumară, îşi dădu cu părerea Popescu, în timp ce arunca un nou val de fum spre faţa asfixiată a ziaristului.

– Nici mai buni nici mai răi ca majoritatea părinţilor, declamă Cornel, cu vocea lui de TV.

– În fond şi ai mei au mentalitatea asta, că o să am tot ce-mi trebuie după moartea lor, mărturisi ziaristul. E greu

de spus dacă un părinte e dator să-şi ajute copilul să intre în viaţă ori nu. În America, după câte am văzut eu prin filme, părinţii aproape că îşi izgonesc copiii de-acasă la vârsta majoratului. Îi învaţă de mici să muncească şi cum au un loc de muncă – pa! Îi trimit să-şi caute şi locuinţă.

– Păi, într-un fel, n-am făcut şi noi aşa? Cornel părea foarte convins că făcuse exact ca şi copiii americanilor şi simţi nevoia să explice: La 18 ani am plecat din oraşul natal la facultate, am stat pe la cămine, pe unde s-a nimerit, pe urmă ne-am găsit de lucru şi ne-am aciuit care pe unde. Nu i-am mai văzut pe-ai mei de mai bine de un an şi asta pentru că mi-e silă de drumul ăla zdrobitor.

— De unde eşti, Cornele?

— Din Bistriţa.

— Vă atrag atenţia că aici nu e vorba despre luptătorii şi haiducii plecaţi în lume, ci despre un număr important de tineri care trăiesc cu părinţii lor, ai spus tu, săraci ori bogaţi, nu contează, trăiesc pentru că părinţii îi ţin de fapt prizonieri.

— Ei, prizonieri, s-a indignat Cristian, dându-şi pe spate capul ornamentat de părul înfoiat ca o coadă de pisică. Ăştia îl ţineau cu dinţii la gard de zgârciţi, s-a văzut clar! Parcă i-ai scos din literatura realistă a veacului al 19-lea!

— Sunt zgârciţi, ai continuat tu, dar nu aceasta este problema principală, ci atitudinea părinţilor care se leagă

de copii: se cred datori să muncească pentru ei, dar nu îi ajută cu nimic, nu se îndură să le cumpere o garsonieră şi nici nu concep să-i lase să închirieze o locuinţă. Mai rău! Există nenumăraţi părinţi care se bâlguie la salariile copiilor ori care se bucură să-i ştie pe aceştia neajutoraţi, lipsiţi de mijloace, adică dependenţi de ei. Spun adeseori că abia aşteaptă să scape de copii, îi îndeamnă să-şi găsească un loc în lume, să-şi caute serviciu, dar dacă se întâmplă ca vreunul să plece, începe partea a doua a dramei: pe mine mă laşi aici singură şi bolnavă să mă prăpădesc, ce-o să mă fac, o să mă găseşti moartă-n casă! Există un sistem de şantaj reciproc şi oribil. Cât sunt mici, copii speculează slăbiciunile părinţilor pentru a obţine ceea ce vor, iar mai târziu, părinţii inoculează sentimente de vină copilului care este definitiv legat de părintele lui. Să nu-mi spuneţi că aceasta este iubire!

– Adevărul este că şi acum, după 12 ani, mă mai simt vinovat pentru moartea mamei mele, şopti Cristian. Nu mi-a reproşat, Doamne fereşte, nimic niciodată, m-a iubit mult şi nu m-a ţinut niciodată lângă ea. Avea o privire pe care mi-o arunca la plecare şi care era ca un reproş. În fine, am plecat de-acasă când avea mai multă nevoie de mine. Nu m-am interesat cum o duce, n-am întrebat-o cum se simte, n-am dus-o la un doctor. Am lăsat-o pur şi simplu să moară. Dar de ce? Din egoism, din imbecilitate. Mă gândeam atunci cum să-mi public un volum de

versuri, munceam în mai multe locuri şi trăiam într-un pod de casă veche din Bucureşti. Din joi în Paşte mă duceam la Ruginoasa s-o văd pe mama şi atunci ea se făcea luntre şi punte să facă rost de mâncare, să-mi gătească, să-mi facă pachet, să-mi spele rufele murdare. Nu-i duceam aproape niciodată nimic. A murit mestecând în mâncarea de pe foc.

Aproape toţi cei de la masă priveau în jos, jenaţi parcă de lacrimile din ochii lui Cristian. Doar Crissina se holba la el, dintr-o atitudine de spectator, cu gura larg deschisă. Primul a vorbit Popescu:

— Eu sunt copilul de pe locul al doilea. Despre asta nu ai nimic de spus, piticule? Ai mei o adoră pe soră-mea. Mie nu mi-au putut da nimic. Stau şi acum cu chirie, vai de capul meu! În schimb, ei nu i-au refuzat nimic.

Popescu vorbea rar, subliniind prin ton câte un cuvânt, cam în felul demonstrativ şi epatant în care pronunţă italienii cuvântul *Italia*:

– Chiar din copilărie au făcut o diferenţă netă între noi. Bine, asta nu însemnă că nu-mi iubesc sora ori că-mi urăsc părinţii. O iubesc şi am discutat de multe ori cu ea despre asta, iar când a putut m-a mai ajutat, de ce să zic! Chiar şi ei mai recunosc din când în când, mai spun ne pare rău că n-am avut să-ţi dăm nimic, dar eşti băiat, te descurci, tu. Soră-ta săraca e fată, e mai greu pentru ea, i-am dat apartamentul bunică-tii şi dacă ne-o ajuta

Dumnezeu, i-om cumpăra şi maşină. Poate se mărită, cine ştie!

Se făcuse aproape 4 dimineaţa, clubul se golise, iar eu nu apucasem să-i spun lui Cristian întrebarea care îmi ardea sufletul.

Ofbrother chat

K1: Da, e nasol să stai cu părinţii ori numai cu unul dintre ei. După ce m-am angajat mi-am pus salariul de-o parte trei ani şi am trăit numai pe banii lor şi pe urmă mi-am luat o garsonieră, înainte să se scumpească, iar acum trebuie să-i sun aproape zilnic, pentru că altfel maică-mea face criză.
DRAKON: Eu stau cu ei, dar nu e nasol; babacii muncesc, eu am camera mea, dau pe-acasă ca pe la hotel.
MORFEU: Poate nu era copilul lor de se purtau aşa cu el. Cu Albert ăla.
Q121: Şi eu am avut un coleg de liceu aşa, cu părinţi bazaţi, dar care îl ţineau ca pe-o slugă. Ei o duceau bine-merci, iar copilul îl ţineau din scurt ca să nu se-nveţe să pună botu' şi să-i lase pe ei cu curu-n pulbere la bătrâneţe.

28

Am plecat de-acolo pe la 4.30. Strada Eminescu era bine populată de câni şi aproape acoperită de murdării de tot felul. Îmi părea rău că nu apucasem să-l întreb pe Cristian, dar nu regretam ieşirea. Ceea ce spuseseşi despre Albert mă afectase într-o oarecare măsură. Mă simţeam şi eu desocializată, bineînţeles nu din cauza cuiva, ci prin existenţa actuală de izolare. Ieşeam rar din casă, nu aveam televizor, aproape că nu mai ştiam ce se întâmplă cu oamenii, în general. Realizam în momentul acela că nu ştiam nici măcar cine este prim-ministrul României.

Am ajuns repede în intersecţie, aproape de corturile ţiganilor care vând flori. Întotdeauna mă irită priveliştea asta jalnică, de bâlci, de grajd strecurat în miezul unui cartier destul de select. Este o intersecţie mare, în care se întâlnesc bulevardul Dacia, Calea Moşilor, str. Eminescu şi str. Traian. Din trei puncte cheie, intersecţia este supravegheată de nişte florării improvizate. Este vorba despre corturi mari, mohorâte, în care locuiesc de fapt trupe întregi de ţigani. În faţa cortului au o masă pe care mănâncă de trei ori pe zi aruncând resturile în preajmă, pe trotuare ori pe suprafeţele verzi din zonă. Pe alte mese, de toate mărimile, sunt căldările mari cu flori ţinute în viaţă cu mult efort. Am văzut extrem de puţină lume cumpărând de aici, într-o zi am stat câteva ceasuri bune

pe balcon şi am spionat, însă nimeni nu s-a oprit în dreptul florilor astea. Mai cu seamă că sunt multe florării elegante în apropiere. Totuşi trei corturi mari de ţigani pretind că vând flori în intersecţia Eminescu. Nu sunt ţigani nevoiaşi, ţinuţi din mila primăriei, ci par destul de bine înfipţi în viaţă. Au case mari, nu departe de intersecţie, se hrănesc destul de bine, în general cu alimente scumpe, după cum o atestă ambalajele, şi sunt toţi bine îmbrăcaţi. De aceea, de mai multă vreme, am căpătat credinţa că alta este misiunea lor aici, într-un cartier cu bănci, reprezentanţe de firme şi magazine scumpe.

Când am ajuns în intersecţie, un bărbat îşi făcea nevoile aproape de intrarea în Raiffeisen Bank. Zăpada mocirloasă din jur mi se părea îmbibată cu urină. Înaintam greu, ca printr-o supă groasă, printre resturi alimentare, hârtii şi celofane de la flori. Am trecut de cort pe zebra curăţată şi uscată, tot chemându-te în gând. Când aproape că ajunsesem la cel de-al doilea cort, în care se auzeau şuşoteli, te-am văzut căţărat pe felinarul din colţul trotuarului. *Hello, Virginia!* ai urlat tu, cu o voce incedibil de puternică. Apoi am luat-o amândoi spre Banca Ţiriac, am cotit la stânga, în curtea interioară care era complet pustie. Nici măcar câinii nu se arătau printre copacii desfrunziţi, când am văzut coborând spre noi o lumină mică, ca o stea. S-a izbit de zăpadă la picioarele

mele, declanşând o pulbere de scântei şi gheaţă, în miezul căreia se desluşea o fâşie strălucitoare, o limbă de foc care s-a rulat în jurul nostru, rostogolindu-ne cu mare viteză. M-am ridicat de pe jos, de pe podeaua albă şi am văzut panoul mare pe care scria *alazar*.

alazar, II

Chipul atât de cunoscut mie mi-a zâmbit şi a clipit fără să se grăbească. Drept în faţă era o uşă galbenă care ne aştepta.

Intrasem într-o sală imensă, luminată de candelabre sofisticate şi care, după primul pas s-a cufundat în beznă totală. După ce m-am obişnuit cu întunericul mi-am dat seama că în centru se afla o groapă adâncă, pe marginile căreia se zăreau poteci, de-o parte şi de alta. Te-am văzut imediat după ce te-am auzit strigând. Erai dincolo de prăpastie şi mă întrebai încotro aveam s-o apuc:

— Spune-mi neapărat încotro o ei! Să nu cumva să păşeşti până când nu aflu în ce direcţie te o iei! Urlai tu cu o voce care umpluse sala. Deşi îţi făceam semne disperate, se părea că nu mă vezi, iar glasul meu nu răzbătea prea departe. Pe urmă mi-ai cerut să-ţi scriu:

— Scrie, odată, femeie, nu mai pierde timpul, scrie-mi în ce parte o iei!

După puţină vreme, am observat pixul fosforescent, de la picioarele mele. Am smuls o stinghie din parchetul care fusese făcut ferfeniţă, când sala se adâncise ca o prăpastie, şi am scris cât am putut de citeţ, cu litere roşii: *O iau spre dreapta, pentru că se vede un punct luminos*. Am ridicat bucăţica de lemn laminat, am agitat-o şi fără să vreau am scăpat-o în hăul de la picioarele mele. De aici începe să fie interesant, pentru că ceea ce s-a întâmplat apoi m-a fascinat pe negândite.

După ce scândurica a alunecat în prăpastie, în jurul ei s-a creat o lumină stranie şi în câteva fracţiuni de secundă, de jur împrejur s-a plăsmuit un om transparent, ca o gelatină mişcătoare, căruia totuşi, în mod ciudat, îi vedeam trăsăturile feţei, hainele şi chiar grimasele ori gesturile mici. În interiorul lui, de la cap, de-a lungul coloanei, până la noadă, strălucea mesajul meu, ca un fir roşu de semene mici şi încâlcite. Omul era tânăr şi vesel, fluiera uşurel o melodie, ţinându-şi mâna stângă în buzunarul pantalonului bej. A făcut câţiva paşi, iar pe unde trecea se lumina locul. Din neant s-a desprins o femeie tânără şi suplă, cu părul negru şi buclat, ca în ilustratele argentiniene din perioada interbelică. Îi vedeam bine buzele rujate şi ochii scânteietori. S-a apropiat de bărbat, pe care instantaneu, am ştiut că îl cheamă Barbu. S-au sărutat şi, încet, mesajul meu, ca o spirală de sârmă, s-a strecurat în ea. Îi vedeam

îmbrăţişaţi, intrând apoi într-o casă. În jurul ei au început să crească flori. Apoi a apărut un copil, un băiat pasional, pe care îl chema Alexandru. Şi el purta de-a lungul coloanei vertebrale acelaşi mesaj banal, scris de mine pe bucăţica de scândură. Alexandru s-a căsătorit cu Magdalena şi-au ridicat o casă mare, înconjurată de gard înalt. Au făcut cinci fete care se mişcau în toate direcţiile, încât nu ştiam pe care s-o urmăresc mai întâi. Toate aveau în ele firul roşu, alcătuit din cuvintele mele neînsemnate. Dana era băieţoasă, se îmbrăca în haine lejere şi juca handbal la un club sportiv din cartier. În jurul ei roiau oameni de toate categoriile şi de toate vârstele. Era în centrul vieţii. Nu refuza pe nimeni, era dreaptă şi gata să lupte în numele dreptăţii. S-a îndrăgostit de un bărbat, a trimis mai departe mesajul meu, iar după ce bărbatul a părăsit-o, a început să lupte pentru supravieţuire, cu o risipă de energie dementă. Copilul ei era un derbedeu pe nume Petru, care se trezea târziu, scotocea genţile, portmoneele şi buzunarele maică-sii, apoi pleca la o sală de jocuri mecanice, sperând să devină bogat. Într-o zi l-au omorât alţi derbedei, în colţul străzii Bastilia, pe trotuarul căreia a rămas lipit mesajul meu.

Surorile Danei au trăit şi ele vijelios, luminând hăul de la picioarele mele, căci fiecare confecţiona o lume în drumul ei. Alina cânta într-un bar când l-a întâlnit pe Dragoş. Amândoi erau iubitori de artă: ei îi plăcea muzica,

el era pictor. Au trăit un timp într-o mansardă. Apoi, după ce Alina a început să dea concerte, şi-au cumpărat o casă mare, n-am mai vrut să ştie de nimeni şi au înconjurat-o de garduri metalice. Şi-au pus toate telefoanele pe mesagerie automată. Mai târziu, Alina l-a azvârlit în stradă pe Dragoş, luându-şi alţi bărbaţi. Abia cu Miki a avut un copil, o fată blondă pe nume Cătălina, care mi-a dus mai departe mesajul.

Mariana, sora Alinei şi a Danei, a mers la facultate. În drumul ei l-a întâlnit pe Dragoş, fostul ei cumnat, dar şi pe alţi bărbaţi abandonaţi şi nefericiţi, cărora a vrut să le dea ceva din dragostea ei generală pentru lume. Pe unde a trecut s-au înălţat hoteluri, case mici, cartiere întregi cu lume nevoiaşă, locuri prin care se întâlnea cu acei bărbaţi mâhniţi irecuperabil. Toate încercările mesajului meu de-a prinde viaţă au eşuat, pentru că Mariana se grăbea să avorteze după fiecare deziluzie amoroasă.

Celelalte două surori ale Danei, Alinei şi Marianei, au trăit la bloc, în acelaşi cartier. Au intrat vânzătoare într-un supermarket, s-au măritat cu băieţi veseli şi muncitori şi au făcut fiecare câte doi copii. Aceştia, împreună cu celălalt copil, Cătălina, au dus mai departe cuvintele mele. Şi-au făcut case frumose şi numeroşi prieteni, încât aproape toată adâncitura din mijlocul sălii arăta acum ca un oraş luminat şi încărcat de lume, case şi mişcare. Peste tot se zăreau firicele roşii alunecând într-o direcţie sau

într-alta, din capătul în care mă aflam eu, către cel în care erai tu.

Unul dintre purtătorii mesajului îngenunchease la marginea oraşului. Era Valentin, fiul cel mare al Cătălinei, un băiat fericit că există şi cuprins de dragoste pentru Dumnezeul său. Valentin avea 22 de ani şi era student la Teologie. În ziua aceea fusese copleşit de un extaz, de o bucurie venită din altă lume şi înţelesese că se află aproape de Dumnezeu. El a ieşit din oraş, sub un impuls de neînţeles, cu presentimentul vag că avea să trăiască ceva excepţional. Îngenunchease pe buza unui şanţ, dincolo de care se întindea un câmp proaspăt arat. La orizont creştea peste lume cerul senin şi îndepărtat, de martie. În timp ce Valentin se ruga sau îşi trăia chemarea ca pe o bucurie, din corpul lui urca abulic spre cer şirul lung de cuvinte pe care eu le scrisesem pe scândurica ruptă din parchet.

Apoi te-am văzut culegând cuvintele ca pe nişte flori şi am auzit bubuitor: *Bine, ia-o spre dreapta!*

Drumul pe care îl alesesem începea cu o potecă îngustă, pardosită cu iarbă. Într-o parte şi în cealaltă era beznă, părea vid şi mi se făcuse frică să nu alunec. Am făcut câţiva paşi, apoi am zărit în stânga un dreptunghi luminos, un fel de lespede pe care era gravat un text, cu litere negre, ca pe un cavou. Am vrut să trec mai departe, dar bucata de piatră s-a exfoliat şi o pagină a plutit spre

mine. Am luat-o şi am privit din nou spre lespedea albă, o bucată de marmură ca un mormânt, acoperit cu inscripţii, pe care nu le puteam citi. M-am aplecat puţin, dar şi piatra s-a depărtat, s-a adâncit în beznă. Instinctul îmi spunea să merg mai departe.

Cu pagina lucioasă în mână, am făcut drept înainte paşi mărunţi. După câteva minute bune am ajuns într-o intersecţie şi te-am auzit strigând: *Ţine-o tot aşa, nu te uita nici în stânga nici în dreapta*. Am mers mult şi bine, cu privirea aţintită asupra gazonului pe care călcam, până ce am dat de un obstacol. Era o uşă metalică, familiară, cu geamuri, prin care se vedeau cutiile de poştă din holul blocului meu. Am scos cheile din buzunar şi am deschis uşa. În lift am citit textul de pe pagina subţire şi strălucitoare ca o hârtie plastifiată, pe care o luasem din *alazar*:

"Ieri, 8 februarie, 2001, o fetiţă din Ştefăneşti (Vâlcea), în vârstă de şase ani, s-a ridicat la cer sub privirile consătenilor ei. Fetiţa se numea Loreta Stoica şi, înainte de această întâmplare, uimise întreg satul prin înţelepciunea ei. Oamenii veneau adeseori să se sfătuiască ori să le facă preziceri legate de destinul lor, iar părinţii credeau că a coborât asupra ei un duh sfânt. Ieri, pe la ora prânzului, Loreta stătea în faţa casei, de vorbă cu o vecină, Mariana Tache, iar în preajmă, pe drum şi pe la porţile apropiate, mai erau cel puţin şase persoane care au asistat

la eveniment. Mai întâi s-a lăsat o lumină roşie peste sat. Apoi, Loreta a privit cerul şi a spus: *E aproape şase jumate*. Imediat după aceea, s-a înălţat câţiva metri de la pământ şi a dispărut brusc, cum se sparge un balon.

Deocamdată nu există explicaţii plauzibile despre dispariţia Loretei, deşi părinţii au cerut sprijinul poliţiei din localitate. Cetăţenii din Ştefăneşti vor să ridice o troiţă pe locul în care fetiţa s-a înălţat la cer. (Agenţia *Mediafax*)"

Ofbrother chat

Q121: Asta, cu mesajul închis în oameni, chiar e interesant, e pe gustul meu.
VALENCIA: Toţi ţiganii care vând flori prin oraş par să fie în misiune.
EXMATRIX: Ştirea asta cu fetiţa din Vâlcea cred că am citit-o şi eu pe undeva.
STIL-X: Ştirile astea nu sunt serioase.
VANKU: Şi de ce n-ar fi? Se întâmplă atâtea lucruri incredibile şi ignorate cu bună ştiinţă de cartezienii constipaţi, că m-apucă sila!
STIL-X: 10x, frate!.

29 După ce am pus fragmentul 28 pe *ofbrother* m-a apucat disperarea. Mai am atâtea de povestit şi m-ai avertizat că nu am voie să omit nimic. Deşi intru pe forumul ăsta de câte două, chiar de câte trei ori pe zi nu mi-ai dat încă nici un semn, aşa cum mi-ai promis. Ştii bine câtă nevoie am de tine şi cu toate astea m-ai abandonat. Nici măcar nu mi-ai spus ce mă aşteaptă la finalul confesiunii, dar sufletul meu speră în ceva care să merite efortul ăsta. Aştept Duminica Floriilor ca pe o înviere.

Dar să mă ţin de cuvânt: după întâlnirea de la *Adio, mamă!* am intrat în *alazar*, chiar în faţa blocului, iar după ce am ajuns în casă mi-ai spus că ne aflasem în primejdie, că de data asta a fost o intrare greşită, dar nici tu nu ştiai de ce. Eu mă simţeam revigorată, ca şi data trecută şi speram să găsesc un sens mesajului scris pe bucata de hârtie pe care o luasem din *alazar*. În ciuda stării fizice bune în care mă aflam, eram supărată că nu reuşisem să capăt nici o informaţie despre Andrei. Mă durea sufletul şi aveam sentimentul că el se află undeva aproape de mine. Mi-am luat poşta, pe care mă repezeam destul de des s-o iau şi într-adevăr îmi scrisese. Era o scrisoare de câteva rânduri în care îmi reproşa că nu i-am spus mai mult despre revistă, mai ales când ştiu cât de importantă este *opinia* mea pentru el. În ziua următoare am scris o analiză

amănunţită şi cam academică asupra revistei, am citit-o de mai multe ori şi i-am trimis-o în cele din urmă.

Chiar acum, luându-mi poşta din rutină, mi-a venit o scrisoare pe care trebuie s-o copiez neapărat aici, deşi încă n-am ajuns la zi cu povestirea. Este o scrisoare care vine din Italia şi care mi-a plăcut mult.

Tue 13 Mar 2001 21:35:00 -0800 (PST)
From: kamiz@tin.it
To: lauraiosa@arexi.ro

Laura dragă,

Am luat adresa ta de pe forum, din paginile mai vechi pentru că trebuie să-şi spun că am citit aproape toată arhiva şi ţi-am scris aici pentru că nu mi-a venit să intru pe *ofbrother*. Am încă reticenţe faţă de mărturisirile astea publice, deşi, la urma urmei îmi doresc să completez şi eu povestea. Te las pe tine să decizi dacă ceea ce îţi voi scrie merită ori nu pus acolo.

Totul a început cu o nevinovată căutare cu Google. Voiam să aflu veşti despre locul meu natal, Comoşteni, şi am ajuns la povestea ta. Întâmplător sau nu. Mai mult, Gică Stănculescu a fost bunicul meu şi îmi aduc aminte vara aceea în care domnul Cristian Avram a fost la noi. Era pe la sfârşitul anilor 70, iar eu aveam 15 ani.

Domnia sa era pe atunci student, un băiat cu părul mai lung şi vâlvoiat, cu nişte ochelari cu rame de-o şchioapă, pe care îi ţinea aproape tot timpul pe creştetul capului. A fost un eveniment vizita dumnealui pentru că în vara aceea nu-mi amintesc să mai fi fost ceva atât de interesant. Normal că mă întreb dacă îşi mai aduce aminte de mine şi, mai ales, cu ce imagine m-a înregistrat în memorie.

Bunicul meu a fost un om deosebit, iar eu m-am gândit la el în multe împrejurări dificile, întrebându-mă ce-ar fi făcut în locul meu şi acest lucru m-a ajutat să supravieţuiesc. A murit în toamna lui 1984.

Viaţa lui a fost extrem de dură, nu atât pentru câte a îndurat în lagărul rusesc, cât pentru că a murit fără speranţa ieşirii noastre de sub comunism. A crezut din tot sufletul în idealurile naţionale ale lumii interbelice şi şi-a făcut datoria în exces, aşa cum fusese educat.

Din câte am auzit în familie, în special de la bunici, dar şi de la alte rude, tatăl bunicului meu, Ion Stănculescu, a fost într-adevăr un om întunecat. În casa

noastră se vorbea adeseori despre moartea lui Mihail, pe care, într-adevăr, acest străbunic al meu, l-a dat pe mâna jandarmilor. Era băiatul lui cel mare, din prima căsătorie. După el urmau, la diferenţă ceva mai mare de timp, Marioara şi Gică, bunicul meu. În 1917, când a fost împuşcat, bunicul meu cred că avea 10 ani.

Ceea ce nu spune Fănică în scrisoarea lui este că Mihail a dezertat pentru că Rica urma să nască. Iubirea lor a fost cu mult mai profundă decât reiese din acea scrisoare. Se ştiau de mai mulţi ani, se întâlneau în vacanţele lor de liceeni, pe care ea le petrecea aproape în totalitate la o moşie din Sadova, nu departe de Comoşteni. Se mai vedeau şi în timpul şcolii, deşi Mihail era în Craiova, la Şcoala Normală, pe când Rica era la un pension particular din Bucureşti. Însă, îmi imaginez că întâlnirile nu erau imposibile, căci ea era fiica unui politician foarte bogat, Rizeanu îl chema, şi aveau case şi în Craiova.

Iar acum despre mătuşa domniei tale, Mitina! Ce straniu mi se pare că am ţinut minte amănuntele astea! Mitina era colega

şi prietena cea mai bună a Ricăi. Ştiu despre ea, pentru că tanti Marioara mi le-a povestit pe la începutul anilor 80.

Dar să povestesc: După ce a murit Mihail, Rica a născut un băiat, într-adevăr, la Sadova. Acolo voia el să ajungă împreună cu Fănică. Trecuse pe-acasă pentru trăsură, spera ca taică-său să-i dea trăsura ca să ajungă mai repede la iubita lui. Mă mir şi acum, după cum m-am mirat de cum am auzit această istorie, cum de nu s-a dus direct la grajduri să înhame caii, şi a aşteptat cuvântul părintesc, mai ales că ştia destul de bine cât de conservator era taică-său.

În timpul ăsta, Rica era la Sadova şi aştepta să-i vină sorocul; erau cu ea o verişoară mai bătrână şi, bineînţeles, Mitina, pe care povestea asta a traumatizat-o în asemenea hal că n-a mai făcut copii. Adică, n-a mai vrut.

Rica a aflat de moartea lui Mihail înainte să nască. I-a spus un băiat de la grajduri care auzise de undeva şi căruia nu i-a dat în gând s-o menajeze. I-a povestit cu multe amănunte, despre drumul lui lung de la regiment până la casa părinţilor lui.

Se dusese vestea, ori oamenii îşi imaginaseră această călătorie, pentru că se ştia cum alergase noaptea, fără somn şi fără odihnă pe drumul de ţară albicios şi măturat de vânt ca o chelie, drum de 40 de kilometri. Cum se rugase de taică-său să-i dea trăsura şi pe urmă cum aşteptase în curtea casei. Mihail nu crezuse că tatăl lui va trimite servitoarea, pe poarta din spate, să anunţe jandarmii, ci că, înduplecat, după ce intrase în casă, îl va trimite pe Florea să înhame caii la trăsură. Asta aşteptase el în curtea casei şi abia târziu îşi dăduse seama că nu-i rămânea decât să treacă râul înot.

Jandarmii au ajuns după ce intrase în apă. L-au somat de pe mal şi nici nu are importanţă dacă o fi auzit ori nu; el înota repede în apa rece de toamnă, cu mintea plină de gânduri şi cu sufletul sfâşiat. L-au împuşcat de mai multe ori, în cap, în umăr şi în gât. Pe urmă l-au scos din apă şi l-au târât până acasă, la picioarele scărilor, unde stătuse cu numai jumătate de oră înainte, rugându-se de tatăl lui.

Rica a plâns de se zguduiau pereţii, cum se zice, s-a zbuciumat şi şi-a făcut o sumă de rău, încât copilul s-a născut aproape asfixiat, un băiat, care a primit numele Radu. Oricum, nici nu s-a uitat la el. Bine, nici nu putea să-l ţină. N-am idee ce s-ar fi întâmplat cu acest copil dacă trăia Mihail, dar n-am înţeles de ce Rica nu l-a adus la Comoşteni. Oricât de fioros era străbunicul, nu-mi vine să cred că ar fi refuzat să-l crească. Presupun că ea îl considera vinovat pe bătrânul Stănculescu, îi ura şi îi era scârbă să mai aibă vreo legătură cu el.

Pe Radu l-a luat Mitina şi l-a dus la un unchi de-al ei, Rafailă Vaşcu, undeva într-un sat de prin Ialomiţa. Nici familia noastră nici părinţii Ricăi n-au ştiut nimic despre copil.

De altfel, ai ei îi sorociseră nunta chiar pentru toamna aia, cu un individ despre care Marioara spunea că arăta ca un iepure din desene animate. Nici nu se punea problema unei căsătorii cu Mihail, care era băiatul unui dascăl de ţară. Iar tinerii, ca şi părinţii lor, ştiau foarte bine. Înainte ca Mihail să plece pe front,

avusese loc un conflict destul de puternic pe tema asta. Căsătoria Ricăi era hotărâtă aşadar, şi chiar dacă trăia Mihail, legătura ar fi avut acelaşi deznodământ pentru ea. Imediat după nuntă a şi plecat din ţară cu bărbatul ei, căruia nu-i ştiu numele, şi se pare că au trăit tot restul vieţii în Franţa. Dar înainte de asta, i-a trimis o scrisoare Marioarei.

În familia noastră s-a aflat târziu despre băiatul lui Mihail. După socotelile mele, cred că pe la 1925, când Ion Stănculescu a pus caii la trăsură şi a plecat să-l caute.

Rafailă Vaşcu era cârciumar. Avea o cârciumă de ţară şi nevastă-sa nu putea să aibă copii. Străbunicul a ţinut mereu legătura cu acest Rafailă, dar copilul nu l-a mai luat de-acolo, pentru că era copilul lor. L-au crescut bine, dar viaţa lui n-a fost prea lungă. După ce au venit comuniştii, le-au confiscat cârciuma, pe Rafailă şi pe nevastă-sa i-au aruncat în puşcărie, iar pe Radu l-au bătut până l-au omorât. A lăsat în urmă un copilaş, pe care l-a crescut mama lui cu multă greutate. Copilul ăsta se numea Paul. Ţin

minte că a fost şi pe la noi în câteva veri. Era un bărbat mărunţel, cu chelie şi ochi foarte mari. Nu semăna cu nimeni din familia noastră. Lucra la ICIL. Respectiv, colecta laptele din regiune şi-l ducea la Craiova. De câte ori avea drum pe-acolo trecea şi pe la noi. Oprea în drum maşina, o cisternă de aluminium care arăta ca un sufertaş culcat pe burtă. La un moment dat, nu mai ştiu când, dar oricum după ce intrasem eu la liceu, s-a auzit că murise. N-mi amintesc cine ne-a spus şi cum s-a întâmplat, decât că a făcut infarct şi s-a prăpădit cam la aceeaşi vârstă la care murise şi taică-său. Cam asta ar fi ceea ce ştiu eu.

Îmi cer scuze pentru scrisoarea asta cam încâlcită şi îţi doresc să ţi se împlinească dorinţa ta cea mare.

Mirela Stănculescu

P.S. Transmite-i salutările mele d-lui Cristian Avram.

Scrisoarea asta m-a bucurat pentru că a completat o poveste, dar şi pentru că avea legătură cu mine. Tanti Mitina, într-adevăr, n-a avut copii. Nu mi-am închipuit însă că era *traumatizată*, de experienţa cuiva, ci crezusem că nu-i făcuse din responsabilitate morală, că era prea

onestă ca să aibă copii într-un lagăr. Cât despre rudele din Ialomiţa – habar n-am avut de existenţa lor. Şi nici pe cine să întreb nu mai am.

Dar să revin la povestea mea, să mă întorc la luna ianuarie, pe când disperarea nu atinsese încă apogeul, iar tu încă nu mă părăsiseşi.

Ofbrother chat

ABADON: Acum, precis îţi scriu şi rudele din Ialomiţa!
STIL-X: Spune-i Mirelei să intre pe chat, dar spune-i tu, că ţie ţi-a scris.
LORIS: Ce tâmpenie şi chestia asta cu amoruri complicate de copii, cu femei compromise, ori bărbaţi împuşcaţi! Partea dureroasă este că şi astăzi mai constituie o catastrofă conceperea unui copil.
MORFEU: Poate pentru tine, buddy!
TROTILA. Ba are dreptate şi eu ştiu mai mulţi tipi nenorociţi pentru că au călcat pe bec şi-au fost nevoiţi să se însoare.

30 Cam atunci, după ce-am fost a doua oară în *alazar*, m-a sunat Felicia Ardelean. Nu era mulţumită de mâncarea pe care o făcusem, zicea că se gândise la o fasole tradiţională, nu la o simplă salată, dar dacă, în sfârşit, ştiam să fac salate, m-ar ruga să vin într-o zi, când are nişte invitaţi simandicoşi. În mod normal, se înţelege, comandă mâncare pentru situaţii de genul ăsta, de la *Four Seasons* ori de la *Angel*, dar acum fiind vorba despre *cineva* cu regim strict, ar fi bine dacă aş veni să fac nişte salate uşoare, pentru seara, evident, mă plăteşte separat, îmi dă cinci sute de mii, aceasta fiind în afara programului meu. I-am făcut o listă lungă de ingrediente, toate câte mi-au venit atunci în minte şi a rămas să ne vedem peste câteva zile, cândva, într-o joie, parcă.

Tot atunci mi-a scris Florentina, care se angajase la o firmă olandeză. Tu erai foarte încântat de scrisoarea asta, nu mai ştiu ce comentai, foindu-te în jurul ecranului. Povestea că îşi luase la un moment dat un part time job - ducea poşta pentru firma asta, care vindea peşte şi fructe de mare în lumea întreagă. S-a întâmplat într-o zi că nu mai aveau pe cine să trimită la reprezentanţa lor din Vietnam şi atunci s-a oferit ea. Tu ziceai uite, asta înseamnă să acţionezi la timpul potrivit. Nu e vorba despre timp, îţi explicam eu, Florentina a terminat

Dreptul şi a lucrat pe la diverse firme în ţară. Pe urmă a plecat în Italia ca baby sitter, printr-o relaţie. A făcut tot felul de munci la negru, timp de doi ani, şi în cele din urmă a ajuns în Vietnam. – Câţi ani are?

– Până în 30, dar pe-aproape. Era încântată că acum avea, în fine, acces la Internet. De fapt îmi scria că o duce ca o boieroaică şi îmi ataşase şi câteva poze spre exemplificare. Într-una era aşezată pe scările unei case cu coloane albe, printre flori exotice. Altele erau imagini din casă, cu menajera, apoi la birou, pe o plajă exotică. Îmi scria cum să-mi instalez *yahoo messenger*. I se părea fascinantă posibilitatea de-a comunica instantaneu.

Mă gândesc adeseori să plec şi eu în lume, dar după toate socotelile făcute, aş avea nevoie de o sumă mare de bani. Am început să-ţi expun situaţia, nădăjduind să-mi sari în ajutor, cumva:

– De pildă, ca să emigrez în Canada ar trebui să am 300 de dolari ca să-mi întocmesc toate actele, să-mi fac analizele medicale. Apoi mi-ar trebui aproape 1000 pentru viză şi 3000 de dolari ca să pot fi primită în ţara aia. La această sumă s-ar adăuga şi drumul, bineînţeles. Or, eu câştig o sută de dolari pe lună, dacă pun la socoteală şi slujba la Felicia Ardelean.

– Păi nu trebuie să emigrezi.

– Halal răspuns.

– Vreau să apun că poţi să călătoreşti şi de-aici.

– Cum, omule, nu vezi în ce mizerie mă zbat?

– Să-ţi începi o afacere, să te duci, de exemplu, să cumperi ceva de prin ţară, cum ar fi vase decorative, haine populare, ori chiar ţigări dintr-un *en gross* şi pe urmă să le revinzi la tarabă, într-o piaţă. Dar pentru asta trebuie să te trezeşti într-o zi de dimineaţă, să înduri frigul ori arşiţa, să tragi ani buni în toate părţile, şi de tine şi de ceea ce faci, şi până la urmă, te asigur, ajungi să câştigi cât ai câştiga şi dacă pleci din ţară.

– Până la urmă, adică peste 20 de ani!

– Şi dincolo, cât crezi că-ţi trebuie?

– Mă aşteptam să-mi spui că faci tu un miracol, cum ar fi să aduci un morman de bani verzi.

– Bineînţeles că pot. Dar ar trebui să-i iau de undeva, de la *cineva*, adică.

– Şi?

– Şi! Ţie ţi-ar conveni să-ţi dispară banii din casă? Ştiu la ce te gândeşti! Te asigur că nu există nimeni căruia să-i prisosească.

– Şi hainele astea pe care ţi le schimbi tot timpul?

– Sunt din garderoba mea. Ce credeai?! Îmi pare rău.

– Ai putea să împrumuţi...

– Nu, lasă, mai bine spune-mi cum ai cunoscut-o pe Florentina.

– Am cunoscut-o pe la începutul anilor 90. Era studentă la Drept, iar eu m-am dus la Rectoratul

Universităţii să mă interesez de condiţiile înscrierii la doctorat. Afişierul ăla este pe un hol cam beznos, la o răscruce de coridoare. De-acolo, dosite, coboară câteva scări spre subsol, chiar pe lângă locul de afişaj. Pe treptele alea stătea Florentina. Era chircită, cu tâmpla sprijinită de zid şi plângea încet, din fundul sufletului. Nu puteam să mă concentrez, nu puteam să spun că n-aud, era ca o teroare mică în ceafa mea. Până la urmă m-am aşezat alături, am luat-o în braţe şi i-am spus:

– Ei, cât o să mai plângi acum? Doar nu există ceva pe lumea asta care să merite să-ţi dai sufletul din tine înmuiat în lacrimi. Hai, mai bine să radem o bere, îmi povesteşti ce e de povestit şi apoi nu ne mai vedem niciodată, îţi storci mizeria, te cureţi bine, te defulezi povestind-o de două ori, de zece, dacă e nevoie, dar pe urmă eşti liberă şi curată şi o poţi lua de la capăt, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat!

Mai târziu mi-a spus că a fost uluită de cuvintele mele şi chiar a crezut că sunt zumbi, că vorbesc aiurea ş.a.m.d., dar totodată i-a şi plăcut, i-am inspirat încredere şi ne-am dus în Cişmigiu. Mai întâi sub platani, apoi am eşuat la *Monte Carlo*. Florentina avortase de vreo câteva luni, iar puţin după îi murise mama, aşa că se afla în plină depresie. Nimic, dintre toate suferinţele îndurate de om, nu se compară cu moartea mamei. Este o experienţă pe care nu poţi s-o povesteşti, nu poţi s-o descrii, ci pur şi

simplu trebuie trăită. Vinovăţie, haos, decupare din istoria individuală, scârbă, destrămare şi din nou vinovăţie sunt numai câteva vorbe despre un sentiment de nepovestit. Pe la începutul facultăţii Florentina începuse să frecventeze o grupare nonconformistă şi autodidactă condusă de un anume Bivolaru. Se poate să fi auzit.

– Cum să nu! Acolo mergea şi Albert.

– Lumea e mică. Am putea să le facem cunoştinţă. Ei, despre gruparea asta, care se declarase ca societate spiritualistă, se spuneau multe prin presa timpului. Mai ales că era un loc de pierzanie pentru sufletele inocente. Adevărul este că Bivolaru ţinea cursuri diletante despre libertatea individului, învăţându-şi discipolii în primul rând să încalce regulile. Le dădea broşuri cu povestioare didactice, mizerabil compuse, articole de vulgarizare despre yoga, dar şi despre tot felul de doctrine ori teorii obscure; în acelaşi timp le vorbea despre Dumnezeul ortodox, despre liberalizarea moravurilor, despre practici spirituale etc. Într-un cuvânt, gruparea asta a constituit un refugiu pentru mii de tineri debusolaţi, abia scăpaţi din lagărul comunist, supăraţi pe şcoală ori pe părinţi. Ei au numit-o, generic, yoga.

Mă uitam la tine şi vedeam că mă asculţi cu multă atenţie. Stăteai cu fruntea sprijinită în mână, cocoţat pe marginea cănii cu pixuri şi creioane, incredibil de cuminte. Aşa că am continuat:

– Eclectismul ideilor, informaţia de categorie B, promiscuitatea la care ajung de cele mai multe ori membrii oricărei grupări numeroase, fără sistem şi fără mijloace materiale, au dus de multe ori la tulburări de personalitate. Bineînţeles, pentru fiecare ins experienţa a avut valoarea pe care el însuşi a putut să i-o dea; unii s-au socializat, au căpătat încredere, chiar aroganţă; alţii au descoperit după aceea lecturi mai solide şi au evoluat. Dar cei mai mulţi au trăit cu acuitate sentimentul de vinovăţie pe care educaţia lor anterioară li-l inocula, aşa cum s-a întâmplat şi cu Florentina. Ea încălcase interdicţia maternă. Ducându-se la yoga, se purta ca un erou plecat în luptă, dar totodată era neliniştită de durerea pe care credea că i-o produce mamei sale. A fost un an de bravadă şi suferinţă, care s-a terminat foarte prost. Îşi făcuse obiceiul să petreacă nopţile în casa unei prietene, undeva prin marginea Bucureştilor Noi. Era o fată ai cărei părinţi erau plecaţi la muncă în Germania. Aşa că petrecerile se ţineau lanţ. Venea acolo numai lume cunoscută: toţi se ştiau de la yoga. Dansau, se alcoolizau, dormeau pe jos şi uneori făceau sex. Florentina se împrietenise cu un băiat şi conveniseră că între ei nu va fi nimic mai mult decât o relaţie fizică, matură şi eliberatoare. După ce a rămas însărcinată a început dezastrul. Singura ei grijă a fost să nu afle maică-sa. A avortat la Spitalului Filantropia, ajutată de câteva prietene care ştiau cum este, mai

trecuseră prin asta, şi toată lumea s-a purtat ca şi când ar fi fost vorba despre un accident minor. Dar nu era aşa. Cel puţin pentru Florentina, experienţa a constituit un dezastru moral. Voia să-i spună mamei sale, să plângă la pieptul ei şi s-o audă pe ea spunând că nu e nimic, totul e în regulă, stai liniştit, copilul meu. N-a apucat să-i spună pentru că maică-sa a murit într-un accident rutier, iar Florentina a considerat nenorocirea o consecinţă a purtării ei, un semn de la Dumnezeu, o pedeapsă. În situaţia asta era când am găsit-o eu.

Mi-a trebuit aproape un an ca să-i dovedesc că viaţa poate fi trăită şi de pe alt palier. Am dus-o la Biblioteca Academiei, în clădirea cea veche, pe când încă mai erau acolo bibliotecare superamabile şi armonia intelectuală de neimaginat azi. Am citit împreună cărţile lui Eliade, culegerea de texte indiene a lui Simenschy dar şi *Epopeea lui Ghilgameş*. Ne-am plimbat prin parcuri. Ne-am distrat asistând la procesele de la tribunal. Am fost la filme cretine şi pe străzi. Prin 94 s-a măritat, în 96 a divorţat, iar în 98 a plecat din ţară.

– A renunţat la yoga?

– Da, chiar înainte de întâlnirea cu mine renunţase.

– Şi pentru Albert a avut importanţă perioada în care a mers la yoga, ai spus tu, arcuindu-ţi sprâncenele. A fost ca o încercare, o probă majoră de care a trecut cu bine, aproape nevătămat.

– El în ce perioadă a fost acolo?

– În ultimul an de liceu.

Şi apoi ai început să-mi povesteşti despre Albert. Mă uitam la faţa ta roşie-întunecată, cum sunt cireşele negre, la muşchii întinşi, la ochii verzi şi la buzele senzuale şi mă gândeam cum ai arăta ca bărbat normal, din care şi oase. Îmi păreai fascinant şi pe măsură ce povesteai deveneai mai viu, mai intens, mai omenesc.

Ofbrother chat

VANKU: Şi eu mă duc la yoga, tot la Bivolaru, dar în ultima vreme n-am prea fost.
LORIS: Şi e adevărat ce se spune, că sunt un grup de perverşi?
VANKU: Nu ştiu, frate, eu mă duc la sală, fac meditaţii, cunosc o sumă de tipi subţiri care fac parte din grupul meu, dar ce e drept am auzit şi eu de alţii, în special ăia care stau prin căminul de la IMGB.
VALENCIA: Eu am avut o cunoştinţă care spunea că îi pune să-şi bea urina.
STIL-X: Am fost de câteva ori şi pot să vă spun că e o chestie inofensivă, dar cu lume proastă, scuză-mă, Vankule, dar e o faună de-ţi vine rău: ţărănoi, mitocănime, rataţi.
DORU: Cine vrea să facă yoga în mod serios se duce la Mario Vasilescu.
EXMATRIX: Bine, acum au apărut cluburile şi lumea mai are unde să iasă, dar pe la începutul anilor 90 n-aveai unde, era o alternativă.
ABADON: In legătura cu plecarea din ţara nu e

chiar aşa. Există şi căi mai simple de plecat în Canada; eu stau actualmente în Montreal, într-o garsonieră pentru care plătesc 100 de euro pe lună. Am avut 500 de coco la mine, iar la aeroport a venit un prieten şi mi-a adus încă 2000 pe care i-am arătat ca să se vadă că am lovele, după care i-am înapoiat omului cum am ieşit din aeroport.

EXMATRIX: Şi ce faci acolo?

ABADON: Deocamdată, ambalez pui pentru congelare, o frecţie, pe bune, dar nu sunt venit decât de trei luni.

DORU: Şi ce pregătire ai?

ABADON: Facultatea de Ştiinţe Politice.

31

Într-o primăvară au plecat la Băile Herculane, aproape 600 de practicanţi. Îşi plăteau cazarea din timp, călătoreau cu trenul, pe cont propriu, şi o dată ajunşi acolo se comportau ca într-o tabără: făceau exerciţii, exersau tehnici yoghine, ascultau conferinţe şi discutau. El nimerise într-un grup în care se afla şi Letiţia, o fată pe care o simpatiza şi de care s-a îndrăgostit în vacanţa aia. Albert era atunci prin anul II de facultate, adică în plin proces de explorare a Internetului. Căuta informaţii, intra pe chaturi, dar mai ales colecta programe gratuite şi începuse să lucreze în Linux. Singura activitate socială rămânea yoga. Se ducea o dată pe săptămână la sală şi respecta în amănunt recomandările instructorului. În rest, nu vorbea cu nimeni, nu i se adresa nimeni. Era de trei ani în clubul acesta şi abia dacă se salutase cu doi-trei inşi, care îi fuseseră şi colegi de liceu. Ca şi hocheiul, şi yoga însemna o treabă începută şi în mod necesar dusă până la capăt. Albert îşi făcea conştiincios toate temele: stătea ceasuri întregi aşezat turceşte, cu mâna dreaptă întinsă în faţă, concentrându-se, de exemplu, să oprească un satelit care se apropia de pământ. Era un exerciţiu pe care îl făceau în grup, la sală, dar pe care el îl repeta şi acasă. Respecta cu stricteţe dietele pe care li le propunea instructorul, încât ajunsese expert în pâiniţe sănătoase;

măcina grâul cu o râşniţă manuală, apoi îl înmuia în multă apă şi-l punea la cuptor. Mânca orez fiert, învăţase să vomite la comandă şi să se adapteze oricărui regim. Era vegetarian şi îşi urmărea atent fiecare reacţie a corpului, care începuse acum să-şi piardă rotunjimile şi culoarea. Albert făcea toate astea cu un respect total faţă de cursul pe care îl audia, dar mai ales cu o speranţă fermă în miraculoasa întâmplare pe care se aştepta s-o trăiască.

În acest al treilea an de yoga, se întâmplase într-adevăr ceva: fusese într-o tabără, undeva la ţară, cu un grup mai restrâns de cursanţi şi învăţase să împartă viaţa cu ceilalţi. Erau cazaţi în cabane mari, cu încăperi de câte zece paturi, băieţi şi fete, fără alegere. Se dezbrăcau acolo, fără să-şi arate de fapt corpurile, se atingeau în treacăt, se ţineau de mână în timpul meditaţiilor şi se îmbrăţişau, uneori. În tabăra aceasta, Albert a devenit mai prietenos, mai vorbăreţ, începând să fie preocupat de numele celorlalţi. În special s-a apropiat de o fată grasă, Valentina, care avea numeroşi prieteni. Ştia să fie în centrul preocupărilor generale, având autoritate şi delicateţe în aceeaşi măsură.

Prin Valentina, Albert căpătase şi un sentiment nou, de participare la emoţia generală. Se simţea plin până la refuz de bucurie şi de dorinţa sinceră de a fi cu ceilalţi. După meditaţie, cădea adeseori într-o stare de armonie şi beatitudine, iar după ce s-a întors de acolo, a constatat că i

se coloraseră obrajii. Avea faţa unui om mulţumit de sine şi binevoitor cu restul lumii.

De aceea, aşteptase cu sufletul la gură plecarea la Herculane. Deşi erau mulţi, avea acum un cerc al lui, de fapt, al Valentinei, şi spera să recapete emoţiile şi plenitudinea pe care le atinsese în cealaltă tabără.

Aici s-au cazat la hotel, câte doi în cameră, iar el a nimerit cu un băiat necunoscut. Valentina şi Letiţia stăteau împreună. Dimineţile făceau exerciţii de grup, oprind satelitul, ori vizualizând diferite obiecte-reper, în timp ce instructorii se schimbau mereu. Erau dintre cursanţii cu vechime mare. Fiecare îşi avea metodele şi ideile lui.

Letiţia era regina grupului lor ori aşa i se părea lui Albert. Mulţi băieţi roiau în jurul ei, dornici să facă meditaţie împreună cu ea, să o ţină de mâină şi să se gândească împreună la stele, iar Albert privea de la distanţă, forţându-şi mintea să se elibereze de gânduri, să regăsească confortul sufletesc la care sperase venind aici. Îşi dădea seama că nici instructorii nici conferenţiarii nu erau inteligenţi, informaţi ori spiritualizaţi. Dar el avea credinţa că poate ajunge la Dumnezeu prin tehnicile yoghine. De altfel, gruparea chiar promitea integrarea în absolut pe căi simple şi la îndemâna oricui, mai ales la îndemâna credinciosului ortodox, practicant de yoga.

Preocuparea pentru Letiţia îi reteza elanul pentru meditaţii şi, oricât încerca să pară de indiferent, gândul şi ochii i se îndreptau spre ea în fiecare clipă. Valentina observase şi încerca să îl ajute, să îl tragă după ea prin diverse locuri în care era şi Leti. Într-o seară a dormit în camera lor, pe jos. Se întorsese de la masa de seară, dar uşa camerei lui era închisă. A înţeles că în noaptea aia colegul de cameră se cuplase cu cineva. Aşa, în postura de victimă, a ajuns să doarmă lângă patul Letiţiei. Au vorbit până aproape de ziuă. Fetele lucrau împreună, într-un notariat; Vali era contabilă, iar Leti dactilografă. După noaptea aia s-au apropiat mai mult. Mergeau la masă împreună şi se plimbau uneori toţi trei, discutând despre experienţele lor spirituale ori lumeşti.

Într-o zi Valentina a insistat să meargă împreună la izvoarele termale, şi nu la ştrand, cum mergeau până atunci. Doar ei doi. Albert nu s-a împotrivit nici de formă, presupunând că trebuia să facă ceva important. Bazinul cu apă caldă era populat de lume diversă, mulţi din grupul lor de la yoga, dar şi bătrâni libidinoşi, femei gălăgioase ori bărbaţi scheletici care păreau bolnavi de TBC. Aproape toţi, cu vreo două-trei excepţii, erau complet dezbrăcaţi. Albert a coborât în bazin cu slipul pe el. Ar fi vrut să şi-l dea jos dar nu putea să îndeplinească acest gând. Nu era vorba despre jenă, ci mai degrabă despre faptul că nu avusese timp să se acomodeze cu ideea. Avea un slip bleu,

cam lărguţ, pe care apa îl umfla şi care, de câte ori ieşea pe uscat, arăta ca un colac de salvare spart. Valentina s-a dezbrăcat, şi-a scos şi costumul de baie şi a intrat şi ea în apă. Imediat, un bărbat a venit s-o maseze. Oamenii se bălăceau în bazin, privind unul către altul într-un fel poznaş. Alţii se îmbrăţişau ori stăteau de vorbă. Albert rămăsese priponit cu spatele de peretele bazinului, torturat de gândul că nu-şi scosese chiloţii şi neştiind dacă acum mai era cazul s-o facă.

După un timp, Valentina şi-a luat rămas bun de la maseurul de ocazie şi s-a apropiat de el. L-a îmbrăţişat, cum de altfel se îmbrăţişau frecvent, apoi a început să-i tragă uşor slipul, îndemnându-l să continue, în timp ce ea îl mângâia aproape frăţeşte, zâmbind ca şi cum l-ar fi încurajat să comită un act eroic. Când în sfârşit a scăpat de chiloţii lânoşi, a rămas câteva clipe cu ei în mână, apoi i-a aşezat pe marginea bazinului, fără să-i privească. Tot Valentina l-a îndemnat să treacă în altă piscină, cu apă fierbinte. A urcat pe bordură şi s-a îndreptat spre celălalt capăt al sălii, dezbrăcat, fără să privească în dreapta ori în stânga, fără să se gândească dacă este ori nu privit, aproape mândru că a scăpat de chiloţii lui penibili.

În seara aceea s-a sărutat cu Letiţia. S-au plimbat multă vreme pe un dig, au vorbit despre plăcerile nevinovate, despre idealuri, iar el i-a povestit despre Linus şi Stallman. Când au ajuns în dreptul hotelului, Albert şi-a

întins capul spre ea. Voia s-o sărute pe obraz, să-şi ia într-un fel rămas bun, dar s-a oprit o clipă speriat că ar putea să strice totul. A închis ochii, iar ea l-a sărutat, l-a luat de mână şi au urcat în camera ei. Valentina nu era acolo şi n-a venit tot restul nopţii. Era fericit şi trăia cu intensitate fiecare atingere. S-au sărutat mult, întreaga noapte. Nici o clipă, însă, lui Albert nu i-a trecut prin minte s-o iubească trupeşte ori măcar să-i atingă sânii. Se gândea să se bucure îndelung de această experienţă a sărutului, să-şi trăiască pe-ndelete simţământul nou care îi creştea din vârful inimii. Era fascinat de atingerea aceasta, de ochii ei negri, de mâinile fragile pe care acum le putea atinge în voie şi la care privise zile întregi. Era îndrăgostit.

În ziua următoare Letiţia n-a mai vrut să se plimbe cu el, i-a spus chiar că nu sunt potriviţi, apoi s-a împrietenit cu alt băiat din tabără.

Ofbrother chat

K1: Cam de necomentat. Eu nu-i înţeleg pe-ăştia care fac nudism.
STIL-X: De ce ar fi mai bine cu o fâşie de cârpă, nu că aş fi fost la nudism, dar topless fac şi pot să spun că nu este nimic rău în asta.
ELVIRA: Rău mi se pare când se amestecă; ar trebui să existe locuri şi locuri, pentru fiecare.

32

Mă priveai amărât parcă şi mi se părea că aştepţi să comentez. Aşa că ţi-am spus câte ceva despre ce cred eu că înseamnă prima întâlnire a unui bărbat cu femeia aşteptată. Priveai spre mine, cu fruntea netedă, destins, umbrind din când în când cu pleoapele ochişorii luminoşi.

Povestea asta a lui Albert mă face să mă gândesc, în general, la cum se întâmplă să intre fiecare în viaţă, preocupat de legătura lui de iubire. Indiferent că sunt fete ori băieţi, toţi, fără alegere, rămân fatalmente legaţi de cum a fost prima dată, cu cine şi în ce circumstanţe. Pentru cei mai mulţi dintre cunoscuţii mei a fost nasol. Nu mă pot abţine să nu îi trec aici măcar pe câţiva bărbaţi care mi-au povestit cu greu mare durerosul eveniment.

Să încep cu Dan. Era student în anul întâi, când s-a regulat prima dată. Venise în Bucureşti dintr-un orăşel din sud şi se simţea deopotrivă liber şi pierdut, când a întâlnit-o pe Alisa, pe care o ştia din liceu. S-au plimbat pe străzi, s-au sărutat, s-au strâns în braţe, îmbrăcaţi cu hainele groase, de noiembrie. Şi pe urmă s-au dus la ea, adică la gazda ei, undeva într-o casă din margine oraşului. S-au strecurat pe o uşă dosnică, prin întuneric, până în cămăruţa ei, în care nu era decât un pat de fier, ca la spitale. Pe jos, Alisa îşi ţinea geamantanul din vinilin maro. S-au dezbrăcat pe întuneric, fiecare cât a putut de

repede şi apoi s-au băgat în pat, înfrigurați. S-au sărutat un timp, s-au pipăit. S-au împins unul în celălalt, până când el a găsit locul cald şi catifelat, rămas ca singura amintire plăcută, pentru că după aceea a urmat descărcarea, sperma întinsă pe corpuri şi pe cearşaf, deziluzia, sentimentul de greaţă, jena, imaginea penibilă a unei îmbrăţişări sordide.

Un ceas mai tîrziu, s-a îmbrăcat fără cuvinte şi a plecat cât a putut de repede.

La cîteva săptămâni după aceea, Alisa l-a căutat la facultate şi i-a spus că vor avea un copil. El s-a revoltat, i-a vorbit ca unui gunoi, aşa că ea l-a reclamat la decanatul facultăţii. Evident, erape vremea comuniştilor, când o astfel de reclamaţie atârna foarte greu.

Pe Dan l-au presat părinţii, profesorii, Alisa şi, mai ales, decanul însuşi, care l-a pus să aleagă între facultate şi Alisa. După cum era normal într-un prim moment, şi-a luat lumea în cap. A rătăcit prin ţară, o lună de zile, colindând dintr-un oraş în altul, pe la cunoştinţe, rude şi prieteni, până când şi-a dat seama că nu avea unde să se ducă. Apoi s-a întors în Bucureşti, s-a însurat cu Alisa, şi-a reluat cursurile şi au trăit 10 ani împreună, până când el a întâlnit-o pe Carmen şi s-a îndrăgostit.

Şi Costel a venit la Bucureşti, pe la începutul anilor 90, să facă Facultatea de Matematică. Era un băiat bubos şi mărunţel când a descins în Capitală şi, evident, nu se

sărutase încă. Nici nu avea planuri erotice bine conturate, ci doar un uşor dispreţ faţă de capitolul femei. Pe el l-au aşezat părinţii în gazdă pe Calea Griviţei, într-o casă veche, micuţă şi cam dărăpănată. Stăpâna casei era o femeie de 40 de ani, care alerga aproape toată ziua să vândă cafea şi ţigări pe la cunoştinţe, prin gară, prin cârciumi. O dată pe lună venea un bărbat transpirat şi urât mirositor şi îi aducea marfa. Petreceau noaptea închişi în dormitorul femeii, din care Costel auzea zgomote care îi stimulau fantezia.

Într-o noapte, ea a venit în camera lui, s-a aşezat pe pat. Avea doar o cămaşă subţirică şi părul negru desfăcut pe umeri. L-a întrebat direct, dacă s-a mai regulat cu cineva. Mai întâi, i-a explicat rar şi plastic ce înseamnă să fii bărbat, abia după aceea a urcat peste el.

Când a terminat facultatea era un ins arogant pe dinafară şi trist înăuntru. Ea a plecat din ţară, iar Costel a ajuns profesor într-un sat din Mehedinţi. Nu s-a mai însurat. Uneori călătorea la Bucureşti şi pe tren, dacă se nimerea să fie în compartiment cu persoane simpatice, povestea despre femeia asta, căreia nici după multă vreme nu i-a putut rosti numele.

Manuel s-a îndrăgostit la 17 ani, pe vaporul care îl ducea la Tulcea. Numele ei era Diana. Crescuseră împreună, bătând plaurii din Delta Dunării, dar abia într-o dimineaţă de aprilie, după vacanţa de primăvară, li

se întâlniseră privirile. Erau elevi la acelaşi liceul din Tulcea.

Doi ani au crezut în iubire, căutându-se în recraţii ori compunând scrisori înflăcărate, pe foi rupte din caietele de şcoală. În vacanţe, cuibăriţi în lotcă, făceau planuri de viitor.

Cum devenit majori, au hotărât să încalce sfatul părinţilor şi chiar propria lor credinţă de a rămâne virgini până în noaptea nunţii. Într-o vară, imediat după ce au luat vacanţă, s-au întors acasă preocupaţi de o singură dorinţă. Se întâlneau noaptea şi mergeau până pe malul bălţii, ori se depărtau de sat şi rămâneau ceasuri multe îmbrăţişaţi, în mijlocul drumului pustiu, călcând pe troscotul pârlit de soare. Se miroseau, se sărutau şi făceau toate gesturile dorinţei lor până când renunţau epuizaţi.

În noaptea de Sânziene s-au întâlnit în grădina Dianei, sub un cais pipernicit. Se zărea luna printre crengile lui subţiri, iar în jur mirosea a grădină în luna iunie. S-au sărutat ca de obicei, s-au căutat, trăgând în nări mirosul bălţilor încălzite. Iar când s-au întâlnit cu adevărat, în punctul ăla dureros şi de netrecut, Diana a început să plângă. Pe pământul răcorit, se vedea ca o umbră, un strop din sîngele vinovăţiei lor.

Zilele de vară au trecut sub apăsarea unei întâmplări abia începute, transformată peste noapte într-o adevărată catastrofă. Manuel scotea oftând plasele cu paşte din apele

mâloase ale Dunării, iar Diana curăţa solzişorii sticloşi, înghiţindu-şi lacrimile. Seara însă, când luna urca din stufărişul bălţilor, rămâneau înmărmuriţi, pe marginea canalului, două silete de teracotă.

După câteva luni de suferinţă, când au putut să-şi privească din nou părinţii, s-au despărţit. Diana a plecat la Galaţi, unde s-a măritat cu un şofer. Manuel a trăit în Tulcea. Deşi ştia foarte bine că nu s-a întâmplat nimic fără ca amândoi să-şi dorească, Manuel se gândea, şi se gândea adeseori, la Diana ca la o victimă, cu strângere de inimă, cu o durere cumplită în suflet, neîmpăcat şi nefericit.

Şi povestea lui Octavian mi-a rupt sufletul. El a terminat Chimia şi se aştepta să lucreze într-un institut de cercetări. Cât durase facultate se instruise, stătuse în biblioteci şi în laboratoare. Nu era preocupat să-şi înceapă viaţa sexuală, dar nici indiferent la acest capitol nu era. Admirase în taină mai multe fete, întâlnite la cursuri, la cantină, pe străzi. Pe scurt, a terminat studiile, şi-a făcut armata şi a ajuns într-un orăşel din Ardeal, angajat la laboratorul unei fabrici de mezeluri. O lume mică şi cu multe femei. Aici a cunoscut-o pe Corina, bondoacă şi cam şleampătă, care făcea Franceza la ff şi totodată muncitoare în aceeaşi fabrică. Visul ei era să ajungă muziciană. Dăduse de mai multe ori la Conservator, dar picase admiterea. Realmente era talentată, dar nu cunoştea pe nimeni, nu avea relaţii şi nici bani ca să-şi cumpere un loc.

Compunea muzică, pe care o cânta încet, aproape în şoaptă în apartamentul de bloc al părinţilor ei, temându-se să nu deranjeze vecinii.

Octavian a fost fascinat de ea de la prima discuţie: era inteligentă, tolerantă, fermecătoare în tot ceea ce făcea şi, mai ales, inspira o încredere totală. Ei îi putea spune orice, chiar şi secretele cele mai adânci.

Căminul de nefamilişti era un bloc umed, cu holuri lungi, care aveau pe o parte şi pe alta camere, iar în capăt closetele, duşurile, plus o încăpere, numită oficiu, în care unii îşi făceau mâncare. Cei mai mulţi ţineau un reşou în cameră şi fierbeau cartofi pe el. Într-o astfel de camera locuia şi Octavian, iar pe patului lui de burlac s-au iubit prima oară.

Au stat de vorbă până după miezul nopţii, aşa cum făceau deseori, de un an de când se împrieteniseră. La un moment dat, Corina i-a scos ochelarii, fără de care el nu vedea aproape deloc. L-a sărutat pe ochi, şi l-a făcut să se cutremure de plăcere.

O iubea pe Corina, se simţea înfrăţit cu ea, se bucura când erau împreună. Totuşi, nu se putea gândi la ea ca la o femeie şi îi era ciudă şi ruşine de acest lucru. În noaptea aia s-au sărutat, au stins lumina şi s-au iubit mult, atent, cu o minte analitică, de adulţi. Era ca o datorie, iar amândoi ştiau acest lucru.

Apoi s-au căsătorit. Au continuat să se înţeleagă bine, să se admire, de fapt, şi să fie de nedespărţit. Uneori făceau dragoste, fără ca acest sector să-i intereseze prea mult. După doi sau trei ani, în tot cazul după Revoluţie, au renunţat cu totul la legătura lor fizică. Mai precis, ea a renunţat. Făcea muzică pentru o formaţie, era mereu ocupată, prinsă în pasiunea ei, iar el încerca să-şi facă o carieră universitară. Au trăit aşa multă vreme. Fără sex, vreau să spun. Nu un an-doi ori trei. Ci şapte. Într-o zi ea a divorţat pentru că era îngrijorată de atitudinea lui posacă, de nemulţumirile care i se adunaseră pe suflet, de inerţia în care intrase. De fapt era speriată de starea lui depresivă. După divorţ, amândoi au fost nefericiţi. Au continuat să se gândească unul la celălalt şi, deşi nu acceptau să se mai întâlnească, fiecare ştia că nimic din toată lumea asta nu-i preocupă şi nu-i interesează cu adevărat, în afara acestui gând binefăcător şi revigorant că celălalt încă există. Octavian a cunoscut o femeie mai tânără decât el şi a găsit în sfârşit bucuria trupului său abandonat. Dar legătura acesta s-a derulat superficial şi într-un fel nesolicitant, el continuând să se gândească la Corina, la ce ar spune şi la ce ar face ea, la cum ar uimi-o ori la cum ar salva-o din marile catastrofe.

Mai povestesc despre Bogdan şi după aia închei. Bogdan şi-a început viaţa sexuală în timpul liceului. S-a îndrăgostit de Simona, o fată cu adevărat frumoasă.

Fusese şi miss-boboc în clasa a-IX-a. O doreau mulţi băieţi. Bogdan s-a împrietenit cu ea pe când erau printr-a X-a, iar în ultima vacanţă au plecat împreună la mare. Chiar părinţii se ocupaseră de tot, le plătiseră cazarea la un hotel de lux, le puseseră în bagaje lumânări parfumate, videocasete sexi şi prezervative. A fost o vacanţă de vis, iar noaptea în care s-au iubit pentru prima oară – exact aşa cum şi-o imaginaseră.

Pe la sfârşitul liceului s-au mutat împreună, iar apoi, după ce au început facultatea au primit de la părinţii lor o garsonieră. Deşi Simona era fără cusur, prin anul doi de facultate, Bogdan a început să fie nefericit. N-o mai dorea cu ardoare, îl enerva fără motiv, îi era lehamite de corpul ei perfect şi se ura pentru nemulţumirea lui. Apoi a început să caute alte fete, mereu fete frumoase. Le plimba cu maşina, ori uneori stătea de vorbă, dar de cele mai multe ori făcea sex, fără să reţină numele vreuneia dintre ele. Nu se putea hotărî să renunţe la Simona, dar în acelaşi timp, compania ei îl înfuria de-a dreptul.

Când i s-a dus vestea de Don Juan, Simona l-a părăsit, iar el s-a simţit dintr-o dată eliberat, limpezit. A renunţat la aventurile lui obişnuite, a început să iasă din casă din ce în ce mai rar. Stătea în faţa computerului, perindând sute de imagini cu femei goale, gândindu-se cum ar putea să facă un film.

Ofbrother chat

EXMATRIX: Nu sunt de acord; ce vrei să spui că prima experienţă sexuală contează? Vreau să ştii că nu contează nici prima, nici a doua, nici toate celelalte.
ABADON: Poate fi şi frumos şi de durată. Depinde de individ, nu trebuie să generalizezi.
DORU: Este adevărat că legătura fizică se află în centrul preocupării generale. Deopotrivă pentru animale şi pentru oameni. Dar se poate şi fără ea. Octavian şi Corina chiar se iubeau, ar fi trebuit să rămână împreună.
STIL-X: Nu cred că ca-r fi fost... sănătos, ca să zic aşa.
EXMATRIX: Sunt mulţi oameni care îşi găsesc un echilibru fără să se acupleze, dar eu n-am cunoscut pe nimeni, ori nu mi-a mărturisit nimeni.
LORIS: Eu cred în iubirea cerebrală.
VANKU: Pentru mine n-a contat câtuşi de puţin prima iubire. Eram prin liceu, la o petrecere, am făcut dragoste în spatele unei canapele; după aceea m-am întâlnit de câteva ori cu femeia aia şi brusc s-a stins totul, ca să fiu sincer, ea n-a mai răspuns la apel.
K1: pentru mine a contat şi încă foarte mult. Nici acum nu pot să mă gândesc la altcineva, mi se pune o piedică pe trahee numai cât mă gândesc la noaptea aia.

33

Lovitura din acea săptămână a constituit-o scrisoarea lui Rufă. Mi-e foarte greu s-o pun pe forum, îmi vine să leşin când mă gândesc la ea şi în acelaşi timp îi dau dreptate, mă simt penibil şi mi se face frică la gândul că sunt bolnavă. Nu mi-am dat seama ce îl şocase mai mult: că sunt îndrăgostită de un bărbat cu mult mai tânăr ori că m-am îndrăgostit de cineva fără să-l văd. Cred că a doua. Deşi recunosc că mi-ar fi greu să povestesc cuiva prin viu grai, de pildă Ralucăi, în sinea mea situaţia mi se pare perfect normală. E posibil să nu-mi placă dacă îl voi vedea; să zicem că l-aş întâlni întâmplător, fără să ştiu cine este, şi ar fi un individ antipatic, gen Rufă. Foarte bine. Nu l-aş plăcea. Dar aceea oricum este altă legătură decât aceasta, pe care o trăiesc acum şi care este ameţitoare, acaparatoare, atât de densă cum niciodată nu mi s-a întâmplat să trăiesc în desfăşurarea mea istorică de până acum.

În fine, fie ce-o fi, ca să n-o mai lungesc, Rufă mi-a scris următoare scrisoare:

> Dragă doamnă LolaQ,
>
> Am citit scrisoarea dumneavoastră de mai multe ori şi vă rog să mă credeţi că m-a impresionat profund, dincolo de faptul că mă angajează necondiţionat. Vă mulţumesc

pentru încrederea pe care mi-aţi acordat-o şi pentru sinceritatea mărturisirii dumneavoastră. Ştiu cât este de greu să povesteşti astfel de lucruri intime şi sunt fericit pentru dumneavoastră că aţi avut curajul s-o faceţi şi pentru mine că mi-aţi încredinţat o astfel de confesiune.

Am să încerc să le iau pe rând, cu toată grija pentru sensibilitatea dumneavoastră.

Îmi spuneţi că sunteţi îndrăgostită de un bărbat mai tânăr cu mult decât dumneavoastră şi că nu l-aţi văzut niciodată. Că vă scrieţi de câteva luni, adică din noiembrie, şi că doriţi să găsiţi o cale de a ieşi *din această situaţie delirantă, apăsătoare şi tiranică* – iată, am citat chiar cuvintele dumneavoastră.

Desigur, - situaţia- despre care vorbiţi este perfect omenească. Oamenii îşi amplifică sentimentele prin scris, iar scrisoarea de la o fiinţă dragă ia proporţiile pe care doreşte mintea destinatarului să i le dea. Există numeroase cazuri în care cuvinte nevinovate ca de pildă *sunt bine sănătos ceea ce îţi doresc şi ţie* ori *mă gândesc la tine* ori *sper să-mi mai scrii* devin declaraţii de dragoste pentru omul care le primeşte. Dar de ce şi mai ales când? Este vorba despre oameni singuri, izolaţi de lume, desocializaţi şi pentru care orice intrus în lumea lor capătă faţa pe care ei vor să i-o dea. Vă rog din suflet să nu

vă supăraţi pe mine şi să nu mă urâţi pentru ceea ce am să vă spun.

Scumpa mea doamnă, lăsaţi-mă să ghicesc: locuiţi singură şi aveţi de-a face cu oamenii din ce în ce mai puţin. Vă petreceţi timpul citind, uitându-vă la televizor ori în faţa unui computer. Existenţa dumneavoastră de izolare şi, îndrăznesc să spun, de nefericire, a generat acest sentiment. El poate fi plăcut şi *învăluitor*, cum ziceţi dumneavoastră, chiar devine confortabil pentru unii, dar, cu timpul se transformă, este chinuitor şi distructiv. Raţional, situaţia nu vi se pare normală nici dumneavoastră înşivă: omul acesta, căruia am putea să-i spunem amantul din vis, nu v-a făcut nici o declaraţie, nu a rostit niciodată cuvântul *iubire*. A fost doar *prietenos*, chiar foarte prietenos, dar aceasta nu dovedeşte nimic. Iar dumneavoastră aveţi nevoie de o dovadă. Tocmai această căutare a unei certitudini începe să vă stăpânească şi să vă facă rău. Un rău imens, cu urmări de multe ori catastrofice.

Părerea mea, căci m-aţi somat să vă spun părerea, este că vă aflaţi într-o mare primejdie. Mintea omului are posibilităţi enorme de a transforma totul, de a bulversa organismul, de pildă, de a distruge percepţiile etc. *Foşnetul de frunze* pe care spuneţi că *îl simţiţi în inimă* este cu siguranţă un simptom cardiologic, un semn al unei afecţiuni pe care nici într-un caz nu trebuie s-o neglijaţi.

Aveţi nevoie de ajutor şi încă de unul autorizat. Veţi spune că iarăşi vă trimit la doctor. Nu este tocmai aşa. Pentru început v-aş trimite printre oameni, v-aş îndruma să cunoaşteţi mai multă lume, şi, de ce nu, să vă faceţi un prieten. Ca să nu spuneţi că vă dau un răspuns ambiguu, *după tipicul psihologilor stupizi*, cum mi-aţi scris, v-aş spune şi mai explicit: că aveţi nevoie de dragoste, iar un prim pas spre ea ar fi să aveţi o relaţie. Chiar să o construiţi cu grijă, făcându-vă un ţel din aceasta.

> Sunteţi mulţumită de răspunsul meu? Am făcut faţă exigenţelor dumneavoastră? Vă rog să-mi răspundeţi şi încă o dată vă invit, ca medic, firește, la o întrevedere în lumea reală.
>
> Dr. Nini Coroană.

Deşi mi se păreau logice afirmaţiile lui Rufă, un sentiment de revoltă m-a cuprins din toate părţile. Ţi-aduci aminte că l-am înjurat un sfert de ceas, de nenorocit, impotent, arogant şi vită licenţiată, un ratat care nici nu ştiu din ce trăieşte că în ţara asta nu cred că se duce cineva la psihiatru, aşa din principiu, nu că n-ar avea nevoie, până când tu mi-ai spus îl înjuri de un sfert de ceas, lasă-l, uită-l, mai bine hotărăşte-te singură, tu ştii cel mai bine, dar dacă accepţi totuşi umilul meu sfat ţi-aş

spune că e timpul să deschizi uşa, sună interfonul, cred că Raluca îţi face o vizită.

Şi-a urmat o zi de pomină.

Raluca era îmbrăcată ca de război, cu pantaloni de piele stacojii şi-o haină scurtă, cu guler mare, îmblănit şi ridicat de ziceai că e venită din *Mad Max*.

– Am urcat la tine să fumez o ţigară şi-am şters-o. Nici nu pot să-ţi spun ce nervi am. Uite, ţi-am adus un tuner tv, pe care l-am folosit un timp, dar acum am renunţat, mi-am luat un laptop şi alte scule. Ţinea în mână o cutie de carton. Vezi că vine un băiat mai pe seară ori mâine să ţi-l instaleze, un puşti de la mine din cartier. A lăsat cutia pe colţul mesei, şi-a aruncat haina pe canapea, s-a aşezat într-un fotoliu, picior peste picior şi şi-a scos ţigările:

– Vor s-o ia unii pe vară-mea din faţa liceului, uite acum. Se uită la ceas şi continuă: peste o oră, când termină cursurile.

– Păi cine sunt ăia?

– Nişte şmecheri. E băiatul directoarei, de fapt, un dobitoc notoriu şi-o labă tristă care umblă cu ţiganii după el şi-i sperie pe toţi puştii din liceu. Ia cu japca câte o fată pe care o vede fără spate, de n-are cine să se bage pentru ea. Şi pe urmă o vinde pe la ţiganii care au bordeluri prin Griviţei. Îşi ţinea ţigara între degete, lângă inelul cu ametist, pe care îl avea de la bunică-sa, şi mă privea amuzată:

– Hai, vii cu mine? Vii şi tu, Săritorule? Ce dracu' miroase aici? E un miros...

– De câne. Vine prin aerisire de la vecinii de jos.

M-am îmbrăcat la iuţeală, mi-am pus canadiana mea galbenă, gândindu-mă la fetele furate. Mă simţeam ca şi când aş fi plecat în Cruciadă. Am ieşit pe uşă ascultând-o pe Raluca:

– Asta îmi mai lipsea acum, după o săptămână de infern, în care m-am întâlnit de zece mii de ori cu dobitoaca aia şi cu Gioni, îmbrăţişaţi, sărutându-se scârbos, răsărind unde nu te aşteptai, ca nişte crocodili beţi.

– Dar de ce sunt scârboşi? ai întrebat tu, sărind pe gulerul roşcat al Ralucăi, încât abia te mai distingeai.

– Pentru că îi urăsc! I-aş împuşca fără regrete. Pe-amândoi, chiar şi pe el. Nici dacă mi-ar cădea în genunchi nu l-aş mai accepta! M-a umilit, m-a dat la o parte pentru o vacă beată şi fără creier. Dă-te jos de pe gulerul meu că-mi încarci imaginea!

Era inutil să-i spun iarăşi că între ea şi Castrat nu fusese nimic.

La ieşirea din bloc l-am văzut pe Rufă. Era o zi însorită, îmi amintesc că lumina îi bătea în faţă. M-am uitat în ochii lui şi mi s-a părut că arătau ca ai unui om încolţit: nişte ochi căprui, neliniştiţi, din care clipea mai mult din reflex decât din cauza soarelui. Îmi era total antipatic.

Cum se poate să-i scriu eu omului ăstuia şi încă asemenea chestii, mă întrebam şi simţeam în acelaşi timp că îi voi scrie iarăşi. La urma urmei, el era vecinul.

Rufă a trecut pe lângă noi salutându-mă discret şi având grijă mare ca nu cumva să ne atingem. Curtea interioară a blocului era plină de maşini de pe care se topise zăpada, iar printre pâlcul de copaci se zăreau două bănci din scânduri solide. Am ieşit în Calea Moşilor, iar Raluca s-a îndreptat glonţ spre florăresele de pe trotuar.

– Am venit să tratăm treaba aia, a spus ea.

Erau acolo două ţigănci tinere. Una stătea pe scaunul de lângă masa, pe care mâncau zilnic, o masă din stejar, nu prea înaltă şi împodobită cu brâuri din lemn sculptat, aşa cum se purta înainte de război.

– Da, domnişoară, a spus ţiganca de pe scaun, privind-o cu luare aminte pe Raluca, iar pe noi rapid şi profesional. Am vorbit să ne trimită nişte ţigani de la Halele Traian. Cum ne daţi banu', cum dau un telefon şi sunt aici. Rostise cuvântul *ţigani* cu dispreţ tranşant. Era o femeie de până în 35 de ani, grasă, cu multe fuste pe ea şi cu un şorţ mare, albastru, deasupra lor. Părul negru îl avea strâns într-un coc mare, pe ceafă. Poate că ea nu era ţigancă.

– Rămâne la 10 dolari omul, cum am vorbit, nu?

– Da, plus şoferul şi comisionul nostru, domnişoară.

Florăreasa vorbea cu respect şi mi s-a părut că ştia cine este Raluca, dar continuam să fiu neliniştită:

– Poate că-ar fi mai bine să vorbeşti cu taică-tău, i-am sugerat, vorbind încet, lângă urechea ei, la adăpostul părului zburlit, deşi eram conştientă că florăreasa aude ce spun. Ştie ce ai de gând să faci?

– Bravo! Cine crezi că m-a trimis aici?

Între timp, cealaltă femeie se aplecase spre o găleată de flori. Scotea ceva de-acolo, un fel de grăuncioare mici pe care le-a strecurat cu grijă în buzunarul unui client. M-am gândit că ar putea fi droguri, dar cum mă holbasem destul, n-am monitorizat şi suma primită.

– Doi îi iau cu mine în maşină, a mai spus Raluca şi, în timp ce-i întindea 100 de dolari femeii, a mai adăugat şi-un mersi pentru reducere, o să ţin minte, madame Pansica.

De sub fustele mari de florăreasă, femeia şi-a scos telefonul, un Nokia mic, şi-a spus scurt:

– Să vină băieţii!

N-am aşteptat cine ştie cât, poate două minute, şi-au apărut. Mai întâi un Audi argintiu din care se vedeau patru bărbaţi mari, îmbrăcaţi cu haine de piele, zâmbitori. Şoferul a întrebat-o imediat pe Raluca:

– În Banu Manta, domnişoară?

– Da, să vă ţineţi după mine, uite, Matizul ăla gri de e parcat pe zebra din intersecţie.

Au dat din capete veseli, fără să se uite spre maşina Ralucăi. Poate c-o ştiau. Apoi au apărut încă doi, ceva mai tineri, nu păreau să aibă mai mult de 30 de ani, şi ei bine îmbrăcaţi, cu feţe albe şi curate. Unul avea plete până la umăr şi arăta ca un roker al anilor 90.

Am pornit spre Banu Manta, unde era liceul, ca o bandă mare, noi, cu Matizul, în faţă, adică Raluca eu, tu şi cei doi ţigani, iar în spate venea Audi, încărcat ciorchine de patru bărbaţi umflaţi, veseli şi încotoşmăniţi în haine de piele ca-n filmele cu mafioţi.

Am tras în spatele liceului, pe o străduţă îngustă. Lângă poartă stătea un puşti blond, cam jumulit, înconjurat de trei-patru ţigănuşi piperniciţi, care păreau adolescenţi, cam de-aceeaşi vârstă cu puştiul blond.

– Ăştia vor s-o ia cu japca pe vara dumneavoastră, domnişoară?

– Ei, ăştia şi nu mă ironiza pletosule, că nici nu ştii cu cine ai de-a face. Sunt nişte javre cum nu s-a pomenit şi la nevoie mai cheamă câţiva tot ca ei. În spatele lor e banda lui Manafu care operează prin vile, iar puştiu' ăla blond, care e băiatul directoarei liceului, le furnizează adrese, plus că îi duce în şcoală pe ţângăii ăştia, intră prin clase şi iau tot ce se poate: telefoane, haine, saci, dacă sunt de firmă, ş-aşa mai departe. Pe scurt terorizează tot liceul şi nimeni nu reclamă pentru că directoarea oricum nu ia nici o măsură.

– Corect. Doar e băiatul ei, se bucura pletosul.

De fapt toţi însoţitorii noştri erau bucuroşi, nici nu înţelegeam de ce, iar tu chiar i-ai întrebat ce motiv au. S-au uitat amândoi spre tine, cum stăteai pe bordul maşinii ca pe-o scenă, şi-apoi au izbucnit amândoi în râs, fără explicaţii.

– Hai că iese vară-mea, uite aia brunetă, cu părul lung, care are pe umărul stâng un *Nike*.

Am ieşit toţi din maşină, inclusiv tu care fuseseşi destul de tăcut pe parcursul călătoriei şi care acum pluteai puţin în faţa mea, ca un deschizător de drumuri. Vara Ralucăi a ieşit pe poarta şcolii şi s-a îndreptat spre un taxi pe care şi-l chemase. S-a oprit lângă portiera maşinii, privind spre noi. Cam atunci am ajuns în faţa băiatului blond care privea uşor mirat spre toată escorta. În spatele nostru stăteau ţiganii care veniseră cu Audi, mari, graşi ca şi când ar fi fost făcuţi din cârpe mototolite, zâmbind fericiţi, de-ai fi crezut că ne aflam la petrecere.

– Ascultă, mă, nenorocitulule, a deschis Raluca discuţia, tipa aia e vară-mea. Uită-te bine, că a doua oară nu mai vin să-ţi explic.

Între timp malacii din spatele nostru le făcuseră semn ţigănuşilor să dea cu roiul, iar ăia se depărtaseră bine. Pletosul i-a băgat o mână-n beregată băiatului directoarei care se holba roşu şi boţit ca un pepene spart cu pumnul,

şi la Raluca şi la pletos, dar mai ales la tine care pluteai acum în dreptul ochilor lui.

– Silvia, vino, dragă, încoa, să te vadă bine!

După ce s-a apropiat şi vară-sa, Raluca şi-a reluat discursul:

– Uită-te bine la ea să nu zici c-ai confundat-o! Pe mine mă ştii, nu-i aşa. Spune, jigodie, mă ştii ori nu mă ştii?

Între timp, Silvia se uita fără chef, jenată de toată întâmplarea, iar tu stăteai pe mâna pletosului, mâna care îl gâtuia pe puşti, şi-l dăscăleai domol:

– Nu se poate să fi aşa dur şi nemilos, nu-l strânge aşa tare că-l sufoci, e barbar, dacă ai accepta să te ajut...

Mi-aduc aminte că se înnorase, era zi plină, luminoasă, dar totuşi gri. Pe lângă noi treceau pâlcuri de elevi care se prefăceau că nu văd nimic.

– Eşti fata senatorului, a şoptit gâfâind sugrumat băiatul directoarei.

– Foarte bine. Vasăzică, ştii. Bagă de seamă, dacă mai priveşti măcar spre ea îţi tai coaiele. Spune-i, pletosule, ca să nu creadă că glumesc!

— Ia aicea, janghele, d-aperitiv!

Şi pe urmă pletosul i-a cărat câţiva pumni în burtă şi i-a dat drumul pe trotuar. L-a lăsat să se plieze uşor lângă grilajul liceului.

Atunci tu ai făcut să apară de-asupra capului meu şi al Ralucăi o umbrelă mare, roz. Şi imediat a început să

plouă. Ţineai umbrela uriaşă, iar ţiganii te priveau veseli, ca şi când ne-am fi întors de la bal. Se poate spune că pusesem în practică sfatul lui Rufă. Socializarea mea începuse din plin.

Ofbrother chat

RAKU: Am făcut liceul în Iorga şi parcă am auzit ceva de genul ăsta, de un scandal în Banu Manta.
ABADON: Cred că peste tot în ţara aia există câte un băiat al directoarei.
DORU: Chestiile astea se întâmplă numai în Bucureşti. La mine în Ardeal e altfel.
VALENCIA: Şi a propos de scrisoarea lui Rufă, eu aş zice să nu-ţi faci sânge rău, dar nici să neglijezi sfatul. Vine o vreme când ai nevoie să cunoşti mai multă lume.

34

Cred că în ziua aia ori a doua zi i-am scris lui Andrei cât este de important pentru mine să ştiu cum arată şi i-am cerut o poză. I-am spus că am nevoie să văd ochii celui căruia îi scriu, pentru că altfel am sentimentul că mâzgălesc un perete şi ale aiureli de genul ăsta.

Apoi a urmat episodul de la Felicia Ardelean. În joia aia tocmai mă întâlnisem cu o tipă, Alina, pe care o ştiam de la Revoluţie. Lucra acum la o editură care scotea cărţi pentru copii. Din una în alta i-am spus despre mine şi mi-a dat să scriu o prefaţă la basmele lui Slavici. Voia ceva mai dens, un ministudiu de 30 de pagini pe care mi-a promis patru milioane. Mă şi vedeam cumpărând o cameră digitală, ca să intru în contact cu Florentina. Aşa că m-am apucat să scriu. Cu mintea plină de zâne, zmei şi prinţi, m-am dus la Felicia, rugându-mă de tine tot drumul să mă ajuţi să termin repede şi să mă întorc la Slavici până nu pierd şirul. Am luat-o, ca de obicei, prin spate, dar Felicia ştia că am intrat în casă, aşa că şi-a făcut apariţia imediat. Ne-a spus zâmbitoare, privind din când în când spre tine, că vrea opt salate aşezate frumos în nişte boluri mărişoare pe care mă ruga să le aduc sus, urcând scările de câteva ori, să le pun pe un cărucior, care aşteaptă pregătit în capul scărilor, şi să vin cu el în sufragerie, adică doi paşi.

– Suntem toţi aşezaţi la masa rotundă, aia joasă de lângă şemineu. Le pui fiecăruia în faţă, pe suportul de bambus. Vino cam în 40 de minute, nu mai târziu. Adică pe la 6.30, uite aici ceasul.

M-am apucat cu groaza că nu voi fi gata la timp. Te-am pus să speli salata verde, am mărunţit-o bine, în fâşioare subţiri şi am pus-o într-un castron uriaş, în care am început să arunc mărar, morcov ras, ciuperci crude, bucăţele de portocală, mere date pe răzătoare, castravete, ardei proaspăt, boabe de struguri şi tot felul de mirodenii. Am stropit cu ulei şi cu zeamă de lămâie şi m-am uitat la ceas. Trecuseră 15 minute.

Apoi am urcat treptele să studiez terenul. Se auzea un glas cunoscut care ţinea o pledoarie despre rolul cărţii scrise pe hârtie. Era Neica. Descoperirea asta mi-a tăiat picioarele de la genunchi. Am făcut un pas, apoi am rămas lângă uşa deschisă, dată de perete, ca un paravan între mine şi masa „clienţilor" mei. Aveam în faţă peretele de geam, care acum era dat la o parte, aşa încât se vedea grădina, în care înfloriseră câţiva ghiocei. Bazinul era golit şi arăta ca o carapace veche. mi-era cald, nefiresc de cald. Marmura podelelor era încălzită. Apoi am dat cu ochii de oglindă, nu departe de umărul meu, în care se reflecta masa rotundă. Musafirii stăteau aşezaţi în poziţii confortabile, pe fotolii din piele mov, numai oameni cunoscuţi: Neica şi lolita lui, Cornel de la tv, Costică

Bălăceanu de la minister, Crissina şi Gioni Castratu, plus soţii Ardelean. Chiar când mă holbam, mi-am dat seama că şi ei mă vedeau pe mine. Aş fi vrut să cobor dar nu puteam să mă mişc. Mă aflam în mijlocul unei panici mari şi te-am chemat în gând. Mi-era târşă, n-aş fi vrut, în general, să mai am de-a face cu vreunul dintre ei, iar să-i mai şi servesc, să apar aşa, pe post de servitoare, mi se părea în momentul ăla de nesuportat.

Cu greu, m-am întors cu spatele spre oglindă şi-am început să-mi privesc ghetele care îmi păreau străine, nu mai erau ghetele mele negre, cu talpă de gumă, ci unele julite în vârfuri, scurte, cu şiretul despicat. Erau nişte ghete mici şi scâlciate. În mod inexplicabil, îmi rezemam fruntea de uşa deschisă. Am vrut să mă întorc şi să cobor înapoi în bucătărie, dar ceva, un obstacol, m-a făcut să mă trag un pas. Era o femeie înaltă, o namilă, de fapt. Mă uitam de jos în sus la ea şi realizam că nu mai văzusem pe nimeni atât de înalt. M-a apucat de mână, zguduindu-mă bine şi-a început să mă tragă după ea, ca pe-o sacoşă.

alazar, III

Eram speriată şi de apariţia gigantică şi de felul în care mă smucea în toate părţile şi mi-era jenă de spectacolul pe care probabil că îl ofeream. M-am uitat în jur, dar peisajul părea schimbat. Am întors capul, iar în urma mea era

întuneric. M-am oprit şi am opus rezistenţă pe cât am putut şi o clipă am scăpat din mâna femeii uriaşe. În întuneric se distingea o sclipocire de litere galbene şi am ghicit că scria *alazar*. Deasupra, ca o umbră, chipul prietenos se contura violet, transparent şi ireal, ca un fum de ţigară.

Cum femeia s-a întors, înşfăcându-mă din nou, am început să te strig pe toate numele, hei, Îngerule, Omuleţule, Săritorule, nu mă lăsa în mâinile harpiei ăsteia, vino şi spune-mi măcar ce să fac, dar nu mi-ai răspuns, adică nu atunci. Femeia s-a întors şi s-a aplecat ca s-o văd mai bine: avea o faţă frumoasă, dar cam ofilită şi un nas uşor deviat, ieşit din traiectoria deschisă de rădăcină, ceea ce îi dădea un aer de fiinţă necăjită. M-a privit cu indignare şi-a spus:

– Auzi, dacă nu te potoleşti, să ştii c-o-ncasezi!

– Unde vrei să mă duci, am întrebat eu?

– La dracu! Unde să te duc? După ce am alergat toată după-amiaza după tine! Dacă mai pleci aşa, fără să-mi spui, te dau pe mâna lui taică-tău şi te altoieşte ăla de nu te vezi! Copil nenorocit şi nerecunoscător! Nu ştiu cu cine-oi semăna, cu mine în nici un caz!

Mi-am dat seama că mă trata ca pe-un copil, şi încă unul cunoscut. Părinţii mei au murit de multă vreme, iar pe femeia asta n-o cunosc. Mi-am privit încă o dată picioarele şi mi-am dat seama că arătau într-adevăr ca ale

unui copil. Apoi am văzut că eram îmbrăcată cu o rochiţă roşie, pe care, mi-am amintit cu emoţie, că o avusesem în copilărie. Era o rochie de catifea, cu guleraş de dantelă albă. Peste ea aveam un fel de raglan, tricotat din lână grena. Cu mâna liberă mi-am pipăit părul şi am regăsit codiţa împletită la spate şi strânsă cu funde albe. Eram din nou mică, la vârsta aia cretină, când nu poţi să faci nimic din câte ai putea de fapt să faci, dacă te-ar lăsa în pace ceilalţi: părinţi, bunici, fraţi mai mari, bone, învăţători s.a.m.d.

Am ieşit într-un loc luminos, într-o stradă cu becuri aninate pe stîlpi de beton, şi am traversat spre o casă destul de mare, în care mi-am dat seama că locuiam. Nimic nu-mi era cunoscut, nici curtea mocirloasă, nici treptele de ciment, nici încăperea în care am intrat. Era o cameră mică, vopsită într-un frez pal. În fereastră bătea o creanga înfrunzită, a cărei umbră se lungea pătuţ. Ladă cu păpuşi îmi ajungea până şa piept.

– Să te dezbraci imediat şi să vii la baie, mi-a spus femeia ceva mai calmă.

Am deschis dulapul şi m-am uitat la haine. Pe umeraşe stăteau tot felul de hăinuţe care nu erau ale mele, ori nu-mi aminteam să le fi avut vreodată. Mi-am scos cu mare greutate rochia de catifea dar mi-a fost cu neputinţă s-o pun pe umeraş. Eram neîndemânatică, împiedicată şi mă mişcam încet. Am căutat un halat de baie, ceva în ce să

mă schimb, dar în afară de rochiţe, nu mai erau acolo decât maieuri şi chiloţi. Tocmai mă aşezasem pe pat, încercând să-mi scot ciorapii, când am auzit glasul terorist al femeii:

– Hai o dată, că doar nu stau după tine toată noaptea!

Baia a fost ceva de groază. M-a smucit în toate părţile, enervată că venisem cu ciorapii pe mine. M-a aruncat în cadă şi m-a luat la frecat aşa cum iei păstârnacul, din când în când aruncându-mi în creştet câte o cană de apă fierbinte.

Când am scăpat din mâinile ei, eram cu ochii în lacrimi, cu pielea iritată şi cu o ură mare în suflet. A urmat cina: orez cu lapte şi cu sirop deasupra. Pe când încercam să-i spun că nu mănânc seara, a apărut un bărbat, cam tot atât de înalt ca şi femeia. Reevaluând situaţia mea de copil, nu mi se mai păreau aşa de înalţi. Erau probabil nişte persoane de 1,70, dar erau oameni obişnuiţi, în tot cazul. El era un bărbat de până în 30 de ani, suplu şi bronzat. Părul ud de transpiraţie îi ieşea de sub o şapcă albastră pe care scria *Addidas*. Cum a dat cu ochii de mine s-a luminat la faţă şi-a scos şapca şi s-a aplecat asupra mea odată cu toate mirosurile pestilenţiale din lume:

– Ia uite ce avem noi aicea! Mânca-o-ar tata pe ea de păsărică!

Nu-mi mai aduc aminte cum mă alinta tatăl meu ori bunicii, ce-mi spunea mama înainte de culcare, dar

chestiile de genul ăsta eu cred că mi s-ar fi părut penibile şi atunci, în copilărie. Cum n-aveam de gând să încurajez familiarismele, am afişat o figură consternată şi m-am şi ridicat de la masă. S-a dovedit o mişcare greşită, pentru că bărbatul m-a prins în braţe, m-a mozolit bine şi mi-a impregnat mirosul ăla în care se amestecau damfuri stridente de vin, fumul subt din o de ţigări, amintirea paşilor care călcaseră bălegarul, plus, mirosul greu de benzină. Nu m-am putut abţine să nu-l întreb pe unde se tăvălise de mirosea în halul ăla. Dar cum era de aşteptat, n-a răspuns, a râs, a făcut glume pe seama gravităţii mele.

Pe coridor, am dat de-o oglindă. Eram eu, de data asta nu eram în pielea nimănui, ci eram aşa cum mă ştiam din fotografiile făcute pe la 6 ani. Stăteam în faţa oglinzii, într-o pijama bleu, cu faţa mea de copil cuminte şi atent, cu ochii uşor holbaţi şi părul şaten desfăcut în şuviţe umede, pieptănat cu cărare pe partea stângă.

Viaţa mea se desfăşura greu şi lent la familia Stoica. Nu erau nici mai buni nici mai răi ca alţi părinţi, însă, la vârsta mea, după ce trecusem prin atâtea şi uitasem demult cum e să ai părinţi, situaţia devenea din ce în ce mai apăsătoare. Femeia se numea Săndina, iar bărbatul – Marcel. Ea mă scula cu noaptea în cap, obligându-mă să beau o cană de lapte, mă îmbrăca, îmi făcea un fel de bocceluţă cu jucării şi mă ducea la grădiniţă.

Săndina îşi însuşise bine filozofia strămoşească. Mă dăscălea fără gânduri, după tipic: să nu bagi degetul în nas, să nu mă minţi că te omor dacă te prind că mă minţi! Să nu-mi răspunzi că scot milităria din pod! Copilul trebuie să-şi vadă de treaba lui, să nu deschidă gura la părinte; să te duci unde te trimit eu, că ştiu mai bine de ce te trimit! Să nu spui la lume ce facem noi aici în casă! Să mănânci chiar dacă nu-ţi place, că n-are ce să-ţi facă rău! Să nu cumva să ne faci de râs, că noi suntem oameni cinstiţi şi neam de neamul nostru n-a făcut vreo faptă de ruşine! Nu-mi pune mie întrebări - când îţi spun că aşa trebuie însemnă că aşa trebuie! De ce - de ce? Cine are nevoie să ştie de ce?! Şi cui îi pasă?! Când eu îţi spun clar că aşa e bine! Mă bagi în mormânt dacă nu faci aia şi aia. Dacă deschizi uşa la străini, vine unul de-a scăpat acum de la puşcărie, îl ştie şi taică-tu, poţi să-l întrebi, şi îţi bagă un fier înroşit în ochi. Nici pe drum să nu ieşi singură pentru că sunt unii de fură copiii şi-i duc într-o pivniţă unde îi dau la şobolani să-i mănânce. Să nu pui mâna, să nu răstorni ceva, să stai cuminte într-un loc! Şi mai ales, să nu cumva să plângi!

Această interdicţie de a plânge mi se pare extrem de primejdioasă, mai rea decât ameninţările ori şantajul. Mai ales că face parte dintr-o întreagă filozofie despre slăbiciune şi despre tărie de caracter. Există înrădăcinat în creierul general şi străvechi ideea că plânsul e o expresie a

laşităţii, o neputinţă dată pe faţă! Când, de fapt, să te abţii de la plâns e doar un mod idiot, cultivat social, de a anihila emoţiile omului, de a-i face varză sensibilitatea. Inşii care nu plâng mor încet, se ofilesc pentru că nu se manifestă, prizonieri într-o carne care nu e a lor.

Cum mă săturasem de preceptele Săndinei şi mai ales de modul ei brutal de a mă educa, într-o seară, pe când încerca să mă îndoape cu ouă prăjite, mi-am adunat întreaga elocinţă şi încercând să nu râd, i-am spus:

– Ascultă, cucoană, nu cumva ţi-ar prinde bine să părăseşti filozofia asta vernaculară? Un copil nu este doar un sac în care îţi arunci idiosincrazíile, refulările şi aspiraţiile ratate.

Săndina a rămas puţin descumpănită, dar nu s-a pierdut cu firea.

– Vă-nvaţă la grădiniţă, eu cred...

– N-are nici o legătură cu grădiniţa ori altele. Mai bine ai fi atentă şi-ai asculta. Este vorba despre noi două şi despre relaţia dintre noi.

Dar rezultatele se anunţau proaste. Tocmai intrase şi Marcel, iar tensiunea iniţială, atât cât fusese, se dezumfla uşor cu ia, uite, ce spune fie-ta, ca să vezi copiii de azi, domne! Trebuia să-i uimesc cu ceva şi încă repede. În curte se vedea o grămadă de tărtăcuţe, abia culese.

– Dacă vreţi să faceţi bani, am început eu, privindu-i cu un aer cât mai indiferent, luaţi tărtăcuţele alea şi măsuţa

asta pliantă, puneţi-le în dubiţă şi plecaţi mâine dimineaţă la Bucureşti. La Universitate, ştiţi unde e Universitatea? Ei, acolo, chiar la fântâna arteziană este un târg al asociaţiilor civile. Trageţi maşina în parcarea dintre Universitate şi Arhitectură şi apoi scoateţi măsuţa şi puneţi pe ea câteva tărtăcuţe şi preţul pe o bucată de hârtie: pe cele mici le daţi cu 20.000, iar pe cele mari cu 30.

In fine, erau atenţi. Se uitau unul la altul şi tăceau. În cele din urmă, a vorbit Marcel:

– Eh! Şi cine crezi că le-ar lua?

— Garantez!

Nu ştiu ce-au vorbit în noaptea aia şi cum au ajuns să accepte ideea, dar în zorii zilei au plecat la Bucureşti cu 200 de tărtăcuţe. Mă gândeam cu groază că n-o să cumpere nimeni, dar soarta a fost de partea mea. S-au întors seara, bucuroşi, privindu-mă ca pe oul de aur. Mi-au adus ciocolată cu alune şi au fost foarte dezamăgiţi când le-am spus că nu-mi plac dulciurile. După ce m-au dus la culcare, m-am strecurat înapoi spre bucătărie şi am ascultat la uşă. Vorbeau aprins, erau în egală măsură indignaţi, uimiţi şi dornici să dezlege misterul. Spre ghinionul meu, lucrurile au alunecat spre latura mistică. Credeau c-a intrat ceva în mine, dar nu se hotărau dacă duhul bun sau rău.

De-aici a început calvarul. Mă tratau altfel, e drept, mă lăsau să mănânc ce voiam, de exemplu, dar îmi puneau tot felul de întrebări ridicole, ca la oracol:

– Ce să facem, să vindem acum vaca ori să aşteptăm să fete?

– Vindeţi viţelul, iar vaca păstraţi-o pentru lapte.

– Cine să bea atâta lapte? întrebau ei.

– Faceţi din el îngheţată şi vindeţi-o aici, pe fereastra de la drum.

– Ce-ar fi mai bine: să ne cumpărăm tractor ori să împrumutăm unul de la fermă?

– Dacă aveţi atâţia bani, cumpăraţi tractorul, ce mai staţi pe gânduri! Şi închiriaţi-l altora.

– Când şi unde să vindem vinul din pivniţă?

– Cu două săptămâni înainte de Paşte, pus în butoaie noi, mici de 5 l, îl duceţi la Bucureşti şi încercaţi din casă în casă, pe nişte străzi pe care le ştiu eu.

Treaba s-a rasolit când au început să vină şi vecinii, prietenii, rudele, în fine, când am intrat în vizorul opiniei publice. Şi nu ştiu unde aş fi ajuns, dacă nu apăreai tu.

În ziua aia ieşisem la poartă. Era pe la prânz şi amândoi „părinţii" erau plecaţi. Nici n-apucasem bine să închid poarta, că m-a şi luat în primire o babă de prin vecini. Nu mai ştiu ce zicea, ci doar că s-a lăsat peste lume o lumină roşie, caldă. Am privit spre cer şi te-am văzut bulbucându-ţi ochii, cu faţa lipită de un geam, de-o

peliculă transparentă, de ceva insesizabil până atunci. Când ţi-ai dat seama că te văd, te-ai îndepărtat puţin şi mi-ai arătat ceasul; era 6,28 p.m. Şi brusc mi-am adus aminte de salate. M-am ridicat puţin pe vârfuri şi am văzut că puteam să plutesc, veneam repede în sus către tine, apoi am ieşit prin pelicula nailonată, în capul scărilor, care duceau în bucătăria soţilor Ardelean.

Ofbrother chat

MORFEU: Ce dracu' e *alazar* ăsta, că eu nu înţeleg. Am fost pe site-ul ăla dar e o chestie anostă, nu e nimic de genul...
VALENCIA: Păi, aşa am spus şi eu - că e normal. Cine a zis că e cu jocuri?
Q121: Bun. Asta e altceva, v-aţi prins, nu?
VNAKU: E o treabă care i se întâmplă ei. Hai să vedem ce spune mai departe.

35 Nu mai era nimic de făcut, trebuia doar să împing căruciorul spre sufragerie. Tu puseseşi toate bolurile cu salată şi-ai zis că mă ajuţi în continuare, să nu-mi fac griji. Am trecut pe lângă oglindă şi mi-am văzut faţa proaspăt ieşită din *alazar*, strălucitoare şi vie. Pe masă erau pahare mari, probabil cu suc de portocale. Părea destul de simplu, nu aveam obstacole. Am luat primul bol şi l-am pus în faţa Crissinei. Tu supravegheai operaţia de pe poliţa de marmură a şemineului. Discuţia era în toi. Soţii Ardelean voiau să facă o bibliotecă electronică, un fel de minicomputer cu mii de texte din cultura naţională. Neica urma să se ocupe de editare, Costică Bălăceanu promitea finanţare de la Ministerul Educaţiei, adică din banii noştri, Cornel se ocupa de publicitate la televiziunea naţională, iar Gioni şi Crissina erau specialiştii care selectau textele. Evident, fiecare vorbea despre sine. Când am ajuns în dreptul lui Costică, acesta tocmai se avântase în aprecieri autoelogioase, iar când i-am întâlnit în sfârşit privirea, mi-am dat seama că faţa mea nu-i spunea nimic, nici măcar grimasa de lehamite nu i-a atras atenţia. Mă privea ca pe o servitoare şi cred cu adevărat că nu mă recunoscuse. Am pus castronul cu salată în dreptul lui şi am trecut mai departe.

Îi ascultam şi aş fi vrut în momentele alea să-i văd cumva umiliţi pe Costică şi pe Neica, să le faci tu ceva, să le scuipi în suc ori să le stea salata-n gât. Dar nu s-a întâmplat nimic. Cred că asta mi-a şi plăcut cel mai mult la tine, nu ştiu dacă ţi-am spus ori nu, modul tău drept de a judeca lumea, fără să te ambalezi ori să disperi odată cu mine, deşi te-am implorat în atâtea rânduri să furi, să minţi, să pedepseşti în numele meu.

Când am terminat de pus salata, am coborât în bucătărie şi am aşteptat-o pe Felicia să ne dea banii.

–Cum îţi explici că nu m-au recunoscut? te-am întrebat.

– De unde ştii că nu te-au recunoscut? Oamenii ăştia nu se uită la servitori, iar dacă identifică în ei o persoană cunoscută, nu-şi fac publice bănuielile, nu se trădează nici măcar prin atitudine, pentru că li se pare compromiţător.

Am luat 500 de mii de la Felicia şi a rămas să vin în continuare lunea.

Pe drum, am discutat despre intrarea mea în *alazar*.

– Are legătură cu ştirea aia despre fetiţa care s-a înălţat la cer?

– Da.

– Eu sunt fetiţa aia?! E absurd!

– Dar îţi place.

– Bine. Dar oamenii ăia, stupizi-nestupizi, şi-au pierdut copilul!

– N-au avut niciodată copil. Vor avea abia în 2003, ai spus tu, în timp ce urcam în maşina 300. Până la Galeriile Orizont nici n-am putut să răsuflu, d-apăi să mai vorbesc. Era full, ca de obicei.

De-acolo am luat-o spre Universitate, am trecut pe la Raluca, dar nu era acasă, apoi ne-am plimbat pe la tarabele cu cărţi, am coborât în pasaj şi ne-am tras sufletul în troleul 66 care în mod miraculos era aproape gol. M-am aşezat pe scaunele din spate, rugându-te să te aşezi pe geanta mea, şi mi-am continuat interogatoriul:

– Dacă n-au avut copil, cum de nu ştiau? De ce se purtau cu mine ca şi când m-ar fi crescut de mică?

– Pentru că oamenii sunt dispuşi să creadă orice.

– Nici chiar aşa! Doar nu erau numai ei acolo! Era o comunitate mică, în care fiecare ştia despre fiecare...

– E suficient ca cineva să spună mă duc să-mi aduc copilul de la grădiniţă, pentru ca celălalt să admită. Se îndoieşte, dar admite! Îşi spune: de unde până unde copil?! Dar dacă Săndina răspunde prompt, cum care, Loreta mea, ce e cu dumneata astăzi, ori te-ai îmbolnăvit cumva? Acel nedumerit tace şi îşi spune că nu e tocmai în ordine, dar nu insistă.

– Aiurea. Să nu-mi spui că Săndina minţea cu bună ştiinţă.

– Nu. În nici un caz. Ea însăşi se trezise într-o dimineaţă cu gândul că trebuie să-şi îmbrace copilul, să-i

dea să mănânce, să-l ducă la grădiniţă, şi nu se întreabase care copil, cât se învinovăţise că ar putea să se întrebe aşa ceva.

– În fine, dacă zici tu. Le-ai inoculat gândul că au un copil...

–Nu eu!

–Da, mi-ai mai spus, tu nu eşti decât un biet *săritor*!

– De ce *biet*?

– Scuze.

Două fete tinere, aşezate cu faţa la noi ne urmăreau curioase, îşi dădeau coate, şuşoteau despre noi.

– Dar cine? Cine hotărăşte aici? Cine mă trimite în *alazar*?

–Tu.

Am coborât din troleu şi am făcut un ocol pe la magazinele din zonă după pâine, pastă de roşii, brânză proaspătă. Din Biserica Sfântul Pantelimon se auzea corul de femei. Am intrat puţin, mai mult să ascut muzica decât să mă rog şi m-a cuprins o jale cumplită. În biserica asta psalmii sună altfel, mă refer la muzică. Sunt melodii aproape laice care mie îmi aduc aminte de romanţele veacului trecut. Pe treptele care duc la un amvon nefolosit e fixată o icoană mare care îl înfăţişează pe Sf. Pantelimon, *doctor fără arginţi*. E un bărbat tânăr, cu faţa luminoasă şi părul negru. Aprind o lumânare pentru ocrotirea sufletului meu şi o iau spre casă, extenuată.

În seara aia n-am continuat prefaţa, după cum intenţionam. Mi-am uns o felie de pâine cu bulion, apoi am deschis Netul, mi-am luat poşta şi m-am încălzit fulgerător când am văzut scrisoarea de la Andrei:

> Dragă Laura,
>
> Îmi cer mii de scuze că am neglijat în ultima perioadă corespondenţa noastră. Trebuie să-ţi spun că m-am implicat într-un proiect interesant care m-a acaparat cu totul. Este vorba despre o revistă-magazin de psihologie, cu articole de popularizare. E în New York o ziaristă, nu ştiu dacă ai auzit de ea, dar aici e foarte-foarte cunoscută – Emma Rewin. În urmă cu două săptămâni a venit la noi la facultate şi a ţinut o conferinţă. La sfârşit, am rămas puţin de vorbă şi m-a invitat la un eveniment very monden, care se ţine întotdeauna prin perioada asta, sub patronatul Asociaţiei Jurnaliştilor NY. Vine multă lume din branşă, se dau nişte premii pentru anul trecut şi se discută în grupuri restrânse, la un cocktail. După ce mi-a spus de proiectul ăsta cu revista de psihologie, a început nebunia: m-am întâlnit cu mai multe persoane implicate, am văzut, parţial,

strategia de piaţă, am făcut câteva propuneri pentru conţinut şi în cele din urmă ne-am întâlnit cu toţii. Am făcut brainstorming şi după multe ore de discuţii am stabilit în sfârşit coordonatele mari ale proiectului. Alartăieri ne-am văzut cu sponsorul principal care a fost destul de încântat de ideea noastră. Apoi, ieri seară am sărbătorit. Numai eu şi Emma.

Ador ninsoarea, nu ştiu dacă ţi-am spus. Când m-am născut, ningea de rupea pământul... era într-o joi. Chiar, în ce zi a săptămânii te-ai născut? Sper că-mi vei spune. Iarna asta a fost superbă aici, a nins ca niciodată, iar ieri a fost de vis. Am luat-o pe Park Avenue spre Union Square, prin ninsoare. Am vrut iniţial să intrăm la L'Express ori la Medusa şi să mâncăm melci. Dar am optat în cele din urmă pentru un restaurant japonez. Eram doar noi şi până la sfârşitul cinei am rămas singurii clienţi. Era o cârciumă lungă şi îngustă, cu ferestre multe spre stradă, adică spre ninsoarea care cobora ca la Crăciun. Trebuie să-ţi spun că am mâncat nişte sushi de milioane - Dragon Roll: avea un strat de avocado, apoi

maioneză, orez, şi el de nota 10, iar înăuntru - ţipar şi rândunică. O chestie tare, ce mai! Şi bineînţeles, am băut sake.

Pe curând,

Andrei

Asta era tot. Nici vorbă de fotografie, nici un semn că ar fi citit scrisoarea mea. M-a amărât cumplit, deşi mă gândeam că s-ar cuveni să mă bucur pentru el. Îmi imaginam cârciumioara aia cu multe ferestre, cu ninsoare lentă, ameţeala plăcută, căldura şi conversaţia cu Emma şi mă cuprindea o tristeţe seacă şi brutală. Rufă avea dreptate: datoria mea era să ies din casă şi să-mi caut un bărbat.

Ofbrother chat

ABADON: asta voiam să-ţi spun şi eu. Iartă-mă, Laura, pot să-ţi spun Laura, nu? Iartă-mă, dar Andrei nu are nici un interes pentru tine!
Q121: O să-ţi fie greu, dar eşti prea deşteaptă să nu poţi să treci peste asta.
EXMATRIX: N-aş zice că e vorba despre deşteptăciune aici. Nici măcar despre vârstă, sex, religie ori alte deosebiri. Amorul pe Internet e o boală care te rupe în fâşii, dar care, slavă Domnului, se vindecă!

36

În vinerea aia, pe 9 februarie, am aflat că Editura Al-M a dat faliment şi-am alergat să-mi recuperez manuscrisul. La întoarcere, am dat pe la Radio să vorbesc cu Lucian. Nici nu mi-a venit să cred cât se schimbase în doar o lună. Era mai gras, mai relaxat, avea un fel de văl pe faţă: vorbea cu mine, dar părea să nu mă vadă. Altfel, se purta la fel de prietenos. El şi Liza obţinuseră licenţă pentru un post de radio, pe care îl botezaseră *Radio Regal*. Era un post cu multă muzică şi cu o emisiune - puternică: *Spitalul îndrăgostiţilor*. O emisiune cu invitaţi şi telefoane de la ascultători, în care ei doi erau gata să-i vindece pe toţi cei care sufereau din iubire. Adică pe unii ca mine. Mi-a oferit o colaborare, plătită cu un milion pe lună; trebuia să iau interviuri scurte pe stradă, pe o temă discutată în emisiunea lor de duminică şi să scot un mini *vox populi* de 3 minute. Duminica făceau un fel de colocviu în care sintetizau cazurile săptămânii. M-am bucurat pentru ofertă şi i-am povestit despre Costică Bălăceanu şi modul de rahat în care ne întâlnisem. Deşi mă asculta, nu-l interesa de fapt. După 20 de minute a apărut şi Liza. Pe faţa ei nu se vedeau mai schimbări. Ne-am salutat, ne-am întrebat reciproc de sănătate şi-am şters-o pentru că dialogul se epuizase.

La ieşirea din Radio am dat peste Crissina. Tocmai pleca. Avusese emisiune acolo, respectiv vorbise despre literatura interbelică. Călca uşor, ca pe ghimpi, în nişte pantofiori decoltaţi şi înalţi, care ieşeau ca nişte banane de sub paltonul lung, larg şi acoperit cu tot felul de ciucuri şi brizbrizuri. S-a uitat la mine şi mi-a spus brusc, după ce mersesem una lângă alta două minute bune, fără să ne salutăm:

– Ştiu că tu erai la Ardeleni. Joi. Ne tot întâlnim, nu-i aşa?

Deşi mă străduiam s-o dispreţuiesc pe fiinţa asta, care i-l suflase Ralucăi pe Castrat, furase eseurile studenţilor, era beţivă, uşuratică şi impostoare, nu reuşeam s-o detest, ba chiar eram nejustificabil atrasă de ea şi în mod vag voiam s-o aud vorbind mai mult.

–Hai, nu vrei să luăm un taxi? Unde mergi? m-a mai întrebat ea.

– Spre Universitate.

– Ei, păi avem acelaşi drum.

Am găsit uşor un taxi. Şoferul o cunoştea. La Librăria Eminescu, am coborât. Crissina a scos capul şi mi-a spus:

– Uite ce zic eu: noi două avem de vorbit. Ce-ai zice să bem ceva?

– Ok!

Avea puţină treabă prin facultate şi m-a rugat s-o însoţesc: Vino cu mine, mă aştepţi puţin, cel mult 10 minute şi pe urmă mergem jos, la Arhitectură.

Deşi nu-i răspunsesem, o ascultam şi m-am luat după ea ca după un eveniment. În holul Universităţii, la Litere, Nicolae Balotă ţinea un fel de prelegere despre Faust. Era plin de studenţi care îl ascultau vădit emoţionaţi. Balotă, mărunţel şi subţiratic vorbea cu un glas care acoperea lumea, mişcător, doct, din alt film. Crissina m-a pus *en passant* la curent:

–Moşul ăsta vrea să ţină cursuri în Litere, dar n-are nici un drept, e diliu rău.

–E Nicolae Balotă, am informat-o eu.

Conversaţia s-a sfârşit cu o mormăială din partea ei, înainte de-a intra la decanat. A trecut în fugă pe lângă decan, fluturându-şi degetele, apoi mi-a făcut semn să mă aşez pe un scaun şi s-a strecurat pe o uşă, probabil la toaletă.

Decanul părea adormit deasupra unei cărţi, totuşi la un moment dat a ridicat privirea şi m-a întrebat ce mai fac, deşi nu mă cunoştea. Nu-l văzusem în viaţa mea. În sfârşit, Crissina s-a întors şi am ieşit.

În uşa decanatului o aştepta o studentă care-o privea ca pe Dumnezeu. I-a dat un dosar şi un plic tăiat meseriaş pe-un colţ, ca să se vadă dolarii dinăuntru. Bine-bine, stai liniştită, i-a spus Crissina, şi mi-a făcut semn să mergem.

– Eu rezolv dosarele pentru burse în străinătate, mi-a explicat ea.

În demisolul Arhitecturii e o cârciumă împuţită, gen bufet comunal, dar cu preţuri mai acceptabile. Ne-am lăsat hainele groase pe un cuier-pom. Şi aici Crissina era destul de cunoscută. Chelnăriţa a adus repede două pahare, o sticlă de Martini şi una de suc de grep.

–Ei, ce căutai la Ardeleni? a deschis ea discuţia.

–Muncesc pentru ei.

–Dar te-am văzut şi prin alte cercuri. Ne-am întâlnit la editură. Am avut impresia că scrii.

–Păi scriu.

–Ce-ai publicat?

–Un dicţionar de simboluri literare.

–Ai terminat Literele?

– Filologia clasică.

Văd că nu înţelege şi adaug: latină, greacă veche.

Spre surprinderea mea, la o masă de lângă geam, stătea însuşi Rufă. Avea părul pieptănat cu grijă, peste cap, şi era îmbrăcat cu un costum bej, lucios şi moale, în totală discrepanţă cu întreaga încăpere, populată de mese acoperite fiecare cu pânză mototolită, în pătrăţele verzi şi albe, arsă pe ici pe colo de ţigară. Privirea îi stătea pironită pe picioarele Crissinei. M-am uitat şi eu şi atunci am văzut că îşi lăsase pantofiorii caraghioşi sub masă şi stătea cu un picior sub ea şi cu celălalt sprijinit de un alt scaun.

– Aha. Şi... unde mai lucrezi, în afară de...

–La soţii Ardelean merg o dată pe săptămână. Mai colaborez pe la edituri. Acum scriu o prefaţă la basmele lui Slavici, m-am lăudat eu.

–De ce nu-ţi iei nişte ore la noi, la Litere?

–Pentru că nu am suficienţi bani.

–Mda. Asta poate constitui o problemă. Dar aş putea să-ţi aranjez ceva. Poate colaborăm.

Mă privea ca şi când mi-ar fi transmis un mesaj. Nu înţelegeam prea bine ce voia. În timpul ăsta Rufă, se prefăcea că citeşte o revistă. Îşi pusese diplomatul pe masă, ceruse o cafea şi stătea cu revista sub nas spionând picioarele Crissinei. Fusta scurtă din stofă roşie i se ridicase bine de tot, pentru că îşi tot schimba poziţia picioarelor.

– Poate scriem ceva împreună.

–Ce să scriem?

–O carte. Uite eu tocmai am primit o propunere de la o editură prestigioasă. Vor ceva despre oameni obişnuiţi menţionaţi prin cronici.

N-am comentat. Uitându-mă la ea, la sprânceana ridicată, la plicul de dolari care zăcea neglijent pe dosar, la picioarele ei lungi, la privirea înceţoşată, la firicelul de salivă care se scurgea uşor din colţul gurii, am înţeles că eu ar fi trebuit să scriu cartea, iar ea putea să-mi dea ceva ore la facultate. Încep şi eu interogatoriul:

–Tu ce eşti în Litere?

–Asistent. Dar am multe alte atribuţii.

–La ce catedră?

–Literatură.

– Şi eşti amanta lui Gioni?

–O! nu. Sunt doar prietenă cu domnul Gioni. Prietenă bună. Dar atât!

Crissina îşi turnase, apoi, al doilea pahar şi mă îmbia şi pe mine. Deja îmi vâjiau urechile. A băut repede, iar pe la al treilea începuse să-mi povestească iubirea ei pentru Cornel, care a fost o toană de tinereţe, o pasiune fulgerătoare şi intensă:

– A durat un an, până în 28 martie mai precis, când el s-a însurat cu o dobitoacă, una care i-a făcut un copil, nici într-un caz nu i-aş fi făcut copii lui Cornel! Şi, ignorând cu totul ce spusese mai înainte adăugă visătoare: cu Gioni mi-aş dori să am un copil, nu să mă mărit cu el, ci să fac un copil!

Cam în acest punct te-ai trezit şi tu. Ai scos capul din buzunarul de la piept şi-ai privit-o pe Crissina examinatoriu, făcând-o brusc interesată de tine:

– Omuleţul ăsta a rămas cu tine? Ce face de fapt? E vreo chestie cu el sau ce?

M-am eschivat şi-am mai azvârlit o privire spre Rufă; lăsase revista şi părea pierdut într-o reverie, dar cu ochii îndreptaţi spre acelaşi obiectiv.

– Dă-l dracu', mi-a explicat Crissina, se uită pentru că n-am chiloţi!

La ieşirea din Arhitectură, printr-un ghinion teribil, m-am întâlnit cu Raluca. Nici nu ştiu cum am plantat-o pe Crissina şi am stat cred un ceas să-i explic, apoi să-i povestesc Ralucăi aventura mea. Era supărată, mă privea ca pe-o trădătoare. Dar, în cele din urmă, a admis că am aflat lucruri serioase: Crissina nu vrea să se mărite cu Gioni!

Evenimentul weekend-ului l-a constituit instalarea tunerului tv. Mi s-a părut o chestie superdeşteaptă şi aproape pe gustul meu. Era un dispozitiv care permitea computerului să capteze posturile de radio şi televiziune. Aveam acum un dreptunghi micuţ în stânga ecranului pe care puteam să văd ce voiam la tv. Îl ţineam aşa, ca să şi scriu ori, uneori, îl zoomuiam pe tot ecranul. Nu se vedea prea clar pentru că nu aveam cablu, dar pentru cât priveam eu, era prea bine. Cu Ştirile Pro TV în stânga, am terminat prefaţa la basmele lui Slavici şi am şi trimis-o Alinei prin e-mail.

Oricât încercam să mă gândesc în altă parte, să-mi găsesc ocupaţii şi să trăiesc, de fapt eram cu mintea prinsă de chipul lui Andrei, care nici măcar nu ştiam dacă e al lui, şi mă lăsam purtată de foşnetul continuu din inima mea. Aveam şi palpitaţii, dar mai ales simţeam cum toarce cineva un fir gros şi spornic în vârful inimii mele. Mă

temeam să nu fiu bolnavă, dar îmi plăcea, îmi plăcea la nebunie să mă las în voia torsului ăluia, până mă fulgera gândul lui către mine. Mi se părea că e asediat de planuri, că îmi povesteşte ori că mă cheamă, îl simţeam ca pe un lichid cald, care îmi umplea treptat fiecare celulă. Aşteptam următoarea intrare în *alazar*, hotărâtă să mă opresc şi să-i vorbesc feţei de pe panou.

Ofbrother chat

SCANDINAVU: Eu ascult *Regalul*, de fapt doar emisiunea lui Pilulă – house, muzică miezoasă, nu lălăieli.
VALENCIA: Te ştiu de la *Spitalul îndrăgostiţilor*, întotdeauna mi s-au părut prea scurte intervenţiile oamenilor de pe stradă; îmi place că sunt la obiect, vin una după alta şi cred că le alegi totuşi, că prea sunt haioase.
DRAKON: Tunerul costă un milion jumate, pe când un televizor second hand e 4 ori 5 milioane! Ai făcut o afacere super!

37

Duminică am dat o căutare cu Google, pentru Emma Rewin, şi-am găsit mai multe poze, care mai de care mai enervante. Era o femeie fără vârstă, genul ăla cu pielea feţii bine întinsă şi care pare nemachiată. Îmbrăcată modest, cu taioare croite corect, unele înflorate, altele uni, dar toate lipsite de personalitate, părea o papiţoaică deghizată, care vrea să spună sus şi tare că e o persoană decentă. Pe faţa ei şi în uitătura acuzatoare eu vedeam toate semnele neputinţei; probabil crescuse într-o familie de oameni simpli, în tot cazul, nu văzuse o carte decât târziu, pe la colegiu. Nu e vorba aici de cantitatea de lectură, ci de educaţia prin ea. În general, omul care n-a citit literatură, oricât de multe ar fi învăţat de la televizor ori de la alţii, are o privire de vietate încolţită, capabilă să-şi exprime repede nemulţumirea meschină ori naivitatea dăunătoare. Se vede că e lipsit de stil, neprelucrat. Emma, în mod evident nu primise nici o educaţie, în afară de cea pe care i-o dăduse societatea: să nu spună *negru*, ci *de culoare*, să nu-şi exprime părerile în public, să nu absolutizeze, să nu poarte bijuterii care atrag atenţia, să nu mănânce seara, să facă întotdeauna caz de principiile morale şi religioase, să nu-i înjure pe evrei, să meargă la sala de gimnastică, să dovedească permanentă grija faţă de propria persoană ş.m.d.p.

O bună parte din zi mi-am petrecut-o gândind chestii otrăvite despre Emma şi comunicându-ţi-le ca pe nişte sentinţe. Erai un pic posac, îmi aduc aminte, mă ascultai stând turceşte lângă tastatură, fără să comentezi, fără să mă aprobi ori să mă contrazici. Îţi ridicaseşi părul în poziţie de drepţi şi făceai să apară săgeţi multicolore în vârfurile lui apretate. Ochii îţi erau de un verde stins şi posomorât.

După mai multe încercări, am încropit, în fine, o scrisoare către Andrei, o scrisoare care purta întreaga mea obidă şi nefericire:

> Andrei,
>
> Îmi doresc atât de mult să ştiu cum arăţi, încât mi-e frică să nu mă îmbolnăvesc. Vreau să scap de imaginea care a crescut din mintea mea şi totodată nădăjduiesc să fie reală.
>
> Îmi dau perfect de bine seama în ce situaţie mă aflu, dar mă comport ca şi când n-aş fi acolo. Nu doar că-mi pare rău, dar îmi vine să mor când mă gândesc că mi s-a putut întâmpla mie.
>
> Laura.

Apoi am căşunat pe tine:

– Dacă aş ştii de unde îmi vine imaginea asta poate că aş fi ceva mai fericită.

– Imaginea?

– Faţa asta care mă priveşte din neant, ochii liniştiţi şi familiari, nasul ferm, buzele pregătite să vorbească, pometii înalţi şi întinşi spre urechi - figura asta cunoscută şi necunoscută, obsedantă, torturantă, fascinantă! De unde vine, când şi cum a pătruns în mintea mea?

Dar, în loc de răspuns, înviorat dintr-odată, ai început să povesteşti cu ochişorii aprinşi ca nişte becuri de Crăciun. Şi, pentru că nu te puteam opri, perindam posturile pe care le putea capta tunerul meu.

– Imaginea, ai spus tu, l-a obsedat pe Albert prin posibilităţile ei mari. Şi-a dat seama de puterea ei şi a încercat-o în multiple feluri, ca suport, ca mesaj direct, apoi ca îndrumător de sens. Prin 94 ajunsese că stătea şi nopţile în Politehnică. Îşi făcuse tot felul de programe mici care îl făceau să se simtă ca într-o cazemată. Monitoriza toate paginile noi de pe site-ul universităţii ori intrarea anumitor utilizatori pe chatul preferat. Apoi, şi-a făcut un program de arhivare care era doar al lui, iar pe la finele anului a început să clădească Mediul. Nu-l mai interesa yoga, nu-l mai interesa Letiţia, nu-l mai preocupau sentimentele părinţilor lui. Butona continuu. Uneori uita să mănânce ori uita pe ce lume se află. Stătea în laboratorul facultăţii singur, ridicând încet un spaţiu

virtual, în care gândurile lui prindeau viaţă. Şi-a făcut un glosar de 10.000 de cuvinte pe care le-a legat de motorul principal şi cu fiecare săptămână îi adăuga arhive noi, îl echipa ca pentru o mare călătorie, punându-i fotografii, ataşându-i reguli minimale de gramatică, translator, informaţii diverse, în fine, tot ceea ce se gândea că i-ar plăcea lui însuşi să aibă la drum. Într-o zi l-a botezat Jumpy.

În ultimul an de facultate aproape că nu se mai desprindea de lângă computer decât pentru a merge la câte un examen, unde copia în rând cu ceilalţi ceea ce era de copiat şi apoi ieşea ca glonţul din sală şi se întorcea la Jumpy. Lucrarea de licenţă şi-a făcut-o repede, cu documentaţia unui mic program pe care îl concepuse prin 91. Oricum nu interesa pe nimeni. Nici nu l-au ascultat, nici nu l-au lăsat să spună ce făcuse. I-au dat 7, ca să se-nveţe minte: *facultatea e grea, băiatule*!

Pentru Albert, terminarea studiilor a fost ca o eliberare şi ca o catastrofă, totodată. În vara aia a continuat să meargă la Politehnică şi să intre în Reţea. Îşi copia aproape orice program *free* care i se părea ingenios. Îl desfăcea şi îl refăcea ca să înţeleagă, copiind părţile pe care le putea îngloba în Jumpy. Îşi punea totul pe dischete. Apoi a reuşit să-şi cumpere un hard, pentru depozitarea datelor. Era abonat la liste de discuţii despre soft, coresponda cu multă lume interesată de aceleaşi

lucruri ca el, aflând repede cum şi de ce se mai face un program, ce viruşi noi circulă, care este adevărul despre Stallman. Nu avea idee ce va face, dar ştia că urmează armata, o perioadă lungă şi moartă.

Şi-aşa a şi fost. Aproape toţi băieţii care terminaseră Aeronavele au plecat la Craiova. Viaţa era lejeră. Nu se omora nimeni cu firea, iar vinerea plecau acasă. Se întorceau luni ori marţi. Albert a depistat repede computerul din unitate şi s-a oferit să-l repare. Nu era decât un 386, dar se putea lucra pe el. Ce-i drept, n-avea Internet, dar într-o vinere a plecat la Bucureşti special pentru un modem. Ştia nişte băieţi care vindeau componente IT la mâna a doua. I-a cerut bani maică-sii, înduioşată de situaţia lui de soldat, apoi a cumpărat un modem şi l-a instalat pe computerul unităţii. În apropiere, era şi-un telefon. Pe urmă a făcut un cont la *Easymail* şi-a primit o căsuţă poştală. Măcar putea să mai afle câte ceva de pe la alţii. Ofiţerul îl lăsa destul de mult în biroul lui, punându-l să dactilografieze, să-i scoată la imprimantă diverse texte, iar, într-o zi, l-a luat cu el acasă să-i instaleze jocuri pentru copil.

Mai greu a fost de suportat viaţa de grup: dormitorul ca un hangar, cu paturi de fier, suprapuse. El dormea lângă o fereastră, cu gratii, deasupra unui băiat pe care îl chema Maltezu. Aşa că în scurt timp, l-au asociat cu acesta şi i-au spus Albertezu.

Când a terminat armata era epuizat psihic. Voia să doarmă şi să uite. Nu era nimic dramatic în ceea ce trăise, nu se putea plânge de nimeni. Nu avusese un program strict, nu-l bruscase nimeni. Nici mâncarea nu fusese proastă. Dar cineva, străin şi lipsit de importanţă, dispusese de timpul lui, de viaţa lui, îi luase libertatea şi îi făcuse un program care nu-l interesa câtuşi de puţin. Nici nu era vorba despre plăcut ori nu, ci despre ceva băgat pe gât, într-un moment de maximă dorinţă creativă. Îi tăiase elanul.

Un an nici nu s-a mişcat din faţa televizorului. Aştepta să plece ai lui, apoi îşi lua ceva de mâncare, se aşeza într-un fotoliu şi deschidea televizorul, căzut într-o stare de prostaţie. Nimic nu-l interesa şi nu-l afecta. Părinţii ajungeau acasă seara, pe la 9, 10. Atunci, se închidea în camera lui, aşteptând cu nerăbdare ca ei să adoarmă. După miezul nopţii era din nou stăpânul telecomenzii. Refuza să se gândească la computer, nici în ruptul capului nu s-ar fi rugat de părinţi să-i cumpere unul. Îl sâcâia gândul că e dependent de aparatul ăla, de programul lui, de Jumpy, şi treptat se cufunda în lumea încâlcită şi pâsloasă din faţa televizorului. Nu voia să se gândească la nimic, nu voia să ştie de viitor. Avea 24 de ani şi nici un ideal.

Pe la începutul lui 97, la vreo săptămână după Sântul Ion, a avut o revelaţie. Se uita la un film pe HBO. Era ceva

care nu-l solicita prea mult. Mai văzuse filmul cu o zi înainte. Se uita şi se gândea totodată la el, la plăcerile lui mărunte. Aşa că filmul ajunsese la final, când a realizat că pierduse firul poveştii. Scena finală a fost scurtă şi pe urmă a fost ceva, ca o fulgerare, o imagine derulată cu viteză, un om, ori doar un obiect, nu se ştie ce. Sau fusese doar o impresie.

Câteva ore a mai butonat uitându-se fragmentar la mai multe filme, urmărind cu atenţie operaţiile estetice, făcute demonstrativ pe Discovery. S-a uitat, fără sonor, la videoclipurile de pe MTV, iar către ziuă s-a dus să se culce. Nu era uşor să adoarmă. Întotdeauna se zvârcolea pe toate părţile, se lăsa în voia gândurilor care îl încolţeau fără încetare. Nici acum n-a fost altfel, numai că, la un moment dat pe când se vedea pe sine hocheist, ajuns în culmea gloriei, o imagine i-a răsărit în minte, un cadru clar, care înfăţişa o clădire gen pensiune ori berărie, o imagine turistică, ceva ca într-un pliant. Era o instituţie cunoscută, văzută prin vreo revistă, printr-o reclamă, poate într-un film. Îi intrase fugitiv în minte, se gândea chiar că fusese ultimul cadru din filmul văzut în noaptea aceea şi, pe cât se gândea mai mult, căpăta convingerea că acea imagine dăduse buzna în creierul lui. Şi atunci i-a venit ideea şi odată cu ea dorinţa acută de a se întoarce la Jumpy. În ziua următoare a plecat să-şi caute serviciu.

Ofbrother chat

STIL-X: Nu trebuia să-i scrii lui Andrei! În cazurile astea e mai bine să aştepţi. Pun pariu că ţi-a răspuns evaziv ori nu ţi-a mai scris.
TROTILA: Mi-ar plăcea să nimeresc şi eu la armată ca Albert.
MORFEU: Şi eu tot cam aşa am făcut, dar mi-am aranjat chiar în Bucureşti la o unitate. La terişti e mai lejer.
LORIS: Eu am nimerit nasol. Pot să spun că sunt tot felul de apevişti frustraţi care au boală pe terişti în special. Am dat peste un câine de locotenent – şi-acum îl mai înjur.
RAKU: Cât ai dat, frate, ca să-ţi aranjezi în Bucureşti?
MORFEU: 300 de coco, dar acum doi ani şi cunoştea mama pe cineva.
ABADON: Armata ar trebui desfiinţată, iar apeviştii împuşcaţi fără alegere.
DRAKON: Să te-audă Dumnezeu!
ALEX: Eu cunosc Emma Rewin. Unde gasesc Albert?
STIL-X: Ţi-ai tras-o cu ea sau ce?
ALEX: Nu inteleg. Traduc cu InterTran.
MORFEU: Din ce limbă?
STIL-X: M-ar interesa un dicţionar al populaţiilor balcanice. Ştie cineva ceva?

38

Cred că după weenkedul ăsta a urmat episodul cu ciulamaua. Ţi-aduci aminte, ne-am trezit cu noaptea-n cap, am ieşit în intersecţie, am trecut pe lângă Pansica, şi ea la datorie, stând pe scaunul din faţa cortului cu-o ţigară-n plisc, ne-am aruncat într-un 135, apoi într-un 301, am mai mers pe jos şi în fine am ajuns. În bucătărie, era biletul ca şi cu o săptămână înainte. Ardelenii voiau supă cu găluşte, ciulama ţărănească şi mămăligă. Toate să fie calde la ora 13. Aşa că nu trebuia să ne grăbim. Am pus găina să fiarbă cu nişte legume, apoi tu ai plecat să te interesezi cum se fac găluştele. Stăteam în bucătărie, inhalând aburul de carne care fierbe. Mi-era şi foame dar şi silă de mirosul care îmi intra în haine, în păr, în porii pielii. Pe un perete lucea o oglindă mare, în care mă uitam şi mă compătimeam, când am observat că de fapt era o uşă mascată. Am împins-o şi s-a deschis într-un gang scurt care se termina cu o uşă mai mică, zăbrelită. Am luat-o spre ea să văd unde dă şi pe măsură ce mă apropiam, prin zăbrele, se conturau crengile de corn înmugurit. Pe acolo se ieşea în grădină, care abia acum vedeam cât era de mare. Într-o parte, pe lângă arbuşti, era o masă înconjurată de scaune de plastic. Bazinul gol, vopsit în bleu-verde bizantin, arăta ca într-un şantier arheologic. De jur-împrejur se ridica un gard înalt de ciment, iar

dincolo de el, peste stradă, vedeam o clădire a cărei imagine m-a luat prin surprindere, un fel de monument rotunjit, cu o cupolă imensă de sticlă, alb, strălucitor, pe care se putea citi de la distanţă: AFASOFT. Am stat destul de mult acolo, privind clădirea şi înţelegând treptat că semăna cu cea din visul meu. Era sfera, ori arăta ca ea, în care crezusem că se angajase Andrei să spele vase. Este drept că mintea înregistrează tot felul de imagini, nu numai din reclame, din filme ori cărţi, ci pur şi simplu de pe stradă. Sunt mii de chipuri pe care le-am privit în viaţa mea, care mi-au intrat în creier fără să le reţin, fără să am habar de ele, şi care au rămas acolo, neatinse, în subconştient, în baza de date, în sertarul cel mai ascuns, cine ştie cât, ocupându-mi spaţiul, stăpânind peste domenii pe care poate că nu mai sunt în stare nicicând să le recuperez. Sau poate că nu. Mă consolez cu speranţa că există un mod de a le elimina, altul decât visul pe care nu ţi-l aminteşti, un mod simplu şi mai uşor de controlat. Imposibil să nu fie.

N-am apucat să mai discut cu tine despre asta, erai de-un entuziasm epidemic şi vorbeai fără oprire:

– Am trecut prin câteva librării, sunt atâtea cărţi de bucate că ai putea să te specializezi singur, nici nu ştii câte reţete am adunat, sunt plin, şi asta numai pentru găluşte şi ciulama. Va trebui să alegi, să-mi spui care ţi se pare

numărul unu! Şi-ai şi început să le înşiri, ca şi când ai fi citit dintr-o carte.

Pe la unu fără un sfert, după ce-am făcut mâncarea cerută, am plecat de-acolo îmbibată de mirosuri. Cred că aveam o faţă obidită. Se vedea de la distanţă că sufăr de foame. Am luat-o spre Casa Presei, încercând să găsesc o editură pentru enciclopedie. Îmi aduc aminte că a fost o zi proastă - nicăieri nu aveau nevoie de cartea mea. Pe coridoarele largi şi grave, de-o parte şi de alta sunt edituri. În câte două-trei încăperi câţiva oameni stau la birouri cu teancuri mari de hârtii în faţă şi beau cafea. Intram zâmbind, salutam, îmi spuneam numele ca şi când ar trebuit să-l ştie, apoi spuneam fără emoţie, neutru: aş vrea să vă propun un manuscris. Desigur, răspundeau ei, despre ce este vorba? Despre asta şi despre asta. Nu! Despre asta nu avem de gând să publicăm nimic, cel puţin nu acum. Într-o editură, o bunică îşi adusese nepoţii, să-i arate lumii, doi copii care nu aveau mai mult de 5-6 ani, hotărâţi să escaladeze birourile din jur, să deschidă ferestrele. Îţi aduci aminte, că puseseră ochii pe tine. Unul a început să se smiorcăie, dă-mi-l mie, îl vreau, răcnea şi dădea din picioare, iar bunică-sa mă privea cu ochi rugători. Nu era pentru nimeni, de altfel, ceva ieşit din comun, toţi aveau nepoţi, desigur, trebuie să avem grijă de copil, dă-i-l, doamnă, copilului, nu vezi că plânge? Dacă plânge numai dumneata eşti de vină pentru că l-ai învăţat

milog şi pentru că îl aduci în locuri în care nu ar trebui adus, du-l în parcuri, care toate oricum sunt năpădite de copii schelăitori, învăţaţi să cerşească, să se urce pe oamenii străini, să intre în viaţa celorlalţi, mai ales a celor care nu au, să se bucure şi ei, săracii, ori du-l la mare, unde oricum sunt numai copii, lăsaţi peste tot, abandonaţi la voia întâmplării, ca şi când n-ar avea părinţi, ori, tocmai pentru că au, sunt risipiţi peste tot, lăsaţi să facă ce vor, că de-aia i-am adus la mare, să se joace copilul, să ţipe în urechea moşului ăluia, dă-l dracului de moş, să se plimbe prin restaurant în timp ce noi mâncăm, şi să tragă feţele de masă, să cânte, şi să dea cu biciul, nu e nimic rău, e doar un copil, ce dacă trage cu puşca ori răcneşte din toţi rărunchii, de-aia l-am făcut, să tragă şi să urle!

Pe scurt a fost o zi grea, care nu s-a terminat aici. După ce-am ieşit glonţ din Casa Presei, am mers pe jos până la metroul de la Aviatori, şi apoi cu el până la Universitate.

Deşi stăteam atât de rău cu banii, m-am dus la Mac Donald's-ul din pasaj şi mi-am luat un hamburger, cel mai ieftin, dar care mi s-a părut destul de scump. În timp ce-l mâncam, mă gândeam că este otrăvitor, că e scump, că nu merită, dar mă şi bucuram de gustul lui incitant pe care şi acum îl mai simt în cerul gurii.

–Uite câţi bărbaţi nefericiţi sunt în jur! ai început tu.

– Da, îi văd. Crezi şi tu, ca şi Rufă, că dacă mi-aş reglementa viaţa sexuală nu m-aş mai ţine de corespondenţe penibiloase pe Internet?

–Toate variantele merită luate în discuţie în situaţii extreme, ai spus tu.

Stăteam în faţa Mac Donald's-ului, pe scaunele argintii, şi ne holbam la cei de la mesele vecine, la trecătorii prin pasajul Universităţii, eu, rezemată de spătarul scaunului, ciugulind de jur-împrejur hamburgerul, tu - plimbându-te încoace şi încolo pe masă.

– Ţi se pare extremă situaţia în care am ajuns? Şi pentru că tu ridicai din umeri făcând pe neputinciosul, am continuat. Uită-te la ăla de la ora 10, ăla cu haină kaki, militară. Îl văd, ai spus tu, fără să te uiţi. Individul ăla este un bărbat din generaţia mea. Şi încă unul stilat. E înalt, atletic, şi-a tuns părul scurt, ceea ce îl face să arate mai tânăr, şi-a pus ochelari care îi subliniază ochii, este bine hrănit, are faţa netedă, bronzată, e ras cu îngrijire şi pomădat.

–Şi-asta e de bine ori e de rău?

–Până acum - de bine. Uită-te însă mai atent. Ridurile orizontale de pe frunte nu sunt de la multele întrebări pe care şi le-a pus, ci de la poza lui de slugă neputincioasă, pe care a folosit-o ca să se strecoare în viaţă. Îşi mişcă ochii repede în toate părţile, e atent la tot ceea ce se întâmplă în jur, chiar dacă pare preocupat de *Ziarul Financiar* pe care

îl tot răsfoieşte. Uită-te cum priveşte pe deasupra ochelarilor, ca imbecilii, sigur pe el, convins că figura îl avantajează, îl arată intelectual, rasat, cine ştie ce-o fi în capul lui, dacă nu cumva imită pur şi simplu un profesor care l-a impresionat pe el în adolescenţă. Dar aceste lucruri sunt secundare. Noi îl analizăm aici ca mascul. Mă crezi sau nu, uitându-mă doar o dată la individul ăsta, pot să-ţi spun că întotdeauna a avut părere proastă despre femei. Asta prin educaţie. Chiar când s-a îndrăgostit îi era jenă de situaţia în care se afla. În general, a evitat să facă ori să dreagă ceva ce el considera că ar fi ridicol.

–Cum ar fi?

–Cum ar fi să umble îmbrăţişat pe străzi, să sărute mâna unei femei, să spună că are o *iubită*, adică să folosească această vorbă, să fie văzut aşteptând o femeie, eventual stând la Ceasul Universităţii, ţinând în mână un bucheţel de ghiocei! A refuzat să admită că s-a îndrăgostit! Bine, astea sunt chestii din adolescenţă, dar care s-au convertit mai târziu în atitudini mai dulci şi care poate par nevinovate. În momentul actual, bărbatul ăsta se regulează rar, repede şi singur. Să nu mă-ntrerupi! Este un miorlăit care are cu siguranţă o femeie, dacă nu o armată de femei care muncesc pentru el, îi fac toate poftele, îl cocoloşesc şi îl pun în centrul atenţiei generale ca pe unul care s-a dedicat total carierei. În familie se vorbeşte despre el ca despre un stăpân genial: Liviu ori

Mihai, Horia, Octavian ori cum l-o chema, e obosit, a lucrat azi-noapte. Nu putem să-l deranjăm acum, are ceva în lucru. Să batem încet la uşă, aşa, să intrăm în vârful picioarelor pentru că el lucrează. Să nu-ţi imaginezi că *lucratul* ăsta înseamnă că face ceva. Se gândeşte cu mâna în nas, uneori mai citeşte, stă tolănit, se izolează de femela lui, care îl incomodează şi pe care a ştiut s-o ţină la distanţă de la bun început, adică din primul an de căsătorie. I-a declamat un discurs despre detestabilele femei nesăţioase, despre adevărata iubire care se întemeiază pe comunicare intelectuală, desigur, şi din când în când s-a urcat pe ea, gândindu-se la femeile văzute în reviste, sărutând-o uneori, întrebând-o la sfârşit, mai mult de formă *Ai ajuns, nu? Să nu-mi spui că n-ai ajuns!*

– Omul ăsta, ai început tu pe un ton împăciuitor, n-a fost însurat niciodată. Este bine hrănit şi îngrijit, într-adevăr, pentru că trăieşte din publicitate. În viaţa lui au existat multe femei, pe care le-a iubit, pentru care a suspinat. Acum aşteaptă o fată, de care este îndrăgostit.

– Inventezi!

– Punem pariu?

– Desigur. Pe ce? Pe un hamburger?

– Mă vezi pe mine mâncând hamburgeri?

– Păi ce crezi că despre tine este vorba? N-ai nici o şansă!

Ai venit până aproape de ochii mei, plutind artistic, ţinându-te cu amândouă mâinile de poalele tunicii galbene, dintr-o parte şi din cealaltă, apoi a spus:

– Cine pierde scrie povestea!

Atunci nu prea am înţeles despre ce poveste vorbeai, este adevărat că nici nu eram atentă, şi am acceptat numai pentru că nu mi se părea important. Credeam că e o frecţie, nici prin cap nu mi-a trecut câtă muncă îmi ia să scriu toată istoria, mai ales acum, în starea mea de nefericire, după ce m-ai părăsit chiar când aveam cea mai mare nevoie de tine.

Atrăseseşi toate privirile asupra ta. Mă uitam în jur şi vedeam că eşti privit cu simpatie. Nici nu-mi trecea prin cap să plec de-acolo, dacă n-ar fi apărut un nene, şi nu s-ar fi aşezat la masa noastră, cu toate că erau atâtea mese libere în jur. Şi, normal, avea şi chef de vorbă.

M-am ridicat să plec şi pe când îmi aranjam gluga de la haină, a apărut femeia, iar eu am ştiu imediat că pierdusem pariul. Era o tipă tânără, în mod evident îndrăgostită. Plutea spre masa bărbatului pe care nu-l chema nici Liviu, nici Horia, nici altcumva, ci Dan. S-au îmbrăţişat, s-au sărutat, apoi au plecat alene, vorbind încet în spatele nostru. Pe la Naţional, au luat-o la stânga spre Inter ori spre Lăptărie ori spre Ambasada Americii, habar n-am încotro şi i-aş fi uitat probabil, dacă n-ar fi fost legaţi de pierderea pariului.

Nici acasă lucrurile n-au mers mai bine în ziua aia. Andrei nu-mi răspunsese. Ţin minte că la televizorul din stânga ecranului vorbea un individ gras şi fonfăit, unul care prezintă ştirile, enervant şi deprimant. Individul ăla, muzica de jazz, Woody Allan, *Greaţa* lui Sartre şi satirele de orice fel sunt numai câteva dintre lucrurile care mă constrâng să mă gândesc la condiţia mea jalnică de fiinţă fumată de un zeu grăbit. Prin contrast, există numeroşi oameni stupizi, needucaţi, lipsiţi de maniere care au totuşi calitatea de a ridica moralul celorlalţi prin simpla lor prezenţă. Tot aşa şi cu muzica. În seara aia am văzut un film de pe CD. Era un film englezesc, deosebit de violent, despre mai multe grupuri de hoţi, tâlhari şi criminali. Filmul era un măcel general, dar în ciuda atrocităţilor pe care le prezenta, transmitea, nu ştiu cum, un sentiment tonic, de victorie a spectatorului, mai ales prin final, care era subliniat de o melodie mobilizatoare, desigur şi ea, cu versuri pe măsura subiectului tratat în film, dar cu o melodie care mă făcea să mă simt liberă. *18 With A Bullet,* Pete Wingfield.

Un puşti din bloc m-a învăţat să scot cântecul ăsta din film, cu un program free, *VirtualDub*, şi l-am făcut mp3 cu *Lame*. Apoi l-am ascultat în neştire. Îl puneam pe *repeat* şi îl ascultam şi câte o oră. Mă vitaliza, îmi inocula curaj şi seninătate. Îl mai ascult şi acum, chiar în

momentul ăsta al rememorării, şi constat cu uimire că are acelaşi efect binefăcător asupra mea.

Pe la miezul nopţii tu - să nu cumva să negi! -, mă tot îndemnai să-i scriu lui Rufă.

Aşa că i-am scris:

Domnule doctor,

Scrisoarea dumneavoastră m-a amărât şi m-a jignit totodată. Mai întâi am fost supărată, făcută varză, pe urmă m-am gândit să vă mai scriu o scrisoare, poate că ultima. Ar fi şi pentru mine eliberatoare dar v-ar mai da şi dvs. o şansă ca să reveniţi asupra impresiei cam dure şi convenţionale pe care v-aţi făcut-o despre mine.

Până la 33 de ani am avut o viaţă tumultoasă - bărbaţi, îndrăgostească, suferinţă şi extaz. După Revoluţie, un timp m-a preocupat viaţa socială. Eram şi plictisită de mine şi de ceea ce făceam în mod curent. Apoi am început să am nevoie de singurătate. Ce-i drept, locuiam pe atunci într-o cameră mică, de patru pe patru, care avea closetul într-un colţ, mascat de un zid improvizat, iar aerisirea se făcea prin cameră. Ei, aveam mulţi prieteni în perioada aia şi unii chiar

prieteni buni, înţelegători, care mi-au venit de multe ori în ajutor, dar care de câte ori treceau pe la Piaţa Kogălniceanu, urcau la mine ca să folosească toaleta. Bine că eşti aici, îmi spuneau, pentru că altfel muream până acasă, iar în budele publice nu intru nici să mă omori! Mă indigna lipsa lor de imaginaţie, insistenţa şi mai ales frecvenţa acestor vizite. Într-o zi m-am mutat şi n-am mai dat nimănui adresa. Nu mai era acum vorba despre closet, ci despre sentimentul plăcut şi eliberator pe care l-am avut după o săptămână de stat în casă, fără ca cineva să mă sune ori să dea buzna în vizită. Cu cine mă întâlneam, spuneam repede - iar trebuie să mă mut, când voi avea o adresă cât de cât stabilă, pe tine te anunţ întâi.

Treptat, mi-am dat seama cât de bine mă simt singură. Mai mult: nu-mi mai plăcea să trec nici prin locurile pe care le frecventasem până atunci; dar asta s-a întâmplat mai târziu, după câţiva ani. Ori eu, încă din toamna lui 89 nu mai aveam nici un chef să mi-o trag cu vreunul dintre bărbaţii pe care îi cunoşteam. Încă de-atunci, şi după aceea multă vreme, mă

uitam pe stradă la bărbaţi şi nu-mi plăcea nimeni. Mi se păreau jalnici şi murdari. Chiar ajunsesem să-mi spun ca dacă voi întâlni un singur mascul care să-mi placă, nu să mă îndrăgostesc de el ori să-mi cadă chiloţii, ci măcar să mi se pară cât de cât acceptabil, îl voi lua fără gânduri. Dar nu s-a întâmplat. Nu a fost vorba despre o zi, două ori nouă, ci despre 11 ani de abstinenţă. Să nu cumva să-mi puneţi eticheta convenabilă de frigidă! Nici măcar n-am spus că n-aş fi vrut să întâlnesc un bărbat, ci doar că nu l-am întâlnit. Mi-aduc aminte cum ani în şir am privit străduinţele unor inşi de a se împrieteni cu mine. Erau unii curioşi, alţii indignaţi de duritatea mea generală. Adevărul este că şi eu îmi făceam reproşuri la un moment dat pentru că îmi pierdusem căldura conversaţiilor şi bucuria de a-l asculta pe altul. Totul s-a derulat aşa, cu diverse momente şi schiţe, până într-o toamna de aur şi sânge, când am văzut un bărbat pe care aş fi vrut să-l regulez. Victor.

Nu eram totuşi hotărâtă. Am tatonat mai multă vreme terenul pentru că voiam să fiu convinsă că îl vreau, mai ales după atâta

îndârjită evadare. Iar în timpul ăsta al nehotărârii mele, el s-a îndrăgostit de altcineva. Evident, nu am rămas acolo, dar de la evenimentul ăsta, viaţa mea a luat-o în altă direcţie. Am avut un an în care nu mi-a ars de nimic, dar în care n-am putu să nu observ schimbarea.

Din anul ăla, bărbaţii au încetat să se mai uite după mine, ca şi când episodul Victor mi-ar fi adus ghinion sau ar fi atras după el o pedeapsă pentru îndrăzneala mea de-a ieşi din armura la care lucrasem atât de mult. Observam cu uimire şi cu amărăciune privirile moarte ale masculilor întâlniţi întâmplător şi care nu mă mai înregistrau ca pe o femelă, ci ca pe un obiect oarecare.Iar această stare de lucuri a durat până acum, când m-am îndrăgostit din nou.

Că este vorba despre de un bărbat tânăr şi nevăzut nu constituie nicidecum o consecinţă a pauzei sexuale lungi şi a izolării relative în care am trăit. Nu mintea îmi este bolnavă. Am convingerea, în pofida tuturor diagnosticelor savante, că mintea mea este întreagă şi că un om normal se poate îndrăgosti de cineva fără

faţă. Fără trăsături. De o mască blanc. De omul invizibil. În tot cazul e mai onorabil şi mai firesc decât să te îndrăgosteşti de actorul din reclamă. Treaba dumneavoastră nu este să judecaţi această convingere a mea, ci să vă spuneţi părerea despre chestiuni clinice: să faceţi un expozeu despre urmările unei abstinenţe prelungite.

Numai bine,

Lola

P.S. Am întâlnit zilele trecute o femeie care vorbea cu un omuleţ roşu, viu, adevărat. Credeţi că este posibil aşa ceva?

Scrisoarea către Rufă mi-a făcut bine, m-a eliberat pe moment de gândul groaznic al unei boli ascunse.

Ofbrother chat

K1: Nu crezi că Rufă ar putea să intre pe *ofbrother*? Ori nu i-ai dat numele adevărat?
Q121: Eu chiar am dat o căutare şi am găsit situl lui Nini Coroană, aşa că ar putea să fie, deşi nu cred că Laura a folosit chiar nume reale.
VANKU: E *Lock, Stock and Two Smoking Barrels*, adică filmul. L-am văzut şi eu, aşa e, violent, dar mi-a plăcut şi mie.
ALEX: Cum cunosc Albert?
EXAMATRIX: Întreabă-l pe omuleţ!

RAKU: E pe bune treaba cu NF-ul de 11 ani? Cum e mai bine: să te masturbezi ori să stai neregulat?

39

De Sfântul Valentin am mers la o petrecere. Nici nu bănuiam câtă lume sărbătoreşte un sfânt intrat doar de un deceniu în cultura noastră. Toate posturile de televiziune i-au dedicat emisiuni, iar pe străzi am văzut atâtea flori, încât feţele oamenilor se estompau, nu le mai distingeam, printre culorile plutitoare. A fost o zi însorită, de primăvară.

Pe la prânz m-am dus la *KFC*-ul de la Romană, cu Raluca, aducându-i aminte de Crissina, care urma să plece la Sorbona. Tu susţineai că n-o să plece nicăieri. Apoi ne-am imaginat cum va da o maşină peste ea, cum se va prăbuşi avionul, cum va fi înjunghiată, împuşcată şi strangulată. Ea şi toate Crissinele din lume. Bineînţeles, eu mă gândeam la Emma Rewin, pe care o socoteam în momentul ăla o barieră în calea fericirii mele. Am băut o Stela mică şi ne-am cărat.

Seara a fost şi mai şi. Lucian şi Liza au trecut pe la mine şi m-au luat la un banchet organizat de tatăl Lizei pentru angajaţii postului *Regal*, iar, cum eu urma să devin colaborator, nu se putea să lipsesc. Îşi cumpăraseră de curând o maşină japoneză care arăta ca în benzile desenate. Pe drum am discutat numai despre performanţele ei.

Petrecerea avea loc la Marriott, un hotel luxos, fără a fi rafinat: spaţii largi, zidărie curată, care vădeşte interesul pentru soliditate şi datorie bine împlinită. Restaurant era italienesc, un spaţiu delimitat de buchete cu flori, ornamente de lemn, coşuri cu fructe. În apropiere era o cârciumă nemţească, în care cei patru chelneri se adunau din când în când, ciorchine, şi trăgeau un cântecel de un minut cu nişte voci siluite şi dizarmonice. Tu pluteai pe deasupra noastră, te plimbai privind cu interes, adunând date.

Tatăl Lizei stătea în capul mesei lungi, la care încăpeau vreo 30 de persoane, şi se agita întrebând pe fiecare dacă e mulţumit de loc, ce impresie are de atmosferă, ce-ar vrea să mănânce. Nu cunoşteam pe nimeni, în afară de Liza şi Lucian, iar pe ea o cunoşteam doar din vedere, ca să zic aşa.

M-am aşezat lângă un bărbat negricios, care mi-a spus că-l cheamă Tibi şi este DJ, face o emisiune de muzică *bună* . În cealaltă parte stătea Liza. Atmosfera era destul de animată, fiecare avea câte ceva de povestit despre emisiunea pe care o face, despre micile neajunsuri comice ori despre cum l-a cunoscut pe cutare. Tibi vorbea cu lejeritate, spunea atât de multe cuvinte pe minut că în loc să-l ascult începusem să le număr. Era genul de bărbat care se aruncă din prima, se epuizează repede şi pe urmă

începe să vorbească fără întrerupere, de teamă să nu-l întrebe femela lui ceva.

Printre meseni era şi o colegă de-a Ralucăi, pe care o ştiam din vedere, şi care prezenta ştirile la *Regal*. Tot cunoscut mi se părea şi un individ care părea să fie mâna dreaptă a şefului general. După ce m-am obişnuit cu lumina şi m-am holbat mai atent, mi-am dat seama că era ziaristul de la *Cotidianul*, prietenul lui Cristian Avram, pe care îl mai văzusem şi în *Adio, mamă!* Acum era spilcuit, aranjat, îmbrăcat bine, cu un costum bleumarin, cumpărat recent dintr-un magazin de stat. Îşi ţinea haina desfăcută să i se vadă vesta. Dacă şi-ar fi încheiat nasturii, l-ar fi ţinut mâneca. Am întrebat-o pe Liza cine e individul şi mi-a răspuns prompt: Florinache, băiat bun. El conduce postul, deocamdată. Mi s-a şi părut că văd cum îl plantează după ce lucrurile o iau din loc. Mi-l imaginam vesel, umil, gudurându-se pe lângă tatăl Lizei şi pe urmă coborând scările în patru labe, gândindu-se la cum să facă să nu-şi murdărească ţoalele cumpărate de la Unirea. Bineînţeles că n-o să fie aşa. Tu mi-ai demonstrat de-atâtea ori că mă înşel, că am o viziune macabră şi un mod cinic de a judeca oamenii. Gândul ăsta m-a întristat, mi-a adus în suflet o suferinţă caldă şi imboldul de a fi bună şi iubitoare. În timpul ăsta, l-ai salutat pe Florinache, iar el ţi-a răspuns jenat, privind repede spre boss.

– Ce e asta? Ia te uită! Liza, dragă, tu l-ai adus?

– E omuleţul Laurei, nu-i nimic.

Tatăl Lizei a dat din cap ca la o chestie nesemnificativă, dar tu nu erai mulţumit, aşa că ai spus:

– Nicidecum. Nu sunt omuleţul nimănui!

– Vorbeşte! s-a mirat şeful, din capul mesei, înţepenindu-se mai bine în scaun.

– Da, e o chestie nouă, apărută şi la noi, am mai văzut pe undeva, a adăugat Florinache, liniştitor.

Comentariul lui te-a înfuriat la culme, ţi-ai luat avânt şi te-ai înălţat aproape de tavan, de unde ai început să vorbeşte cu o voce tunătoare, care acoperea vacarmul şi chiar cântecelul chelnerilor din restaurantul nemţesc:

– Mi-am câştigat independenţa când am început să selectez datele poveştii. Orice alegere, dragă Florinache, are în sine darul de a te smulge din rutină şi de a-ţi deschide gustul să alegi în continuare. Nu este numai acţiunea propriu-zisă ori jocul pe care îl implică existenţa alternativei, ci experienţa discernământului, care te pune în centrul lumii. Pentru mine a fost ca o reîncarnare, ca şi când aş fi refăcut drumul uitat cu bucuria recuperării permanente. Sunt sigur că ştiţi...

Vocea ta bubuia ca un trăznet. Personalul hotelului se agita încolo şi încoace. Un şef arăta cu degetul spre tine, încercând să atragă atenţia cât mai puţin, ţeapăn, purtând o vestă încheiată până sus. Doi băieţi voiau să ajungă la

tine cu măturile, apoi, cineva a adus un aspirator mare, cât un dulap. Tu continuai, ca şi când n-ai fi observat mişcarea, crescendo. Vocea ta acoperea totul, ca şi cum ai fi fost conectat la nişte boxe gigantice:

– Aţi remarcat, cred eu, că după ce faci alegerea eşti cuprins de o mică tristeţe, mai curând, ai o strângere de inimă la gândul că e posibil să nu fi ales bine, să fi ratat, să fi trecut pe lângă marea şansă. Dar presentimentul ăsta se risipeşte de îndată ce apare o nouă oportunitate de a alege.

Un zdrahon, urcat pe o scară înaltă, ţinea furtunul aspiratorului îndreptat spre tine. Îmi părea rău, mi se strânsese inima, dar nici nu ştiam ce-aş putea să zic, de exemplu lăsaţi-mi omuleţul în pace! Nici nu se punea! Cine ar fi stat să mă asculte?! Când au dat drumul la aspirator, te-am văzut o clipă luat de vârtej, pe urmă s-a lăsat bezna. Câteva secunde cred. A fost o cădere de electricitate, o întrerupere scurtă, după care totul a reintrat în normal: aspiratorul, scara, băieţii cu măturile au dispărut fără urmă. Chelnerii nemţi şi-au reluat cântecelul, iar la masa noastră au venit comenzile. Tu nu erai nicăieri. Nu m-am îngrijorat prea mult. Mai dispăruseşi în atâtea rânduri. Din moment în moment mă aşteptam să revii. Mi-am luat în primire grătarul pe care îl comandasem, hotărâtă să-l savurez, să-l mănânc lent, să mă bucur îndelung de el. M-am uitat în jur şi mi-am dat

seama că restul mesenilor mâncau tot felul de chestii fistichii. Liza îşi comandase un fel de brânză cu ciuperci şi pentru că probabil începusem să mă holbez, m-a lămurit, zâmbind:

– Asta e brânză cu nuci, pe care eu o mănânc în combinaţie cu ciuperci la grătar. Am mai luat şi şniţelul ăsta de pui cu susan, pentru că mi-e cam foame.

– Pare mişto, am comentat, regretând că nu cerusem ceva mai sofisticat.

Am plecat de-acolo tot cum venisem, cu Lucian şi Liza, care, după felul prevenitor în care vorbeau cu mine, mi-am dat seama că te credeau distrus, iar pe mine în postura fetiţei care şi-a pierdut jucăria.

Acasă, nu te-am găsit. M-am învârtit un timp, apoi am deschis computerul şi mi-am luat poşta. Aveam un mesaj scurt de la Andrei. Mă felicita de Valentin, adică îmi trimisese o felicitare electronică: un animăluţ săruta ecranul unui computer. În jurul lui erau steluţe, baloane şi inimioare roşii. I-am răspuns imediat ca să-i mulţumesc, apoi m-am apucat să creez o scrisoare lungă, în care să atac trei probleme importante: de ce nu-mi trimisese fotografia, în ce relaţia era cu Emma şi dacă nu cumva... mă iubeşte. Evident că nu puteam să spun direct ce mă rodea, îmi era greu şi îmi este încă să spun cuvântul *iubire* ori să fac o declaraţie tranşantă. Aşa că am pomenit în treacăt despre întrebarea la care nu am primit răspuns,

adică dacă îmi trimite ori nu o poză, i-am cerut veşti despre proiectul Emmei şi am tot ocolit partea cea mai grea, adâncindu-mă în analize semantice asupra ilustratei. Nu mai copiez aici scrisoarea, că mi-e prea jenă, dar sper să fie suficient cât am spus despre ea.

Târziu, noaptea, ai apărut şi tu. Erai abătut şi mergeai încet pe marginea biroului, când te-am zărit.

– Spune-mi ce ţi s-a-ntâmplat la Marriott?

– Ceva greu de povestit, ai început tu.

– Adică?

Te-ai aşezat în locul tău preferat, pe marginea imprimantei şi ai început să-mi povesteşti:

– A fost ca un leşin, ceva mai mult, cred, poate ca o moarte, ca o scoatere din circuit. N-am ştiut nimic de mine. M-am prăbuşit pur şi simplu.

– Unde?

– În beznă. Acum am văzut că au trecut trei ceasuri de la eveniment. Mi-am revenit şi m-a înfricoşat nu atât întunericul din jur, cât faptul că nu ştiam să ies de-acolo.

– Din aspirator?

– Nu! Dintr-un loc despre care nu-ţi pot spune mare lucru. Nu puteam nici să mă mişc. Mi-am adunat puterile, am răsfoit prin minte toată arhiva, am încercat să mă conectez la *alazar*. Dar a fost peste puterile mele. Am stat până adineauri, când am ieşit brusc, ca şi când aş fi fost

ejectat, iar prima imagine din mintea mea a fost cotul tău aşezat pe birou.

Îmi făcea rău tristeţea ta, mă durea sufletul nu atât de ce ţi se-ntâmplase, cât de suferinţa ta. Ochii tăi, de obicei fosforescenţi, erau acum de un verde posomorât, iar muşchii feţei erau întinşi peste pomeţi ca o gumă de mestecat. Nu ţi-am spus atunci ca să nu te amărăsc şi mai mult. Arătai rău, nici nu mai aduceai cu Keanu Reeves, ci mai degrabă cu un bătrân trecut prin amândouă războaiele. Apoi te-am auzit spunând cu o voce ca un fâşâit de nailon:

– Crezusem că pot să schimb lumea, iar acum, dintr-odată, aflu că nu sunt decât un biet omuleţ.

În zilele alea mi-am primit banii pentru prefaţă şi mi-am luat o cameră digitală de 30 de dolari. Florentina voia să-şi vadă casa, obiectele pe care mi le lăsase în grijă şi insistase să-mi instalez *Yahoo messenger*. Dar eu mă gândeam, desigur, să intru în legătură cu Andrei. Experienţa mi s-a părut fascinantă. O vedeam pe Florentina la un birou, pe fundalul unor jaluzele de bambus. Pe urmă, a început să mişte camera şi să-mi arate tot felul de lucruşoare pe care le avea acolo. Îmi povestea despre ele şi mi le arăta, o vedeam în atitudinii vii, ştiam că şi ea mă vede şi nu-mi venea să cred că toate astea mi se-ntâmplă mie. Am stat aproape un sfert de

ceas, apoi am ieşit, de frică să nu-mi vină cine ştie ce sumă la telefon şi să nu fiu în stare să plătesc.

NB. Chiar acum, pe când puneam textul ăsta, a venit o scrisoare pe chatul *ofbrother*, pe care poate că voi aţi citit-o deja înaintea mea, dar care îmi este adresată. Deşi n-am ajuns încă la zi cu povestea, şi nici nu ştiu dacă voi reuşi până la Florii, las aici scrisoarea, care tocmai a venit, şi-am s-o copiez şi în *chilia* tot aşa:

> Dragă Laura,
>
> Numele meu este Birsen, un nume care cu siguranţă îţi va părea exotic, pentru că este turcesc. Îţi scriu pentru că am găsit în povestea ta ceva care mi-a răscolit amintirile. Este vorba tot despre un nume, şi, în ciuda presimţirii, mă gândesc că poate ştii mai mult despre el: Paul Vaşcu. Numele acesta, ca şi pe al Margaretei Vaşcu, l-am auzit încă din copilărie. Mama mea, Dumnezeu s-o ierte, mi-a povestit de atâtea ori o întâmplare care pe ea a bulversat-o, a obsedat-o ani întregi şi a făcut-o să se simtă vinovată, încât şi acum îmi aduc aminte, deşi a trecut destulă vreme.

Trebuie să-ţi spun că mama a fost infirmieră şi o femeie cu mare suflet. Chiar după ani buni, după ce văzuse toate nenorocirile din spital, suferea odată cu pacienţii, venea acasă şi plângea, povestindu-ne, mie şi fratelui meu, despre suferinţa altora.

Întâmplarea asta s-a petrecut prin 72, pe când ea avea 36 de ani, iar eu abia intrasem la liceu. În secţie la mama a fost adus copilul Margaretei şi a lui Paul Vaşcu, pe care îl chema tot Paul, ca pe tatăl lui. Era un copil frumos, care n-avea mai mult de câteva luni, zicea ea, cu ochişori mari şi neliniştiţi. Prinsese o răceală uşoară ori ceva, că şi-a revenit repede, într-o zi-două.

La puţin timp după internarea lui, s-a petrecut ceva dramatic acolo, în secţia mamei. A murit un copilaş, chiar în braţele mamei lui. Femeia asta căreia i-a murit copilul se numea Carolina Lazăr şi lucra acolo în spital, pe la administraţie. Ea a venit în tura de noapte, s-a apropiat de pătuţul copilului, care nu arăta nici mai bine nici mai rău de cum fusese toată ziua aia, adică alb

stins, tăcut, fără să fi dat semne evidente că îl durea ceva. Mama îşi aducea aminte cum Carolina l-a luat în braţe, s-a uitat la el, apoi au început să-i curgă şiroaie de lacrimi. S-a lăsat jos, ţinând copilul şi plângând încet. Mama a venit lângă ea şi şi-a dat seama că sărmanul copilaş murise, dar încă mai spera să nu fie aşa. A alergat la doctorul de gardă, care nu era de găsit. Probabil băuse iar, era cine ştie pe unde căzut, şi-ar fi fost o pierdere de timp să-l mai caute. A rugat-o pe-o asistentă să vină, una frumuşică şi mai deşteaptă ca un doctor, Angheluţa o chema.

Când s-au întors ele în salon, Carolina nu mai era acolo, iar copilul era aşezat în pătuţ, dar nu la locul lui, ci câteva paturi mai încolo. Atunci nu au luat în seamă schimbarea, au crezut că mama lui nu mai ştiuse unde să-l pună. Nu mai era nimic de făcut, copilul era mort, iar Angheluţa a spus că o să trimită ea pe cineva să înregistreze moartea şi apoi va anunţa familia.

După ce-a dus-o pe asistentă până la uşa salonului, mama a dat cu ochii de

Carolina: stătea lângă patul copilului ei, dar în el era o fiinţă vie şi veselă, un copil care îşi rotea ochii mari în toate părţile. A ştiut imediat că e Paul Vaşcu, dar n-a ştiu ce să spună.

Lucrurile s-au întâmplat atât de repede că nici nu s-a gândit atunci la proporţiile pe care aveau să le ia. În ziua următoare, copilul mort, care era adevăratul copil al Carolinei, a fost dus de-acolo. Pe urmă mama a aflat că s-a ocupat chiar Carolina de înmormântare. A luat-o pe Margareta din faţa spitalului, a dus-o cu maşina ei la cimitirul Sfânta Vineri, a aranjat cu preotul, cu groparii, a cumpărat din banii ei sicriu şi ce-a mai trebuit şi au dus amândouă copilul la cimitir. După încă o zi, Carolina şi-a externat copilul, care nu era al ei, şi l-a dus acasă.

Mama nu ştie ce s-a mai întâmplat cu ea, pentru că după aceea, la vreo câteva săptămâni, femeia s-a mutat, din câte s-a aflat, la alt spital.

Ceea ce nu-şi aducea aminte nici în ruptul capului era numele adevăratului băiat al Carolinei. Dar a ţinut minte până în clipa

morţii numele copilului furat: Paul Vaşcu, fiul Margaretei şi al lui Paul.

N-a spus nimănui pentru că îi era frică să nu rămână fără slujbă. Avea copii de crescut şi nici nu avea dovezi. M-a rugat pe mine s-o caut pe Margareta şi să-i spun toată această poveste, iar eu am dat nişte anunţuri pe la ziar, însă n-am primit nici un răspuns.

În anul morţii, când boala mamei se agravase, am dus-o la Mahmudia, unde s-a născut. Ţin minte că era prin august când m-am dus s-o văd. Era aşezată pe patul de pe prispă, întinsă şi cu capul ridicat pe multe perne. S-a uitat la mine şi mi-a spus:

— Birsen, fetiţa mea, să nu cumva să uiţi de femeia aia de care ţi-am spus. N-o să am linişte pe lumea ailaltă, până nu şi-o găsi ea copilul.

La sfârşitul lui august a murit. Mi-a lăsat treaba asta ca pe-o datorie şi încă îmi stă pe creier. Am fost pe la mai multe reviste, am scris şi la televiziune, dar n-am habar dacă cineva a întreprins vreo anchetă, pentru că nu mi-au răspuns. Revista *Avantaje* a publicat povestea, dar

nu m-a căutat nimeni. Poate am noroc de data asta şi există cineva care ştie şi care poate să-mi spună.

Îţi doresc numai bine,

Birsen.

Se înţelege că am să le scriu tuturor celor care ar putea să ştie câte ceva, în primul rând Mirelei. Cum nu mai am nici o rudă, nu ştiu cum aş mai putea să dau de urma lui Paul Vaşcu. Poate să mă duc până în satul ăla, dacă aflu cum îi zicea.

Ofbrother chat

SCANDINAVU: Nu ştiu ce-ai văzut tu, dar în Marriott e beton.
ABADON: Omuleţul era robot? Nu ne mai ţine atâta cu apa-n gură!
MORFEU: Păi nici ea nu ştie, doar a spus!
VANKU: Trebuia să te duci să-l scoţi din aspirator. Pur şi simplu l-ai abandonat!
VALENCIA: Am citit ceva mai târziu scrisoarea lui Birsen şi vreau să spun că îmi pare rău pentru mama ei.

40 Dar să mă întorc la ceea ce s-a întâmplat în februarie. A doua zi după Sfântul Valentin, ne-am dus în Piaţa Universităţii şi ai ţinut tu discursul ăla despre joc şi jucători.

Se făcuse cald, era o zi însorită, iar lumea renunţase la haine groase. Unii ieşiseră în pulovere, alţii în geci uşoare. Eu aveam vesta kaki, matlasată, peste pulovărul negru şi obişnuiţii ginşi negri. Pe când discursul tău ajunsese la apogeu şi bubuia piaţa de cuvintele tale, am luat-o uşor pe Bulevardul Carol şi abia când am ajuns pe la Rosetti mi-am tras sufletul în faţa unei vitrine. Era un magazin de încălţăminte scumpă şi caraghioasă. Vitrina gemea de pantofi, cu vârfuri lungi şi ascuţite, de tocuri scurte, înclinate spre talpă, de saboţi albaştri, verzi, în degradeuri aiuristice. Mi-au căzut ochii pe o pereche de cizme, erau nişte cilindri ţepeni, de piele roşcată, aşezaţi unul lângă altul. De fapt nici nu-mi mai amintesc altceva decât carâmbii: lucioşi, lustruiţi, îmbietori. Mă chemau cumva, ştiu că tu nu râzi de chestiile de genul ăsta, de aceea pot să-ţi spun fără grijă, că mă simţeam ca hipnotizată, fascinată de ţurloaiele cizmelor ălora şi deja presimţeam ce-avea să se întâmple cu mine.

Apoi m-am simţit aspirată, trasă valvârtej în cizmele care se măreau pe măsură ce mă apropiam de buza lor.

Vedeam bine feţele unor oameni, oglindite în geamul vitrinei. Unii treceau indiferenţi, alţii se uitau placizi spre cizmele uriaşe, ei înşişi uriaşi proiectaţi vag pe fundal, în timp ce eu alunecam nebuneşte spre carâmbii impozanţi şi apoi înăuntrul lor, prin bezna totală, până m-am prăbuşit pe ceva moale şi mătăsos.

alazar IV

Când am deschis ochii, am văzut că totul în jurul meu era roşiatic, ca şi când aş fi privit prin lentile colorate. Drept în faţă - chipul binecunoscut: zâmbitor, fericit, cu ochii aşezaţi pe cutele moi, cu buza de jos acoperită de dinţi albi, pe jumătate dezveliţi. Dedesubt, la câţiva centimetri de bărbie scria cu litere incandescente: *alazar*. L-am salutat, l-am interogat, am urlat spre el. Dar era doar un chip imobil, ieşit din panou, ca un trofeu de vânătoare. În cele din urmă am trecut prin uşa albă, ca o lumină de neon. Dincolo începea jocul.

Mă aflam pe marginea unei şosele şi un individ se apropia în fugă de mine.

Era un bărbat tânăr, mai plinuţ, ca un ursuleţ de pluş, cu pielea catifelată şi ochi rotunzi. Ţinea în mână un pistol mic, pe care nici nu ştiu când l-a strecurat între degetele mele, ia-l, zicea, şi trage în ei, apoi a început să alerge pe strada întinsă şi pustie, ca în filmele americane. M-am

luat după el, tot uitându-mă în urmă, până când i-am văzut şi pe ceilalţi, pe urmăritori. Erau trei bărbaţi masivi, care înaintau legănându-se şi trăgând spre noi. Am mărit viteza, fără să mă mai uit peste umăr şi atunci, abia, am observat că în faţa noastră era o maşină, o camionetă cu prelată, deschisă la spate. Ursuleţul alerga înaintea mea, incredibil de rapid, îmi venea să-l apuc de cămaşă şi să mă ţin de ea, aşa cum se ţin copiii de fustele mamelor. Un glonte mi-a şuierat pe lângă ureche. Nici prin cap nu-mi trecea să mă mai uit în spate. Prinsesem o viteză nebună. L-am depăşit pe omul-ursuleţ, am apucat cu mâna marginea camionetei şi m-am căţărat din mers, aproape fără efort, ca şi când o forţă invizibilă m-ar fi împins. Ţineam încă pistolul în mână. M-am întors şi am privit spre urmăritori, care alergau şi ei ca nişte atleţi aflaţi în cursă, descărcându-şi armele în direcţia noastră. Unul avea o puşcă pe care o ţinea îndreptată în sus, ca pe un trofeu. Ursuleţul alerga în urma camionetei, cam apatic, mi s-a părut, aşa că am întins mâna ca să-l încurajez să alerge mai repede. A întins-o şi el, zâmbind trist, şi mă simţeam ca şi când mi-ar fi transferat întreaga lui tristeţe. Eram copleşită şi descurajată. Mi-am prelungit mâna cu pistolul pe care mi-l dăduse şi, în pofida stării care mă năpădise, l-am încurajat, urlând cât mă ţineau plămânii: Haide, mai ai un pas, măreşte viteza, nu se poate să nu reuşeşti! Într-adevăr, am simţit că se apropie, a atins

vârful pistolului, a zâmbit cu toată faţa şi a început să se dizolve, pur şi simplu. Îl vedeam cum se transformă într-o pastă groasă, violet-strălucitoare. Îl vedeam cum rămâne în urmă, profilat pe şoseaua albicioasă, ca pe un fir de aţă, mai curând ca pe un „În", scris caligrafic.

Urmăritorii dispăruseră, iar imaginea violet se mărea continuu, urcând spre cer, ca două litere uriaşe: **ÎN**.

Mai priveam încă cerul împodobit, când peisajul a început să se schimbe. Ajunsesem într-un oraş. De o parte şi de alta a şoselei se vedeau case, grădini, oameni mergând încoace şi încolo. Camioneta s-a oprit şi n-am mai stat pe gânduri, am coborât şi am trecut pe lângă şofer, trăgând cu coada ochiului. În cabină nu era nimeni.

La stânga se deschidea o străduţă dichisită, care ducea spre o clădire acoperită de o firmă. M-am apropiat până când am putut să citesc pancarta galbenă, pe care scria cu litere roşii *Florărie*. Deşi mi-a trecut prin minte, nu mă puteam uita nici în stânga nici în dreapta. Am intrat direct în prăvălia de flori. Era o încăpere mică, sufocată de plante care coborau din ghivecele agăţate de tavan, se înălţau din cutiile multicolore, aşezate pe lângă ziduri, se răsfrângeau din rafturi şi de pe etajere. Erau de toate soiurile şi din toate anotimpurile: garoafe, bujori, liliac, crizanteme, crini, orhidee, frezii - tot ce văzusem în viaţa mea în materie de flori se afla acolo. Mai cu seamă nişte trandafiri îmi atrăgeau atenţia, prin corola mare şi bogată,

dar şi prin miros. Răzbătea până la mine un parfum uitat, de floare fericită, un miros pe cât de vulgar pe atât de romantic care mă făcea să mă simt, nu ştiu cum, gata să plec la bal. Tot holbându-mă la vaza mare cu trandafiri albi şi roşii, începeam să fiu invadată de-o bucurie fără motiv şi de-o poftă teribilă de viaţă.

Nici nu mi-am dat seama când a apărut vânzătoarea, o fată şatenă, zâmbitoare, şi-a început să scoată din vază, unul câte unul, cinci trandafiri. Se uita la mine şi zâmbea continuu. Nu mă întrebase nimic, dar ştiam că pentru mine alegea florile. Încăperea se umpluse de o lumină de vară. Cred că zâmbeam şi eu, apoi am luat buchetul şi am ieşit în stradă. În faţă se întindea de-a curmezişul şoseaua pe care venisem. Camioneta nu mai era acolo. Cerul senin şi câmpul de floarea soarelui. Am privit trandafirii, toţi cinci roşii, apoi i-am văzut crescând, deschizându-se petală cu petală, ca nişte margarete, iar mai târziu, amestecându-se într-o ploaie roşie care urca spre cer, devenind litere, scrise caligrafic, ca pe un caiet dictando: **ROZA**.

Nu mă dezmetecisem când am observat că lângă mine apăruseră doi câini, nişte ogari ascuţiţi, care mi se păreau scăpaţi dintr-un tablou de Bruegel. Unul dintre ei avea pe cap o şepcuţă verde, caraghioasă, ceea ca m-a făcut să cred că exista şi vreun stăpân prin preajmă.

– Nu există, iubito! mi-a răspuns câinele cu şapcă, iar celălalt a adăugat:

– De aici te preluăm noi.

Încadrată de cei doi ogari, am luat-o pe un drum, deschis, surprinzător, pe lângă florărie. Era o stradă îngustă, iar casele erau aliniate de-o parte şi de alta, toate cu faţa spre stradă. Am intrat într-o casă şi am dat de o cameră mare, care semăna cu un altar de biserică. Chiar în faţă erau două sobe albe, cu multe coloane, înalte până la tavan, şi care arătau ca nişte temple. Între ele, o măsuţă firavă îşi ţinea tăblia rotundă pe un singur picior. Pe ea erau aşezate diverse obiecte. M-am apropiat să mă uit, cu cei doi ogari după mine. Erau statuete din fildeş, din abanos, din alamă, care mai de care mai interesante, încât nu ştiam unde să mă uit mai repede. În special una, care nu avea mai mult de 10 cm, mi-a atras atenţia: era un vas micuţ din lemn, probabil cireş, ca un lighean, în care era aşezată turceşte o prinţesă. Avea o figură caldă şi zâmbitoare scoasă din lemnul închis la culoare, dar lustruit ca şi când ar fi fost vechi. Şi era împodobită cu tot felul de mărgele şi diademe, care nu mai erau sculptate ca restul, ci erau adevărate: firicele subţiri de aur încadrau părul de lemn al statuetei, ca o plasă fină, iar peste ea avea o diademă bătută în perle mici care păreau veritabile. Şi pieptul îi era acoperit de coliere şi de mărgele, lucrate cu

atenţie, în aşa fel încât se distingea bine fiecare piatră montată în suporturi aurite.

M-am uitat spre cei doi câini care se aşezaseră cuminţi pe coadă, apoi m-am îndepărtat puţin să cercetez cu privirea restul camerei. Era o încăpere întunecoasă şi părea nelocuită. Singura sursă de lumină se afla deasupra măsuţei, un candelabru agăţat de tavan, aproape de zid, de unde impresia mea iniţială de sanctuar. În dreapta, am zărit un scaun cu spătar înalt şi m-am îndreptat spre el, în timp ce ogarii rămăseseră aşezaţi, ca nişte statui. Imediat m-a cuprins un sentiment de *déjà vu*.

Am stat pe scaun, gândindu-mă la faţa zâmbitoare a prinţesei de lemn. Mi se părea atât de familiară. O mai văzusem undeva, era o faţă gata să vorbească, înflorită, cu pometii nivelaţi de-o mână catifelată şi cu ochii subliniaţi de pliuri orizontale. În momentul acela mi-a apărut în minte bărbatul din *alazar*, despre care continuu să cred că este Andrei şi i-am întrebat pe ogari:

– Nu cumva există...

Ei şi-au atins boturile, s-au ridicat în picioare şi au început să se frângă şi să se transforme în litere verzi, mari, de tipar, ca şi când ar fi fost tăiaţi cu o lamă pentru mărunţit hârtia şi modelaţi cu viteză. Îl mai vedeam încă pe ogarul cu şapcă, după ce primul devenise litere, ca imediat, în clipa următoare, să-l văd mistuit.

Pe podea, se ridicase cam de un metru al treilea cuvânt: **EXISTĂ**. Şapca verde era acum un simplu semn diacritic.

Nu am avut timp să mă gândesc pentru că în momentul imediat următor m-am prăbuşit cu scaun cu tot, în viteză mare, urlând şi cerând ajutor. Aterizarea n-a fost tocmai rea, pentru că atunci când am atins apa, mă simţeam ca o pană căzută din cer.

Plaja era pustie, iar soarele cobora spre apus. Am ieşit la ţărm, înotând încet, aproape trăgând de timp, şi m-a uimit nisipul roşcat, alcătuit din grăuncioare mari. Era o căldură de cuptor, răcorită de o briză firavă. Am mers un timp pe plajă, aşteptând să mi se usuce hainele, apoi am urcat pe o alee pietruită care ducea spre un pavilion din stuf.

Acolo erau câteva scaune şi o masă de răchită cu picioarele îngropate bine în nisip, dar părea, de asemenea, pustiu. Mi-am scos pantalonii, i-am stors bine, apoi i-am lăsat pe capul unui scaun, să se zvânte. Pe urmă am pus şi vesta la uscat. Puloverul era subţire, părea să se usuce repede. Stăteam şi aşteptam ceva, nu ştiam ce, dar nici nu mă puteam mişca de acolo. Aş fi vrut să întru în apă, dar eram neliniştită, ca şi când m-aş fi aflat în preajma unei întâmplări de nepovestit. Am întors privirea spre mare: valuri mici se loveau de ţărm. Cât cuprindeam cu privirea nu era ţipenie de om.

Mi-am examinat pantalonii, apoi am simţit o prezenţă şi m-am întors brusc.

Dincolo de masă, stătea un om bătrân, negricios, cu barba sură, crescută de câteva zile. I-am zâmbit şi-a-nceput să vorbească. Spunea ceva de neînţeles, parcă vorbea în arabă; aveam sentimentul că sunt într-o ţară nord-africană, deşi se putea să nu fie deloc aşa. Am încercat să zic ceva de genul *Hello, I'm a Romanian women*, dar nu numai că n-a răspuns, nici nu se punea problema pentru că omul vorbea fără oprire. Am început să-l ascult, chinuindu-mă să prind vreun mesaj din intonaţie, din atitudine, însă azvârlea cuvintele fără să-şi mişte muşchii feţei, privindu-mă direct în ochi, iar melodia sunetelor era monotonă, ca şi când ar fi reprodus ceva învăţat pe de rost.

M-am ridicat cu gândul să-l pun să-mi deseneze, dar omul a-nceput să se topească, împrăştiindu-se repede pe nisipul din pavilion, formând litere ciocolatii, care păreau scrise cu Times New Roman: **UN CUVÂNT**.

Am plecat de-acolo gândindu-mă la celelalte vorbe, acum în ansamblu, ca la un text: *În Roza există un cuvânt*. Mi se părea un mesaj închis şi am avut impresia că nu există nici un motiv să plec de-acolo. Mi-am luat pantalonii şi vesta, apoi am coborât iarăşi pe plajă, cu gândul să mă întind pe nisipul cald. Dintr-odată, în faţa mea au apărut trei trepte de marmură albă şi am înţeles că

era o ieşire. M-am îmbrăcat şi am păşit, convinsă că este o ieşire din *alazar*. Dar n-a fost aşa, ci în capătul scărilor mă aşteptau patru motociclişti, îmbrăcaţi în haine negre de piele, stând pe motociclete ca pe cai şi făcându-mi semn să mă apropii. Am făcut câţiva paşi, dar pe măsură ce înaintam, cele patru siluete se depărtau, proiectate pe cerul unei seri de vară. Când mi-am dat seama că alergam, încercând să-i prind din urmă, m-am oprit să-mi trag sufletul şi apoi i-am văzut pe cei patru bărbaţi contorsionându-se, dilataţi în toate părţile, alcătuind cu litere ronde, negre, cuvântul **CARE** . Nici nu ştiam dacă să-l aşez în contextul deja existent, ori să mă aştept la altă frază. M-a fulgerat ideea că aş putea fi nevoită să citesc astfel o întreagă poveste. Am şi spus, mă uitam la cerul luminos şi ţipam: nu vreau să stau aici nu ştiu cât, spune-mi repede ce ai de spus ori scoate-mă dracului odată!

După un timp, nu ştiu dacă din cauza protestelor mele, s-a apropiat o trăsură, tapiţată cu mătase verde, cu spiţele vopsite în galben pal, trasă de doi cai albi. Pe capră era un vizitiu mustăcios, tuciuriu, cu pălărie mare. Deşi nu s-a uitat spre mine şi nu mi-a spus nici o vorbă, pentru că se oprise, am urcat. Am mers la trap pe drumul asfaltat, printre lanuri de porumb. Mă simţeam bine, chiar aveam chef să cânt, nici nu-mi mai aminteam de câtă vreme nu mai trăisem sentimentul ăsta, pe care mie mi-l dă seara de

vară, câmpul verde, de porumb şi trepidaţiile uşoare ale unei trăsuri cu arcuri.

Am mers mult timp, ori aşa mi s-a părut, pentru că am avut când să mă gândesc la vremurile în care trăiau bunicii mei, la grădina mare din spatele casei, la frunzele de porumb, nu doar ale noastre, ci la toate care se vedeau peste garduri, înainte să fie demolată toată zona. Nu ştiu cât şi la ce m-am mai gândit. Doar că încercam să-mi readuc în minte o rochie care îmi plăcuse mult, atunci când am ajuns în dreptul unui parc de distracţii. Era lumea de pe lume, cum se zice. Spre cer se ridicau mirosuri, fum, baloane colorate şi bineînţeles strigăte pe toate tonurile şi pe toate frecvenţele.

Trăsura s-a oprit, am coborât şi m-am îndreptat spre marea de oameni. Căutam ceva, sub impresia amintirilor pe care le rememorasem pe drum, având chiar siguranţa unei întâlniri extraordinare, cu cineva venit din trecut. Ori poate chiar cu Andrei.

Treceam printre oameni, cercetându-le figurile, întorcând capul după câte cineva, emoţionată într-un fel nefiresc, ca şi când mi-ar fi coborât în inimă o mie de dansatori. Şi, în sfârşit, l-am văzut! Era un bărbat nu prea înalt, dar solid, îmbrăcat cu o tunică bine cambrată, gri, mătăsoasă. Îi vedeam ceafa acoperită de păr şaten deschis şi din când în când îi prindeam profilul, nasul frumos şi buzele groase, coada ochiului prelungită de riduri moi. Mă

ţineam după el, nu m-am îndoit nici o clipă că îl voi ajunge din urmă, că cel puţin, îi voi vedea faţa întreagă şi îi voi spune câteva cuvinte, nici nu ştiam ce, dar trebuia să-mi vină mie ceva devastator şi memorabil. M-am strecurat printre oameni, am dat coate în stânga şi în dreapta. Era aproape să-l ating, când nu ştiu cine m-a îmbrâncit şi am alunecat într-o parte, până ce am atins cu mâna o margine de masă.

Când m-am reechilibrat, îl pierdusem.

Eram sigură că acesta este un final stupid în *alazar*, când l-am regăsit, la oarecare distanţă. Îl vedeam, printre capete de oameni îndreptându-se grăbit spre un gărduleţ metalic din marginea parcului, pe care stăteau câţiva inşi. Mi-a venit să mor când am văzut că de pe gard se desprinde o femeie, îmbrăcată cu fustă scurtă de blugi, plus un pulover vişiniu. Tipa alerga spre el.

Am mers încet, tot uitându-mă spre ei. Erau doi oameni fericiţi. S-au îmbrăţişat şi s-au sărutat lung. Ea era o femeie tânără, cu părul scurt, blond şi împodobit cu tot felul de agrafe şi legături colorate. Mă apropiasem mult, aproape că puteam să spun vorbele alea de neuitat, însă eram zdrobită şi aş fi vrut să fiu departe de locul ăla, când au început să se amestece, să intre unul în altul aglutinându-se, transformându-se într-un fir de mătase gri-vişiniu, care urca spre cerul de octombrie devenind litere distincte: **TE CAUTĂ**.

Abia acum aveam tot mesajul, deşi încă mă ispitea să-l tratez ca două părţi diferite, şi care era din cale afară de nesărat: *În Roza există un cuvânt care te caută*.

Cu această frază în minte am fost apoi azvârlită, cum sare un dop de la o sticlă de şampanie, şopăind de două-trei ori, peste capetele oamenilor, de la Piaţa Rosetti până în capătul Moşilor, de unde strada o ia spre Obor.

Ofbrother chat

ABADON: Mi-a plăcut chestia asta de la final. Înseamnă că te-a văzut ceva lume când te-ai rostogolit. Ar fi de aşteptat să citim o mărturie!
K1: Te-am auzit ieri pe *Regal*. Nici nu-mi vine să cred că eşti tu!
DORU: Povestea asta cu mesajul... nici nu ştiu ce să zic, dar îmi este familiară. Nu e vorba să fi trăit ceva similar, dar e ceva ce nu mi-e străin.
VANKU: Beton. Eu te cred.

41

Mi-am revenit repede şi, deşi îmi tremurau genunchii, mergeam fără oprire pe Moşilor, în sus, spre casă. Câţiva oameni s-au uitat după mine. Chiar când am aterizat, era o femeie deşirată şi ofilită, o femeie cam de vârsta mea, probabil, spun şi mă înfiorez, cu faţa alb-cenuşie, ca de carton reciclat, o femeie năltăroagă, cu burta ieşită în faţă balon, fără viaţă, fără bucurie. Dar nu m-am gândit ce impresie îi făcuse aterizarea mea cât m-am gândit la viaţa pe care o duce, alergând continuu să facă rost de mâncare, să slugărească un bărbat ori un copil, pe cineva despre care spune sus şi tare că îi luminează viaţa, deşi nu este vorba acolo decât despre o relaţie ca între o slugă fidelă şi un stăpân nemilos, oricine ar fi stăpânul ăsta, fiul, fiica, nepotul ori soţul mult iubit. Nu mă-ntreba de ce.

Am mers întins până acasă cu mintea plină de gânduri, încercând să descifrez mesajul, uitându-mă bineînţeles şi la oamenii pe lângă care treceam, şi la vitrine, mai ales la cele de ţoale şi pantofi, căutând chiar cizmele în care intrasem, şi strângând parte peste parte vesta mea matlasată, din fâş kaki, până în momentul în care mi-am dat seama cu emoţie că făcusem o descoperire de neimaginat. Ajunsesem pe la Librăria Teora când mi-am dat seama că mai purtam încă dovada căderii mele în apa mării: vesta mi-era umedă pe la încheieturi. Am dat-o jos

de pe mine şi am mirosit-o. Avea mirosul ăla specific, de apă sărată, alge şi cadavre marine.

Am trecut drumul în viteză, fără să mă uit la semafor, la Pansica ori la magazinul de îmbrăcăminte *second hand*, am intrat în curtea blocului şi am urcat cu liftul opt etaje. Pe palier, l-am întâlnit pe Rufă, nici nu cred că i-am răspuns la salut, şi-am intrat în casă rugându-mă să te găsesc acolo.

Erai încă pătruns de discursul din faţa Teatrului Naţional. Te plimbai pe marginea tastaturii, cu buzele întinse şi fruntea luminoasă ca după o victorie.

– Nici nu ştii ce mi s-a întâmplat! am început eu.

– Ai fost în *alazar*.

– De unde ştii?

– Glumeşti.

– Uite, am vesta încă umedă şi îmbibată cu mirosul mării.

– Normal.

– Acum ştiu cum să ies din haos, ai continuat, ignorând brutal cheful meu de a-ţi povesti, este foarte simplu, ca toate problemele cu enunţ încâlcit, nici măcar nu trebuie să fac vreun efort! Mă las pe val şi totul se rezolvă de la sine. Orice defecţiune se remediază prin capacitatea creativă a sistemului. Există mereu o imagine, o vorbă, un sunet care duce mesajul esenţial până într-un motor, într-un punct nodal, la o răscruce de drumuri unde toate

mesajele se multiplică fulgerător. În răspântii. Oamenii stau de vorbă în locuri de confluenţă, unde drumurile se intersectează. Vorbesc, ascultă şi duc mai departe. Trebuie să stii, nu?

Te plimbai ridicându-ţi din când în când umerii, oprindu-te uneori să mă priveşti cu ochii ăia verzi, ca două lumini venite din miezul obrajilor roşii.

– Şi mesajul ăsta al meu ce crezi că înseamnă?

– Dacă afli, înseamnă că merita să afli. Bine. Hai să nu fiu rău! Despre ce mesaj vorbeşti?

– În Roza există un cuvânt care te caută.

– Ei, păi aşteaptă să ajungi în Roza! Iar dacă nu ajungi înseamnă că nu merita. De ce te frământi atâta? Mai bine spune-mi de ce-ai plecat din piaţă tocmai când începusem să povestesc despre Albert?

– Pentru că erai ridicol.

Te uitai la mine ridicând sprâncenele.

– Îmi era frică să nu vină iar poliţia, să nu mă ridice din cauza ta. Bine, şi mă şi plictiseam. Când începi să vorbeşti despre Albert ţine mult şi nu te pot întrerupe sub nici o formă.

M-ai ameninţat că oricum aveam să ascult povestea aia, că mai am şi un fişier, *chiliaroşie*, pentru cazul în care mi-ar plăcea mai mult să citesc decât să ascult. Şi tot atunci mi-ai spus pentru prima oară că în curând ai să pleci. Nu am insistat pe acest aspect pentru că nu mi se

părea că vorbeşti serios şi nici nu ştiam în momentul ăla cât de greu îmi va fi fără tine.

Am deschis computerul şi mi-am luat poşta. Aveam trei mesaje. Unul era de la Andrei, altul de la Rufă şi un al treilea de la Cristian Avram. Am început cu Andrei. Era un mesaj scurt care nu răspundea întrebărilor mele:

Dragă Laura,

Nu ştiu dacă am înţeles bine scrisoarea ta, însă din ea răzbate o nemulţumire profundă a cărei cauză n-o cunosc. S-ar putea să mă înşel. De aceea aştept să-mi scrii mai explicit.

Cât priveşte proiectul meu cu Emma Rewin, pot să mă laud că totul merge OK. Cel puţin până acum. Până săptămâna viitoare trebuie să ne hotărâm asupra unui sediu. Abia aştept să-ţi trimit primul număr din revistă, dar asta va fi probabil peste o lună. Până atunci te ţin la curent cu mersul evenimentelor.

Aştept să-mi scrii şi mai ales să-mi spui clar ceea ce ai să-mi spui.

Cu drag,

Andrei.

P.S. Deocamdată nu am la dispoziţie o fotografie, dar cu prima ocazie îţi promit să-ţi trimit una.

Scrisoarea asta mi-a umplut sufletul de durere. Tonul îndepărtat şi nepăsător mi se părea că vine dintr-o fiinţă de maximă nesimţire – un om care nu cunoaşte mila. Ce să-i scriu mai mult şi mai direct decât i-am scris? Cât despre fotografie, este evident că nu-mi va trimite niciodată. Acesta este destinul meu: să nu ştiu nici măcar cum arată singurul bărbat pe care îl doresc.

Peste suferinţa aceasta s-a revărsat şi scrisoarea lui Rufă, care mă prezenta ca pe o femeie neregulată, nefericită, nesănătoasă şi complet idioată. Mă lua la *per tu* de data asta şi mă invita din nou la un control psihiatric minuţios, pentru că nu se poate, draga mea, să nu iei nici o măsură, mai cu seamă că tu însăţi intuieşti că ceva nu este în ordine. Lipsa activităţii sexuale creează o serie de dereglări, desigur, poţi trăi şi fără, dar pentru aceasta este nevoie de un echilibru psihic excepţional. Nu mă îndoiesc că ai ajuns la o înaltă înţelegere cu tine, cu sufletul şi cu trupul tău, dar... şi de-aici încolo, după *dar*, urma o întreagă prelegere despre organe interne care funcţionează aberant, tiroidă bulversată, harababură interioară, tratamente şi, bineînţeles – vârsta. Că vine o vârstă, că organismul îşi încetineşte ritmul de viaţă, că altfel trebuie privită viaţa după patruj de ani şi toate

vorbele care se repetă din generaţie în generaţie, de-au ajuns rostogolindu-se de la bunică-mea până la Rufă şi de-acolo la mine. Recomandarea lui voalată era să-mi văd de treaba mea, să fac tratamente şi lucruri utile pentru comunitate. Cât despre tine... scria destul:

> Întâmplător, şi eu am întâlnit-o pe femeia care se plimbă prin Bucureşti cu un omuleţ, un fel de jucărie extrem de reuşită. Dar nu doar ea, ci mulţi oameni, bărbaţi ori femei, tineri şi bătrâni, au câte o amuletă, o păpuşă, o jucărie oarecare, prin care îşi exprimă dorinţa de a se întoarce la copilărie. Cu precădere imaginea piticului, şi toate miturile legate de acest arhetip, însumează infantilismul refulat, o copilărie prea repede încheiată, o despărţire bruscă de confortul vârstei fără griji. Dar nu doar atât. Fiinţa are nevoie să-şi exercite puterea de a ocroti pentru că îi trebuie la rândul ei ocrotire. Când cineva îşi cumpără o jucărie o învesteşte cu rolul de subordonat, devenind stăpânul ei, iar această postură de autoritate îi dă siguranţă, îl face să se simtă responsabil şi matur. În ceea ce mă priveşte, mi-a fost întotdeauna milă de aceşti oameni

jalnici care au nevoie să ţină în subordine pe cineva, dar mai ales ceva, o păpuşă, un surogat al individului peste care ar dori să fie stăpâni. Nu vorbim aici despre jupânul cu bici în mână, ci despre orice ipostază a autorităţii: părinte, dascăl, şef, în sfârşit, cineva care crede că poate să gândească şi să hotărască în locul altuia. Aşa că nu e nimic în neregulă că te-ai întâlnit cu o astfel de persoană. Te asigur că nu este decât o femeie singură, nu tocmai instruită, cu idealuri puţine şi care, conştient ori nu, doreşte să atragă atenţia plimbându-se cu o păpuşă ingenioasă care pluteşte prin faţa trecătorilor. E o femeiuşcă trecută de treizeci de ani, scundă şi cu o privire de şarpe veninos, în sensul că se uită spre oameni parşiv, neruşinat şi cu o ură subliniată. Are părul deschis la culoare, aproape blond, nepieptănat, aşezat ca o umbrelă pe jumătate deschisă. Umblă cu nişte pantaloni negri şi o jaketă galbenă. Iar jucăria arată ca un omuleţ roşu cu ochi luminoşi, aproape fosforescenţi. Pare că vorbeşte, dar în realitate are o înregistrare banală cu întrebări uzuale.

Te îndoieşti că ştiu bine despre ce este vorba?

Viziunea lui Rufă ne-a enervat pe amândoi. Tu ca tu, dar eu şi-acum mă întristez când îmi aduc aminte că am privire *veninoasă* ori că sunt *nepieptănată*.

Cea de-a treia scrisoare era de la Cristian Avram. Mă invita la o lansare de carte, la Casa Vernescu.

Demoralizată, cu presentimentul distinct că viaţa mea se va derula în continuare pe acelaşi traseu monoton, am pus mâna pe telefon şi l-am sunat pe doctorul de familie pentru o programare de urgenţă. Apoi am trecut alert pe la posturile de tv, adică prin colţul desktopului. Tu stăteai pe umărul meu drept, cu mâna în falcă şi amândoi comentam răuvoitor:

– În reclama asta este vorba despre o femeie care trebuie să muncească non-stop.

– Despre toate femeile, ai completat tu.

În centrul imaginii era o femeie care nu mai prididea să strângă masa, să calce, să spele. O voce din *off*, vocea lui Dumnezeu, îi promitea un detergent ca să spele şi mai mult. Pe urmă a început o poveste despre un tip care face o emisiune culinară la televiziune, iar vocea dumnezeiască spunea că s-ar alege praful de el dacă n-ar avea o nevastă care să-i spele hainele, să stea în genunchi, să frece şi să slugărească frumos, ajutată bineînţeles şi de detergentul nu ştiu care. Asta chiar ne-a făcut să râdem pe amândoi.

Emisiunile erau nesărate, îţi mai aduci aminte că nu aveam la ce să ne uităm, dar reclamele erau hazlii. Unele dintre ele. Pe un post transmiteau o şedinţă de la Parlament. Era o sală imensă în care erau risipiţi câţiva cântăreţi de muzică populară de pe vremea dictaturii, fotbalişti, şoferi, toţi ajunşi senatori. Printre ei era şi tatăl Ralucăi. Încerca să citească ceva, un document de maximă importanţă pentru popor, dar se tot încurca, schimba cuvintele, bolborosind pe unde nu putea să descifreze, în aşa fel încât nu se înţelegea mai nimic. Sala parlamentară dormita, iar reporterul începuse să povestească despre ce citea tatăl Ralucăi, acoperindu-i treptat vocea. Însă nici el nu era cu mult mai informat ca senatorul. Pe urmă s-a trecut la vot şi am aflat că mai aveam o lege pentru nu se ştie exact ce. Am schimbat postul şi post după post, până când am ajuns la un documentar despre Albert Einstein, ceea ce te-a înviorat brusc şi ai început să povesteşti:

Ofbrother chat

ELVIRA: Într-un fel are dreptate şi Rufă, citeşte şi tu partea bună a scrisorii.
VANKU: Adică? Doar nu crezi că omuleţul e o păpuşă?
Q121: Teoriile lui Rufă sunt totuşi de bun simţ, mă refer la partea cu sentimentul omului care îşi ia o păpuşă.
ALEX: Cum găsesc Albert?
MORFEU: Ţi-am spus că nu ştim.

RAKU: Până la urmă ce ţi-a spus despre sex? Nu s-a înţeles clar: e de bine ori e de rău că ai stat 11 ani pe bară?
ABADON: Totuşi, Rufă nu-ţi face un portret negativ. Zice că ai treiej de ani, aproape că m-a făcut curios.
STIL-X: Aş vrea să ştiu cine ar fi interesat să scriem un dicţionar de populaţii balcanice.
DORU: Pe mine m-ar interesa aşa ceva, deşi momentan sunt încurcat cu o lucrare amplă şi rutinantă.

42

Şi-a găsit de lucru la o firmă de automatizări agricole. Pleca din Bucureşti cam o dată la două săptămâni şi testa programele de irigaţii pe la diverse ferme din jurul Timişoarei. În restul timpului stătea în Strada Brâncuşi, la sediu, şi continua să lucreze la Jumpy. Avea acces la Internet şi un *Pentium*. Salariu era destul de bun, şi cum nu avea alte cheltuieli, după trei luni şi-a cumpărat un P.C.

Viaţa lui începuse să se coloreze. Călătorea cu trenul, se caza la hoteluri, avea colegi de birou. Chiar se împrieteniseră, în sensul că se salutau regulat, iar, uneori, ei îi mai puneau câte o întrebare. Albert răspundea succint şi serios, nu se lungea la vorbă. Principala lui preocupare era softul, care începuse să se contureze destul de bine.

Într-o zi de august s-a întâlnit cu Letiţia. Mergea spre casă, cu mintea plină de gânduri când i-a apărut în faţă. Ieşea dintr-un bloc, unde fusese într-o vizită. L-a flatat reacţia ei, căci părea bucuroasă de întâlnire şi se rugase de el să meargă undeva, într-un bar, la o cofetărie, să stea de vorbă, să-şi spună ce-aveau de spus. Albert a refuzat repede, nu pentru că n-ar fi vrut, dar era jenat de întreaga lui stare: vestimentaţia sărăcăcioasă, corpul transpirat, şi, ca de obicei, nu avea bani. În timp ce ea, elegantă, mirosea

a flori şi-a portocale. Aşa că s-a mulţumit să ia cartea ei de vizită şi a dispărut în grabă.

Cu Letiţia a şi făcut prima experienţă. Adică pe adresa ei de e-mail a trimis prima oară un Jumpy. Era un programel creat pe structura unui virus. Intra în inbox, ca un mesaj fără conţinut, dar de fapt pătrundea în toate documentele din computer şi aplica o schemă simplă de selectare a cuvintelor pe care era programat să le caute. Când Letiţia a deschis un fişier, computerul i-a afişat o poezelă, un text scurt de câteva versuri: *Te sărut, iubire,/ Te sărut cu dor/ Aşteptând momentul/ De făcut amor*. Nedumerită de apariţia textului, l-a şters şi-a uitat.

Apoi, Albert a sunat-o pe Letiţia şi-au stabilit o întâlnire. El era mai interesat de reacţia ei la textul apărut pe neaşteptate, decât de întâlnirea propriu-zisă, dar nu înseamnă că nu era emoţionat. Şi-a scos din dulap nişte blugi pe care tocmai îi primise cadou de la mătuşa lui. Era mulţumit de cum îi vin. Avea şi-un tricou care îi plăcea, unul bleumarin. S-a spălat, şi-a uscat părul cu foenul, ca să-i stea umflat, s-a uitat în toate oglinzile, din toate poziţiile, iar când se pregătea să-şi încalţe adidaşii, a apărut maică-sa.

Ca niciodată, în puterea zilei, a trecut pe-acasă. Adusese un pepene mare: lasă-l, ce dacă e mare, se mănâncă el! Mama lui Albert vorbeşte impersonal, evită autorul, îl ascunde în verbe pasive, îl uniformizează în

anonimat, dintr-o prudenţă rămasă de pe vremea dictaturii, când nimeni nu numea pe nimeni, de teama de a nu fi tras la răspundere, ori, dimpotrivă, din teama de a nu fi elogiat cineva. Într-o lume în care toţi oamenii se credeau egali, evident, au fost îndeplinite sarcinile, au fost cumpărate cele necesare, la ora 10 se închide uşa blocului, s-a făcut curat în bucătărie, a fost dus gunoiul, s-a băgat carne la alimentară, trebuie şters praful, s-a luat lumina. Orice subiect era avortat fără regrete.

– Pantalonii ăştia de pe tine sunt noi, n-au fost încă băgaţi la spălat, unde te duci cu ei? Dă-ţi-i jos şi-aruncă-i în maşină! Ia, treci încoace şi nu mai sta îmbufnat. Să-mi spui imediat unde vrei să pleci!

– Lasă-mă-n pace! Treaba mea unde mă duc!

– Te-ntâlneşti cu cineva?

– Mda.

– Cu o fată?

– Nu.

– Cu un coleg de serviciu?

– Lasă-mă, domne,'n pace!

– Să nu cumva să-ntârzii!

– Ca şi când aş mai fi întârziat!

– Păi tocmai de-aia! Să dai telefon ca să ştiu pe unde umbli.

– De ce?

Interogatoriul, destul de lung, de data aceasta, l-a epuizat pe Albert şi i-a dat şi un sentiment de greaţă la gândul că este ridicol, îmbrăcat în mod evident ca un papiţoi, pentru întâlnire. A ieşit în fugă, uitând să-şi mai ia cheia. A ieşit glonţ din scara blocului şi-a luat-o în jos spre staţia de tramvai.

Era 8 august 1999, după-amiaza.

Letiţia locuia într-un bloc central. A sunat la uşa apartamentului şi i-a deschis Valentina. Sufrageria gemea de lume, în general oameni cunoscuţi de la yoga, figuri care i-au adus aminte de timpuri şi experienţe îngropate. Se aşteptase la o întâlnire clasică, nici nu-i trecuse prin gând că va fi atâta lume. Erau aşezaţi pe cele două fotolii, pe canapeaua încăpătoare, dar şi pe jos. Beau bere şi păreau năpăstuiţi rău. După ce l-a aşezat pe un scăunel pliant, Valentina l-a prezentat:

– Vi-l aduceţi aminte pe Albert! Aşa, mă apucasem să vă spun: l-am văzut pe la Piaţa Kogălniceanu, acum două zile.

– Scuză-mă numai o clipă, că am uitat să te întreb ieri. Cu ce era îmbrăcat?

Letiţia stătea jos, cu spatele rezemat de canapea şi aştepta răspunsul Valentinei. De cum se izbise cu ochii de ea, Albert îşi dăduse seama că greşise venind aici. Îşi adusese aminte de preocupările ei, de anturajul emanator de admiraţie, dar mai cu seamă de seara în care o văzuse

sărutându-se cu altul. Acum nimerise la o conferinţă despre Dragoş, fostul ei iubit care o părăsise. Că Valentina se întâlnise cu el constituia un eveniment:

– Era îmbrăcat cu un tricou de firmă, ceva ca lumea.

Întreaga asistenţă părea scandalizată de tricoul lui. Letiţia se învinovăţea, iar Grig, un băiat cu păr lung şi compact, ca o halcă de marmeladă, deplângea încrederea în oameni.

Dragoş era muzician. Îşi făcuse o formaţie etno şi dădea concerte prin ţară. Înainte de asta, însă, o convinsese pe Letiţia să facă un împrumut la bancă şi să-i cumpere instrumente, în ideea că el va câştiga suficient ca să plătească datoria. Leti luase banii, girând cu apartamentul, apoi, Dragoş se mutase cu o tipă – studentă la Conservator - şi nu mai voia să plătească ratele lunare. Suma era uriaşă, iar dobânda mare transforma totul într-o catastrofă.

– Uite, vezi, asta voiam să-ti povestesc, sunt într-un rahat total, i se adresase ea lui Albert, nici nu ştiu ce voi face! Am să ajung pe drumuri. Ai mei nici nu ştiu, cred că tata m-ar omori! Numai când mă gândesc cât au muncit să-mi cumpere casa asta..., iar eu mi-am bătut joc! Parcă îmi luase Dumnezeu minţile! Am avut încredere în el, eram nebună, adevărul e că nici nu m-am aşteptat ca el să-mi facă aşa ceva. Am ştiut că va avea succes... Îi simţeam energiile artistice, se vedea că este un învingător

şi nici acum nu-mi vine să cred că mă va lăsa baltă. Pur şi simplu, tipa aia care îi face aranjamentul muzical... are nevoie de ea, iar ea i-a impus să nu mă mai vadă.

Asistenţa părea interesată:

– Trebuie să-i explici, nu se poate să te lase aşa, n-aţi făcut nici o înţelegere scrisă?

Apoi cineva întrebase ferm:

– Dar ai încercat să vorbeşti cu el?

– A încercat, explică Valentina, şi încă de mai multe ori, numai eu de câte ori m-am dus cu ea, ba la sala aia, unde repetă, ba dimineaţa, la gazdă, după ce pleca individa la facultate. L-am aşteptat înainte şi după concerte. Dar ce n-am făcut.

– Şi el ce zice?

– Că nu e treaba lui, că n-are bani, că înţelegerea ar fi fost să-i dea prima rată după un an.

– Bine, dar asta dacă eram împreună.... Acum e cu totul schimbat, e brutal, nici nu se uită la mine când vorbeşte, pe Vali a făcut-o iapă grasă, iar despre yoga a spus că e o adunătură de bolnavi mintali. Uite, Albert, vreau să te întreb şi pe tine, pentru că toată lumea a contribuit cu ce-a putut, dacă nu vrei să mă împrumuţi şi tu cu o sumă ca să încropesc baremi prima rată....

Cererea l-a luat prin surprindere. Nici dacă i-ar fi prisosit banii, nu i-ar fi dat. Şi el care venise să se intereseze de text...! Pentru că nu răspundea, iar toate

privirile erau aţintite asupra lui, s-a ridicat de pe scăunel cu gândul să plece pur şi simplu.

– Poate le ceri alor tăi că doar au, dacă ar vrea ar putea să plătească toată datoria. Pentru ei ar fi un fleac la cât bănet au!

Pentru Albert această remarcă a fost picătura. Se interesase de părinţii lui! Ba chiar ştia mai multe decât el însuşi ştia.

Cum stătea acolo jos, cu părul strâns în mijlocul capului şi fălcile demolate, părea cu adevărat o femeie necăjită. Aşa că Albert n-a putut să-i spună ce părere proastă avea despre ea şi despre întreaga poveste, ci s-a îndreptat încetişor spre uşă, a ieşit, fără să se mai uite la asistenţa amuţită şi a luat-o pe jos spre firma tatălui său.

În seara aia l-a întâlnit pe Bogdan, un fost coleg de facultate. Cum părinţii lui Albert intraseră în pământ, iar el nu avea cheie, a fost nevoit să cutreiere un timp pe străzi. Apoi a intrat într-un Internet café şi a dat de Bogdan. De la el a aflat, fără să vrea, o adresă şi o parolă a unui cont anonim. Adică nu tocmai, ştia că este vorba despre o femeie, a cărei voce chiar o auzise răsunând în receptorul pe care Bogdan îl ţinea la ureche. Era un glas viu şi incitant care izvora din sufletul unei fiinţe frumoase. Dar nu partea aceasta a poveştii ne interesează acum, ci fixarea unei experienţe.

În noaptea caldă, de august, Albert s-a dus la serviciu, a intrat în biroul lui şi a început să-şi implanteze povestea, adăugând un fişier nou în memoria lui Jumpy. Era şi el o bază de date, mai curând o matrice pe care Jumpy urma s-o reconstituie, cvasiidentic, într-un alt computer, cu materialul lingvistic pe care îl va descoperi acolo.

Prima încercare pe care a făcut-o în noaptea de 8 spre 9 august a fost un text scurt, un citat care i se păruse potrivit ca avertisment şi pe care Albert îl copiase dintr-un *site* de panseuri, unde era şi explicat pe larg: *Timeo Danaos et dona ferentes*. A fost primul text trimis spre adresa necunoscutei cu voce ademenitoare.

Jumpy era însoţit de fişiere tot mai bine echipate; pe lângă dicţionarul de 10 mii de cuvinte, care fusese şi piatra de temelie a Mediului, mai avea fişierele cu subiecte, iar acum adăugase unul, cu maxime, şi altul - cu povestea lui. Nu ştia exact ce şi cât va povesti, dacă va fi un jurnal ori o construcţie epică.

Îi venise un chef nebun să vorbească despre sine, mai precis, femeia de la telefon îi deschisese în mod inexplicabil această poftă de a se destăinui, cu tot confortul pe care îl presupune spovedania în faţa unui necunoscut. Jumpy pornea spre un inbox oarecare cu un recipient gol, se strecura minimalist, intra în documente şi căuta cuvintele ori sinonimele care îi foloseau ca să reconstituie povestea din memoria lui. Avea însă şi un

pachet de variante care îi permiteau să facă modificări, să completeze, să schimbe, uneori, povestea. Schema de reconstrucţie se întemeia pe cuvinte-cheie, legate de fraze ori numai de scheme narative care începeau să se deruleze în momentul în care Jumpy intra în contact cu un cuvânt ori cu o propoziţie dintre cele aflate în sertarul secret al memoriei sale, pe care îl botezase *ABIS – Albertinian Bibliotheca. Important and Secret*.

Citatul care avertiza despre vicleşugul calului troian i se păruse bun pentru început: *mă tem de greci, chiar şi când fac daruri*. Suna stupid. Nu avea sens decât povestit, dar se gândea că cineva care se trezeşte cu o frază în latineşte într-un fişier în care îşi ţine CV-ul, nu se poate să nu-şi pună întrebări. Dă o căutare cu Google şi află despre ce e vorba. Deschide un dicţionar de maxime latineşti. Trebuie să-l descifreze. Nu se poate să treacă peste el fără să-l observe. Iar ea părea genul de persoană care-şi pune întrebări. Este adevărat că îi auzise doar vocea şi nu ştia nimic altceva despre ea. Nici cum arată, nici cum trăieşte. Cu toate acestea, presupunea că este o fiinţă iscoditoare şi atentă la ce se întâmplă în jur. Era ceva în felul ei de a vorbi care sugera o minte neliniştită.

În cele din urmă, către dimineaţa zilei de 9 august, a trimis textul spre adresa pe care o auzise de la Bogdan şi care din clipa aceea devenise pentru el *Troia*.

În zilele următoare a trimis iscoade în cetate: texte scurte, îngropate în memoria lui Jumpy până când acesta ajungea să scaneze fragmente declanşatoare, cu rădăcini în ABIS. Unul dintre ele conţinea îndemnul *scrie-i!*, altul - adresa de e-mail (*albert220@totalnet.ro*), strecurată într-o prezentare prozaică, de câteva rânduri, a unui film fantastic, despre care se spunea că poate fi obţinut de la adresa aceea.

Primii paşi au fost timizi, însoţiţi de mesaje criptice şi nu întotdeauna inspirate.

Jocul a devenit serios abia după ce a văzut *Fight Club*. Ştia de imaginile ascunse în film şi le-a căutat răbdător cu *VirtualDub*. În special imaginea bărbatului dezbrăcat, care încheie pelicula, i s-a părut senzaţională. Deşi de nesesizat, ea pătrunde în mintea spectatorului. Aceasta şi pentru că este anticipată prin explicaţia personajului, prin alte imagini evocatoare. După aceea, a încercat şi el puterea imaginii. A trimis mai întâi un cal, evident, un *jpg* legat de Jumpy, care se autoafişa pentru o fracţiune de secundă dacă era acţionat orice fişier cu imagini, indiferent că erau prelucrate în *tif*, în *gif* ori în altceva.

Mai târziu a descoperit adevărata capacitate de manipulare emotivă pe care o are imaginea. Un timp a muncit la un program anex, legat de Jumpy, care modifica povestea sub impulsul emoţional al cuvintelor ori al fotografiilor. Pronumele reflexiv, atributele pronominale,

orice secvenţă lingvistică prin care era indicată relaţia dintre obiect şi acţiune, mai ales adjectivele, unele dintre ele, şi verbele de simţire situate la persoana I au devenit indicatori prin pădurea narativă. Întâlnirea cu aceste figuri ale comunicării devia povestea în *nexus*, fişierul din care Jumpy alegea varianta epică, uneori decorul şi cel mai adesea mesajul.

În toamna lui 2000, Albert a creat şi un fel de bancă a culorilor. Cel mai mult a lucrat la propria imagine, de care era în general nemulţumit. Şi-a luat o cameră digitală, şi-a făcut sute de fotografii. A mers chiar la fotograf. În cele din urmă a ales o imagine care i se părea că îl reprezintă, a prelucrat-o, a ascuns-o într-un mesager "mutilat" şi i-a dat drumul spre Troia. Mesajul a intrat cu Netscape, ca unul al cărui ataşament tocmai a fost şters de server. Apoi Albert şi-a creat un pod temporar prin care a stabilit legătura cu Jumpy şi a dat drumul imaginii sale. Ea urma să se afişeze rar, la intervale stabile de timp şi să dispară instantaneu. Când femeia necunoscută deschidea computerul, înainte de a se desena desktopul, apărea şi dispărea fugitiv figura lui Albert. Insesizabil, de fapt.

Era curios să ştie mai multe despre fiinţa pe care o botezase Troia. Ar fi vrut să afle care i sunt reacţiile, dar nici în ruptul capului nu ar fi intrat să-i citească poşta. Deşi avea parola contului, n-ar fi folosit-o aşa, pentru că aceasta contravenea cu adevărat principiilor lui. Mesajele

trimise cu Jumpy constituiau modalităţi de a-i atrage atenţia. Erau ca bileţelele care însoţesc buchetele de flori. Dar citirea poştei ar fi fost cu adevărat un sacrilegiu. La urma urmelor, mesajele lui le putea citi ori nu. Totuşi îşi dorea din tot sufletul să primească un semn. I-ar fi plăcut ca ea să-i descopere chemarea camuflată în atâtea mesaje şi să-i scrie câteva rânduri.

Povestea mergea bine. Scrisese ce-i plăcuse să scrie despre el, nemulţumirile şi visele totodată, fără să se gândească dacă e ridicol, dacă a făcut greşeli de ortografie ori dacă s-a repetat. A scris pur şi simplu cum şi le-a adus aminte şi mai ales a povestit ceea ce voia el însuşi să retrăiască.

Acum avea trei computere legate în reţea. După ce tatăl său îşi manifestase interesul pentru Pentiumul cumpărat din primii bani câştigaţi, Albert mai cumpărase două computere la mâna a doua, unul pentru el şi altul pentru maică-sa. Nu neapărat pentru că ea l-ar fi folosit, ci ca să se asigure că nu va mai fi deranjat de niciunul dintre părinţi. Apoi îşi tot cumpărase accesorii prin care îşi îmbunătăţise aparatul. Deşi arăta jalnic pe dinafară, înăuntru computerul lui era destul de bine înzestrat. Lucra acasă, dar şi la serviciu, unde îşi căra cu hardul de rezervă bucăţi din Jumpy. Se trezea pe la 10-11, înainte de prânz, mânca în grabă, uneori direct din frigider, de preferinţă caşcaval, smântână, ardei, pâine, iaurturi şi

mere. În cămară găsea întotdeauna ciocolată, pe care maică-sa avea grijă să i-o aducă regulat. Apoi alerga în strada Constantin Brâncuşi, la slujbă, unde stătea până noaptea, târziu. Înainte de ora 4 din zi, nu se putea face cine ştie ce. Avea doi colegi de birou care vorbeau continuu. De lucru era puţin, în sensul că programele de irigaţii erau oricum făcute de Albert, din chiar prima lună în care se angajase. Acum mai adaptau câte ceva, mai modificau pe ici pe colo, aşteptând să sune câte un client. Cei doi plecau să instaleze ori să depaneze sisteme de alarmă. Lui Albert îi venea rândul mai rar. El stătea mai mult în birou, iar cu şeful se întâlnea, de asemenea, când şi când. Era un tip cu un an mai tânăr decât Albert, care îşi petrecea aproape toată ziua dând telefoane la clienţi. Totuşi, serviciu începuse să devină stresant. Prin noiembrie nu s-a mai dus la serviciu.

Într-o perioadă, spre exasperarea părinţilor, s-a închis în camera lui şi timp de câteva luni a lucrat la Jumpy. Cel mai mult îl interesa autonomia programului. Posibilitatea lui de a alege din banca de date, de a crea aleatoriu poveşti, de a selecta întâmplător imagini i se părea fascinantă.

De Crăciunul lui 2000, ai lui au plecat într-o excursie în Egipt, iar el a rămas stăpânul absolut al apartamentului. Aproape că-i venea să scrie o scrisoare reală către Troia. Totuşi i se părea penibil şi nerealist. Aşa

că i-a mai făcut o îmbunătăţire lui Jumpy, folosind de data aceasta şi parola Troiei: a creat un minisoft adiacent care declanşa conectarea la Internet în data de 25 a fiecărei luni, la ora 4 dimineaţa. Era un mod de alimentare scurtă cu informaţii, dar şi de conexare variată. Dincolo de aceasta, Albert nutrea şi speranţa că va fi descoperit. Că ea se va trezi într-o dimineaţă la ora aia şi va ajunge la site-ul lui şi, poate împinsă de curiozitate, va intra pe chatul recomandat pe site. Poate. Era un chat vizitat rar, în care veneau oameni preocupaţi de Linux. Nu. Era absurd! De ce-ar fi venit acolo?

Dezolant era că nu putea să cunoască şi efectele experimentului său. Pe la sfârşitul lui martie 2001, aproape convins că nu va ştii niciodată dacă a cucerit sau nu Troia, s-a angajat la o firmă mare de soft. Aici a intrat într-o echipă care făcea un program amplu şi, prins de idee, s-a avântat în muncă, pasional, uitând de timp, de Troia şi chiar de Jumpy.

Ofbrother chat

ABADON: Adeseori m-am gândit şi eu la chestia asta: să intru într-un computer şi să las diferite mesaje.
Q121: Mie mi se pare de prost-gust. Este ca şi când te-ai uita pe fereastră în dormitorul unor necunoscuţi.
VANKU: Şi mie îmi place. Aş cumpăra un program ca ăsta, numai de-ar fi posibil.

MORFEU: Este. Eu am auzit de unii care captează şi imagini ale individului care lucrează la computer, bineînţeles, dacă el are camera deschisă şi este on-line.

STIL-X: Eu nu mi-aş da seama dacă ar apărea un mesaj într-un fişier de-al meu. Am atâtea documente adunate, luate de prin tot felul de site-uri, că m-aş gândi că am copiat ceva aiurea de pe Internet.

43 Cam asta mi-ai povestit atunci. În mare. Cred că aş fi uitat în bună parte, dacă nu mi-ai fi lăsat şi însemnările din *chiliaroşie*, fişierul tău, în care mai „scriai" uneori despre Albert. După povestirea asta nici n-ai mai stat mult, câteva zile, cred. În tot cazul, pe 17 februarie, într-o sâmbătă, m-am dus la Casa Vernescu, unde îşi lansa Cristian Avram un volum de poezie. Trei zile mai târziu erai plecat.

Nu ştiu dacă merită să povestesc şi episodul cu poeţii. Poate aşa, în două cuvinte. Era o adunătură de indivizi ilustrativi pentru generaţia 60: infatuaţi, inculţi şi misogini. Bărbaţi uzaţi, prinşi în rutina găştilor literare şi a ierarhiilor bătute-n cuie încă din epoca stalinistă. Nu ştiu ce treabă avea Cristian cu indivizii, dar probabil că fără ei nu se putea. Un bărbat cu alură de tractorist, care tocmai a fost înaintat pe linie de partid, lăuda cartea, spunând din când în când că vorbeşte din partea Academiei, că tot aşa a mai spus şi un coleg de la Academie, că s-a discutat despre volum şi la Academie şi tot aşa. Pe urmă, a apărut Gioni Castratu, desigur briant, în generaţia lui de agricultori. Apoi câteva femei, venite parcă de la muncă patriotică, s-au repezit să-l felicite pe Cristian Avram, să-i ceară autografe, să-l invite la nu ştiu ce altă întâlnire de acelaşi fel. Mai erau câţiva castraţi, din escorta lui Gioni, care vorbeau cu teamă, să nu se şifoneze,

şi doi, trei ziarişti, prietenii lui Cristian. Cartea era o plachetă de versuri. Am deschis-o la întâmplare şi am citit ceva despre zăpezile de altădată. Era un sentiment de tristeţe, de neputinţă şi o nevoie de dragoste care ajungeau până la mine. Ca şi când eu nu aş fi avut destul din fiecare. Aşa că am plecat repede, trimiţându-i poetului o bezea pe deasupra capetelor.

Tot în sâmbăta aia am ajuns la Editura Pantazi. Eram îngrijorată de soarta *Scurtei istorii* şi mă gândeam că va rămâne nepublicată. Îmi luasem cu mine o prezentare a volumului şi o dischetă cu textul, dar îmi era lehamite de toată treaba. Mă gândeam la Andrei, la ce i-aş spune, la cum ar fi să ne întâlnim. Am întrebat la poartă de redacţia enciclopedicelor şi am intrat în birou, probabil cu o faţă scârbită şi cu gândul dus. Erau câteva femei care şi-au ridicat deodată privirile spre mine, iar într-un colţ, un băiat, mai mult un adolescent, butona de zor la un computer. Nici o lolită. Am spus cum mă cheamă, că vreau să propun un manuscris aşa şi aşa şi m-a luat în primire una dintre femei:

– Eu mă ocup de enciclopedii şi istorii. Numele meu este Adina Săveanu. Aşa că aţi nimerit bine.

Era o femeie cam de vârsta mea, cu faţă de pechinez cuminte, care vorbea destins şi fără aroganţa specifică personalului de prin edituri. I-am arătat lucrarea, i-am povestit-o şi am lăsat-o să se gândească. I-am dat şi textul,

aruncat oricum prin două edituri, am schimbat numere de telefoane şi-am şters-o cu o certitudine secretă că răspunsul va fi pozitiv.

Pe la Grozăveşti, tot învârtindu-mă să descopăr staţia de metrou, înămolită în gândurile mele, am dat de Tibi, digeiul pe care îl cunoscusem la Marriott în noaptea Sfântului Valentin. Era un tip prietenos ori se purta cu mine prevenitor pentru că avea impresia că i-aş fi trebuitoare, habar n-am. A oprit maşina lângă mine, în buza trotuarului şi m-a salutat ca pe un vajnic camarad de petreceri.

– Alo! Păpuşa! ce faci, neică, prin zona asta? Hai, urcă şi spune-mi unde să te duc.

– Pe căi delicioase şi aberante. Dar dacă te grăbeşti, du-mă până la Piaţa Rosetti, ori şi mai bine în Moşilor.

– Ce zici, mami?

– Citate. Tu încotro te îndrepţi?

– Eu merg la *Fete&Băieţi*. Ai auzit de ea? Revista...?

– Da, am remarcat-o.

Tibi era redactor la *Fete&Băieţi*. Ţinea o rubrică despre ce vor băieţii şi tocmai aveau nevoie de cineva care să spună ce vor *pipiţele*. Chiar aşa: nu te interesează? Scrii? Citeşti? ai vocaţie? Ai mai scris ceva? Bravo, atunci treci luni să discutăm. Nu se plăteşte cine ştie, trei sute de mii per articol şi e lunară, dar tot e ceva, faţă de *Adevărul* care plăteşte treiej de mii, de exemplu, ca să nu mai vorbesc de

altele. Mă bucur că ne-am ales cu încă o colaborare. În afară de cea de la *Radio Regal*. Apropo, ştii că duminică ieşi în undă, ei, nu! Să dai telefon, poate a uitat să-ţi spună, ştiu precis că am văzut desfăşurătorul magazinului de duminică. Ai trei minute cu o mini anchetă despre nu ştiu ce, să cucereşti bărbaţii sau femeile, nu mai ştiu. Poate te-au căutat, dar dacă umbli brambura, uite te-am adunat de la Podul Grozăveşti. Chiar aşa, nu mi-ai spus ce căutai în zonă!?

– Îţi spun în episodul următor.

Am coborât la Piaţa Rosetti. Mi-aduc aminte că eram alarmată de vestea cu emisiunea de a doua zi, dar cu toate astea continuam să mă gândesc la Andrei. Priveam spre chipul lui, despre care nu mai puteam să spun că este străin, mişcându-se letargic dincolo de peretele de sticlă, pe care numai ochii mei îl vedeau. Mergeam pe stradă cu picioarele, dar cu gândul alergam în alt loc, unde trăiam doar noi doi, Andrei şi cu mine.

Cu mintea îmbibată de imagini posibile, am ajuns în strada Spătarului, unde îşi avea sediul *Regalul*. Aşa era, cum îmi spusese Tibi, urma să aduc materialul la ora 12. Habar n-aveam ce ar fi trebuit să fac. Din vorbă-n vorbă, am dedus mai mult că voi lua un reportofon pe inventar, voi merge să înregistrez pe stradă, apoi aveam să lucrez cu Bianca la montaj. Când am cele trei minute gata, las caseta la Clara. Asta era. Am luat minicasetofonul,

bateriile şi-am şters-o. Stăteam în stradă şi nu ştiam ce să fac. Tema emisiunii era *Cum se cuceresc bărbaţii?* Mi se părea ridicol, dar mai simplu, în tot cazul decât să fac mâncare pentru Ardeleni. Am luat o faţă veselă, mi-am tras un zâmbet tâmpit şi-am început să întreb femeile, în special pe cele tinere, până când mi-am dat seama că mai dispuse la discuţie erau cele bătrâne, chiar foarte bătrâne. Răspunsurile veneau, totuşi:

– De ce-ar trebui cuceriţi? Asta e treaba lor!

– Cu un zâmbet, cu o vorbă bună...

– Doar dându-ţi chiloţii jos!

– Bărbaţilor le plac femeile gospodine.

– Să-i cucereşti? Adică să te măriţi? Un bărbat nu se însoară cu femeile la care le place distracţia. Ei caută femeie de casă, dar dacă vrei numai aşa să te distrezi cu ei e uşor: răspunzi la avansuri.

– Bărbaţii nu se cuceresc. Ei fac parte din categoria consumabile: îi ei, îi foloseşti şi îi arunci repede.

– Trebuie să-i faci geloşi. Te prefaci indiferentă şi-i ieşi mereu în cale.

– La un bărbat trebuie să-i arăţi că eşti îndrăgostită, dar că nu eşti dispusă să te laşi.

Ascultam tot felul de tâmpenii şi-mi venea să râd. Erau femei obosite, ieşite cu sacoşa la cumpărături, îmbrăcate cu haine vechi. Unele aveau faţa palidă, împănată cu puncte negre, fleşcăită, cu pielea bălăbănindu-se sub fălci.

Altele miroseau a transpiraţie şi a tutun acrit. Erau femei cu părul subţiat şi asprit din cauza oxigenărilor repetate, multe tinere, cu buzele conturate atent, cu creionul dermatograf, rujate, parfumate, înfăşurate în blugi ori în fuste de muşama, cu haine scurte de fâş ori de skay, tipărite pe bust.

În mai puţin de o oră făcusem rost de material suficient. M-am întors în strada Spătarului şi până seara am pierdut vremea acolo, la un computer, făcând montajul, de fapt, selectând răspunsurile „bune” . Era vorba despre secvenţele înregistrate ca lumea, fără bârâituri, fără sunete parazite ori obositoare, fără *ăăă*, *deci*, tuse accidentală, fornăituri şi chicoteli. Bianca ştia multe şi învăţam de la ea să folosesc *CoolEdit*, un soft uşor de folosit. Într-o oră-două aveam o înregistrare frumoasă, curată, cu răspunsuri scurte şi variate, cu voci diverse.

Ziua asta de sâmbătă mi-o aduc aminte bine, pentru c-am avut motive. Am alergat prin diverse locuri, l-am suportat pe Tibi, digeiului, în fine, îmi dusesem *Scurta istorie* la o editură şi făcusem şi prima mea emisiune radio – trei minute de inepţii! Cu toate acestea, eram nefericită. Mă apăsa tot universul şi mă aducea la disperare starea de nefericire în care mă aflam. Nici nu ştiu ce mă amăra mai mult: că nu aveam un răspuns la efuziunea mea ori că eram în starea aia insuportabilă. Am stat multă vreme de vorbă, atunci, în seara şi în weekendul ala.

– Există un sentiment al ridicolului, îţi spuneam, care îi împiedică pe oameni să-şi mărturisească sentimentele, mai cu seamă într-o scrisoare care distruge dintr-o dată o relaţie de simplă simpatie, prin dorinţa pasională a unuia dintre cei implicaţi. De regulă, doar fiinţele cu educaţie puţină, oamenii stupizi, naivi, lipsiţi de simţul măsurii recurg la scrisori de acest gen. De aceea şi sunt mai fericiţi toţi aceştia.

– Dar şi pentru tine, în momentul acesta, este de preferat să scrii o scrisoare lungă şi explicită, prin care să-ţi clarifici tu, în primul rând, situaţia. Poţi să i-o trimiţi şi lui Rufă.

– De ce?

– Aşa, pentru că e distractiv!

Mi-ai spus multe, nu mai ştiu chiar totul, dar m-ai mobilizat să-i scriu epistola fatală. Cu siguranţă există printre voi, cei de pe *ofbrother*, măcar doi-trei care au trecut prin chestia asta. Nu ştiu dacă chiar aţi scris o scrisoare unei persoane complet necunoscute. Vreau să spun, uneia despre care nu ştiţi nici măcar aproximativ cum arată. Dar îmi place să cred că cel puţin aţi avut intenţia să scrieţi, să trimiteţi un bilet semnat, prin care să vă asumaţi răspunderea unor emoţii ori a unor sentimente. Dacă, nu... ei, bine, veţi citi una – tâmpită, jenantă, melodramatică. Am scris-o pentru că în momentul ăla nu mai suportam o situaţie măcinătoare şi

asasină din care nu puteam să ies, orice tertip aş fi folosit, oricâtă energie aş fi consumat.

Aceasta este scrisoarea de rahat:

> Dragă Andrei,
>
> Îmi place să cred că ştii cât îmi este de greu să-ţi scriu. Sunt disperată şi bolnavă, iar scrisoarea asta constituie acum singurul mod de a mă elibera puţin din condiţia aceasta. Mi se întâmplă lucruri de nepovestit, pe care mi-ar plăcea să ţi le povestesc. Mai mult, am certitudinea că nu eşti străin de ceea ce se întâmplă acum cu mine. Pe scurt, am sentimentul că ne aflăm în legătură: mai precis îţi simt emoţiile, îţi aud gândurile, uneori am viziuni. Iniţial mi-a plăcut ideea că trăiesc o emoţie specială şi am căutat să mă bucur de ea. Dar lucrurile nu au rămas aici. Am început să ies cu totul din timpul istoriei. Ţi-am spus că urc într-o lumină albă. Te rog din suflet să ai încredere în mărturisirea mea. Mă gândesc că totuşi, măcar în numele numărului mare de litere pe care le-am tipărit pentru tine ai să mă tratezi aşa cum te tratez eu pe tine: cu toată încrederea, într-un mod cinstit. Aşadar:

multă vreme nu puteam să intru singură acolo, în lumea fascinată pe care eu o numesc *alazar*. Nu pot să-ţi spun de unde ştiu că tu m-ai chemat în spaţiul ăla. Pot să-ţi spun doar că te-am văzut de nenumărate ori. De-aia vreau neapărat să văd o poză de-a ta, mai nouă mai veche, nu contează. Nu te voi plictisi cu ceea ce am trăit în lunile astea, mai exact de pe la începutul lui decembrie, dar am să-ţi spun în ce stadiu am ajuns. Când urc acolo uit de mine. Dacă sunt acasă, nu e aşa de grav, dar dacă sunt în locuri publice e nasol. Ultima oară, de pildă, s-a întâmplat alartăieri, joi, 15 februarie. Priveam o vitrină, când, pe neaşteptate am intrat în carâmbul unei cizme. Tu erai, ca de obicei, acolo, în lumea numită *alazar*, un cap ieşit pe jumătate din peretele întunecat, învăluit în lumina roşie, o faţă care mă bântuie în fiecare ceas al vieţii mele: zâmbind deschis şi binevoitor, cu ochii subliniaţi de cute catifelate.

Starea asta ar putea fi o boală. De acord. M-am gândit. Tocmai de aceea am nevoie de o certitudine, de răspunsul tău. Trăiesc într-un mod halucinant şi excepţional şi

mă omoară faptul că tu nu-mi spui nimic, nu-mi dai nici un fel de semn în lumea realităţii, mai precis mă ignori. Am încercat să-mi explic în multe feluri ce eşti tu şi dacă ai sau nu legătură cu ceea ce mi se întâmplă mie. Recunosc că îmi pare şi rău de posibilitatea că n-ar fi adevărat, dar şi mai mult îmi doresc să ştiu.

În mod logic, experienţele mele s-ar putea explica printr-un număr limitat de variante:

1. Eşti atât de preocupat de tine încât nu-ţi pasă de celălalt şi atunci nu-ţi imaginezi unde ţi se duc gândurile.

2. Eşti atât de îndrăgostit de altă femeie încât nu ai cum să mă vezi/auzi, ci îmi transmiţi emoţia aceea. Aceasta ar fi cea mai simplă dintre posibilităţi, căci îţi dai seama că m-aş retrage cu torţe. Nu trebuie decât să-mi spui.

3. Se poate, de asemenea, să nu ştii nimic: totul se întâmplă fără voia ta - ceea ce nu cred, de fapt.

În fine, m-am mai gândit şi la altele pe care le ştii şi tu, dar cel mai mult îmi

doresc să-mi spui. După cum te cunosc, eşti în stare să negi totul numai pentru că nu înţelegi actul eroic de a fi ridicol. E posibil să ai oroare de situări penibiloase. Mă face să râd chestia asta.

Totuşi, că am ajuns într-un asemenea hal, că mi-am pierdut libertatea şi uneori controlul mă deprimă şi mă amărăşte cumplit. Câteodată viziunile mele sunt simbolice. Dar despre asta nu-ţi mai scriu acum. Aştept un răspuns, oricât de rău ar fi răspunsul ăla.

Cu toată dragostea, L.

Nici măcar n-am recitit-o. Am salvat-o în *chilia* şi am trimis o copie lui Andrei şi alta lui Rufă.

În zilele următoare am aşteptat ca o disperată răspunsul, dar niciunul nu se grăbea. Duminică seara ne-am întâlnit cu vecinul Rufă. Luni ne-am luptat cu tocăniţa moldovenească şi am vizitat *Fete&Băieţi*. A fost o zi plină şi searbădă în aceeaşi vreme, pentru că răspunsul mult aşteptat întârzia să vină.

Ofbrother chat

STIL-X: Măcar pe noi ar trebui să ne scuteşti şi să spui mai repede ce ţi-au răspuns tipii la o asemenea scrisoare.
LORIS: Eu cred că ţi-aş fi dat o întâlnire după scrisoarea asta.

MORFEU: Glumeşti! Eu nu ştiu nici un bărbat care şi-ar bate cuie în talpă cu cineva... scuze, Laura, dar scrisoarea sună total aiurea şi nerezonabil.
Q121: Da, e adevărat, dar a scris-o pentru ea, nu are nici o importanţă ce-au răspuns ăia doi!
VANKU: Eu i-aş fi răspuns. Mi-ar fi plăcut să discutăm, să-mi povestească experienţele ei pentru că îmi plac chestiile misterioase.

44

Duminică seara, pe la zece, când se lăsase cam frig, am ieşit să-mi cumpăr ceva de mâncare, nişte lapte de la un non stop. Mi-era foame. Tu erai melancolic.

Pe Calea Moşilor se fâţâia destul de multă lume, mai ales oameni singuri, cu mâinile afundate în buzunare, întorşi cine ştie de pe unde. Te aşezasem în buzunarul de la piept, de unde nu ţi se vedeau decât ochişorii sfredelitori ca nişte lanterne cu neon. Pe Rufă l-am identificat de la distanţă. Stătea de vorbă cu Pansica, mai precis, dădea din cap şi mişca rar din buze. Avea pe cap o pălărie ţeapănă din blană scurtă şi lucioasă. Am trecut pe lângă el trăgând cu coada ochiului, l-am depăşit, am traversat şi-am mers întins până la non stopul turcului.

Când ne-am întors, Rufă era în acelaşi loc, tăcut, aşteptând mai într-o parte. Ne-a văzut şi a tresărit, ori numai mi s-a părut, m-a salutat şi a privit spre tine. Ne-a surprins pe amândoi că ne-a ajuns când intram în lift. Îşi luase un buchet de zambile albe. Tu l-ai salutat posomorât, cu *ce mai faci, doctore*, iar el s-a uitat la mine şi m-a întrebat de ce nu vorbesc direct cu el. Nu mai ştiu cum a fost dar ne-a luat pe-amândoi pe nepregătite tonul autoritar şi avalanşa de vorbe imposibil de oprit. Rufă mi-a făcut morală, mi-a spus ceva destul de adânc despre păpuşă, imaturitate şi atitudine nepoliticoasă, vorbărie

care a durat până la etajul opt, unde mi-a deschis uşa aşteptându-mă, răbdător şi ţeapăn, să ies.

Când am ajuns în dreptul apartamentului am auzit exclamaţia ori înjurătura. Nu ştiu exact ce-a fost, şi-am întors capul. Rufă era aplecat, cu mâna întinsă spre pălăria lui monumentală, aşezată pe jos. Dar cum întindea mâna spre ea, pălăria se depărta puţin, parcă ofensată, ca-n filmele de comedie de la începuturile cinemaului. A fost un spectacol. Figura s-a repetat de câteva ori, apoi Rufă a început să ţipe la noi, să-i lăsăm pălăria. Ştiam vag că e mâna ta, dar nu aveam nici un chef să recunosc în faţa lui Rufă. Am ridicat mâinile protestând şi i-am sugerat că e un şobolan sub pălărie. A fost ca gag reuşit. Am căscat gura câteva minute, distrându-ne pe seama lui Rufă, până când a ieşit o femeie de la etajul inferior, urmată de câine, întrebând unde e şobolanul.

Întâlnirea cu pălăria lui Rufă, m-a făcut să-l văd în altă lumină: roşu de furie, cu buzele lăsate şi moarte, cu ochii lipsiţi de expresie, cu zambilele în mâna stângă, îndoit din şale şi cu pălăria neagră şi lucioasă alergând în faţa lui. Acesta este vecinul, corespondentul meu, chiar doctorul de suflete rănite. Ţi-am şi spus că mi se părea penibil să-i mai scriu, nici măcar distractiv nu mai era. Totuşi, îi scrisesem o sumă de chestii stupide acestui om, îi povestisem ce-mi trecuse prin minte şi-i lăsasem

posibilităţi bune să mă identifice. Mă simţeam ca un criminal care se roagă să fie prins.

Luni m-am sculat cu noaptea-n cap şi m-am dus la Ardeleni unde mă aştepta o surpriza mare: aveam de făcut borş de peşte, tocăniţă moldovenească şi prăjituri cu nuci - pentru toată săptămâna. Atunci m-am hotărât să renunţ la slujba asta, unde, fără tine nu vedeam cum aş face faţă. Tocăniţa aia era ceva ce nici nu văzusem nici nu mâncasem vreodată. Ce să mai zic de rest. Am plecat de-acolo mirosind a bucătărie, cu o foame nestăpânită şi cu o scârbă la fel de mare. Nici după ce mi-am făcut duş n-am scos din mine mirosul ăla de dinţi stricaţi, de cantină şcolară socialistă.

Am alergat, apoi, până la *Fete&Băieţi*, în Calea Călăraşilor. Era o clădire nouă, un bloc alb făcut cu multă economie şi populat de tot felul de firme. La etajul IV era redacţia revistei, de fapt un apartament de trei camere. Am intrat într-o încăpere mare în care trona un bărbat subţirel şi definitiv supărat, care bombănea nemulţumit, în timp ce în jurul lui, pe mese, ori în picioare, stăteau ciorchine vreo cinci-şase inşi, probabil toată redacţia. Vorbitorul era un anume Andi Geo, pe care îl văzusem şi la televizor, tot aşa nemulţumit. Avea o emisiune de noapte în care ţinea discursuri ori răspundea insomniacilor care sunau la telefon. Acum era supărat pe guvernanţi.

– Cum pot să propună o lege, prin care să mă oblige pe mine, Andi Geo, să plătesc în fiecare lună câte 50 de mii pentru televiziunea naţională?! Ce treabă am eu cu televiziunea aia? Nu m-aş uita nici bătut, nici vorba ceea! Ca să nu mai punem la socoteală că vor plăti şi cei care nu au televizor. Toată lumea. Şi asta pentru că le merge. Pentru că lumea e idioată şi acceptă. Nimeni n-o să mişte un deget.

– Eu nu cred că se va vota o lege ca asta, zicea o adolescentă obosită, slăbănoagă şi cu părul nespălat de mai multe zile. Nu se poate. Plus că lumea n-o să plătească!

– Plata se va încasa odată cu factura de curent electric. Dacă vrei să ai lumină, plăteşti şi televiziunea naţională!

– Ei, nu, e ilogic, protestase şi Tibi, care în momentul ăla m-a şi observat.

Nu mai ştiu cum s-a terminat discuţia, dar când am plecat din redacţie, Andi Geo era în aceeaşi poziţie, debitând nemulţumiri fanteziste. Nici în ruptul capului nu mi se părea posibilă o astfel de taxă.

Directorul revistei era un bărbat cam de vârsta mea, chelios, îmbrăcat cu o haină în carouri, tăbăcită, purtată non-stop. A mormăit ceva, că adică îi pare bine să mă cunoască, apoi a mai mormăit o dată că adică foarte bine, să mă apuc de treabă.

Lucrurile nu erau cu mult diferite de oricare alt loc de muncă. Posturile de şefi erau ocupate de bărbaţi infatuaţi, care mai aveau şi alte slujbe pe cap, ori de femeile unor şefi mai mari, iar revista era aproape în întregime scrisă de două studente, plătite cu un milion jumate pe lună. Adriana şi Veronica erau de fapt stâlpii revistei. Cam toată echipa striga după ele, să scrie un articol pe tema cutare, să traducă paginile astea două, să găsească un titlu, să facă poşta redacţiei ca şi când ar fi primit grămadă de scrisori. Ele scriau toate textele, pe care le vedeau apoi adevăraţii redactori. Aceştia se uitau peste ele şi îşi exprimau grosolan nemulţumirea: Ăsta nu e editorial, e un căcat! Mama ei de şcoală cu profesori idioţi care nu vă învaţă nimic! Ce mi-ai băgat fraza asta aici, mai bine ţi-o băgai în posterior. Scrie-o din nou, dacă vrei să înveţi! Ia şi refă toată partea asta, să sune ca la carte!

Adriana şi Veronica o luau de la capăt. Scriau şi rescriau toată revista, dar evident, numele lor nu apărea nicăieri. Redactorii semnau totul. Nu mi-am dat seama de cum stau lucrurile decât mai târziu, după ce m-am familiarizat cu mediul. Tibi, dădea pe-acolo ca să-şi spună ideea:

– Să-mi scrii două coloane despre un bărbat, îi pui tu nume, care stă pe malul mării şi se gândeşte la o femeie blondă, pe care o văzuse trecând prin faţa lui. Improvizezi tu, Adriana, dragă, vezi să fie imagini frumoase – în

mintea lui o vede goală, drăgăstoasă, una, alta, dar când tipa apare la terasa unde tândălea el, îşi dă seama că n-avea chef să piardă vreme făcându-i avansuri, să nu mai ştie pe urmă cum să scape de ea. E clar? Ai întrebări? Bun, atunci apucă-te! Într-o oră-două s-o am aici pe biroul meu, când mă întorc de la masă vreau s-o citesc şi sper să nu fie nevoie s-o refaci.

După aia m-a luat şi pe mine în primire:

– Ei! Ceva de genul ăsta trebuie să scrii şi tu, dar pe invers. Cu o femeie care se gândeşte aşa şi pe dincolo... Hai, vii să mâncăm ceva?

Intrarea Crissinei m-a salvat de răspuns. Venise să dea un interviu, unei tipe, care, încă, îşi făcea facultatea la ID, în Litere, iar Crissina o luase sub aripa ei ocrotitoare.

– Ce era să fac, e pe dinafară cu totul! Ei, şi acum ca să-şi arate recunoştinţa, vrea să-mi ia un interviu. Ceva despre viaţa mea sentimentală, despre ce cred eu despre iubire, rahaturi. Şi cu poză mare, că de fapt pentru poză am venit – o fac ei aici. Stai aşa, să nu pleci, pentru că vreau neapărat să vorbesc ceva cu tine. Ziceai că vrei nişte ore? Mai vrei?

– Sigur.

– Ei, ar fi ceva, acum pentru semestrul al doilea. Ţi-am spus că plec la Sorbona şi ai putea să-mi suplineşti o parte din ore. Ei ce zici?

Zâmbeşte ca un mare răsplătitor, apoi continuă.

– Şi mai am ceva pentru tine, o propunere editorială superfantastică. Dar dacă te grăbeşti, spune-mi tu unde să te găsesc. Pot să trec pe la tine? OK. Trec vineri seara, pe la nouă. E târziu? Foarte bine. Scrie-mi aci adresa. Te găsesc eu. Stai fără grijă. Vezi să pregăteşti nişte pahare că aduc eu vinul.

Tot în seara aia am trecut pe la Şcoala de Fier şi am luat o carte pentru tehnoredactare, un dicţionar ilustrat.

Cu banii de la *Fete&Băieţi*, cu milionul de la *Regal* şi cu ce mai câştigam colaborând pe la edituri, începusem să-mi revin. Era timpul să renunţ la Ardeleni.

În zilele acelea de aşteptare, de dinainte de plecarea ta, am scris tot felul de scrisori şi am intrat pe *Yahoo messenger* cu Florentina. În Bucureşti era 7 seara, iar în Ho Chi Minh City se apropia de miezul nopţii. Aici era o seară frumoasă de februarie, iar acolo era ploaie caldă, la 30 de grade. Florentina m-a anunţat că în iunie vine în ţară. Probabil că îşi va vinde apartamentul ori îl va închiria. Peste câteva luni voi fi şi fără adăpost. Va trebui să închiriez o cameră undeva. Chiria unei garsoniere, la margine, este 100 de dolari pe lună. Poate găsesc în vreun subsol ceva la 50 de dolari. Şi aşa va fi mult. Înainte, cu vreo zece ani în urmă, de pildă, gândul la viitor mă făcea să intru în panică. Acum mă face să râd. La un moment dat n-am să mai pot să muncesc şi voi rezema un gard pe

o stradă îngheţată, în luna noiembrie. Dar va fi strada pe care o voi alege eu.

În sfârşit, marţi am primit răspunsul lui Rufă. Tu l-ai citit cu voce răsunătoare, de se auzea până la etajul de jos, cred:

> Stimată LolaQ,
>
> Scrisoarea dumneavoastră mă agresează şi mă insultă. Relaţia noastră a fost una de la doctor la pacient şi cred că nu v-am dat nici un motiv să transformaţi această relaţie. Făcându-mi încă o dată datoria, vă recomand să consultaţi un medic. Apariţia halucinaţiilor reprezintă un grav semnal de alarmă.
>
> Cu toată compasiunea,
>
> Dr. Nini Coroană

O zi după aceea mi-a scris şi Andrei. Am citit-o de câteva ori la rând, apoi am copiat-o în *chilia*:

> Iţi scriu abia acum pentru că am avut nevoie de timp să mă gândesc la tot. Vorbeşti despre o legătură emoţională pe care şi eu am remarcat-o. Este firesc ca după ce ne-am scris atât de mult să ne aflăm legaţi cumva, însă mi se pare că tu te referi la o dimensiune a relaţiei noastre pe care nici măcar n-am bănuit-o.

Experienţele tale sunt într-adevăr extraordinare şi aş vrea să-mi povesteşti mai mult despre ele. Ştii, doar că sunt amator de poveşti. Dar te încredinţez că eu nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti. Ştiu foarte bine că nimic nu stimulează mai mult imaginaţia ca o corespondenţă cu cineva necunoscut. De regulă, însă, totul se sfârşeşte înainte de a fi început, ceea ce te asigur că se va întâmpla şi de data aceasta.

Da, sunt într-adevăr îndrăgostit de o femeie şi se poate ca emoţia şi fericirea pe care le trăiesc acum să fi emanat până la tine. Am început corespondenţa într-un moment în care nu aveam nici o speranţă, eram nefericit şi nu vedeam nici o cale viabilă de a ajunge la femeia pe care o iubeam şi o mai iubesc încă. Scrisorile tale m-au ajutat mult, chiar dacă nu ţi-am spus-o, m-au făcut să am mai multă încredere în viaţă şi în mine, să văd lucrurile mai clar. De câteva săptămâni visul meu s-a împlinit, aşa încât îmi este foarte greu să-ţi scriu o scrisoare mângâietoare, aşa cum s-ar cuveni. Sunt fericit, iar fericirea este un sentiment egoist. Cel puţin acum nu-ţi pot răspunde

pe măsura situaţiei. Vei găsi cu siguranţă o cale de a ieşi din starea în care te afli, dacă vei vrea cu adevărat să ieşi.

Aştept să-mi scrii.

Andrei

Amândouă scrisorile au avut efect asupra mea. Îl înţelegeam pe Andrei, mă bucuram cumva pentru fericirea lui, dar îl şi uram din răsputeri. Nu puteam nici să cred nici să accept că nu ştia nimic despre intrările mele în *alazar*. Toată amărăciunea mi se revărsa asupra fiinţei intruse, pe care el credea că o iubeşte. Putea să fie Emma Rewin, o colegă, o fată oarecare ori chiar regina balului, nu conta cine, era o femelă pe care aş fi vrut s-o rup în bucăţi.

Bineînţeles că nu mai era cazul să-i răspund. Ce-ar mai fi fost de spus. Dar nici să mă resemnez nu se putea. Voiam să ies, să răzbat la lumină din subterana care mă ţinea legată de gânduri răscolitoare şi de o nefericire fără margini.

Şi ca şi când n-ar fi fost suficient prin ce treceam, ai mai plecat şi tu.

Ziua aia de 20 februarie a fost un adevărat coşmar. M-ai abandonat în momentele ălea, în care şi aşa mă simţeam strivită sub călcâiul unei cizme uriaşe. Ai plecat vesel şi nepăsător.

Ofbrother chat

ABADON: Cum ziceai că a ajuns fata aia tocmai în Vietnam?
Q121: Peste tot bărbaţii ocupă posturile bune. Eu lucrez la o revistă culturală, mă iertaţi, dar nu vreau să-i spun numele, şi atmosfera nu este cu nimic diferită de cea de la *Fete&Băieţi*.
MORFEU: Dar Andrei ţi-a scris destul de frumos. Ar fi trebuit să apreciezi modul lui sincer şi înţelegător în care te-a refuzat.
TROTILA: Are dreptate Morfeu. Putea să-ţi scrie ceva nasol, în genul lui Rufă ori şi mai şi.
K1: Eu nu cred că trebuia să scrii aşa ceva. Mai ales lui Rufă! De ce trebuia să-i mai scrii şi lui?
LORIS: Ca să aibă un reper. Mie mi-a plăcut ideea: Îi scrii cuiva pe care nu poţi să-l judeci cu mintea şi îi mai scrii şi cuiva străin ca să vezi care e situaţia reală.
ELVIRA: Eu nu cred că e bine să faci declaraţii, mai cu seamă în circumstanţe de acest gen.
EXMATRX: Adică de ce gen? Hai, că discuţia ia o tentă ipocrită!

45

M-am trezit pe la prânz cu sentimentul unei catastrofe iminente. Tu erai pe capul patului, cu braţele întinse ca pentru discurs şi m-ai luat tare de cum am deschis ochii cu bine că te-ai trezit, haide, cască urechile pentru că într-o oră şi patruzeci şi cinci de minute voi fi plecat.

– Unde?

– Încă nu ştiu foarte bine. Trebuie să mă ascund, să-mi caut un loc bun pentru că n-aş vrea să particip la pregătirile de întoarcere.

Eram încă adormită şi nu înţelegeam prea clar ce vrei să spui, iar după aceea m-am gândit de atâtea ori, tot reconstituind în minte cea din urmă discuţie a noastră, că în momentul de faţă nici nu mai ştiu dacă aşa mi-ai spus sau aşa am crezut eu ulterior.

Cel mai bine mi-a rămas în minte cum stăteam în bucătărie. Găsisem nişte cereale care păreau vomitate şi le aruncasem într-un pahar cu iaurt cam acru. Limpăiam amestecul şi mă uitam la tine: roşu, înfăşurat într-o haină vişinie cu glugă, privindu-mă cu ochii tăi verzi, luminoşi, mişcându-ţi buzele cu lene, arătându-mi din când în când dinţii albi şi uniformi. Îmi spuneai tot felul de chestii, în modul tău criptic şi serios. Eu stăteam pe scaunul de plastic galben, tu în faţa mea, pe masa rotundă, albă, din bucătăria luminoasă. Ziceai că întreaga tabără se retrage

pe 8 aprilie, în ziua de Florii, şi că nu ai nici cea mai mică intenţie să mai intri în sistem, acum după ce tocmai îţi câştigaseşi independenţa. Vorbeai despre plecarea ta ca despre o evadare, ceea ce mă făcea să mă simt complice la nu ştiu ce crimă. În plus, acum chiar că păreai coborât dintr-un film SF. Discursul tău îmi suna ca o mărturisire de importanţă capitală. Începusem să mă trezesc şi aproape că îmi trecuse şi foamea, când te-am auzit spunând tăios şi rece:

– Să nu cumva să uiţi de promisiune!

– Ce promisiune?

– Că scrii povestea.

Mi-ai adus aminte de ziua în care făcusem pariul, nici nu mai ştiu în legătură cu ce: cu tipul ăla din Pasajul Universităţii că era sau nu era un dobitoc alterat, şi se pare că nu era. Dar despre ce poveste am acceptat să scriu habar n-aveam! Aşa că mi-ai mai explicat o dată, pe larg. Trebuia să scriu tot ce trăisem din noiembrie şi până în ziua de 8 aprilie. Să nu omit nimic, să nu modific, să nu distorsionez. Ca şi când ar fi posibil. Ţi-am mai spus şi atunci şi îţi spun în continuare că nu există poveste obiectivă. Mai cu seamă în situaţia asta, în care trebuie să scriu despre mine, adică ceea ce am văzut, ceea ce am trăit, ceea ce am crezut eu că se petrece. Nici în momentul în care îţi promiteam c-am s-o scriu - bineînţeles, stai fără grijă, o pun zilnic pe *ofbrother*, un site cu persoane

tolerante, îmi notez chiar acum -, nici măcar atunci nu mă gândeam cu adevărat că voi scrie şi încă atât de conştiincios, zi de zi, într-un ritm nebunesc. Dar te aprobam, întrebându-te de zece ori, cred, de ce şi de cine trebuie să te-ascunzi.

Încetasem demult să te mai consider îngerul roşu trimis să-mi mângâie sufletul. Cam de când am coborât a doua oară în *alazar*. Nici mie, şi nici Ralucăi, de altfel, nu ne-a păsat de unde vii şi asta pentru că ne-ai învăţat că nu are nici o importanţă originea, atâta vreme cât te duce într-o zonă obscură. Mi-a plăcut înhămarea ta în prezent şi nici nu ştiu dacă ţi-am spus ori nu, dar nici mie nu-mi place să-mi pierd timpul scotocind în cotloanele trecutului, căutând potcoave de cai morţi, uitând să privesc în faţă. Te-am luat aşa cum te-ai oferit, dar acum nu puteam să nu mă întreb ce ţi se întâmplă şi de cine fugi.

Mi-ai vorbit mult, de acord, mi-ai povestit o sumă de chestii, pe care mintea mea le înţelege într-un mod confuz. Am priceput că ai luat formă, forma asta, de fapt, printr-un accident, dintr-o stare de spirit, fără să vrei, fără să înţelegi, într-un sistem, pe care ai de gând să-l părăseşti. Dar nu ştiam cum şi unde ai să pleci, cum şi dacă te vei mai manifesta, cel puţin aşa cum te cunosc eu. După cum nu ştiu dacă povestea mea te va ajuta ori te va ţine în viaţă, nici în ce mod vei participa la ce se întâmplă

pe *ofbrother*. Dar am presentimentul că ne vom revedea, că vei veni din nou într-un moment oarecare, când mă voi aştepta mai puţin.

M-am legat de tine ca de un frate, ca de un suflet înrudit, iar plecarea ta m-a umplut de durere. Nici nu bănuiam în ziua aia în care ne-am luat rămas bun că voi suferi atâta, aproape mai mult decât pentru despărţirea de Andrei. Stăteai pe braţul meu şi spuneai că ai să aduni cuvinte şi cuvinte pentru că dincolo de ele se află *transformarea în esenţe dulci*. Ziceai că fiecare cuvânt pe care îl voi scrie pentru tine va aduce o lume şi vieţi condensate, capabile să genereze atât de numeroase şi diverse forme de a fi, încât eu nici măcar n-aş putea vreodată să-mi imaginez. Tu însuţi trăieşti din gânduri împachetate în imagini, din informaţii minore, dar atât de variate şi înlănţuite în grupuri mari, în mesageri involuntari şi dispuşi să primească un imbold, o direcţie, fără să pună întrebări, cu obedienţă graţioasă, în armonie desăvârşită.

– Sunt emoţii, sunt dorinţe, sunt acţiuni reconstituite ori proiectate într-o plasă elastică şi foşnitoare, făcută din miliarde de picături de lumină, iar eu mă simt stăpânul acestei mixturi.

M-ai privit galeş, apoi ai plutit până în dreptul obrazului meu, clipind din ochişorii luminoşi ca nişte spoturi. Ţineai braţele întinse, iar pelerina vişinie îţi

flutura pe lângă tâmplele de porţelan. Arătai ca un fluture roşu, iar aceasta a fost ultima imagine pe care am văzut-o. O dungă de lumină albă a şters imaginea, ca de pe un ecran deconectat. Ai dispărut ca o lumină scânteietoare, lăsând în urmă un abur roşu care s-a risipit în toată camera, topindu-se mai apoi şi el, fără urmă.

După plecarea ta, în primul rând am alergat la Raluca să-i dau vestea. Am găsit-o, însă în mijlocul unor mari pregătiri. Taică-său îi făcuse rost de-o bursă de studii în Elveţia şi urma să plece duminică după-amiază. Aşa că n-a impresionat-o cine ştie cât plecare ta:

– Stai liniştită, că vine el iarăşi. Doar a mai dispărut. Nu cred că a plecat definitiv. Şi la urma urmei, dacă s-a dus, s-a dus, doar n-o să-şi petreci toată viaţa cu omuleţul roşu! Uite, eu am reuşit să mă eliberez de chestia aia greţoasă şi amoroasă.

– Da? Mă bucur. Cum de ţi-ai dat seama că s-a dus?

– Păi, uite, am aflat zile trecute că individul se însoară cu vaca aia.

– Cine? Castratul şi Crissina? Exclus. Lasă, că vineri trece pe la mine şi-am s-o întreb.

– Cine?

– Crissina.

Şi îi povestesc întâlnirea de la *Fete&Băieţi*. Cu asta am reuşit să-i trezesc interesul. Acum voia să vină să tragă cu urechea din camera cealaltă ori să apară ca din întâmplare

şi să-i spună câteva ori s-o aştepte când iese şi să pună ţiganii pe ea. Îmi părea rău că îi spusesem şi nici nu mai ştiu cum am calmat-o, dar şi acum, când mă gândesc la momentul ăla, mi se pune o ceaţă pe creier.

În zilele următoare, după plecarea ta, m-am dus în sfârşit la doctor. Sunt înscrisă la un individ care şi-a improvizat un cabinet într-o scară de bloc. De cum am intrat, m-a luat în primire, mi-a spus ceva despre nişte analize, apoi asistenta mi-a şi înfipt acul. Nici măcar n-am avut vreme să văd dacă seringa era una deja folosită. După ce mi-a luat o eprubetă mare de sânge m-a anunţat glacial că am de plătit 800.000.

– Bine, dar plătesc asigurarea, am zis eu, şi-a urmat o discuţie lungă şi inutilă. În cele din urmă m-am dus acasă şi i-am adus banii, el s-a prefăcut că-mi face analizele, mâzgălind ceva pe o hârtie, apoi mi-a dat în sfârşit trimiterea către o policlinică. Eram la mâna lui. Fără trimitere credeam că nu mă primeşte nimeni. La clinica unde plăteam prin Casa de Asigurări era o aglomeraţie incredibilă, o murdărie maximă, iar intrarea în cabinetul de cardiologie – absolut imposibilă. Evident şi aici aveam nevoie de bani, un bacşiş de 20.000 pentru asistentă şi 100 000 pentru doctoriţă. Dar nici aşa n-am reuşit să intru. Toată ziua de miercuri mi-am petrecut-o pe un coridor murdar, luminat de un bec minuscul, alături de

lume nefericită şi doctori ţâfnoşi ori nepăsători. În cele din urmă am renunţat.

Mă gândeam că sunt bolnavă şi pe măsură ce descopeream că există oameni şi mai bolnavi decât mine, îmi pierea orice dorinţă să mă investighez.

La televizor se dădeau ştiri despre o boală pe care o au doar indivizii care cresc câini în apartamentele de bloc. La Editura Şcoala de Fier erau două cazuri de encefalită. Cristian Avram era internat la Spitalul de Urgenţă pentru că îşi rupsese un picior, iar pe Radio Regal dădeau în fiecare zi reportaje despre starea proastă de sănătate în care se afla populaţia. Îmi venea să plâng şi nu aveam un umăr pe care să mă sprijin. Ralucăi nici în mod normal nu-i puteam spune, d-apăi acum când era cu Elveţia în minte.

L-am vizitat pe Cristian la spital. Era într-un salon mare, cu multe paturi, cu lume zvârcolindu-se pe toate părţile, bărbaţi şi femei aruncaţi într-un mare coş de gunoi, sprijinind pereţii lustruiţi de slin, câte doi în pat, tremurând cu ochii aţintiţi la doctorii atotstăpânitori. Cristian Avram stătea culcuşit pe-o parte, cu piciorul bandajat la vedere.

– Mâine îl pune în gips şi plec acasă, am scăpat ieftin şi am dat de un doctor ca lumea, i-am dat doar 200 să mă opereze.

– Două sute de ce?

– De euro, bineînţeles.

– Păi de unde ai avut tu atâţia bani?

– O sută o aveam şi-am mai luat una de la Cornel. Uite, vezi, deşi le are pe ale lui, e băiat bun şi cunoaşte multă lume prin spitalul asta, dacă ai vreodată o problemă, Doamne, fereşte, cu el trebuie să vorbeşti.

Şi chiar am vorbit. Cristian s-a oferit să mă pună în legătură, apoi Cornel mi-a dat un nume şi a doua zi am urcat în Spitalul de Urgenţă, la secţia bolilor de inimă, cu un buchet de flori şi 500.000 într-un plic. Femeia la care m-am dus era o namilă roşcată, consumată, cu pungi mari sub ochi. Mi-a făcut o ecografie şi mi-a spus că inima e sănătoasă, dar că ar fi mai bine să mă internez şi mai vedem, după aia, ce ar putea fi, circulaţia, de exemplu, dar se aranjează, orice-ar fi. M-a luat la fix, ca şi când ar fi ştiut că discuţia despre internare e punctul meu slab.

Pe scurt, săptămâna aia am fost bântuită de gândul morţii, iar plecarea ta mi-a accentuat starea, care nu era decât un preambul la ziua de sâmbătă, când s-a întâmplat drama de care mă simt total responsabilă. Ştiam că trebuie să scriu, orice-ar fi, oricum ar suna, aveam inima zdrobită, mă gândeam la Andrei cu un nod în gât şi mă cutremuram gândindu-mă că n-am să te mai văd, că ai dispărut pentru totdeauna. Nici măcar nu ştiam dacă mai pot să cobor în *alazar*, unde aşteptam cu sufletul tremurând să cobor din nou, orice întâmplare m-ar fi mai

aşteptat, şi mă gândeam că fără tine s-ar putea ca porţile să-mi fie închise. Îmi venea în minte unda verticală de lumină în care dispăruseşi şi mă aşteptam din moment în moment să se deschidă în faţa ochilor mei o fantă în care să te văd din nou strălucitor şi ironic. În starea asta de spirit a venit ziua de vineri, pe care mi-am petrecut-o aproape integral cu Raluca.

Ofbrother chat

ABADON: El ţi-a spus de chatul nostru? De ce ai spus că e un chat de oameni toleranţi?
TROTILA: Păi chiar suntem, frate, ia să intri pe Asalt ori pe Freze!
DORU: Eu cred că din efervescenţa spirituală a unui grup se poate naşte o nouă formă de existenţă.
LORIS: Ar fi de discutat, dar să nu exagerăm!
STIL-X: Ba să exagerăm, să exagerăm...!
Q121: Dincolo de toată vorbăria noastră există o stare de spirit caracteristică pentru lumea în care ne mişcăm.
MORFEU: Şi de ce nu mai mult.

46

Dimineaţa m-am dus la o clinică cu plată, dar consultaţia a decurs la fel, după tipic: coadă, bacşiş, plus doctoriţa amatoare să-şi exercite autoritatea şi să facă puţină conversaţie lumească. De data asta am aflat că sunt foarte bolnavă, arterele care duc spre inimă sunt înfundate şi trebuie să iau multe medicamente, altminteri o să fac infarct. Nu mi se părea chiar rău – măcar ştiam ce am. Ceva mai liniştită după vestea asta, m-am întâlnit cu Raluca şi am colindat pe străzi. Luasem cu o zi înainte reportofonul de la *Regal* şi din când în când ne opream să punem întrebări tâmpite trecătorilor. Tema săptămânii era *Credeţi în destin?* Un băiat cam de liceu, cu ceafa proptită într-un cozoroc de şapcă şi cu pantaloni care atârnau pe el ca sacoşele goale, ne-a spus că există un destin, aşa în linii generale, dar nu trebuie să ne lăsăm în nădejdea lui. Tot aşa şi un bărbat aspru, copt, care căra un sac de lemne pe umeri, ne-a avertizat că soarta, nene, şi-o face fiecare trăgând din greu. Am înregistrat-o pe Raluca spunând tot felul de precepte feministe, şi-am ajuns prin Obor, în mijlocul târgului. Acolo ne-am întâlnit cu papagalul oracular. Pe lângă un grătar de mititei a ţâşnit un omuleţ înfăşurat într-un raglan zdrenţăros şi ne-a îmbiat cu o cutie de bilete. Avea un papagal mic care abia aştepta să ne tragă

destinul la sorţi. I-am dat 10.000 şi-am primit previziunea:

Planetă de domnişoară
Eşti prea timidă şi deloc încrezătoare în forţele tale. De aceea luptă-te cu viaţa, fii mai optimistă şi totul îţi va merge din plin. Chiar dacă simţi că ai obosit, mergi mai departe şi nu te opri, decât atunci când consideri că îţi va fi cel mai bine. Ai un suflet cu totul excepţional ceea ce te face deosebită. Îţi place să vezi bucuria pe feţele celor din jurul tău. Te vei căsători cu un băiat bun şi harnic pe nume Paul.
Loto: 8,12, 28, 31, 35, 20.
O să ai noroc în viaţă!

Biletul era tipărit cu literă măruntă şi pe urmă tras la xerox. Nimic de zis, era o afacere ca oricare alta, dar nu conta asta, ci sentimentul ăla de speranţă care se naşte în sufletul oricui aude un cuvânt bun şi mobilizator. Şi a fost de-a dreptul uimitor că, după ce am terminat de cutreierat Oborul, am intrat într-un bar de pe Moşilor, unde nişte studenţi de la Studii Europene ţineau un minicarnaval tematic. Dădeau la intrare inimioare cu numele destinal, în ideea de a reedita cupluri celebre. Pe inimioara mea scria: *Eşti Virginia. Caută-l pe Paul.* Iar şirul coincidenţelor nu s-a oprit aici. Seara am primit un e-mail de la un anume Paul care îmi văzuse site-ul şi îmi scria cuvinte frumoase şi măgulitoare.

Sub zodia lui Paul s-a desfăşurat toată ziua de vineri, cu aiureli, speranţele romanţioase ale Ralucăi şi gândurile mele de nepovestit. Raluca spera să scrie un roman răsunător prin care să-l uimească pe Castrat. Să-l seducă şi să-l abandoneze. Apoi să se facă film după cartea ei, să ajungă vedetă şi să-şi întâlnească iubirea vieţii, un bărbat inteligent şi cu imaginaţie. Eu nu voiam decât să mă iubească Andrei, dar era de nespus. De fapt îmi doream şi eu tot felul, dar toate celelalte erau pe locul al doilea.

Pe urmă, Raluca a venit la mine şi nu voia deloc să plece. Spera s-o-ntâlnească pe Crissina, s-o întrebe ce treabă are ea cu Castratu şi eventual s-o şi umfle.

– Uite, dacă-mi faci chestia asta nici nu mai vorbesc cu tine. Femeia s-a invitat aici să tratăm afaceri. Vrea să-i ţin orele cât e plecată la Sorbona. Aşa că nu-mi strica ploile că ştii bine cât de greu îmi câştig banii.

– Nu cred că e cazul s-o suplineşti pe matracuca aia. Mai bine vorbesc eu cu tata şi-ţi face rost de nişte ore pe la o particulară.

– Păi vorbeşte!

– Ok! Mă duc să-l iau de la club, că joacă tenis până târziu. Dar mai stau puţin. Dacă a zis că vine pe la nouă, tocmai bine, pe la fără un sfert îmi chem şi eu un taxi şi mă duc direct la tata. Dar te rog din suflet s-o refuzi pe fufa aia.

Nu am idee dacă într-adevăr Crissina o ştie pe Raluca şi nici cât de solidă e legătura ei cu Gioni Castratu. M-am gândit mult după aceea că poate ar fi fost mai bine s-o opresc acolo. La urma urmei nu se putea întâmpla cine ştie ce, poate cel mult un mic circ. Dar atunci nu ştiu ce-mi căşunase să-i fac neapărat vânt. Mi-era jenă de felul în care îmi vorbea Crissina, oarecum de sus, dar şi de modul ei de a spune cu lejeritate vulgarităţi şi gugumănii şi nu voiam să mă vadă Raluca în situaţia asta, stând la poveşti cu o lolită decăzută.

Am scăpat de ea puţin înainte de ora nouă.

Însă Crissina n-a mai apărut. Am aşteptat cu urechea aţintită spre uşă până pe la zece, după care am trecut la computer. Speram să primesc ceva, câteva cuvinte de la Andrei, dar mi-era şi groază să-mi mai scrie, pentru că ştiam că nu puteau fi decât cuvinte milostive şi cu atât mai greu de suportat. Am intrat pe *ofbrother* şi am pus primele pagini, la care îmi aduc aminte că nu am primit nici o reacţie. Mi-am făcut o părere despre oamenii din chat, adică am citit ce ziceau şi ţin minte că iniţial l-am reţinut pe Abadon care povestea despre furturile prin Internet. Apoi am primit un e-mail înduioşător de la Florentina:

Iubita mea Laura,

Mi s-a făcut poftă să-ţi scriu, de fapt să-ţi povestesc ceva, o chestie pe care doar tu o înţelegi. E o obsesie care mă bântuie acum pentru că simt că se apropie Paştele. Nu mă plâng, aici e minunat, iar în aer plutesc nişte mirosuri imposibil de descris, dar mi se strânge inima când mă gândesc la zilele însorite de Paşte, la rochiţele noi, la florile strânse în tinda Bisericii Caşin, la coşuleţele cu ouă roşii şi mai ales la mama. Iar în ultima vreme îmi mai amintesc de o întâmplare pe care am trăit-o în săptămâna Paştelui. Eram zdrobită, puţin după ce te-am cunoscut pe tine, ştii de altfel, în ce hal eram, şi-mi doream la modul suprem un semn de la mama. Mă simţeam atât de vinovată faţă de ea că şi acum mă podideşte plânsul. De-asta nici nu am chef să intru pe *Yahoo Messenger*. Mă preocupau visele, eram atentă la toate semnele din jur şi, crezi ori nu, aveam sentimentul că ea este foarte aproape de mine. Uneori suna telefonul şi nu era nimeni, dar eu ştiam că ea îl făcea să sune. O dată mi s-a stins lumina, s-a reaprins după câteva secunde şi a început să se joace cu mine, aprinzându-se şi stingându-se succesiv.

Poate că a durat 30 de secunde, dar mie mi s-a părut mult.

În perioada aia, nu cred că ţi-am spus, pentru că încă mă jenam de tine, am fost la o prezicătoare. Era o femeie scundă şi grasă, cu o faţă de paraşută beţivă şi care nu mi-a inspirat nici un strop de încredere în prima clipă. Femeia aia se uită la tine şi-ţi spune diverse lucruri. De pildă, mie mi-a spus din prima că mi-a murit mama. Vorbea repede, neconvingător, ca şi când ar fi recitat un text învăţat pe dinafară. Mi-a spus să nu-mi fac griji pentru că mama veghează asupra mea şi îmi va fi bine, mai ales dacă mă duc la Ghighiu şi-i scriu lui Dumnezeu dorinţa pe care o am. Chiar aşa mi-a spus. Eram prea distrusă ca să-mi vină să râd. Ghighiu este o mânăstire undeva pe lângă Ploieşti. Am aflat chestia asta tot acolo, de la altă femeie, una care păzea uşa pe hol, ca un câine credincios. Aia mi-a spus cum să ajung.

Se apropia Paştele, că de-aia mi-am amintit acum. Era cald, înflorise liliacul. Pe străzi vedeam numai feţe fericite, iar eu să simţeam stoarsă, fără

vlagă şi fără speranţă. Am plecat cu un prieten, un băiat din blocul meu care avea şi el o problemă. Ne-am urcat în Dacia lui şi n-am vorbit tot drumul, dar sentimentul ăla că mă îndrept spre o întâmplare de excepţie îl mai simt încă. Biserica din curtea mânăstirii are o icoană făcătoare de minuni, adusă din Siria. M-am rugat iniţial acolo, dar nu reuşeam să mă umplu de senzaţia aia că sunt într-un loc sfânt. M-am plimbat printre rondurile cu flori, pe lângă chiliile măicuţelor, apoi am ajuns la o bisericuţă. Era o construcţie veche, mică şi care arăta mai degrabă ca un chioşc de vară. Am urcat în tindă, unde era o călugăriţă bătrână şi nepăsătore. Stătea la o masă, pe care se vedeau o biblie, o cheie mare şi mătănii de pus la încheietura mâinii. M-a întrebat dacă vreau să intru, apoi mi-a spus monoton ce aveam de făcut: să reuşesc să deschid uşa, apoi să intru în genunchi şi să merg aşa până în spatele altarului. Acolo să-i scriu un bilet lui Dumnezeu, să-l pun în spatele icoanei, şi să mă întorc tot aşa. La început am vrut să renunţ, apoi m-am gândit că ar fi bine să intru măcar din curiozitate. Am băgat cheia în uşă şi am

răsucit-o ţinând-o cu amândouă mâinile. Când s-a deschis am văzut interiorul încălzit de lumina soarelui care cădea prin ferestrele mici, dintr-o parte şi din alta. Pe jos erau covoare, iar în faţă se vedea altarul. Am luat-o spre el, în genunchi, gândindu-mă, mai întâi la mama şi pe urmă la Dumnezeu. Era o atmosferă de sân, ceva cald şi ocrotitor, ceva greu de povestit. În spatele altarului am văzut icoana ferecată în argint, terminată cu un suport pe care măicuţele aşezaseră petece de hârtie şi un creion cam tocit. M-am rugat să primesc un semn de la mama, m-am rugat să-i fie bine acolo unde este, să fi găsit măcar acolo, în cer, fericirea. Apoi i-am scris un bilet lui Dumnezeu: *Trimite-mi, Doamne, un semn evident de la mama!* Chiar aşa am scris - *evident*. Da, ştiu cum sună, dar atunci eram pătrunsă de dorinţa asta, pe care am scris-o apăsat pe bucata de hârtie dictando. Apoi am şi subliniat cuvântul *evident*, pentru că mi-era teamă că trece neobservat.

La ieşire, călugăriţa mi-a dat o brăţară neagră care avea o bobiţă de mătanie autentică. Nu ştiu dacă ştii planta aia care face nişte boabe lemnoase, închise la

culoare ori gri-bleu, şi din care se fac mătăniile. De regulă, prin mânăstiri se folosesc mai mult mărgelele din comerţ, dar mai demult se foloseau doar mătăniile cultivate. Mie mi s-a părut un semn bobul negricios de mătanie, pentru că restul brăţărilor aveau mărgele de plastic.

Cam asta a fost. Pe urmă, în Vinerea Mare, am avut un vis care mi-a risipit disperarea. Eram undeva, într-o adunare, poate în curtea bisericii, în noaptea de Înviere, când a apărut mama - veselă, frumoasă, într-o stare de spirit excepţională. Zicea că îmi va spune ceva important, *în limbajul meu* şi ca să *înţeleg numai eu*. Apoi, mi-a spus că n-a murit, ci că a făcut o şcoală foarte importantă. A scos din poşetă o diplomă frumos împodobită cu chenare, şi mi-a arătat-o, mi-a pus-o sub ochi ca să citesc. Scria numele ei, şi că a absolvit *Colegiul din Braşov*. Nu era mare lucru, dar modul în care insistase să-mi spună că este vorba despre un mesaj clar mi-a dat convingerea că acolo, în lumea morţii, a trecut un examen greu, a intrat într-un loc privilegiat. Braşovul este centrul ţării, iar diploma constituie o

recompensă, ceea ce m-a încredinţat că ea se află într-o conjunctură favorabilă. M-am simţit uşurată după visul ăsta.

Trebuie să-ţi spun că şi băiatul ăla care m-a dus la Ghighiu a avut parte de noroc şi prin vară a reuşit să plece la muncă în Germania.

Te las acum pentru că trebuie să alerg în port să duc documentele de expediţie pentru marfă. Mă aşteaptă acolo nişte vietnamezi tineri care întotdeauna fac glume pe seama mea şi pe urmă mă întreabă dacă am înţeles. Acum mai râd din când în când, dar la început eram uluită de tipul lor de umor. Bate un vânticel cald şi miroase a mirodenii orientale.

Te sărut şi îţi urez să ieşi purificată din Postul Paştelui.

Florentina

Nu mai ştiu cât am stat în noaptea aia, dar în tot cazul nu prea mult. Eram destul de obosită şi am adormit pe la miezul nopţii, poate chiar mai devreme. A doua zi voiam să merg la radio şi să lucrez caseta cu înregistrările despre destin. Aşa că m-am sculat destul de devreme, poate pe la 7. M-am mai fâţâit şi m-am pregătit vreo ora, iar pe la 8 am coborât să cumpăr ceva de mâncare.

Ofbrother chat

VANKU: Şi eu am auzit de Ghighiu, dar n-am ajuns încă.
ELVIRA: Eu cred în semnele venite de pe lumea ailaltă. Şi eu am avut nişte vise care m-au marcat.
MORFEU: Legătura asta cu morţii există în măsura în care o întreţinem. Nu ştiu ce să zic, dar mi se pare că Florentina a primit un semn destul de clar.
K1: Mama a fost la o vrăjitoare, undeva prin Militari şi i-a spus de mine că mă aşteaptă un destin fabulos, că o să ajung cineva, dar de fapt, am 34 de ani, o garsonieră cumpărată cu mare greutate şi un serviciu de KK.
TROTILA: Dar ce caută fata aia în Vietnam?
Stil-X: Scrie mai sus.

47

Cum am ajuns în hol, mi-am dat seama că era vânzoleală mare pe scara blocului şi-am căpătat un sentiment ciudat că mai bine ar fi fost să nu ies. Totuşi am răsucit cheia şi-am deschis uşa. În faţa apartamentului meu era multă lume adunată şi toţi priveau spre lift. M-am strecurat printre femeile care se uitau înmărmurite şi am văzut poliţiştii din faţa liftului. Unul ţinea uşa metalică, apoi s-a întors spre noi:

– N-o cunoaşte nimeni, dom'ne? Nu se poate. Venea aici la cineva!

În momentul acela am ştiut deja că ea este, chiar înainte s-o văd, dar am sperat să nu fie aşa. M-am uitat şi eu în lift şi-am văzut-o căzută în colţ, cu picioarele desfăcute şi bustul sprijinit de perete. Avea ochii deschişi, iar din colţul gurii îi curgea sânge. De fapt, peste tot era sânge, şi pe jos, şi pe corpul ei şi pe picioare şi pe raglanul descheiat, ale cărui pulpanele stăteau răsucite şi îngrămădite lângă şolduri. Trebuia să spun c-o cunosc, că da, e adevărat, venea la mine, dar nu puteam, nu-mi ieşea nici un cuvânt pe gură. Imediat m-am gândit la Raluca. Mi se părea aberant şi de neconceput, dar pe cât mă gândeam mai mult, pe atât găseam argumente împotriva ei.

Am coborât pe scări şi am ieşit din curtea blocului, făcându-mi reproşuri că n-am vorbit cu poliţiştii. Mă

simţeam complice într-un mod straniu şi cu atât mai vinovată. Mă gândeam în acelaşi timp şi la Raluca. Trebuia neapărat să vorbesc cu ea. Am trecut pe lângă madam Pansica, în ochii căreia încercam să detectez vreo urmă de implicare. Cortul trona liniştit la locul lui, ocupând tot trotuarul din faţa trecerii de pietoni. Era linişte, murdăria obişnuită, plus mirosul de vegetaţie intrată în putrefacţie.

M-am aruncat în troleul 66 şi am alergat într-un suflet de la Universitate până la uşa Ralucăi. Nu era acasă. Evident, dormise la ai ei. A doua zi urma să plece în Elveţia.

M-am întors pe jos şi încă din hol mi-am dat seama că totul se terminase. Liftul funcţiona, iar pe casa scărilor nu era nici ţipenie. Am stat încă jumătate de oră tot gândindu-mă dacă s-o sun ori nu pe Raluca. Voiam să telefonez la poliţie, dar apoi mi-am dat seama cu stupoare că nici măcar nu ştiu cum o cheamă. Crissina şi mai cum? Până la urmă trebuie să fi găsit vreo legitimaţie în geanta ei. Deşi cred că nu văzusem nici o geantă. Poate că deja fusese luată la cercetat pentru că nu mi-o imaginam pe Crissina fără geanta enormă, transportatoare de sticle.

Îmi aduc aminte că eram răvăşită. Peste toate nefericirile mele, această dramatică întâmplare venea ca o bubuitură şi îmi ştergea toate gândurile anterioare. De fapt mă reducea la un simţământ greu, venit din

presimţirea funestă că Raluca o ucisese pe femela aia beţivă, iar eu eram direct responsabilă de acest lucru.

Voiam s-o sun, dar mă şi vedeam învinuită, mai târziu, că am vorbit cu ucigaşul. Mintea mea se împânzea cu ipoteze, scenarii, proiecte cu un singur deznodământ – dramatic pentru mine.

Până la urmă am sunat-o. Raluca era gata să coboare, voia să treacă prin mall să-şi facă ultimele cumpărături, aşa că, dacă am timp şi vreau, sigur trece ea cu maşina şi mă ia. Aşadar, criminalul chiar se întoarce la locul crimei. Ne-am înţeles să sune la interfon, iar eu să cobor. Am găsit-o rezemată de maşină, echipată pentru colindat prin magazine, cu pantalonii de piele, geaca cenuşie de mătase matlasată şi cu părul parţial strâns sub un fes haios şi multicolor.

– Hai, că avem zi grea. Mi-am făcut o listă, dar parcă văd că nu mă ţin de ea. Vorbea normal, nu sesizam nici o descumpănire, nici o bâlbâială. Am lăsat-o să pornească maşina, iar când ieşeam pe lângă reprezentanţa Renault, i-am spus fără introducere, privind spre ea:

– Ştii că a murit Crissina?

– Cum... Vorbeşti serios?

Mă privea drept în faţă. Oprise maşina şi aştepta.

– Au găsit-o azi-dimineaţă în lift, aici la mine.

– Nu se poate! Ce i s-a-ntâmplat? Cum?

– Nu ştiu. Era într-un lac de sânge. Am văzut-o dimineaţă şi pe urmă am alergat până la tine. Cred că era înjunghiată.

– La mine? Ai fost la Universitate? Nu ţi-am spus că dorm la ai mei?! Şi mai e acolo?

– Nu. Au ridicat-o.

– Nasol. E drept că mă enerva şi că era cum era, nu-mi schimb părerea, dar parcă totuşi ar fi meritat şi ea o moarte mai bună.

Era gata să pornească maşina, când m-am hotărât să ridic puţin vocea:

– Atât ai de spus?

– Ce-ai vrea acum! Ipocrizii?

– Sper că nu eşti amestecată în povestea asta!

Acum chiar mă privea speriată. În sfârşit înţelesese teama şi disperarea mea.

– Eu? Nici chiar aşa! Doar nu mă crezi aşa de monstruoasă? Doamne fereşte! Una e să zici şi alta...

– Nu te-ai întâlnit cu ea când ai plecat, aseară?

– Nu. Nu cred. Am coborât repede că mă aştepta ăla cu taxiul, iar când ieşeam din curte m-am uitat o dată în spate şi parcă am văzut pe cineva venind. Mai degrabă un bărbat. Habar n-am. În tot cazul te rog să nu mai zici la nimeni că te-am vizitat ieri seară, că ştii cum sunt ziarele, care abia aşteaptă să sară pe tata. Pe urmă mai e şi

plecarea mea în Elveţia. N-am nici un chef să ratez bursa şi să mă târască ăştia pe la poliţie.

– Nu. Nici măcar n-am zis c-o cunosc. Iar acum mă apasă chestia asta.

– Nu-ţi fă griji că o identifică ei. Dar cine s-o fi omorât?

Poate că există un destin, o carte a dumnezeirii în care sunt scrise toate întâmplările viitoare, dar dacă este aşa, există cu siguranţă şi posibilităţi de a alege, de-a modifica măcar pe ici pe colo. Nu exclud această posibilitate, deşi personal cred că nu există nimic altceva în afara impulsului universal de a acţiona. Cel puţin eu presimt distinct şi acut că sunt pe cont propriu. Nu ştiu dacă pe toţi oamenii, dar pe mine cu siguranţă m-a lăsat din mâinile sale bunul Dumnezeu.

În zilele alea, de la sfârşitul lui februarie, mă trezeam cu simţământul că trebuie neapărat să mă urnesc, să mă smulg din locul în care eram. Nu aveam idee încotro aş putea s-o iau, nici ce trebuie concret să fac, dar trăiam într-o tensiune teribilă, de om care urmează să treacă prin cine ştie ce încercare.

Duminică am trecut pe la *Regal* şi am lucrat câteva ore la caseta despre destin, apoi am condus-o pe Raluca la aeroport. În noaptea aia de duminică spre luni am visat-o pe Crissina care îmi cerea cu ochi rugători o bluză nouă. M-am trezit speriată, cu noaptea în cap. Totuşi, pe faţa mea nu se vedea mare lucru, aveam o figură liniştită, de

om odihnit. Mi-am pus o geacă bordo, pe care o descoperisem în săptămâna ai, o geacă veche de pe la începutul anilor 90, care îmi dădea în mod straniu un sentiment de siguranţă. M-am uitat în oglindă şi mi-a trecut prin minte că aveam pe mine culoarea sângelui alterat. Apoi am plecat la Ardeleni.

Acolo mă aştepta o grămadă mare de urzici, iar pe un bilet scria caligrafic: *Ciorbă de lobodă, mâncare de urzici, clătite cu urdă*. A fost o dimineaţă de penitenţă şi purificare. Cred că două ore am curăţat şi spălat urzicile, până când nu mi-am mai simţit mâinile de durere. Le-am opărit, le-am tocat mărunt, le-am călit şi pe urmă le-am amestecat cu hrean macerat în oţet şi cu un strop de smântână. Nici cu ciorba n-am întâmpinat greutăţi pentru că am aruncat toate zarzavaturile în apă şi le-am lăsat acolo să fiarbă, însă la clătite mi s-a-nfundat. Habar n-aveam de unde să-ncep. Până la urmă am urcat în living. Ardelenii nu erau acasă. Prin geamul susţinut de grilajul înflorat vedeam grădina, bazinul fără apă şi clădirea albă a AFASOFT-ului. Am deschis computerul şi m-am conectat la Internet. Am găsit repede o reţetă de clătite şi am scos-o la imprimantă. Aveam sentimentul că tu mi-ai trimis reţeta aia. Mă simţeam ca şi cum m-ai fi urmărit pe ecranul unui televizor.

Până la urmă clătitele au ieşit onorabil. Mai greu a fost să fac ordine. Cred că am muncit un ceas bun şi tot mi se

părea că e mizerie. Mi-am luat banii din fructieră şi am plecat pe jos spre staţia de metrou. În ziua aia era cald. Mergeam încet, cu mâinile înfundate în buzunarele hainei moi, din şifon matlasat, şi mă gândeam să-mi mai găsesc o slujbă, ceva la care să mă pricep. Eram conştientă că treaba cu bucătăria n-o să mai ţină mult. Am coborât la metrou şi aproape că mi-a murit elanul în atmosfera din subterană, în care mă simţeam ca-ntr-un butoi de plastic.

În fine, am intrat în tren şi s-a întrerupt curentul electric. Apoi, treptat, vagonul s-a umplut de-o lumină de veioză, care se revărsa, înmulţindu-se parcă. M-am întors uşor şi am văzut inscripţia în depărtare, venind spre mine lent: *alazar*.

alazar, V

Din vid, dintr-un întuneric nesfârşit, creştea capul uriaş, ca un balon luminos, cu ochii zâmbitori, subliniaţi de cutele fine ca nişte dune de nisip. În timp ce se apropia, vedeam detalii pe care nu le sesizasem alte dăţi: buzele se mişcau lin ca şi când şi-ar fi căutat o poziţie mai comodă, iar materia feţei arăta ca un gaz galben-maroniu, care se mişca modificând trăsăturile, îndulcind ori înăsprind pometii obrajilor. Pentru prima oară am băgat de seamă că ochii îi erau albaştri, consistenţi, reali, în contrast total cu restul figurii. Când ajunsese cam la un metru de mine,

ştiu că mă năpădise un fior ciudat, mă simţeam ameninţată, dar n-am anticipat ce avea să mi se-ntâmple. A întredeschis buzele şi un suflu uşor mi-a izbit faţa, înfiorându-mă. Apoi mi-am dat seama că mă ridicam spre gura enormă, pătrundeam uşor, ca sub o pătură matlasată, printre buzele catifelate, într-un tunel pecetluit cu cercuri de foc. Alunecam repede şi fără să mă las cuprinsă de teamă.

După câteva secunde m-am rostogolit într-un loc în care iniţial nu puteam să disting nimic, dar pe măsură ce m-am acomodat, am realizat că eram într-un amfiteatru populat de studenţi ori elevi de liceu, îmi era greu să spun. Din stânga venea prin ferestrele mari o lumină crispată, de iarnă. Era rumoare, fete şi băieţi vorbeau în grupuri mici, cei mai mulţi aşezaţi în bănci, cu braţele întinse pe pupitre, iar alţii adunaţi câte doi-trei pe culoarul larg dintre rânduri. Eu stăteam lângă o fată cu ochelari, într-o bancă din fundul sălii. Eram îmbrăcată tot cu blugii şi geaca bordo, cum plecasem de-acasă. Apoi, o voce subţirică şi isterică a început să strige: *d-na Luminiţa! d-na Luminiţa, vine d-na Luminiţa!*

În amfiteatru s-a lăsat liniştea. Toţi s-au aşezat în bănci, iar pe uşă a intrat o femelă care arăta ca o gâscă blazată. Mergea încet, legănându-se şi privind drept în faţă, ignorând cu totul sala care o aştepta cuminte. Ajunsă la catedră, s-a întors brusc, mişcându-şi ochii dintr-o

parte într-alta a sălii. Îmi venea să râd de apariţia asta, dar tăcerea rău-prevestitoare a amfiteatrului mă oprea să mă dezlănţui. D-na Luminiţa a început să vorbească. Avea o voce needucată, cu inflexiuni şi stridenţe, şi un ton supărat, mai degrabă de om jignit iremediabil. Spunea că etica este o disciplină de bază, care nu înţelege acum, e mai bine să se ducă într-un bar să spele vase, cartea e grea, băieţi, nu e pentru toată lumea, ce dacă vreţi să învăţaţi, aici sunt eu care nu las să treacă pe nimeni, trebuie să citiţi şi vă spun de pe-acum că găsiţi tot ce trebuie în volumul mea, să vă duceţi să-l cumpăraţi şi să mai citiţi şi *Dreptatea înfrântă, Fratele meu, destinul, Cum să-ţi faci o carieră, S-a întâmplat într-o noapte înstelată, Bazele agriculturii comparate* şi alte cărţi tot aşa de folositoare pe care o să vi le mai spun eu când o să mi le mai aduc aminte, şi luaţi-vă notiţe, scrieţi totul, ca să înţelegeţi relaţia dintre *pratzy* şi *zumzy*, în ceea ce priveşte dreptul de a aborda o *kranova* şi-o *spanova*, cum spunea şi Kant, deşi a mai spus-o si Şlibovici, dar nimeni nu ştie de el, numai eu, care l-am citit în original, ce se întâmplă acolo, ce vrei, băiatule?

Băiatul era un puşti negricios şi agitat, într-adevăr, care ridicase mâna. Toate privirile erau îndreptate spre el şi mi se părea că în sală pluteşte un sentiment de spaimă.

– Vreau să vă întreb ceva, dacă se poate, a mormăit băiatul, n-am înţeles...

– Ce n-ai înţeles, măi băieţaşule, aci nu stăm să pierdem timpul cu toţi studenţii retardaţi, vezi-ţi de treaba ta şi nu mă mai întrerupe să pierd eu timpul preţios din cauza la toţi mucoşii, doar a fost destul de clar, am mai spus, cine nu înţelege po'să plece!

D-na Luminiţa îşi mişca ritmic ochii de la stânga la dreapta şi îndărăt, până când i-a oprit asupra cuiva. A privit atent, apoi a întins mâna spre sală, o mână care se umfla şi se lungea ca fasolea lui Jack, din desene animate. S-a oprit pe la mijlocul amfiteatrului, a ridicat între două degete o studentă, ale cărei picioare se zbăteau dezarticulat, în pantalonii largi, de hip-hop-istă, apoi a dus-o spre gura care se lăbărţa, lungindu-se şi mărindu-se pe măsura prăzii. În liniştea sălii am auzit crănţănitul sinistru şi în mod paradoxal, în loc să mă ridic şi să plec de-acolo, am înlemnit pe scaun, cu ochii aţintiţi spre d-na Luminiţa, care şi-a reluat discursul, parcă ceva mai liniştită.

Apoi m-a cuprins teroarea. La intervale scurte de timp, mâna uriaşă se întindea şi ridica între două degete alt trup, pe care îl ronţăia repede, ca pe-o bomboană de ciocolată. Mă gândeam cu groază că m-ar putea lua şi pe mine, iar dacă data trecută mă întorsesem din *alazar* cu hainele umede, acum aş putea să şi mor, să nu mă mai întorc. Mă gândeam la sfârşitul posibil şi mi se rupea sufletul la gândul că s-ar fi putut să nu mai vin, să nu mai

alerg continuu după bani, să nu mai gătesc pentru Ardeleni ori să nu mai am ocazia să aştept o nouă intrare în *alazar*.

Cuprinsă de deznădejde, nici n-am văzut degetele uriaşe care mă pescuiau, ci am simţit doar vâjâitul aerului în jurul meu, apoi m-am prăvălit în hăul sumbru, atingând cu obrazul lespedea caldă a dinţilor uriaşi. Mi-am simţit trupul molfăit, înţepat şi zdrobit din toate părţile. Ştiam că mă transform într-o pastă, mă durea îngrozitor, dar continuam să gândesc şi, în mod ciudat, să sper, să caut o ieşite de sub dinţii hotărâţi ai d-nei Luminiţa.

La un moment dat m-am rostogolit în prăpastia fără fund, spre stomacul nesătul, dar chiar şi atunci mai căutam încă o cale de salvare. Am alunecat într-o mlaştină, m-am strecurat prin pasta cleioasă, am adormit un timp, apoi pâcla groasă şi întunecată care acoperea totul în jurul meu s-a dat într-o parte şi în alta, ca o cortină de spectacol şi am văzut că eram în pulberea unui drum de vară.

Nu departe, pe lângă mine, trecea o cizmă mare, cât un car cu fân. M-am ridicat instinctiv şi am început să mă pipăi. Am privit în jos spre blugii acoperiţi cu o mâzgă urât mirositoare. Eram întreagă. Hainele erau în dezordine, dar nu păreau nici măcar rupte. Nu departe, prin praful drumului vedeam venind o altă cizmă,

înaintând spre mine ca un tanc. M-am dat puţin înapoi, ridicându-mă pe vârful picioarelor. Aş fi vrut să urc, să mă înalţ, şi am început să te strig. Aveam sentimentul că eşti pe-acolo, mă gândeam la celelalte dăţi în care tu mă scoseseşi din situaţii şi mai încurcate.

Bocanci, cizme înalte, pantofi bărbăteşti cu şiret, adidaşi uzaţi treceau pe mijlocul şoselei, poticnindu-se din când în când, răsucindu-se pe tocuri şi frecând uşor pământul tare. La câţiva metri în faţa mea venea o cizmă nervoasă, ridicându-se uneori şi lovind cu obidă aerul din jur. O priveam cu groază şi, tot ferindu-mă, am simţit că mă ridic uşor, plutuind mai întâi legănat, apoi propulsată pe-o direcţie sigură.

Sunt convinsă că tu m-ai dus acolo, cred că erai din nou deasupra mea, dincolo de *alazar*.

Dedesubt vedem drumul prăfuit, iar din susul lui veneau mii de cizme, bocanci, uneori sandale fine, cele mai multe desperecheate, fără stăpân, călcând hotărât, ca într-un marş de voie. Dacă aş fi rămas jos, aş fi sfârşit poate strivită sub tocurile enorme. Coloana de încălţări cobora lent pe drumul de ţară neasfaltat, de-a lungul căruia se întindeau câmpuri nesfârşite de grâu copt, ca la începutul lui iunie. Eram curioasă în ce direcţie merge mulţimea de şoşoni şi pluteam deasupra convoiului, încercând să văd încotro duce drumul. Mi se făcuse cald. Mi-am scos geaca şi am rămas în tricoul oranj. Pluteam

uşor aplecată în faţă şi simţeam vântul cald pe lângă urechi ori bătând în pliurile gecii, care-mi atârna în mâna stângă.

Nu mai ştiu cât am alunecat aşa, urmărind mersul sigur al unui bocanc, ori paşii mărunţi ai sandalelor aurii. Ştiu că m-a luat prin surprindere sfârşitul drumului. Se termina brusc, în marginea unei prăpăstii căreia nu-i vedeam marginile. Una după alta, încălţămintea aluneca în vid şi, pe când priveam traiectoria unei cizme înalte, milităreşti, mi-am dat seama că şi eu cădeam lent, în acelaşi ritm, pe lângă o pereche de ghete, legate între ele de şireturile groase. În faţa mea se ridicau forme incerte, verde-vomă, fără să pot aprecia la ce distanţă, care puteau să fie stânci ori păduri ori mlaştini ori cine ştie ce. Pluteam în jos, dar din când în când un vânt uşor ori mâna destinului mă împingeau în faţă.

Am ajuns apoi aproape de un perete verzuliu, tapetat cu un fel de licheni buretoşi. Când am atins suprafaţa, am avut sentimentul că este vie. O respiraţie caldă m-a izbit între ochi. Am întins palmele, apoi am pătruns în masa poroasă ca într-un val de apă. Dincolo era un peisaj cald şi familiar: drept înaintea mea vedeam o casă albă, ale cărei trepte erau încadrate de leandri. De-o parte şi de alta vedeam copacii înalţi, înverziţi, în special, stejari bătrâni. M-am întors către zidul prin care trecusem, dar în urma mea se întindea o pădure adâncă.

Am intrat în casă cu sufletul senin, cu presentimentul unei întâmplări fericite. Ştiam că am ajuns la căsuţa din pădure, în care poate să mă aştepte zgripţuroaica, dar simţeam că acolo voi găsi un răspuns, poate chiar cuvântul ăla care mă aşteaptă. Mă mai gândeam şi că ai putea fi tu, plutind fericit într-o cameră înaltă şi curată.

Înăuntru era o încăpere luminoasă, cu geamuri în stânga şi-n dreapta. Drept în faţă mă aştepta o uşă oblonită, încadrată de două ferestre înalte şi înguste, cu geamurile galbene. Am dat la o parte obloanele şi am intrat pe uşa albă, într-o cameră întunecată, acoperită pe toţi pereţii cu perdele grele. În centru, tronau dominator o masă rotundă şi două banchete mici din lemn galben. Singura sursă de lumină era un lampadar aşezat într-un colţ. Am cercetat perdelele şi am văzut că acopereau uşi mari, patru uşi, în afară de cea pe care intrasem. Am ales uşa din dreapta.

Era o cameră cu patru ferestre mari, protejate de gratii, prin care se vedeau copacii pădurii. Pereţii erau tapetaţi cu rafturi de cărţi. M-am apropiat de bibliotecă, încercând să citesc titlurile de pe cotoarele cărţilor, dar n-am apucat, pentru că în momentul ăla s-a deschis uşa şi a apărut El.

Era un bărbat scund şi foarte tânăr, a cărui faţă o ştiam pe de rost: zâmbea liniştit, mai mult cu ochii, subliniaţi de pielea rulată dedesubtul lor. Se mişca încet şi părea masiv din cauza umerilor largi şi înalţi.

A venit spre mine şi şi-a spus numele, cu o voce care suna stins ca şi când ar fi venit din lumea de dincolo. Din cauza asta, dar mai ales după ce i-am auzit numele m-a apucat râsul, un râs nestăvilit şi intimidator, îmi dădeam seama, dar din care nu mă puteam opri. Ştiam precis că eşti pe undeva pe-acolo, iar eu nu aveam răbdare să văd spectacolul până la capăt. Eram emoţionată şi dezamăgită totodată, dar mai ales simţeam că nimic nu poate fi serios, începând cu faţa din visele mele, coborâtă într-un mod atât de prozaic aici în căsuţa din pădure, şi sfârşind cu numele rostit cu nesiguranţă de o voce care părea înregistrată:

– Mă cheamă Albert, a repetat el.

– Şi pe mine Ferenike, prietena Săritorului.

– Ştiu cine eşti.

Mă fixase cu ochii mari, albaştri, întunecaţi, apoi continuase să vorbească lent şi parcă din ce în ce mai stins. Îmi spunea că mă cunoaşte demult şi voia să ştie dacă faţa lui nu-mi pare cunoscută. Avea tupeu! Ori poate chiar nu ştia de celelalte intrări ale mele în *alazar*.

– Nici nu ştii cât îmi doresc să aflu dacă nu cumva m-ai mai văzut ori dacă numai îţi par familiar, nu ştiu cum aş putea să-ţi povestesc...

Era convins că am primit mesaje - mă refer la e-mailuri, la texte intrate în computerul tău, chiar nu poţi să-mi spui, mă ruga el, din ce în ce mai încet, şi pe măsură

ce vorbea, îi ieşeau din gură aburi roşii-portocali, ca şi cum ar fi fost otrăvuri ori substanţe eliberate de sub teroarea unei arderi. Erau vapori fini şi coloraţi care veneau spre mine, transformându-se treptat în fuioare care alunecau narcotic în direcţia mea. Le simţeam mirosul adormitor, de flori de crin. Eram topită, moleşită şi în incapacitatea de a-i răspunde, apoi am băgat de seamă că mă risipeam, ca şi cum materia corpului meu şi-ar fi dereglat densitatea. Mă transformam într-o ploaie de lumină, într-un nor mişcător cu miezul roşu şi marginile portocalii, aproape galbene. Mă ridicam şi pluteam încet spre buzele care continuau să vorbească, abia auzind frânturi de cuvinte, pierzându-mi treptat forma şi sensul material.

Vedeam în continuare faţa din *alazar*, dar acum îmi dădeam seama că arăta ca un ghem scăpat din ghearele pisicii, iar pe măsură ce ochiul se obişnuia cu stridenţa firului, se iveau oamenii: mulţi, în atitudini clare, zbătându-se, bucurându-se, sperând. Erau ipostaze omeneşti, îndulcite, fără urmă de lacrimi ori întristare, fără violenţe ori contestări. Tabloul prezenta o lume liniştită şi trecătoare.

De la pânza tabloului până la mine, valuri coralii se strângeau, îngheţând, aglutinându-se, redevenind materia care fusesem înainte de întâlnirea cu Albert.

M-am întors instinctiv spre fereastră, apoi am auzit vocea binecunoscută: Se închid uşile. Urmează staţia Piaţa Victoriei, cu peronul pe partea dreaptă.

Ofbrother chat

ABADON: Eu am avut o profă exact aşa ca „d-na Luminiţa”, nu mai ştiu cum o chema, dar numele ăsta e haios rău, i s-ar potrivi.
Q121: Eu tot nu înţeleg cum poate Laura să intre într-o transă atât de puternică.
VANKU: Nu mi se pare a fi vorba despre transă. E altă lume, alt univers.
SCANDINAVU: Am auzit chestii mai tari de atât şi pe bune. Mi-a povestit o dată un fraier de la mine din cartier că o noapte-ntreagă a mers de la Romană până la Universitate şi habar n-avea cum trecuse timpul, ce se petrecuse, să-şi aducă ceva aminte de pe drum, nimic, nimic, frate!
LORIS: Mie mi se pare conectată la un soft. De fapt a şi cam zis.

48

Intrarea asta în *alazar*, fără tine, m-a umplut de optimism. Mi se părea că arăt bine, că am o faţă de om fericit. Apoi, descoperirea pe care o făcusem îmi stăvilea durerea şi nemulţumirea de a-l fi pierdut pe Andrei. Începusem chiar să mă gândesc că poate nici nu fusesem vreodată în legătură cu el. Chipul fermecător era al lui Albert ori era creat de tine. În tot cazul venise odată cu tine, făcea parte din lumea fascinantă numită *alazar*, pe care tu o cunoşteai foarte bine. Poate că erai ieşit din lumea aia, stăpânită de Albert, creată undeva în hăţişurile Netului. Poate că era parte a unui joc ori propriul tău mod de a te manifesta. Nu ştiam. Mă mai gândeam şi că Albert era o creaţie a ta, pe care tu mi-o îngrămădiseşi în minte, iar acum, după această întâlnire simţeam că mă eliberez şi că figura zâmbitoare şi caldă începe să se dezumfle ca o minge de cauciuc.

Când am ieşit din metrou, la Romană, cu încrederea asta nouă, am intrat într-o clinică particulară să mai consult un doctor. Am scos cincisutele cu mâinile furnicate de urzici şi-am plătit la intrare. Doctoriţa, o femeie grasă şi explodând de bonomie m-a împins uşurel pe pat şi m-a mozolit pe piept cu gel. Pe urmă m-a luat la întrebări, în timp ce privea ecranul ecografului: ce mănânc cum respir, ce-mi face plămânul, ce cred că am.

– Doctoriţa Chirilă mi-a spus că sufăr de cardiopatie ischemică.

– Doctoriţa Chirilă se înşeală.

Habar n-aveam dacă are sau nu dreptate, dar îmi plăcea ce spune. Arterele mele nu au nimic. Sunt bine, pot să mă strecor mai departe fără grijă. Îmi era şi teamă să mai întreb alt medic. Cine ştie care era de fapt adevărul. Nu într-un cabinet medical aveam să-l aflu, asta era clar şi-ar fi fost o tâmpenie să mai merg la încă un doctor. Îmi plăcea foşnetul inimii mele şi emoţia care mă cuprindea din senin.

Pe la începutul lui martie aveam momente de fericire şi momente de deznădejde, mă bucuram că totul se petrecuse doar în mintea mea, iar în cazul ăsta, refuzul însuşi nu mai conta. Dar eram şi speriată, trăiam cu presentimentul unei întâmplări devastatoare. O visam pe Crissina adeseori şi nu mai răspundeam la interfon de teamă să nu fie poliţia şi să mă-ntrebe chestii dureroase cum ar fi la ce oră a plecat Raluca de la mine. Ţin la ea şi mi s-ar rupe sufletul să i se întâmple ceva rău, totuşi, mă înfiorează şi acum imaginea Crissinei rezemată de muchia liftului, cu picioarele întinse, ca ale unei păpuşi aruncate la gunoi, şi capăt pe zi ce trecere convingerea că Raluca este băgată până-n gât.

Atunci, la câteva zile după crimă, am luat liftul şi ţin minte că eram cuprinsă de groază, nu atât pentru că

simţeam prezenţa Crissinei acolo, în colţul în care zăcuse o noapte întreagă, ci pentru că mi se părea că aud glasul Ralucăi. Era o impresie autentică de recuperare a unei întâmplări care se derulase acolo.

Cred că Raluca s-a întâlnit cu ea în lift, i-a zis ce i-a zis şi pe urmă a înjunghiat-o. Nu. N-o văd făcând chestia asta, ci mai degrabă mi-e teamă să n-o fi făcut. Poate că i-a trimis pe băieţii Pansicăi. Cam după o săptămână de la plecare, Raluca mi-a scris un e-mail senin, în care nu făcea nici măcar o aluzie la crimă. Mă simţeam ca şi când m-ar fi lăsat cu un cadavru pe cap:

> Te sărut din Friburgeştii de Munte!!
>
> M-am instalat în sfârşit şi am intrat în rostul vieţii de aici. Ca să-ţi faci o idee, Freiburg-ul este un fel de Sinaia, cu 45000 de locuitori, cocoţat la 600 m altitudine. E un orăşel al dracului de scump, dar ştii, scump de tot: un bilet la film e aproape 10 dolari. Ca şi când m-aş duce la filme!
>
> Foyer-ul (campusul) e ff. mişto. Dispun de o cameră pe care mi-am mobilat-o super, cu tot ce-i trebuie (tv, video, laptop, telefon etc.), iar săptămâna viitoare, după ce-mi cumpăr cameră digitală, am să ţi-o şi arăt.

E aici o lume multicoloră, dar cei mai mulţi sunt italieni din Ticino, unii dintre ei macho, dar stau în gaşcă şi n-au treabă cu restul. Mă întâlnesc cu multă lume la bucătăria comună. De fapt, mai mult cu italienii (fete şi băieţi) care monopolizează adeseori spaţiul, vorbesc între ei, iar dacă îi abordez, răspund politicos, dar o încheie repede. Sunt şi câţiva americani pe care i-am văzut de la distanţă. Nu avem cursuri comune şi am băgat de seamă că petrec timpul mai mult afară din campus.

La cursuri e ca la noi: profesori stupizi, ore corecte, dar monotone, studenţi plictisiţi.

Aştept să-mi scrii.

Misoanca din Elveţia

Cam pe-atunci am primit scrisoarea lui Doru şi pe urmă pe-a Mirelei. Ştiu precis că pe 13 martie i-am scris lui Cristian Avram care era încă în concediu, cu piciorul în ghips. I-am povestit în linii mari despre *ofbrother* şi i-am trimis scrisoarea Mirelei. Mi-a răspuns entuziasmat. Îşi amintea de ea, aşa cum era atunci, un copil blond, mai curând o domnişorică serioasă cu nişte ochi zâmbăreţi şi concilianţi.

> Mi-aduc aminte şi cum era îmbrăcată, ţi-am spus că m-a marcat puternic vizita aia, era o fetiţă ca de doisprezece ani, îmbrăcată într-o rochie mătăsoasă bleu-vert, strânsă pe corp, lungă şi despicată în părţi. Era un fel de tunică, de fapt, ceva foarte ciudat şi anacronic. De-aia am ţinut-o minte.

Scrisoarea lui Cristian mi-a stârnit curiozitatea şi i-am scris din nou Mirelei, iar până la urmă am intrat pe *mess*. O vedeam destul de clar, aşezată în faţa computerului, într-o cameră albă. În spate se zărea o arcadă, o trecere spre altă încăpere.

Mirela e o femeie ceva mai tânără decât mine, cu părul şaten şi o privire care îmi pare cunoscută. De prima dată i-am dat dreptate lui Cristian – era într-adevăr ceva împăciuitor în expresia ei generală, dar mai era ceva destul de familial, deşi nu puteam să prind încă filiera. Mi-am pus căştile pe urechi şi i-am spus în câteva cuvinte istoria lui Birsen.

– Presupun că este destul de simplu de aflat ce s-a întâmplat cu acel copil. La urma urmei, ar putea fi rudă cu mine, a spus ea.

– La balamucul general care domneşte aici, nu prea văd cum ar mai putea cineva să-l găsească.

– Dar e destul de simplu, s-a ambalat ea, şi pe urmă comunicarea a intrat în colaps. Se auzeau zgomote şi bâzâituri venite din toate părţile. Am scris repede cu litere mari, verzi: *Nu te mai aud! Bagă text!* Iar răspunsul ei a venit pe banda de chat, bolduit:

– Numele femeii! E destul de uşor să-i iei urma la evidenţa populaţiei. Dai la un miliţian 10 dolari şi afli şi laptele.

Părea o fiinţă destul de operativă şi tonică. Mă uitam la ea şi-o vedeam scriind, ori bolborosind încet spre microfonul priponit de muchia computerului. Avea nişte ochi strălucitori, mari, migdalaţi şi uşor subliniaţi dedesubt de două mici dune voluptoase. Am stat în mai multe rânduri de vorbă şi i-am promis să dau de urma Carolinei Lazăr.

Mirela locuieşte în Pavia. E plecată din 90 şi şi-a făcut facultatea acolo. E cetăţean italian, se bucură de toate drepturile, e măritată cu un italian, are afacerea ei. Dar nu e clipă în care să nu se gândească la nenorocitul de loc în care s-a născut. Am observat că există un sentiment sfâşietor de înstrăinare la toţi românii plecaţi. E vorba despre o deznădejde nemotivată, dar şi despre un simţământ de persecuţie din partea celorlalţi, iar ea nu făcea excepţie. Pe măsură ce vorbeam căpătam convingerea că revenea prin mine la valorile tribului ei.

Altfel, martie a curs pe lângă mine parcă, s-a dus fără veste. Lunea făceam mâncare pentru Ardeleni. Marţea mergeam la *Fete&Băieţi*, apoi treceam pe la vreo editură. Mi-am extins colaborarea de la *Şcoala de Fier* la alte edituri, de unde pescuiam manuscrise pentru redactare ori tehnoredactare. Îmi făceam minivoxul pentru *Regal* şi bineînţeles scriam ca o apucată. Reconstituiam punct cu punct ce mi se întâmplase, încercam să revăd cu ochii minţii povestea mea şi pe măsură ce scriam mă gândeam că totul se reduce la o criză de vârstă, la o cădere existenţială, deşi aveam sentimentul arogant că săvârşesc un fapt eroic. De altfel, starea mea de spirit se îmbunătăţea de la o zi la alta.

Eram singură, tu mă părăsiseşi, Raluca era în Elveţia, Andrei nu-mi mai scria. Nici măcar Rufă nu mai voia să ştie de mine. Cred că, după plecarea ta, l-am întâlnit o dată ori de două ori. Părea răvăşit rău, ca şi când i s-ar fi întâmplat o nenorocire. Era cu părul căzut în ochi şi fără pălărie. A trecut pe lângă mine valvârtej şi-a intrat în liftul din care eu abia ieşisem, bolborosind enervat un salut.

În ciuda acestei stări de lucruri, nu mă afecta faptul că rămăsesem singură, ba chiar era stimulativ. Este adevărat că scriind toate astea şi punându-le pe *ofbrother*, aveam sentimentul unei ieşiri la scenă. Scriam şi mă gândeam că tu citeşti şi că fiecare cuvânt al meu înfloreşte în tine, dar mă gândeam şi la cei care intrau pe chat. Le citeam

comentariile şi mă simţeam puternică, susţinută din toate părţile, ba chiar mi-era teamă să las vreo zi fără să intru şi să-mi revărs povestea peste ei. Mi-l imaginam pe Abadon acoperit de zăpadă, undeva în Canada, venind de la slujba lui nasoală, ca mine de la Ardeleni, şi intrând pe *ofbrother* ca să mai afle ceva despre mine şi mă înduioşam. Îmi plăcea cum gândeşte Stil-X, îmi dădeam seama că Exmatrix e sictirit ori că Scandinavu e un puşti bazat şi-mi plăcea să-i ştiu acolo, scriind fără prefăcătorie şi fără interes ceea ce simt, ceea ce le trece prin cap. Totuşi, nu scriam pentru ei, ci pentru tine. Îndeplineam o datorie şi mă gândeam că povestea mea te ajută, te susţine, te transformă.

Pe la sfârşitul lui martie am dat de *Fight Club*. L-am găsit pe stradă, la un puşti care vindea CD-uri cu filme piratate. Lumea se pregătea de Paşte. Pe Calea Moşilor treceau ţărani cu găleţile de caş, întrebând în stânga şi-n dreapta dacă nu e cineva amator să cumpere. Puştiul ăsta flutura şi el CD-uri. I-am dat 80.000.

– Luaţi-l doamnă, că e super, zicea el, are câteva imagini inserate care merită. Sunt secvenţe care nu se sesizează când te uiţi la film, dar dacă derulezi cu VirtualDub se văd ca lumea. În special ultima.

În faţa unui supermarket o precupeaţă îşi improvizase o tarabă pe care vindea ştevie şi lalele.

Cum am ajuns acasă am pus discul în Cd Rom şi m-am holbat. La început plictisită, pe urmă enervată şi din ce în ce mai atentă. Nu era vorba despre subiect aici, ci despre o stare care venea brusc la finele peliculei. Nu observasem nici o imagine introdusă, dar aveam sentimentul că sunt acolo. Evident, eram şi avizată. Fiind mai simplu, am început cu sfârşitul, capturând secvenţă cu secvenţă, până când am ajuns la imaginea finală, într-adevăr, de nesezizat în timpul filmului. Reprezenta un bărbat dezbrăcat, fără chip, al cărui corp semăna cu cel al lui Brad Pitt, unul dintre cei doi actori principali. Era o imagine care venea spre spectator dintr-o atitudine batjocoritoare şi ironică. Mă simţeam ca şi când mi-ar fi spus, nenorocito, ştiu foarte bine câte parale faci, iar dacă îţi trimit mesajul ăsta nu înseamnă că mie îmi place, îl trimit numai pentru tine, pentru că vreau să ştii cât de bine te cunosc! Am dat o căutare pe Internet şi am găsit şi celelalte imagini, catalogate, comentate de spectatori conştiincioşi. Erau aproape toate proiecţii ale aceluiaşi personaj, care în film chiar era o fantomă ieşită din mintea ştrangulată a unui ins distrus de condiţia lui oarecare şi toate punctau naşterea unei obsesii.

M-am gândit mult după aceea la tine ca la propria mea fantomă până când m-a apucat deznădejdea. Nu voiam sub nici o formă să fii doar un impuls halucinatoriu şi, pe măsură ce mă gândeam, îmi veneau grămezi de

argumente că ai o altă natură. În primul rând că te văzuse atâta lume. Nu-i inventasem eu pe toţi oamenii ăştia! Sunt o fiinţă raţională, iar mulţi dintre cei pe care i-ai cunoscut sunt aproape scorţoşi, chiar lipsiţi de imaginaţie.

Am sunat-o pe Liza şi am întrebat-o dacă îşi mai aduce aminte de tine:

– Sigur. De ce întrebi?

– Pentru că n-a mai apărut.

– Nu ştiu ce să zic. Dacă te pot ajuta cu ceva...

Dialogul cu Liza m-a readus la normal. Dacă şi o fiinţă ca ea îmi spune că ai trecut pe-aici, înseamnă că sunt perfect sănătoasă, iar *Fight Club* nu are nici o legătură cu mine. Îmi dau seama că existenţa ta seamănă cu o stare de spirit, este clădită din emoţiile oamenilor, din cuvintele care le codifică, eşti ieşit accidental ori nu dintr-o simţire generală, dintr-un mediu în care sunt distilate gândurile mele, ale altora ca mine, dar oricum ar fi, eşti trimis de Dumnezeu şi tu ca toate. Vreau să spun că nu eşti o excepţie, o anomalie ori un demon, ci, aşa cum m-ai învăţat, eşti şi tu parte din această lume de gânduri, de emoţii, de oameni, de plante şi de omuleţi roşii, de alazari, castraţi şi lolite, monumente, gropi de gunoi, laure, abadoni, tot ceea ce vedem şi ce nu.

Am continuat să scriu, să alerg, să corectez şpalturi, să paginez, să fac mâncare, să scriu tâmpenii pentru

Fete&Băieţi şi să înregistrez anchetuţe pentru *Regal* până în prezent, când am ajuns cu povestea la zi.

Ieri am vorbit cu Adina Săveanu şi mi-a spus că enciclopedia mea intră în lucru. Mâine am să trec pe la editură ca să semnez contractul. Vestea asta m-a umplut de bucurie.

În momentul ăsta mă pregătesc să pun textul pe *ofbrother*. Pe urmă ies în oraş, iar când mă întorc, scriu din nou.

M-am întâlnit cu Adina şi am semnat contractul. În mod straniu şi ea mi-a vorbit despre Ghighiu, amintindu-mi de scrisoarea Florentinei. Şi m-a invitat să mergem împreună, cândva înainte de Paşte.

23 martie. Simt că povestea se risipeşte, se sfarâmă. Mă aflu în aşteptarea datei de 8 aprilie şi nădăjduiesc din tot sufletul să mi se întâmple atunci ceva memorabil.

Într-adevăr e un sentiment răcoritor. Mă gândesc la sentimentele mele pentru Andrei şi încerc să le colez pe portretul ăsta. Normal, sunt înclinată să nu cred, dar nădăjduiesc să fie aşa. E consolator. Albert este stâlpul *alazarului* şi îmi dau seama că există o legătură între mine şi el. A existat mereu. Începe să-mi fie jenă de toată povestea cu Andrei.

25 martie. Am avut câteva zile pline. Am prins un manual de istorie pentru corectat şi Andreea mi-a mai dat să scriu o prefaţă. Azi am fost la Ardeleni şi am făcut

mâncare de ştevie – o chestie de-a dreptul vomitivă. Dacă o mănâncă şi pe-asta înseamnă că oamenii ăştia sunt hotărâţi să se sinucidă.

26 martie. Azi am primit o scrisoare din Franţa:

> Te salut de departe, dragă Laura!
>
> Numele meu este Paul şi sunt un descendent direct al Ricăi Rizeanu, măritată Stoienescu. De fapt sunt ultimul supravieţuitor al familiei mele. Tatăl meu este nepotul Ricăi şi primul din familie care a vizat România. Deşi toţi Stoieneştii s-au însurat cu românce, niciunul nu a fost în ţara de origine. Tatăl meu, însă era obsedat de povestea de dragoste dintre Rica şi Mihail. De la el am aflat-o şi eu, de altfel. Chiar acum am în faţă o fotografie care o reprezintă pe străbunica mea, alături de câţiva prieteni, în 1920. S-au dus la fotograf, undeva într-o localitate numită Galaţi. Au toţi feţe pline şi negriciose, ochi migdalaţi şi strălucitori. Sunt trei fete tinere şi un bărbat. Respectiv, Mitina, Marioara, Rica şi Fănică. Acum, după ce am citit paginile scrise de tine pe *ohbrother* ştiu cine este fiecare. Mai mult, ştiu şi

ce a descoperit tatăl meu în România, pe la începutul anilor 80.

În primul rând, ca şi Mirela, şi eu te rog să citeşti scrisoarea aceasta şi dacă o consideri interesantă, s-o pui pe *ohbrother* ca şi pe celelalte. În al doilea, te anunţ că îi trimit această scrisoare şi Mirelei, pe care îmi doresc mult s-o cunosc.

Aşadar, tatăl meu a aflat că Fănică a fost condamnat în 1927 şi, judecând după scrisoarea trimisă de Doru, se poate să fi murit nevinovat. Apoi, dăduse şi el de urma lui Paul Vaşcu, dar n-a mai găsit nici un urmaş al acestuia. Din câte povesteşte Birsen, se pare că există un urmaş, crescut de Carolina Lazăr. Acest amănunt mă interesează pe mine. Este ciudat că şi eu mă numesc Paul. A fost un nume purtat în mod constant de bărbaţii din familia noastră. Iar copilul pierdut, ca şi tatăl lui, are acelaşi nume.

Rica şi soţul ei s-au stabilit la Paris. După ani buni de aşteptare, ea a născut un fiu. A avut o viaţă bună, dar au trăit mereu cu grijă faţă de cei rămaşi în ţară. Bătrânul Rizeanu a fost condamnat la

moarte prin împuşcare pentru motivul stupid că făcuse politică înainte de război. Cred că şi soţia lui a murit la scurtă vreme. În tot cazul, Rica n-a văzut niciodată mormântul părinţilor ei. Prin 72, cred, a murit şi ea. Băiatul ei, Paul, a fost bunicul meu – un om taciturn şi calculat, care şi-a deschis un magazin de parfumuri. A avut şi el tot un fiu, pe tatăl meu, Claude. El a continuat afacerea familiei, pe care am vândut-o, după moartea lui, în 90.

Cât despre mine, sunt inginer software şi am o mică firmă de profil. Uneori intru pe chaturi româneşti şi mai citesc ce spun românii. În fiecare an îmi propun să vin în România, dar nu se întâmplă. Acum aş avea un motiv serios: căutarea lui Paul Vaşcu.

Te îmbrăţişez şi aştept cu nerăbdare să-mi răspunzi,

Jean-Paul Cherlotte-Stoienescu

29 martie. I-am răspuns lui Jean-Paul, apoi am intrat pe *Yahoo* toţi trei: Mirela, eu şi el. Am discutat despre descoperirea copului pierdut.

De-o săptămână nu mi-a mai scris nimeni. Mă consolez cu mesajele succinte de pe *ofbrother*. Azi am adunat

material pentru minivoxul de duminică: *Ce faci dacă te părăseşte?*

L-am întrebat la un moment dat pe un bărbat gomos, genul care se crede buricul pământului, iar când îl respinge o femeie se retrage repede cu impresia certă că ea o să regrete. Un individ până-n 35, pardesiu gri bine croit, diplomatul în stânga, florile în dreapta, atitudine excesiv de amabilă: *Să mă părăsească? Înseamnă că n-a fost pe măsura mea!* Era mulţumit de răspuns şi-şi tot întindea pleoapele. Îmi venea să râd şi mă gândeam în acelaşi timp că era şi pentru mine loc în răspunsul ăsta arogant.

La radio m-am întâlnit cu Lucian. Părea bucuros să mă întâlnească. Am stat puţin de vorbă, mi-a povestit despre o călătorie la Florenţa şi pe urmă, din senin, m-a întrebat: *Ştii că-am să fiu tată?* Era aşa de caraghios că nu-mi venea să cred că nu-şi dă seama. Mă întrebase cu voce tremurată, aşteptând din moment în moment ca eu să sar în sus de bucurie. Ştiam, evident, că aşa se face, dar nu-mi venea, pur şi simplu, şi mi se părea penibil.

M-am gândit fulgerător că eu n-am să fiu niciodată *mamă* şi ca să nu m-apuce râsul, am spus repede:

– Felicitări! Abia aştept botezul, ca să ne distrăm ca şi la nuntă!

Nu mi-am dat seama dacă a fost sau nu mulţumit de răspunsul meu, dar mi-a zâmbit şi şi-a tras de margini

pulovărul bej, cum fac adolescenţii când se bucură că iau parte la discuţie.

4 aprilie. Astăzi am fost cu Adina la Ghighiu. Este într-adevăr o mânăstire stranie. Am ajuns pe la ora vecerniei. Ne-am rugat la icoana făcătoare de minuni şi am intrat în genunchi în bisericuţa despre care povestea Florentina. I-am scris şi eu lui Dumnezeu un bilet, după ce Adina, privindu-mă pe sub bretonul ei negru, m-a rugat să nu cumva să scriu ceva lumesc ori drăcovenii, ci chestii decente de genul *ajută, Doamne, neputinţei mele, dă-mi sănătate, belşug în casă şi tărie gândului meu, miluieşte-mă şi fereşte-mă de cel rău* ş.a.m.d.

I-am promis, dar punând mâna pe creionul bont, am scris cât am putu de citeţ:

Trimite-mi, Doamne, un bărbat tânăr, care să mă iubească.

Mâine sper să scriu mai mult. Astăzi i-am scris lui Dumnezeu, îmi ajunge.

Epilog

SĂRITORU: Nu ştiu dacă vă mai aduceţi aminte de Laura. Intra pe *ofbrother* acum doi ani şi scria mult, texte lungi, ca nişte scrisori.

ABADON: Eu îmi aduc aminte. La un moment dat a dispărut brusc şi recunosc că m-am gândit adeseori la ea.

MORFEU: Şi eu mi-aduc aminte, chiar am încercat să dau de ea, dar s-a topit. La *Regal* nu mai colaborează pentru că am sunat şi-am vorbit cu cineva de-acolo.

Q121: Eu i-am văzut enciclopedia aia despre care tot povestea ea. Era pe un stand la Târgul de Carte şi am întrebat-o pe vânzătoare, dar nu ştia nimic despre autoare. M-am tot întrebat cum arată tipa asta, cine este şi, evident, ce s-a întâmplat cu ea.

SĂRITORU: Are o figură pe care dacă o vezi o singură dată o ţii minte tot restul vieţii, cu nişte ochi rotunzi, mai mult galbeni decât verzi, din cauza păienjenişului luminos care îi acopere irisul, dar şi din cauza unei dungi întunecate, un fel de chenar cafeniu, care pare desenat de jur împrejurul ochilor. Faţa creolă şi părul şaten deschis, aproape blond, creează un contrast săritor în ochi. Dar marele farmec al acestei femei se declanşează în momentul în care începe să vorbească. Fiecare cuvânt pare să vină dintr-un loc abisal, îi transfigurează întreaga

expresie, îi aprinde reţeaua galbenă din ochi şi îl electrizează pur şi simplu pe interlocutor, oricine ar fi el.

VANKU: Mă faci curios! Cine e, ce-nvârte acum, care e treaba cu ea, de fapt?

SĂRITORU: S-a născut în Bucureşti, într-o casă veche de dincolo de Dâmboviţa, pe care au dărâmat-o comuniştii pe la începutul anilor 80. Ştiu atât de multe lucruri despre ea că uneori mă simt ca şi când aş fi trăit în pielea ei. Chiar de la prima noastră întâlnire am avut intuiţia unei legături deosebite. Pe atunci trăiam deasupra formelor. Mă mişcam încolo şi încoace, de la Moscova în Mexic, de la Ghilgameş către înmormântarea prinţesei Diana. Mă aruncam vijelios în lupta de la Mărăşeşti ori cântam cu cine-mi ieşea în cale *O, Fortuna, velut luna statu variabilis*, *O, brother, where art throu*, şi de asemenea *Etla cai Danaas uranion fos*... Mai bombăneam puţin şi pe *Na mrtyuh asit amrtam*..., dar mă întorceam cel mai adesea la *Troon d'oiote cai Agaion fylopis aine*... care era favorita mea într-un timp. Cutreieram păduri, treceam ca vântul prin castele şi pe străzi aglomerate, dar intram şi în *alazar*, după cum mai intram şi în alte locuri asemănătoare, în *mazero12, gabistan, doinarusti, smith314Ador* şi altele de genul ăsta.

Trebuie să vă spun că nicăieri nu am găsit atâta viaţă ispititoare, atâta lume trecută prin râşniţă, tocată,

mestecată, fermentată şi mai ales o altă fiinţă care să semene cu Laura.

Când am intrat pentru prima oară în *alazar* am trecut pe lângă Albert, m-am uitat ori am trăit diversele lui nefericiri, şi, pe la a doua ori a treia intrare, am dat de şablonul narativ. Era acolo un loc sobru, o sală cu geamuri şi podea albastră, în mijlocul căreia se afla o maşinărie scheletică, ceva ca un război de ţesut. M-am jucat mai întâi ca să învăţ cum funcţionează. Avea nişte clape mari, cum are pianul, şi pe fiecare clapă erau desenate semne negre, litere, acolade, chiar şi note muzicale. Am încercat din amuzament să apăs pe câteva şi, aducându-mi aminte de cifrele creatoare din *Timaios*, am selectat 3/2, 4/3, 9/8 şi aşa mai departe, până am ajuns la proporţia numerică 256/243. Aşteptam şi-mi doream să văd apărând din neant sferele lui Platon ori măcar ceva care să-mi dea iluzia unei reuşite. Şi chiar au apărut. Am privit în sus şi abia atunci am observat plafonul care arăta ca un ecran de computer pus pe Norton. Apoi, am văzut cum se alcătuiau deasupra mea, fragment cu fragment, cele două sfere cu suflete unite. Arătau ca două globuri galbene frământate de o mână invizibilă, ca două baloane de săpun care se chinuiau să devină unul singur. Mă aşteptam să aud şi melodia, ştiţi - muzica sferelor- . Pe la 1937, un individ, pe nume Cornford, a echivalat numerele platoniciene cu note muzicale şi-a alcătuit un crâmpei de cântec. Mă aşteptam

să aud ceva de genul ăla, dar nu pătrundeau până la mine decât fâşâituri fine şi ferme ca ale unei benzi mototolite. Imaginea se ridica în cameră şi plutea desprinsă de aparatul care o crease.

Am cercetat din nou clapele pianului de ţesut imagini şi am dat de una pe care era un grafem ca o notă muzicală. Am alunecat pe ea, urmărindu-i rădăcinile până într-un loc luminos, o piaţetă presărată cu mii de fântâni arteziene, care scoteau sunete de diverse intensităţi, încât era un vacarm fără capăt. M-am aruncat pe deasupra lor şi am început să culeg ici şi colo câte un sunet, până când am zărit tabloul de comandă. Era o masă ca un laptop uriaş. Pe ecran stăteau desenate cele cinci linii, iar tastatura avea note şi semne muzicale. Am tastat dintr-odată micul solfegiu al lui Cornford, făcut din numerele lui Platon, şi am ascultat. Era sunetul binecunoscut mie, un crâmpei de melodie, iniţial ca un clinchet uşor, apoi ca o risipire de perle pe un parchet de stejar. Suna puţin altfel, decât îl ştiam. Ieşit din apa unei fântâni, peste foşnetul general, semăna cu o mare de şoapte scoase din rărunchii unei întregi omeniri: indivizi obosiţi, trişti, entuziaşti, nebuni, apatici, îndrăgostiţi, traşi pe sfoară, premiaţi, în sfârşit toată gama de suspine şi fericiri.

M-am întors în sala albastră şi am împins afară sferele mişcătoare, din miezul cărora mi se părea că aud încă melodia, şi-am tot rătăcit prin labirintul de reţele galbene

şi roşii, plutind alături de cele două baloane, care arătau ca două portocale hotărâte să se devoreze. Mi-e greu să spun dacă mergeam dus de sfera dublă ori dacă ea mă urma pe mine.

Când am ajuns în hala enormă, a trebuit să mă învârt ceva timp, până mi-am dat seama ce se întâmplă. Era acolo lume peste lume, care venea din toate părţile, prin nişte canale aşezate ca razele, de jur împrejurul sălii. Grupuri-grupuri se adunau şi se desfăceau, îşi schimbau instantaneu hainele şi feţele, vorbeau, se agitau, ridicau braţele, se luau la bătaie, se îmbrăţişau cu tandreţe, plângeau, îşi furau lucrurile şi aşa mai departe.

Cum priveam de sus mi se părea că văd *Proverbele* lui Bruegel.

La un moment dat, răsucindu-mă fără voie, am măturat un val de oameni şi în scurtă vreme mi-am dat seama că puteam să fiu un dirijor nevăzut al acelei lumi. Şi de-aici a început totul.

Treptat am învăţat să fac acele combinaţii pe care mă ispitea gustul meu să le fac. Puteam să combin indivizii în grupuri, să-i îndrum încolo şi încoace. Prin mişcările mele, emanam un flux de dirijare, pe care mă amuza să-l folosesc adeseori. Dar era suficient să mă gândesc, să imaginez scenarii pentru ca ele să se deruleze în faţa mea. A fost o perioadă în care am pus la cale mici spectacole. Mă simţeam ca un creator de lumi. Cunoaşteţi cu

siguranţă sentimentul victorios al celui care citeşte o carte tonică ori vede un film cu eroi învingători. Cam aşa mă simţeam eu când puneam un individ răuvoitor ori crud să salveze fiinţele neputincioase aflate în încurcătură. Interveneam pretutindeni în sala mare şi întrerupeam acţiunile ostile, nedreptăţile, conflictele violente. Când nu mai puteam face faţă, încremeneam întreg tabloul, să mă odihnesc, să-mi las timp de gândire.

Cu vremea, am înţeles că în *alazar* era un material inepuizabil de gesturi, întâmplări, dar mai ales indivizi pe care puteam să-i aduc în cele mai năstruşnice contexte. Oamenii din *alazar* erau embleme fragile ale unor cuvinte care ieşeau spumegând din *ABIS*, din dicţionare, din cutii care îmi păreau fără fund. În trupul fiecărui om stă închis un cuvânt, o combinaţie insolită de sunete care propulsează în lume fiinţa acelui ins.

În afara hangarului larg eram complet neputincios. Numai acolo, în matricea narativă, puteam să fiu făuritorul de poveşti.

Dar mă apucasem să vă spun despre Laura. Pe ea am întâlnit-o după ce experimentasem toate istoriile ştiute. Suferisem urmărindu-l pe Oreste, mă distrasem cu Stan şi Bran, modificasem finalurile triste ale atâtor întâmplări pe care le ştiam, trăisem aventurile formidabile ale piraţilor, ale cavalerilor medievali ori ale lui Harry Potter. În fine, eram într-un moment de mare plictiseală, când

am început să inspectez alte încăperi şi spaţii, dincolo de sala poveştilor.

Ca să nu vă plictisesc, cu cele două sfere deasupra capului, am intrat în multe cotloane, care păreau neumblate, până când am ajuns într-un coridor verde-mlăştinos, în care mă simţeam ca şi când aş fi fost împachetat în hârtie cerată. Laura era în mijlocul culoarului larg şi arăta ca o pată de lumină. Era un abur prelung, în interiorul căruia vedeam scris cu litere movulii, înşirate pe verticală, ca pe-o firmă de night club: *lauraiosa*. La mică distanţă de ea licărea un glob multicolor, străbătut de razele curcubeului, un loc cald şi ispititor. Mă simţeam atras de sfera strălucitoare care emana un sentiment de euforie, venită parcă dintr-o mie de inimi. Era ca o minge care însoţea fuiorul de lumină pe care scria *lauraiosa*. Iar acest balon colorat, despre care am crezut iniţial că e înrudit cu sferele mele siameze, mi-a schimbat drumul, mi-a arătat că există locuri prin care se poate trece mai departe.

Pe coridor, de o parte şi de alta, erau uşi, iar dincolo de ele înfloreau şi se ofileau suflete îngrămădite unele în altele. M-am rostogolit de-a lungul holului şi-am trecut prin pata de lumină şi prin literele colorate şi pe urmă am zărit cheia arămie pe care scria *Ferenike*. Era o cheie metalică, împodobită cu frunze se stejar, ca un baston sărbătoresc, şi cu două rânduri de dinţi mărunţei. Din

curiozitate, am intrat într-o cameră, apoi în altele, ca să aflu cum se termină o poveste sau alta. Puteam să văd ce trăise ea, dar erau multe lucruri care ieşeau la lumină pe măsură ce mă adânceam în ele ori după ce deveneam preocupat de amănunte, de enigme, de perspective.

Aşa a fost, de pildă, cu tatăl ei. E un episod important pe care trebuie neapărat să-l povestesc!

EMATRIX: Mie nu-mi plac poveştile cu taţi!

Q121: Spune-o pentru mine!

MORFEU: Şi eu sunt amator.

SĂRITORU: Ştiam că tatăl Laurei a fost omorât şi că familia nu aflase nici cine îl ucisese şi nici de ce. Îl găsiseră mort, în stradă. Cu toate astea, eu am intrat o dată într-o încăpere în care am trăit alături de el ultimele lui ore de viaţă. N-aş putea să vă spun dacă această poveste se află în subconştientul Laurei, dacă o descoperise şi o uitase ori dacă eu pătrunsesem cumva într-o altă zonă, legată cine ştie cum de amintirile, de viaţa, de sentimentele ei. Ce pot spune cu certitudine este că ea nu ştia ce se întâmplase cu tatăl ei.

Îl cunoşteam din alte întâmplări, dar de data aceasta am văzut puţin din viaţa lui secretă. Pe tatăl Laurei îl chema Aurel Iosa, dar lumea îi spunea Relu. Era un om mărunţel, cu tenul închis la culoare şi cu ochii tiviţi, aşa cum îi are şi Laura, de o dungă ciocolatie.

Cum am intrat pe uşă, m-a izbit aroma inconfundabilă a caiselor coapte. Pe aleea pietruită căzuseră din loc în loc fructe galbene. Relu se îndrepta spre poartă, iar din ambele părţi se bolteau peste alee crengile înverzite şi îngreunate de caise. El mergea repede, de teamă să nu-l oprească cineva. Era îmbrăcat cu o cămaşă bleu şi cu nişte pantaloni gri, de doc, cu buzunar la spate, din care ieşea de-un lat de palmă ziarul *Scânteia,* din 5 iulie 1968. Omul ăsta grăbit, care împlinise nu demult 34 de ani, avea o nevastă blondă şi un copil de zece ani. Dar avea şi o amantă. Străbătea străzile în pas alergător, uneori mai lua şi tramvaiul, până ajungea în Calea Plevnei. Acolo, într-o curte cu mai multe căsuţe cu tencuiala căzută şi acoperişul găurit, locuia Filandra, împreună cu fraţii ei, cu maică-sa, cu băieţii ei cei mari, făcuţi cu primul bărbat, şi cu ceilalţi copii, veniţi pe lume după cum se întâmplase, în total 14 suflete înghesuite în două camere mici. Curtea era în totalitate ocupată de rude, unchi, veri ori mătuşi, încât în cele trei căsuţe cu ziduri vechi, completate de paiantă, încăpea un trib întreg. Erau toţi cărămidari, iar vara plecau la muncă, în Ardeal. Femeile bătrâne şi copiii prea mici, ca să fie de folos în cărămidării, rămâneau la Bucureşti, în grija Filandrei.

În ziua aia, care a fost ultima zi din viaţa lui, Relu a intrat fluierând pe portiţa legată cu sârmă de aluminium şi-a mers întins până la magherniţa din fundul curţii. Era

mirat de liniştea nefirească şi de pustietatea locului, dar nicidecum speriat. Filandra era o femeie urâtă. Ca să înţelegeţi exact, semăna cu un hipopotam supărat, o namilă arsă de soare, încruntată, cu faţa mătrăşită de vărsat de vânt, trecută de patruzeci de ani. Pentru Relu, însă, ea devenise oaza cea răcoritoare şi singura femeie în care îi plăcea să se odihnească. A intrat, aşadar, pe uşa mică şi murdară, dar Filandra nu era în prima încăpere. O oală cu fasole fierbea pe lampa mică şi ruginită, iar din rezervorul ei se prelingea o dâră de motorină. Scăunelele, care altădată stăteau risipite, acum erau puse unul peste altul lângă un zid, iar peste ele zăcea fusta Filandrei, înflorată şi cu poalele bătute cu năsturei albi din sidef. În stânga o uşă dădea în cealaltă cameră, unde îl aştepta moartea lui.

Curtea pustie, liniştea incredibilă a unei curţi, în general plină de copii şi de cotoroanţe cu poftă de vorbă, îl făceau să i se strângă inima de teamă. Era înfiorat, presimţea că ceva nu este în regulă, dar nici nu-i venea să plece fără să vadă.

A deschis uşa şi în faţă i-a apărut Gigi Tinu care l-a lovit fulgerător în moalele capului. Iar în secunda de dinaintea loviturii, Relu s-a întrebat mai întâi ce căuta individul acolo şi abia după aceea a ridicat braţul să se apere. Apoi l-a văzut şi pe Smeu, lovindu-şi meseriaş pulanul de palma stângă. Ştia că ar trebui să se întoarcă şi

să fugă, dar nu putea să facă nimic. Smeu îl înşfăcase de braţ şi îl trăsese în mijlocul camerei, lângă patul mare şi plin de bulendre. Pe fereastra mică se vedeau nalbele din curte, şi printre ele, strada însorită, cămăşile pastelate şi rochiile vaporoase ale trecătorilor. *Nu trebuie să mă snopiţi în bătaie*, spusese Relu, încercând să se apere cu braţul liber. Îl vedea pe Smeu zâmbind şi nu înţelegea de ce. Se gândea că este poate o glumă. I-a plătit cineva să-l bată. Ori au primit ordin. Când au început să-l lovească din amândouă părţile l-a cuprins disperarea, a urlat din toţi rărunchii şi-a simţit că îl lasă picioarele. A căzut fără să simtă durerea căzăturii. Privea spre piciorul patului bătut în pământ, un par gros, cu scoarţă şi noduri. În momentul următor a văzut un pantof lustruit şi i-a trecut prin minte că este pantoful lui Smeu. Apoi n-a mai putut să deschidă ochii şi nici să strige. I-au dat în cap până când au obosit, iar mai târziu l-au cărat amândoi în faţa porţii, pe trotuar.

Oamenii treceau încolo şi încoace după treburi, dar de cum îi vedeau pe cei doi miliţieni lângă bărbatul căzut în drum, se uitau în altă parte, schimbau direcţia, se cutremurau pur şi simplu la gândul că ar putea fi acuzaţi că au văzut ceva din ceea ce n-ar fi trebuit să vadă. Smeu era un bărbat brunet, înalt şi carismatic. Privea cu bunăvoinţă spre trecători dar şi cu o urmă de aroganţă, care tăia cheful de vorbă eventualilor curioşi. Totuşi, o

femeie din vecini, atât de bătrână, încât să nu-i mai pese de nimic, s-a apropiat ca să se uite de-aproape.

– Ce să aibă, i-a răspuns Smeu, rotindu-şi capul ca să fie sigur că-l mai aud şi alţii, e beat. E beaaat, mamaie! Stăm noi cu el până s-o putea ţine pe picioare ca s-o ia spre casă.

– Da-l cunoaşteţi, maică? Să fi trimis eu pe nepotu-meu la el acasă ca să ştie familia de el.

– Lasă, babo, vezi-ţi de treaba dumitale! Hai, valea! Circulaţi! Circulaţi pe trotuarul de vizavi!

L-au păzit până spre seară. Tinu rămăsese cu umerii căzuţi, în aceeaşi atitudine de mirare şi de teamă. Cascheta de miliţian era pătată de sudoarea tensiunii lui interioare. Când s-au strâns câţiva puştani să caşte gura, Smeu le-a vorbit despre efectele dăunătoare ale alcoolului. La un moment dat a apărut Salvarea. Cine ştie cine sunase, dându-şi un nume aiurea. Dar medicul nici n-a mai coborât din maşină. I-a explicat Smeu că nu-i nimic, e un cunoscut de-al nostru care a băut mai mult, îl ducem noi acasă.

După ce a căzut întunericul, au plecat amândoi, uşuraţi. Relu a rămas acolo. Horcăia încet, cu gura lângă un merişor crescut în asfalt.

Filandra, întoarsă prin fundul grădinii, se uita prin geamul mic şi afumat la corpul căzut în faţa porţii ei. Avea

intuiţia pericolului şi trimisese vorbă prin cineva tocmai la Arad, ca să ştie fraţii ei.

Spre ziuă, Relu a murit, dar abia pe la prânz sectoristul a anunţat familia. Mama Laurei a făcut infarct, la trei săptămâni după aceea.

Dar nu doar moartea ei a fost stranie şi neaşteptată. Bătrâna care venise să se uite la corpul inert a murit asfixiată în somn, la câteva zile după Relu. Tot suspect a fost şi sfârşitul lui Gigi Tinu. Acesta a fost dat afară din poliţie, nu se ştie de ce, şi a revenit la meseria lui de tinichigiu. După câteva luni, a căzut de pe o casă, pe care o repara, şi a murit. Pe urmă, familia lui a pierit mistuită într-un incendiu. De Smeu nu s-a mai auzit nimic. A dispărut pur şi simplu.

Întâmplările astea de după moartea lui Relu, îi erau cunoscute şi Laurei. Îi învinovăţea pe miliţieni, ştia că îl păziseră, dar la proces nu s-a putut dovedi nimic. Mai mult, când au avut loc prima înfăţişare, Tinu murise, Smeu nu a fost de găsit, iar vecinii de la care se aflase câte ceva erau muţi, susţineau că nu văzuseră nimic. În curtea cărămidarilor nu se aflase nimeni atunci. Puradeii vânduseră seminţe la cinematograful *Luceafărul*, iar femeile avuseseră treabă în Obor. Nu existau martori.

Nu atât crima în sine m-a impresionat, ci urmările pe care le-a avut ea asupra Laurei. Lucrul cel mai greu de suportat a fost povestea cu Filandra. Putuse să

supravieţuiască morţii părinţilor şi simţea că se poate împăca şi cu gândul că tatăl ei fusese ucis şi aruncat în stradă, să moară cu dinţii în asfaltul fierbinte, de iulie. Dar îi era greu să accepte că o iubise pe Filandra. Oamenii maturi îi vorbeau fără menajamente. În special discuţia cu sectoristul o marcase. Se dusese cu bunică-sa să-l roage să facă el ceva, să adune probe, să afle ce s-a întâmplat. Dar acesta le-o tăiase scurt:

– Ce să aflu, oameni buni? Nu e nimic de aflat. Băiatul dumitale se încurcase cu o ţigancă, auzi, fetiţo, îi spusese el Laurei, taică-tău o călărea pe-o muiere cu fuste roşii, o faraoancă din Calea Plevnei. L-au prins ţiganii şi s-or fi luat la bătaie. Nu ştim ce-o fi fost, că nu sunt martori. Hai, duceţi-vă amândouă acasă şi vedeţi-vă de treaba voastră, că ăsta nu e caz serios!

Tot anul ăla a trebuit să îndure cuvinte de acest fel, şi apoi să se tot gândească la taică-său ca la o fiinţă nedemnă şi decăzută. Iar gândul acesta îi rupe şi acum sufletul.

Q121: Dar chiar, de ce îl omorâseră?

SĂRITORU: Eu am aflat că moartea lui Relu nu avea nimic enigmatic. Semăna cu multe alte mii de morţi întâmplate în condiţii similare. Miliţienii aceştia, Tinu şi Smeu lucrau la un post sătesc, undeva nu departe de Capitală, la Grindeni. Relu era revizor contabil şi cutreiera satele din Ilfov ca să verifice bilanţul anual. La ceapeul din Grindeni descoperise o fraudă mare. Ţăranii erau plătiţi

cu trei lei pentru o zi de muncă, deşi recoltele erau foarte bogate. Cum Relu era un om corect şi fără imaginaţie practică, credea că este vorba despre o eroare care poate fi remediată.

În realitate, prin anii aceia începuse să funcţioneze la negru o reţea comercială privată. Într-un stat socialist! Câţiva demnitari cu funcţii înalte îşi făcuseră firme de export: trimiteau cerealele „comune" în Orient, în special în Vietnam, şi depozitau câştigurile în conturi personale. Relu dăduse, fără să ştie peste o astfel de firmă subterană a unui anume Paul Niculescu.

Trebuie spus aici că activiştii guvernamentali aveau în subordine alţi activişti, la nivelul Capitalei. Iar aceştia erau gata să împlinească orice dorinţă a şefilor lor, de care le depindea scaunul, bunăstarea şi avansările viitoare. La rândul lor aceştia aveau în subordine alţi activişti, care stăpâneau judeţele. Fiecare era slujit de alţi activişti care stăpâneau comunele. Iar un activist de partid dintr-un sat era ceva mai mult decât un primar, era stăpânul absolut al unei lumi: el ordona miliţiei ce avea de făcut, el hotăra ce şi cât să producă ceapeurile, el ştia încotro se duceau grânele.

Aşa că moartea lui Relu a fost hotărâtă cu un telefon, de la Bucureşti. Activistul şef peste Grindeni, care avea titulatura de secretar de partid, a vorbit cu şeful lui de la Capitală, care la rândul său l-a întrebat pe Niculescu ce e

de făcut cu individul ăla care răscoleşte actele. *Daţi-l la o parte*, a spus Niculescu, iar mesajul lui s-a întors la Grindeni. Tinu şi Smeu au fost trimişi chiar în ziua aceea să-l caute. Ştiau de legătura lui cu Filandra. De altfel ei doi ştiau multe lucruri despre Relu.

K1: Da. Cam nasol.

ELVIRA: De-aici vine dispreţul Laurei faţă de autoritate. Eu am observat...

SĂRITORU: Nu este vorba despre dispreţ, ci mai degrabă de neîncredere.

EXMATRIX: Şi nu este doar a ei. În fond toţi trăim într-o lume în care autoritatea nu constituie un model.

ABADON: Autoritatea! Adică tot ce mişcă sub formă de şef? Gaşca super organizată de activişti deveniţi capitalişti şi şefi, politicieni, guvernanţi, funcţionari cu putere de decizie, parlamentari....?

MORFEU: Şi părinţii. De fapt mai ales părinţii!

Q121: Da, nu ştiu ce e mai naşpa: să te reguleze şleahta guvernanţilor sau părinţii! Părinţii cruzi, nepăsători, sufocanţi, gata să te-mpingă într-o direcţie sau în alta, în fine părinţii prezenţi sau absenţi.

ABADON ...sau omorâţi. În cazuri mai rare, ce-i drept.

EXMATRIX: Adevărul este că ceea ce i s-a întâmplat tatălui Laurei s-a mai întâmplat încă multor oameni.

SĂRITORU: Aşa e. Anul ăla, 1968, a fost în general cam violent. Prin aprilie, John Crow, a fost snopit în bătaie la

marginea New Jersey-ului. L-au atacat doi adolescenţi care sperau să-l jefuiască. I-au dat cu bâtele de baseball în cap până l-au omorât. Apoi au fugit cât au putut de repede. Evident, John nu avea nici un ban, nici un obiect de valoare. Rick Hendell a fost prins vânzând droguri pe o stradă din New York, unde nu avea ce să caute. Doi poliţişti plătiţi de Stu Porcul i-au cărat câţiva pumni bine plasaţi. Pe urmă s-au făcut nevăzuţi. Nici nu se punea problema să-l păzească de posibilii salvatori. Fiind slab de constituţie, Rick a murit, după ce se târâse cu mare greutate în spatele unui container de gunoi. Antonio Becca a murit înjunghiat în Casaleccho di Reno. A fost o răfuială amoroasă, dar şi ceasul cel rău al unei după-amieze de martie. Stavros Aflitis era ziarist şi făcea o anchetă despre un politician corupt, nici nu i se mai ştie numele azi. A fost împuşcat de la distanţă de un lunetist necunoscut. Stavros privea marea şi se gândea la mama lui.

ABADON: Bine, am înţeles ideea. Şi probabil că nici un criminal n-a fost descoperit. À propos de asta, Laura n-a mai aflat niciodată nimic despre Smeu?

SĂRITORU: Cred că nici n-a interesat-o. Prin '94, s-a întâlnit, fără să ştie, cu fostul miliţian şi poate atunci a invadat-o povestea morţii lui Relu, venită din cotloanele unui creier asasin. Sau poate că în acel moment s-au întâlnit două depozite care ţineau fragmentar aceeaşi poveste. Cine ştie. Cert este că Laura a ratat această

întâlnire. Nu şi-a dat seama cine este bărbatul din faţa ei, iar eu, retrăind întâmplarea, am putut să văd dincolo de ea şi de barierele ei, până în străfundurile întunecoase ale acelui Smeu.

ABADON: Mai bine ar fi plecat din ţară. Era imposibil să nu-şi facă un rost. Uite, eu, în nici trei ani, mi-am făcut casă, am maşină şi sunt pe cale să-ncep o afacere proprie.

MORFEU: Şi aici se pot face multe. Depinde de om. De exemplu, Trotila: şi-a deschis un magazin de antichităţi.

RAKU: Păi, Trotila era deja bazat, i-a lăsat bunicu-său apartamentul şi tot soiul de lucruşoare vechi. Mai bine spune-ne ce s-a-ntâmplat cu Laura.

SĂRITORU: Înainte de asta trebuie să vă mai povestesc şi despre Victor. Episodul este foarte însemnat pentru mine. De aceea am şi căutat să-l cunosc în amănunt, să-l retrăiesc chiar. Întâlnirea cu bărbatul Victor a consolidat o stare pe care Laura o cultivase din copilărie. Este vorba despre aşteptarea ei nădăjduitoare şi despre încrederea că într-o zi va avea parte de o întâmplare excepţională. Înfrângerea pe care a suferit-o a făcut-o să-şi reverse toată rezerva de iubire asupra ei înseşi, într-un soi de autocompătimire sfâşietoare. După ce Victor a refuzat-o, Laura a plecat de-acolo cu sentimentul cert că problema ei se transformase, devenise un porc spinos. Frustrarea, uluiala, îngenuncherea o aruncaseră într-o situaţie din care putea foarte bine să treacă, să pătrundă încă de

atunci în *alazar* ori în altă ordine. Doar inerţia şi lipsa de experienţă au oprit-o la pragul insesizabil peste care eu am trecut.

A fost un sentiment persistent, adevărat şi legat în mod cert de inima lumii. Eu n-aş fi descoperit niciodată poate această posibilitate a trecerii, dacă ea nu şi-ar fi aruncat gândurile până la mine. Totul a pornit dintr-o nefericire densă şi îndelungată, dar şi dintr-un sentiment al singurătăţii totale. Laura avea certitudinea că a fost abandonată, că nu există nimeni pe măsura ei. Se simţea alungată, învinsă, înlocuită şi în imposibilitatea de a mai găsi o bucată de carne în care să se refugieze, un culcuş cald şi ocrotitor. Din această nevoie de blândeţe şi vecinătate a răzbit un suflu de lumină, până în miezul lucrurilor, unde a săpat o poartă ca un înger, o matrice pentru mine, o formă a aşteptării pe care eu, întâmplător ori nu, am umplut-o.

Sigur, şi eu eram pregătit într-un fel, după experienţele mele din sala jocurilor.

Intrarea mea în *alazar* a fost o nebunie veselă. Pentru Laura, experienţa a devenit o alunecare halucinantă, o căutare pe măsura stării ei.

După episodul Victor, a stat cu ochii pironiţi pe poarta din faţă, fără s-o vadă. Se cutremura la gândul că aşteptarea luase sfârşit. Nu există întâmplare excepţională, ci doar o pierdere enormă de timp, iar

intuiţia acestei pierderi devenise o alarmă, un strigăt zguduitor şi atât de puternic încât fusese în stare să deschidă uşa spre mine, spre *alazar*, spre Dumnezeul ei, poate.

Totuşi ea vedea drumul deschis, modelându-l cu puterea educaţiei sale creştine. Dacă mie îmi apăruse ca o sferă ispititoare, pentru Laura, poarta deschisă arăta ca un înger. M-a frapat iniţial încrederea ei într-un spirit ocrotitor, dar am înţeles cu timpul că însăşi întâmplarea mult aşteptată însemna apariţia unui gardian, a unei autorităţi capabile să ia asupra ei toate grijile. Chiar şi acum când o privesc îi simt bucuria de a se şti ocrotită. În bună măsură se crede sub oblăduirea mea, ştiu, iar acest gând o face foarte fericită. Lucrează la un mic joc electronic şi are sentimentul că eu îi vin din când în când în ajutor.

MORFEU: O vezi acum? Sau zici aşa, ca metaforă?

SĂRITORU: Zbârnâie soneria de la uşă. Se ridică greu şi se apropie de intrare strigând *da-da, imediat*. E femeia care colectează banii pentru consumul de electricitate. Laura dă 600.000. În preţul ăsta e inclusă şi taxa pentru televiziunea naţională. Ia chitanţa, spune la revedere, închide uşa şi se întoarce la computer. Jocul ei se numeşte *Omuleţul roşu*. E un quest pentru care ea scrie textul şi mai lucrează uneori şi la animaţie. Nu ştie când va fi gata. Eu însă ştiu. Îl văd în magazine, pe ecranele computerelor.

E un joc simplu şi nu prea lung. Laura nu-i ştie încă finalul. Scrie încet. Face pauze şi se gândeşte. Apoi intră pe *ofbrother*. Mă caută, cred. Mereu intră şi îşi dă câte un nume aiuristic. Nu are încredere în voi. Acum însă găseşte textul meu. Citeşte şi se luminează. Poate că îşi dă seama de posibilităţile pe care le are lumea asta.

În jurul Laurei, cuvintele se risipesc în toate părţile, iar ea se simte stimulată de această risipire. Pentru că a găsit un sens în jurul căruia îşi croieşte propria lume.

Totul a început în ziua de Florii.

ABADON: Chiar, ce s-a întâmplat în ziua aia?

MORFEU: Ziua aia în care tu îi promiseseşi nu ştiu ce...

SĂRITORU: Povestirea ei s-a întrerupt brusc, cu patru zile înainte de Florii. Chiar în seara aia, de 4 aprilie, i-a venit un e-mail virusat, care i-a blocat computerul. Speriată, a sunat-o a doua zi pe Felicia Ardeleanu, care i-a promis că-i trimite un specialist.

În fine, pe 7 aprilie, către seară a sunat-o cineva din partea Feliciei:

— Bună seara! a spus vocea, care părea venită din plămânii unui bărbat timid. Sun din partea d-nei Felicia Ardelean, sigur vin mâine, daţi-mi adresa şi spuneţi-mi cum să ajung. N-are importanţă că sunt Floriile.

Vorbea rar şi stins dar lui i se părea că se precipită, că se repede, că poate nu se face înţeles. E-mailul Feliciei îl luase prin surprindere. Stătea la birou cu mintea adâncită

într-un program, ca de obicei. Albert nu avea cine ştie ce funcţie în AFASOFT. Lucra la un scut de protecţie a datelor, un fel de seif pentru computer, alături de alţi doi softişti. El făcea motorul programului. Era ceva plictisitor şi monoton, dar nu lucra mult, ci atât cât să nu obosească.

Butona la biroul mare, într-o hală cu încă 50 de birouri, ferindu-se cu două căşti roşii de zgomotul sălii. Uneori intra pe chat-ul de uz intern, unde primeau şi mesaje individuale de la şefi.

Albert nu mai primise încă niciunul de la patroană, aşa că o luase ca pe-un eveniment. Îl ruga să meargă la cineva şi să deviruseze un computer. Îi scrisese telefonul persoanei şi în dreptul lui, un nume: *Laura Iosa*. Numele acesta îl năucise, pentru că era numele de care se folosise pentru proiectul de invadare a Troiei. Era numele pe care îl auzise într-o seară de august, întipărită pentru totdeauna în mintea lui. Fusese seara în care întâlnirea cu Letiţia eşuase, iar el pierduse timpul pe străzi pentru că uitase să-şi ia cheia de la apartament. La un moment dat a intrat într-un internet-cafe, în care a dat peste Bogdan, un fost coleg de facultate. Au stat de vorbă în oficiu, unde era serverul principal, uitându-se la un program de sortat diverşi itemi, şi pe urmă a sunat telefonul. Atunci Albert a auzit prima oară parola care i-a devenit după aceea atât de familiară: *Ferenike*.

Era parola unei tipe care voia să-şi schimbe adresa de e-mail. Voce ei optimistă, sinceră, îl chema, îl făcea să se apropie şi mai ales, îi deschidea pofta să vorbească el însuşi. Bogdan ţinea receptorul la ureche, dar vocea din el se răsfrângea asupra camerei mici, ca o melodie simplă şi penetrantă. Spunea că vrea să-şi schimbe adresa pentru că cea veche i se pare prea lungă, pretenţioasă, greţoasă chiar. E ca un obstacol. Şi cum ai vrea...? Aş vrea să fie lauraiosa@arexi.ro, iar parola să rămână aceeaşi - *Ferenike*. Mi-e familiară, ştiu sigur că n-am s-o uit, spunea vocea. Da, sigur că se poate, chiar acum îţi fac un cont nou, se lăuda Bogdan, uităm de adresa veche, şi vei primi toate mesajele în contul nou, iar *leonictans* este ca şi mort, bineînţeles, dacă-ţi mai scrie cineva la vechea adresă le dirijăm noi imediat către *lauraiosa*! S-a făcut, stai fără grijă, de-asta sunt eu aici!

Întâlnirea cu un nume şi cu o parolă a constituit pentru Albert începutul unui proiect. Este adevărat că şi vocea l-a ispitit, dar nu a fost elementul hotărâtor, ci dorinţa lui de a ieşi în lume, de a pătrunde într-un spaţiu necunoscut. Pentru el, Laura a fost cetatea care trebuia cucerită.

Apoi, Albert a trimis un program disimulat într-un e-mail, al cărui rol era să facă texte din cuvintele pe care le identifica în computerul vizitat. La început - texte scurte, maxime, apoi poezii şi poveşti. Dar aceasta nu era decât o latură a programului pe care l-a botezat Jumpy. La

intervale dinainte stabilite, afişa, timp de o fracţiune insesizabilă de secundă, o imagine ori un cuvânt-cheie, care aveau rolul să declanşeze un lanţ întreg de mesaje. În plus, Albert începuse să scrie despre sine şi să trimită texte întregi spre *ABIS* – biblioteca secretă a lui Jumpy. În toată perioada cât a pătruns în computerul Laurei, ca într-o cetate, Jumpy se perfecţionase, îşi înmulţise metodele şi îşi sporise eficienţa. Cunoscând parola, computerul se conecta la Internet şi îşi lua informaţii. Nu mult. Câteva minute, la ore supermatinale.

Când Laura a dat de primul text în latineşte, un vers din *Eneida*, nu s-a mirat deloc. A fost convinsă că ea îl scrisese, deşi nu avea ce să caute în fişierul jurnalului ei. Ceea ce n-a putut să anticipe Albert a fost tocmai arhitectura foarte bogată a documentelor din computer. Laura avea tot felul de fişiere, unele cu date despre scriitori, altele pe care le folosise la enciclopedie, foldere cu note, comentarii, citate, hărţi. Iar în afară de ele, mai era *chilia*. Aceasta însemna că existau posibilităţi nenumărate de lucru pentru Jumpy, dar şi că Laurei îi era foarte greu să sesizeze schimbările din fişiere. Pe unele nici măcar nu le-a deschis în toată perioada aceasta. Iar în altele, cum era *chiliarosie*, a intrat doar întâmplător şi a fost convinsă că textul respectiv îmi aparţine! Adevărul este că îl cunoşteam foarte bine, dar nu îl scrisesem eu, ci Jumpy. Eu doar îl trăisem prin cotloanele din *alazar*.

Programul avea un soft anex, la care Albert lucrase în ultima lună, făcut special să adune informaţiile, mai ales mesajele declanşate şi poveştile nou-create şi să se întoarcă pe data de 8 aprilie, la ora 12. Aşa că în momentul în care a primit mesajul Feliciei Ardelean şi a văzut numele „Troiei", a fost sigur că are în sfârşit primul feedback.

Şi pentru Laura, virusarea computerului constituia tot un mesaj, însă unul providenţial. Se considera pedepsită pentru moartea Crissinei. Credea că mărturisirea ei ar fi adus lumină în ancheta poliţiei şi pe măsură ce se gândea, îi venea şi mai greu să pună mâna pe telefon. În plus, fără bani nu se putea arunca în gura lupului.

În realitate, nu era aşa. Desigur, poliţia şi-ar fi îndreptat toate forţele în direcţia Ralucăi, pentru că de la senator puteau fi storşi bani buni, dar adevărul despre moartea Crissinei nu se afla acolo, ci în apartamentul lui Rufă, *vecinul*.

Q121: Eram sigură că mâhnitul ăla ştie ceva!

SĂRITORU: Acesta o văzuse prima oară pe Crissina în *Adio, mamă!*, în noaptea în care eu am povestit despre părinţii lui Albert, la aceeaşi masă la care erau Crissina, Cornel, Cristian Avram şi nişte ziarişti.

VANKU: Tu eşti... omuleţul...?

LORRIS: Lasă-l să spună!

SĂRITORU: Rufă n-o văzuse însă la masă, ci prin uşa crăpată a toaletei. El a intrat în club mai mult mânat de o nevoie urgentă. De cum a ajuns la toaleta bărbaţilor, l-a curentat râsul uşurel care venea dintr-o cabină. S-a apropiat încet, curios şi nedumerit în acelaşi timp. Prin uşa crăpată se vedeau picioarele lungi ale Crissinei, dezvelite, şi mâinile lui Cornel. Iniţial stătuse pe loc, uitându-se cum alunecă fusta minusculă pe cimentul toaletei. Apoi a crăpat uşa şi i-a văzut pe amândoi: Cornel, îngenuncheat lângă vasul de faianţă, cuprinsese cu amândouă mâinile şoldurile ei de manechin. Ea şi-a ridicat un picior pe vas, lăsându-l să-şi apropie gura de sâmburelul aburit, care începuse să crească roşu în mintea lui Rufă, încât nici nu şi-a dat seama că ea îl văzuse deja stând pironit în uşa crăpată. Îl privea, pe deasupra genunchiului îndoit, închizând şi deschizând de câteva ori ochii şi pufnind uşurel pe nas.

Tocmai atunci a mai intrat un bărbat, care, privind spre cabină expert, i-a făcut lui Rufă un semn de discreţie şi complicitate, ducând degetul spre buze, coborând cu intenţie o pleoapă şi trecând rapid spre pisoarele de alături.

Rufă a ieşit, extrem de tulburat, şi până acasă aproape că n-a îndrăznit nici să respire ca lumea. Dar, după vreo oră, s-a întors. În noaptea aia a urmărit-o pe Crissina până acasă. Apoi, în alte zile, s-a tot ţinut după ea. Nici el

nu ştia exact de ce. Îi suscitase interesul, se simţea atras de ea, o dorea poate. Se gândea nopţile la silueta înaltă, vedea în detalii surprinzătoare capul lui Cornel, acoperit de păr negru, cârlionţat, aşezat între picioarele Crissinei, şi se simţea cuprins de o exaltare care punea stăpânire pe creierul, pe sângele şi pe suflul lui.

Q121: Tu de unde ştii?

SĂRITORU: Şi eu am văzut. Am văzut în ochii Crissinei, i-am simţit emoţiile lui Cornel, imediat după ce s-au întors la masă, am văzut apoi în mintea răvăşită a lui Rufă.

K1: Parcă avea şi-un nume, este doctorul, nu-i aşa?

SĂRITORU: Nini Coroană, corespondentul Laurei.

K1: Exact. Eu i-am luat adresa de pe Net şi i-am scris, dar n-am primit nici un răspuns. Apoi l-am sunat, dar postul telefonic e desfiinţat.

SĂRITORU: Aşa e. Sunteţi interesaţi de el?

Ei, bine, Rufă, adică Nini, este băiatul unui ofiţer de Securitate. Un băiat foarte ataşat de mama lui, asistentă medicală, frumoasă şi distantă, căreia a vrut neapărat să-i urmeze în meserie. De aceea a făcut Medicina, pentru care nu avea nici o vocaţie. A terminat facultatea chiar în anul Revoluţiei, iar taică-său i-a aranjat să plece în America. Voia să-l ferească de perioada tulbure a anilor 90. El însuşi a plecat din ţară, şi-a cumpărat o casă în Florida şi-a deschis un magazin, iar la scurt timp a trimis acasă

paşapoartele cu vize ca să vină şi ei. Dar Nini n-a mai plecat pentru că mama lui s-a sinucis fără explicaţie. Ieşise după ziare, iar când s-a întors, ea era moartă, electrocutată în baie.

Nini a vândut casa din Floreasca şi a cumpărat apartamentul din Moşilor. Se învinovăţea pentru moartea mamei lui, dar era supărat şi pe taică-său. Bănuia vag că el fusese pricina sinuciderii. De aceea a rămas în Bucureşti, încercând să se refugieze într-un alt mod de viaţă.

Şi-a cumpărat un doctorat, şi-a deschis un cabinet particular. Dar nu avea pacienţi. Apoi a intrat într-o afacere cu nişte foşti colegi de-ai tatălui său. Respectiv, Rufă alimenta cu droguri, mai ales cu heroină, toată reţeaua din zonă. Trăia confortabil şi uneori se droga. Îşi injecta cu meticulozitate câte o doză, în special vinerea, şi avea grijă să nu depăşească sub nici o formă cantitatea.

Aşa se întâmplase şi în vinerea aceea, în care Crissina se ducea s-o viziteze pe Laura.

Rufă a văzut-o întâmplător. A întors capul şi a rămas cu ochii agăţaţi de ea, de imaginea ei de Barbie socialistă. El ajunsese deja în faţa uşii de la bloc. A stat câteva clipe, apoi s-a întors către ea şi a devenit dintr-odată şarmant. A salutat-o cu reverenţă, i-a deschis uşa, a condus-o spre lift şi-a întrebat-o unde merge. Ea râdea binedispusă pentru că îl recunoscuse. Chiar îl privea ca pe o veche cunoştinţă. Aşa că Nini a strâns-o în braţe şi i-a spus direct care era

programul ei în seara aceea. Ai să mergi, ai să faci aia şi aia, n-ai de ales, i-a spus el, dintr-o singură răsuflare. Dar Crissina a continuat să râdă şi fără să se mişte i-a ordonat ferm: *Ia-ţi labele de pe mine. Acum am altă treabă. Hai, mişcă!* Pentru Nini refuzul ei a fost nu doar insultător, ci a fost ca şi cum l-ar fi luat la bătaie, a fost o umilinţă care l-a tăiat scurt şi l-a făcut să-şi scoată şişul din buzunarul paltonului. A înjunghiat-o de la abdomen spre gât, o dată, apoi, impacientat, i-a tăiat jugulara şi-a ieşi repede, când liftul s-a oprit la etajul opt. A intrat valvârtej în apartament. S-a spălat, şi-a schimbat hainele, iar paltonul, pătat de sânge, l-a pus cu grijă într-o debara în care ţinea doar nişte cutii cu vopsele. În noaptea aia s-a dus şi-a aruncat cuţitul în Dâmboviţa.

Vreo lună de zile a fost teribil de răvăşit. După aceea, când lucrurile s-au liniştit, iar poliţia n-a mai dat târcoale, Nini i-a telefonat lui taică-său, a vândut apartamentul, şi-a depus banii într-un cont, şi-a plecat în Florida.

Noii proprietari ai apartamentului au găsit paltonul în debara şi l-au lăsat acolo. Pe urmă au plecat şi ei din ţară, iar locuinţa a rămas în grija unei bătrâne, care mai vine uneori şi se uită în stânga şi-n dreapta, la paltonul din debara, apoi închide uşa şi pleacă liniştită la casa ei.

ABADON: Şi nu există nici un mod de-a restabili adevărul? În fond Rufă n-a plecat la capătul lumii, ci într-o ţară supercivilizată.

SĂRITORU: Cui îi pasă de el? Adevărul morţilor se loveşte întotdeauna de bunăstarea viilor, capabili să lupte pe viaţă şi pe moarte pentru confortul lor.

Dar să revin. Laura nu ştia şi nici nu bănuia nimic din toate acestea, ea continua să-şi facă procese de conştiinţă, iar în seara în care s-a defectat computerul s-a gândit că suportă consecinţele tăcerii ei.

În noaptea de 7 spre 8 aprilie stătea în încăperea binecunoscută mie, în faţa ecranului negru şi era cuprinsă de disperare. O vedeam atunci ca pe o fiinţă firavă, desenată pe o pagină de carte. Avea în continuare pe umăr locul cald şi primitor, care m-a atras din prima clipă şi stătea în aceeaşi poziţie de aşteptare, care îmi aducea aminte de intrarea mea în globul luminos de pe umărul ei. Ca şi atunci, aştepta să se producă un miracol. Predispoziţia asta, pe cât de dăunătoare, pe atât de pufoasă, m-a uimit de la început.

Când am cunoscut-o n-aveam habar de sensul trecerii, de opresiunile temporale ori de toate transformările cărnii. Vă spusesem că înainte de-a intra în *alazar* alunecam într-o totală plictiseală peste faţa lumii. Peste toată lumea. Căutam locuri diferite şi mă prelingeam prin inima războaielor punice, prin sălile de bal în care oamenii primeau anul 1900, pe lângă lagărele comuniste, pe deasupra Wall Street-ului, prin firele electrice, pe circumvoluţiunile undelor, dar şi prin păienjenişul

computerelor. Puteam să fiu pretutindeni, să văd, să simt şi să fiu ce voiam, fără să pot să schimb ceva din mersul general al lumii.

A urmat, după aceea, perioada de stăpân al poveştilor în *alazar*. Dar şi de asta mă plictisisem. Pe urmă am întâlnit-o pe Laura şi am intrat în inima lumii ei, renunţând la multe dintre cele pe care le dobândisem până atunci. Am pierdut sferele protectoare de deasupra capului, chiar când m-am rostogolit prin pata de lumină, dar, abia când m-am aplecat să iau cheia *Ferenike*, am observat că dispăruseră. Am intrat prin încăperile care străjuiau coridorul cu plăcerea aventurierului. Ceea ce era interesant în *lauraiosa* era posibilitatea mea de a alege. Cum a fost şi cu povestea morţii lui Relu. Nu mă aşteptam să dau peste ea. Am avut de ales între ceea ce credea Laura despre moartea tatălui ei şi povestea ascunsă în spatele uşii verzi. Tot aşa, am învăţat să privesc, să intru în pielea eroilor, să modific amănuntele şi să aleg finalul.

Dar adevărata mea experienţă a început după ce am văzut globul luminos de pe umărul Laurei.

Era un glob colorat şi luminos, ca un ochi de sticlă. Am înţeles mai târziu că această sferă îmbietoare era mai mult o predispoziţie născută din sentimentul ei de aşteptare şi de speranţă. Era ca un fel de tipar care îşi aştepta conţinutul. Am pătruns în sfera multicoloră ca într-un curcubeu, simţindu-mă ca şi când aş fi intrat într-o cremă

caldă şi narcotică. Eram înnămolit în culori şi mirosuri adormitoare. Dar eram, în acelaşi timp, invadat de iubire. Mă simţeam ca şi când mi-aş fi găsit perechea mult aşteptată. Era acolo un univers limitat, un loc din care nu mai puteam să ies. Iar această nouă stare de repaus mi-a creat un confort pe care nu-l mai trăisem. Era un alt mod de a fi, pe care eu nu-l intuisem niciodată.

Apoi am început s-o văd altfel. De-acolo, din balonul meu, Laura mi se arăta ca o fiinţă uriaşă, caldă şi total dedicată mie. O vedeam căutând cu mintea drumul spre mine. Îmi trimitea valuri de unde care mă acopereau într-o plasă modelatoare, transformându-mă în fluvii năvalnice şi în flăcări de o senzuală mobilitate. Aveam sentimentul că îmi vorbeşte, iar eu chiar încercam să răspund, deşi toate cuvintele mi se păreau de nerostit. Existau doar în gândul meu, le vedeam rostogolindu-se într-o zonă albă, pâcloasă, măcinătoare. Era acolo un fel de stomac al vorbelor pe care aş fi vrut să le pot spune.

Până când a apărut cuvântul acela*: te aştept*. Era un cuvânt oarecare la prima vedere, dar care venea din nucleul ascuns al lumii. Era un cuvânt înzestrat cu puterea de a crea un nou univers. În spuma mâncătoare, în care cuvintele dispăreau înghiţite unul după altul, **te aştept** s-a aprins ca un bec roşu, iar în jurul lui s-a făcut ordine. Era un loc limpede, în mijlocul căruia trona colcăitor cuvântul *te aştept*.

Am avut atunci revelaţia că peste tot pe unde domneşte haosul există ascuns un mesaj ori numai un cuvânt în stare să restabilească ordinea. În simulacrul lui Albert, de asemenea, existau din loc în loc lexeme de semnalizare, imagini şi semne care făceau nodurile lumii lui. Ştiam pe de rost toate conexiunile din *alazar* şi felul în care se legau în poveşti scoase din *ABIS* ori din fişierele Laurei, selectând cuvinte şi împletindu-le pe tiparniţe simple şi explicite. Mă aşteptam ca şi eu să pătrund într-o poveste din *alazar*.

Însă, pentru mine *te aştept* a deschis o altă poartă şi am intrat pe ea cu sentimentul că nu era ultima. Am înţeles atunci că nu există cale de întoarcere. Niciunul dintre cei care pleacă nu se mai întorc. Orice plecare este o ieşire definitivă. Dar am înţeles de asemenea că voi putea să plec mai departe, că există nenumărate porţi şi căi care mă vor duce pe drumul fără sfârşit. Numai putinţa întoarcerii nu există.

Apoi m-am apropiat de cuvântul pâlpâitor şi am trecut dincolo. Ca să înţelegeţi, l-am atins şi m-a absorbit ca pe o picătură de miere. Am fost ca o pastă mestecată fulgerător şi ejectată în altă lumină.

Când am ieşit, m-a izbit aerul viu şi mi-am dat instantaneu seama că exist în forma răcoritoare şi proaspătă de omuleţ roşu.

ABADON: Înainte ce formă aveai?

SĂRITORU: Nu aveam formă. Nici măcar conştiinţa ei n-o aveam. Cel puţin nu în legătură cu mine.

Noua mea stare mi-a adus şi un mod nou de percepţie. Mai întâi am văzut-o pe Laura. Era o senzaţie neobişnuită şi furnicătoare să-i pot privi ochii, cu sentimentul că se uită la mine, că mă priveşte în mod indubitabil. Şi pe urmă - senzaţia pe care o produce cuvântul rostit! V-am spus că înainte, pe când n-o cunoscusem încă pe Laura, îmi plăcea să cânt, să mă înhăitez cu diverse persoane şi să le ţin isonul. Dar, abia după ce-am trecut în starea de omuleţ roşu am înţeles că persoanele acelea nu erau conştiente de mine. Nu-mi vorbeau mie, iar eu nu aveam habar de dulceaţa răspunsului, adică de cuvântul destinat mie. Forma lucrurilor, efectul aerului pe obrazul meu, plăcerea de a pluti, dar mai ales posibilitatea vorbirii către ceilalţi m-au făcut să mă simt pe culmile vieţii.

MORFEU: Atunci de ce n-ai rămas la starea asta?

SĂRITORU: Din cauza lui Albert. Programul lui era proiectat să adune tot şi s-o şteargă. Adică şi cuvântul care ţinea lumea mea, *te aştept*, urma să dispară. Aş fi putut să intru în altă formă, probabil, dar am preferat să caut singur o cale. Şi ea mi-a venit când Stil-X s-a interesat de dicţionarul populaţiilor balcanice. Vă aduceţi aminte?

EXMATRIX: Sigur că da. Chiar ce s-o fi întâmplat cu ea?

SĂRITORU: Chiar a scris dicţionarul ăla împreună cu Doru. A fost o întâlnire fericită pentru că anul trecut s-au căsătorit.

ELVIRA: Eu am văzut dicţionarul, dar n-am făcut legătura... M-aş fi aşteptat totuşi să nu dispară aşa.

SĂRITORU: Oamenii fericiţi nu se uită în urmă. De altfel, nici eu n-aş mai fi privit către voi, dacă nu nimeream întâmplător aici.

Când Stil-X s-a interesat de dicţionar, mă aflam în căutarea unei căi de a trece într-un alt spaţiu ori într-o altă formă. Nici eu nu ştiam bine cum. Sintagma *dicţionar de populaţii* mi-a dat o idee. Am început să mă gândesc la cuvântul de dicţionar ca la ceva mort. Aflat în repaus. *Te aştept* era un cuvânt viu, care mă primise cu toată forţa lui de sens pus în mişcare. Pe câtă vreme un cuvânt de dicţionar nu este decât un sens blocat, un eveniment frumos aşezat în vitrină cu toate costumele lui cele bune. Nu puteam să nu mă întreb ce se ascunde în spatele unui cuvânt aflat în pauză, din moment ce dincolo de cuvântul muncit exista o formă limitată.

Pe de altă parte, înţelegeam că orice plecare benevolă e un fel de sinucidere. Îmi părea rău s-o părăsesc pe Laura, dar nici nu suportam gândul de a rămâne nu ştiu cât la cheremul unei lumi şi a unei forme. Nu m-am îndoit nici o clipă că există o trecere. Dacă se întâmplase o dată, se mai putea întâmpla. Totuşi, atunci nu aveam decât intuiţia

nenumăratelor transformări. Pe când acum ştiu. Bineînţeles, acum o să mă întrebaţi despre morţi!

VANKU: Eu voiam să te-ntreb.

SĂRITORU: Nu ştiu, dar mă gândesc că nu poate fi altfel. Nu am experienţa respectivă. Dar s-ar putea ca într-o zi s-o am. Dacă Laura a putut să pătrundă în *alazar* şi să deschidă o poartă spre mine, nu văd de ce ar fi altfel pentru cei care mor!

Dar să revin. Am studiat câtva timp cuvintele din dicţionarul Laurei. Unul cu precădere mi-a atras atenţia. După ce-o să-l spun o să-mi reproşaţi că n-am imaginaţie. Acest cuvânt părea să ascundă o ieşire. Pâlpâia încet, era ceva în corpul lui de sunete care mă alarmase la modul în care te incită o uşă închisă cu lacăt, dar de sub care se strecoară o rază de lumină ori dincolo de care se aud paşi. Acest cuvânt era *bulgari*. Mi s-a părut un cuvânt rezistent şi plin de viaţă, frământat şi apoi expus la vedere, în aşteptarea cuiva ca mine. Când am anunţat-o pe Laura că aveam de gând să plec, nu ştiam sigur dacă îmi va reuşi. Voiam să intru în corpul *bulgari* şi să mă las transformat. Iar acest lucru mi s-a întâmplat exact aşa cum bănuisem. Mi-am închis toate canalele spre lume, aş putea să spun că am stins toate luminile din mine. Apoi am fixat ca punct de interes cuvântul *bulgari* din forumul *ofbrother*. M-am apropiat cu mintea de el, cuprins de o dorinţă care mi se părea că nu mai încape în mine. Şi la un moment dat am

intrat. Înăuntru era o colcăială mare de fiinţe, prin mijlocul cărora am trecut valvârtej. Am ieşit în partea cealaltă ca şi când aş fi fost adus de valul mării.

Noua lume este alcătuită din drumuri multe care mă poartă fulgerător de la un capăt la altul, printre oraşe, oameni, clădiri, păduri şi aşa mai departe. Dar şi în punctele luminoase care duc spre voi. Mi se pare că arăt ca un ciorchine de luminiţe pâlpâitoare.

Senzaţia cea mai plăcută, aici, este a vitezei. Trec cu repeziciune şi înţeleg tot aşa. Intră în mine chiar acum Alexandru Precup. Şi-a cumpărat un cuptor cu microunde şi aleargă fericit spre casă. Dar eu ştiu deja că în intersecţia Victoria se va întâlni cu o Dacie care îl va omorî. Nu departe de mine se sărută doi adolescenţi. El este fără să ştie pregătit să plece mai departe. Ea nici n-ar vrea să audă dacă i-aş spune acum că se va mărita cu un bărbat infirm pe care îl va îngriji tot restul vieţii.

Este o senzaţie stimulativă aceasta a întâlnirii cu atâtea fiinţe şi cu toată viaţa lor trecută şi viitoare. Am sentimentul că mă alimentez cu energia, cu iluziile şi cu speranţele lor.

Partea proastă a acestei noi condiţii este că nu pot să mă opresc ori de câte ori aş vrea. Cel mai greu a fost la început. Nu mai ştiam nimic despre Laura. Aveam remuşcări. Mi se părea că ceva cumplit i se întâmplă. Dar, în seara de 7 aprilie 2001 am ajuns într-un punct luminos.

Pentru prima oară. Acolo e ca sub o cupolă de circ, cu ecrane mari, de jur împrejur, la baza cărora sunt ataşate taste. În mare. Nu chiar aşa, dar aproape. Aici pot fi căutate tot felul de locuri, de la Net la alte reţele şi mai complicate. Eu am introdus numele şi adresa ei. Apoi am văzut-o în camera bine ştiută, aşa cum vezi o imagine de poster. Nu se mişca, nu sesizam nici un gest, dar îi simţeam gândurile. Apoi, treptat, a dat buzna peste mine şi am văzut ceea ce urma să se întâmple cu ea.

De atunci am mai căutat-o în câteva rânduri, dar se pare că modificările sunt minime. În mare totul se desfăşoară aşa cum a început în duminica Floriilor.

EXMATRIX: Adică? Ce-a fost în duminica aia?

SĂRITORU: Când Laura a deschis uşa apartamentului, Albert a rămas încremenit în prag. Era frapat de figura ei de hindi blondă şi totodată intimidat de ochii aproape galbeni, de lynx. Nici ea nu era mai puţin uluită. Întâlnirea directă cu faţa din *alazar* a umplut-o iniţial de uimire, iar pe măsură ce el vorbea, Laura a început să înţeleagă. I se lua o ceaţă de pe creier, se limpezea şi simţea cum locurile vide dispar unul câte unul din harta sufletului ei.

— Eu sunt Albert Lazăr. Am vorbit la telefon.

Apoi i-a întins o carte de vizită, pe care era scris cu *Book Antiqua*, numele lui şi al unui site: *www.alazar.home.ro*

Se uita la el şi nu ştia ce să zică. Apoi a întins mâna şi l-a apucat de braţ, dorindu-şi brusc să-i simtă căldura adevărată. L-a tras în casă şi l-a întrebat cu o voce tainică ce se aştepta de la ea. Cuvintele ei l-au atins în creştetul capului. Îşi dădea seama că ea îl cunoaşte. Credea că îi descoperise programul. Poate că tocmai de-aia îl trimesese patroana pe el. O privea vinovat, dar nu îndrăznea să spună nimic.

Laurei i se părea că o priveşte cu bunăvoinţă şi complicitate.

Deşi îngrijorat, Albert arăta ca orice bărbat tânăr şi derutat; se uita tăcut, iar pliurile de sub ochi se umflau încet ori de câte ori clipea din ochii albaştri, întunecaţi ca înainte de furtună. În mod neobişnuit pentru el, nu voia să plece. Nici să-şi ceară scuze. Simţea nevoia acută să povestească totul de la capăt.

Pentru Laura, întâlnirea cu bărbatul din vis venea ca un semn divin. În carne şi oase, chipul lui Albert se apropia de sufletul ei ca o imagine intim păstrată până atunci doar în pereţii alazar-ului. O privea cu înţelegere, chiar cu iubire ca şi când ar fi aşteptat ca ea să continue. Iar ea a continuat:

– Habar n-am ce te aştepţi să-ţi spun. Te uiţi la mine ca şi când am fi în *alazar*. Asta înseamnă că urmează o poveste. N-am idee cum ai ajuns aici, dar mă gândesc că ai o legătură cu omuleţul roşu.

Amândoi simţeau nevoia impetuoasă de-a spune ceea ce aveau de spus. Laura avea un chef nebun să povestească despre *alazar*, despre ea, despre dorinţele şi nefericirile ei. Ştia că acestui bărbat cunoscut şi necunoscut, care o privea însetat să afle, îi putea spune tot ceea ce nu putuse să-i spună Ralucăi.

Albert o vedea pentru prima oară dar avea sentimentul că se află în siguranţă. O linişte generală îi cuprinsese mintea.

– Da, sigur, *alazar* este un site, iar acolo am tot felul de arhive, părţi din Jumpy, pe care ţi le-am trimis şi ţie.

Ea aştepta fără să clipească, iar Albert a înţeles imediat că trebuia să continue:

– Iartă-mă, nu ştiu ce s-a întâmplat după aceea, ar fi trebuit să alcătuiască poveşti, să te determine să-ţi pui întrebări şi să mă cauţi. Poate că aşa mă gândeam iniţial. Pe urmă am pierdut controlul, nici nu mai am idee ce s-a întâmplat.

Laura îl privea, gândindu-se în acelaşi timp la poveştile lungi pe care i le spusesem, îmi auzea vocea şi i se părea că vede în minte degetele agile care loveau clapele unui computer. Îşi aminti căutările şi suferinţele lui Albert, meciurile de hochei, ochii Letiţiei, cuvintele mamei lui şi tăcerile tatălui. Apoi îl auzi spunând cu o voce de diamant:

– Nu ştiam cum arăţi, adică mă aşteptam să fii neobişnuită, dar nu mi-am imaginat că eşti atât de... adevărată.

Laura surâse şi-i făcu semn să se aşeze pe canapeaua veche.

Mai întâi îi i-a povestit cum îl văzuse de atâtea ori, ieşit dintr-un panou mare care străjuia *alazarul*. Îţi vedeam bine ochii bucuroşi, subliniaţi de cutele moi de dedesubt.

După mai puţin de o oră, îşi spuneau lucruri pe care oamenii nu şi le spun la prima întâlnire, de altfel, nu şi le spun în general, dintr-un sentiment al ridicolului, de teama de a nu se face de râs. Şi pe măsură ce-şi vorbeau, simţeau un impuls de neanulat, un îndemn sufletesc să se apropie, să se strângă în braţe, să se lase unul în grija celuilalt. Laura se simţea uşurată, eliberată parcă de toate poverile, iluminată instantaneu de gândul că nu există nici o barieră între oamenii adevăraţi. Nu are importanţă dacă porţi etichetă de castrat ori de lolită ori de omuleţ roşu. Nimeni nu ştie mai bine decât tine care îţi este măsura reală şi, bineînţeles, nimeni nu contează, decât în măsura în care are legătură cu tine.

Îi vedeam povestind cu înflăcărare, în timp ce deasupra lor Margareta ducea zâmbind o tavă cu struguri albi. Cuvintele Laurei se răsuceau în fire lungi, roşii, care se strecurau de la un capăt la altul al oraşului, prin trupurile firave ale celorlalţi. Prin faţa mea trecea o fetiţă în rochie

de catifea, iar în urma ei tropăiau cizme uriaşe. Vedeam capul flămând al d-nei Luminiţa întinzându-se până aproape de picioarele lui Albert, clănţănind sacadat, lângă urechea Laurei. Dar ei nu aveau habar de această apropiere.

Iar la puţină vreme, a apărut Alex. Vi-l mai amintiţi pe Alex care traducea cu InterTran?

VANKU: Ăla care tot întreba de Albert?

SĂRITORU: Un american fascinat de Jumpy. După ce a tot încercat pe *ohbrother*, a descoperit în fine adresa Laurei şi prin ea pe Albert. Împreună şi-au făcut prima firmă de soft, într-o zi frumoasă de vară, după ce o votaseră, în mod inutil, pe Lia Roberts şi după ce îşi puseseră Internet prin cablu.

Dar nu sunt numai ei. Mii de oameni se zvârcolesc şi se fâţâie în tabloul amplu pe care îl cuprind cu ochii şi în care Laura şi Albert nu sunt decât două puncte abia sesisabile.

Într-un apartament din rue Armande, Jean-Paul Cherlotte-Stoienescu priveşte o fotografie lipită într-un album cu file cenuşii. Reprezintă trei femei şi un bărbat. El este aşezat sus, in mijloc, iar în faţa lui, pe un scaun, stă cea de-a treia femeie. Dedesubt scrie: *Rica Stoienescu, născută Rizeanu, la Galaţi, împreună cu Marioara, Mitina şi Fănică. August, 1920*. Şi ca să înţelegeţi lumea mea, trebuie să vă imaginaţi că nu doar fotografia asta îmi intră sub ochi, ci îi văd pe toţi patru la Galaţi, vorbind

încet la o masă rotundă, de cofetărie, trecând fiecare cu mintea peste chipul lui Mihail, vorbind, poate despre Radu, copilul dat lui Rafailă Vaşcu. Apoi mă uit cum Jean Pierre închide albumul, îşi ia pardesiul şi pălăria şi pleacă alene spre aeroport. Priveşte spre oamenii care se risipesc în toate părţile, până când îi vede pe cei doi oaspeţi ai săi: Mirela şi Albert. Îşi fac semne de la distanţă, se cunosc de pe *Yahoo* şi nu sunt surprinşi că arată după cum s-au aşteptat. Se sărută, se îmbrăţişează şi pornesc alene spre staţia de taxiuri. La New York cad turnurile. Lumea vibrează de cuvinte. La Bucureşti, în casa mare din Pipera, Carolina Lazăr priveşte cu intensitate pe geamul care dă spre grădină. Ştie că Albert este plecat la Paris să-şi cunoască un văr, dinspre partea tatălui său biologic. Nu e supărată, nu e alarmată, ci pare adâncită în gânduri fără sfârşit. Ea n-a recunoscut niciodată că Albert nu este copilul ei, ci al Margaretei şi al lui Paul Vaşcu. Iar când el i-a arătat dovezile indubitabile, a dat nedumerită din umeri şi a tăcut. Şi nici acum, când este singură, nu recunoaşte, şi nici nu vrea să-şi amintească, de fapt chiar nu-şi mai aminteşte cum arăta Margareta ori cum arăta copilaşul care îi murise în braţe. Pe măsuţa de lângă fereastră se vede CD-ul pe care scrie *Omuleţul roşu*, Alazar. SRL.

Îndepărtez imaginea şi mă uit în josul ecranului, spre Universitate. Pe la fântână, se zăreşte silueta Ralucăi. A

ieşit de la cursuri. Îşi cumpără un ziar despre războiul din Iraq. E primăvară. Priveşte cerul şi încă se mai gândeşte la seminarul care s-a terminat. Acum este asistentă, peste doi ani va deveni lector. În toamnă o văd măritându-se cu băiatul unui ministru. Face copii, joacă tenis, călătoreşte, cutreieră magazinele, apoi moare. Înmormântarea are loc cu mare pompă în ziua de 23 octombrie, 2060.

Albert şi Laura continuă să povestească. Stau ghemuiţi pe canapea şi se privesc în ochi. Acum vorbeşte Laura. O aud spunând ceva despre Andrei. Evident, n-a aflat niciodată cum arată. N-a mai interesat-o. Într-o zi l-a întâlnit întâmplător pe o stradă din Bucureşti. Andrei a recunoscut-o imediat. A încetinit şi a vrut s-o oprească. Ea l-a privit în treacăt, fără curiozitate, apoi s-a întors brusc şi-a alergat spre un taxi. Arunc o privire spre Andrei Scarlat. E într-o cafenea. Molfăie un croisant şi citeşte anunţurile dintr-un ziar pentru oameni singuri. Îşi caută subiecte. Anul viitor se însoară cu Marry. Nu este femeia de care era îndrăgostit pe când coresponda cu Laura. Pe Marry a cunoscut-o la un prieten. Aproape că a fost un aranjament. Îl văd apoi cum divorţează. Este nefericit. Viaţa lui se redresează după ce îşi deschide o editură. Nu câştigă cine ştie ce. Scoate ghiduri turistice pentru Europa. Îi place munca lui. E un bărbat şters, slăbănog şi fără încredere în sine.

EXMATRIX: Dar pe Rufă nu-l vezi?

SĂRITORU: Cum să nu! Rufă alias Nini Coroană. Are un cabinet particular în Florida. Ascultă blazat mărturisirile unei cucoane nefericite, în timp ce la televizorul din camera de alături se transmite un reportaj despre capturarea lui Saddam Husein. Pe urmă îl văd pe Nini întâlnindu-se cu Jose Antonio. Intră amândoi într-o casă veche, tapetată cu cărămidă roşie. Este un club privat. Nini merge din când în când aici şi se droghează. Mai târziu îl văd înotând în ocean. Apoi căutând pe Net. Intră într-un chat românesc şi scrie repede şi mult despre nefericirile din România. Morfeu îl urmăreşte cu politeţe. El intră uneori pe câte un chat ca să mai ia pulsul vieţii. Acum, în momentul în care scrie Rufă, Morfeu îşi închide laptopul şi se pregăteşte să coboare. În faţa blocului îl aşteaptă Tibi digeiul. Merg împreună la studioul lor de înregistrări. Tibi a dat peste nişte băieţi care cântă de-au înnebunit lumea din clubul *Asfalt*.

MORFEU: Îmi spui ce-o să mi se întâmple ori ce-ai vrea tu pentru mine?

SĂRITORU: Îţi spun ceea ce văd. Mai bine-zis ce-am văzut pentru că acum îl văd pe Abadon. Priveşte prin geamurile înalte ale biroului său, de la etajul 14 al unei clădiri înalte. Priveşte şi oftează. Este îndrăgostit. O cheamă Chanti. E o fată brunetă şi mărunţică. Lui îi aminteşte de o colegă din liceu, de pe vremea când era la Colegiul Cervantes. Apoi se însoară cu ea. Are o agenţie de

turism. Este când mulţumit când trist. Îl văd din când în când cutreierând pe străzile Bucureştiului. Îşi încarcă bateriile şi pleacă din nou în Canada. Nu are copii. La firma lui lucrează şi K1. Mai întâi conduce un departament. Pe urmă construieşte un fel de balon zburător, un vehicul foarte popular de pe urma căruia se îmbogăţeşte.

K1: Aşadar celebru şi bogat!

Q121: Spune-mi şi mie! Pe mine nu mă vezi?

SĂRITORU: Tu deschizi o librărie-cafenea pe strada Venerei. Eşti împreună cu Viorel, un băiat care te priveşte cu dragoste. El are o căsuţă moştenită de la bunica lui. Acolo veţi face cafeneaua de lectură. Nu câştigaţi mult, dar nu sunteţi nici nemulţumiţi. Apoi tu ai un accident. Îmi pare rău, dar nu suport chestiile astea!

Q121: Te rog să-mi spui... Te rog din suflet!

SĂRITORU: Regret, dar nu mă mai uit de mult în direcţia aia. Ai grijă de tine, în special în luna mai a anului 2014. Pe urmă o să fie bine. Fratele tău o să facă să fie bine. Acum mă uit la Gioni Castratu. Merge încet pe Calea Victoriei. Câţiva băieţi cu voci subţirele roiesc pe lângă el, atenţi la felul în care calcă, temători şi excesiv de politicoşi. Prin dreptul magazinului Muzica, Gioni face infarct. Vanku îl vede de pe partea cealaltă a străzii. Cască gura un timp, apoi se îndreaptă spre Palatul Regal, unde are vernisajul primei lui expoziţii de obiecte şi forme

nebănuite ale lumii noastre. În acelaşi timp, Cristian Avram o conduce pe Mirela la aeroport. Anul viitor se întâlnesc din nou. Sunt nişte întâlniri obligatorii pentru amândoi. Îşi pot spune orice cu uşurarea că vorbele lor nu sunt pierdute. Florentina râde în hohote cu nişte vietnamezi mărunţei, pe cheiurile umede. Apoi încalecă bicicleta ei semicursieră şi alunecă pe strada aproape pustie, trăgând pe nări aerul încărcat de mirosuri răscolitoare.

Mă uit încă şi văd cum se mişcă fiecare, ce gândeşte şi ce i se întâmplă. Sunt atât de mulţi oameni încât nu mă plictisesc să-i tot trec prin mintea mea. Sunt milioane de oameni care izvorăsc continuu, derulându-şi fiecare viaţa, ca pe o peliculă de cinema. Oameni de toate soiurile, şi buni şi răi, şi mulţumiţi şi nefericiţi, şi strălucitori şi şterşi, aflaţi toţi împreună, legaţi de un cuvânt care doarme încă în inima lumii.

Editura Vremea
Director: Silvia Colfescu
010631, Bucureşti, sector 1
str. Constantin Daniel, 14
tel 335 81 31
fax 311 02 19
http://www.edituravremea.ro
Redactor: Cristina Cantacuzino
DPT & Pre-Press: Laura Iosa
http://www.doinarusti.ro